

ДЖЕЙМС РОЛИНС

До края на света
и обратно по следите
на най-озадачаващата
научна загадка!

ЧЕРНИЯТ ОРДЕН

ДЖЕЙМС РОЛИНС ЧЕРНИЯТ ОРДЕН

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Високо в Хималаите един манастир е завладян от кървава лудост. Шепа нацистки учени продължават работата върху таен проект дълбоко в земните недра.

В Дания някой се домогва до семейната библия на бащата на еволюцията Дарвин с цената на убийство.

В Южна Африка неочаквано се появява кръвожаден митичен звяр.

Агенти на Сигма Форс се изправят срещу жесток и безскрупулен враг, за да разкрият най-озадачаващата научна загадка, заключена в поредица от руни — тайната за произхода на живота.

Древен мит... Съвременна наука... Нова господарска раса...

На Дейвид, заради всички приключения.

БЛАГОДАРНОСТИ

Писането на романи, въпреки времето насаме пред празния лист, не е самотен процес. Десетки хора са оставили отпечатъците си по тази книга. Нека най-напред спомена Пени Хил, заради дългите обяди, смислените забележки и най-вече заради приятелството, което ни свързва. Същото се отнася за Каролин Маккрей, която и до днес ме пришпорва безмилостно, за да стигна малко по-далеч и малко по-бързо. За нищо на света не бих пропуснал да зачета и приятелите си, които през седмица се събират в ресторанта на Коко — Стив и Джуди Прей, Крис Кроу, Лий Гарет, Майкъл Галоуглас, Дейвид Мър, Денис Грейсън, Дейв Мийк, Джейн О’Рива, Дан Нидълс, Зак Уоткинс и Каролайн Уилямс. Те са тайното братство зад моя милост писателя. И специални благодарности на колегата Джо Конрат заради енергията му, подкрепата и ценните дискусии, които двамата водехме по някои щекотливи моменти от книгата; както и на Дейвид Силвиан, който мъкнеше камерата си навсякъде, дори по най-високите върхове. Колкото до вдъхновението за тази книга, то в голяма степен се дължи на книгите, написани от Ник Кук, и интересните изследвания на Джонджоу Макфадън. И накрая, четиримата, без които тази книга би била невъзможна — редакторката ми Лиса Кюш и нейната колежка Мей Чен, агентите ми Рас Гален и Дани Барър. И както винаги, нека подчертая дебело, че всички фактологически и други грешки са само и изцяло мои.

БЕЛЕЖКИ ОТ ИСТОРИЧЕСКИТЕ АРХИВИ

През последните месеци на Втората световна война, която Германия губи, между съюзниците победители избухва друга война — разграбването на технологиите, разработени от нацистките учени. В това надбягване британци, американци, французи и руснаци участват самостоятелно, всяка страна сама за себе си. Откраднати са множество патенти — за електронни лампи, за нови химикали и пластмаси, дори за пастъоризиране на мляко чрез ултравиолетова светлина. Ала много от най-интересните патенти потъват в кладенеца на дълбоко засекретени проекти като операция „Кламер“, благодарение на която стотици от най-добрите учени на нацистка Германия са вербувани и тайно откарани в САЩ.

Германците не се разделят охотно с технологията си. Правят всичко възможно да опазят тайните си с надеждата, че Райхът ще се възроди. Убиват учени, разрушават лаборатории, документацията по разработките се крие в пещери, на дъното на езера или в недрата на крипти. Само и само изследванията да се опазят от съюзниците.

Мащабите са изненадващи. Изследователските и оръжейни лаборатории на нацистите са стотици, много от тях са построени под земята, пръснати са из цяла Германия, също в Австрия, Чехословакия и Полша.

Една от най-тайнствените се помещавала в преустроена мина край Бреслау (Вроцлав). Тамошният изследователски проект носи кодовото име „Die Glocke“ — „Камбаната“. Местното население съобщава за странни светлини и още по-странни болести и смърт.

Руските войски първи стигат до мината. И я заварват изоставена. Всичките шейсет и двама учени били застреляни. Колкото до самото устройство... то било изчезнало.

Само едно нещо се знае със сигурност — Камбаната била истинска.

БЕЛЕЖКИ ОТ НАУЧНИТЕ АРХИВИ

Животът е по-странен от всяка художествена измислица. Всички дискусии в тази книга за квантова механика, интелигентен дизайн и еволюция се основават на реални факти.

Фактът, че еволюцията е гръбнакът на биологията, означава, че биологията се оказва в особено положение да почива върху една недоказана теория... в такъв случай наука ли е тя, или вяра?

Чарлз Дарвин

Науката без религия е куца, религията без наука е сляпа.

Алберт Айнщайн

Кой казва, че не се ползвам със специалната закрила на Бог?

Адолф Хитлер

1945 Г.

4 МАЙ, 06:22

БРЕСЛАУ, ПОЛША

Тялото се поклащаше в кишавата мътилка, която се плискаше в канализацията. Труп на момче, подут и нагрисан от плъхове, без ботушите, панталона и ризата. Нищо не отиваше нахалост в обсадения град.

Обергрупенфюрерът от СС Споренберг се провря покрай трупа, като разплискваше мръсотия. Леш и изпражнения. Кръв и карантии. Мокрият шал, стегнат около носа и устата му, почти не спираше вонята. До това се беше свела великата война. Неустрашимият немски воин да пълзи през каналите, за да избяга. Но заповедите си бяха заповеди.

Горе някъде трясъкът на руската артилерия засипваше града. Всяка експлозия отекваше в червата му. Руснаците бяха пробии през портите, бомбардирани бяха летището и сега танкове напредваха по калдъръмените улици, а на Кайзерщрасе кацаха транспортни самолети. Главната улица беше превърната в писта, две успоредни редици варели със запалена нафта очертаваха границите ѝ и одимяваха допълнително астматичното утринно небе, до което зората не смееше да припари. Бой се водеше за всяка улица, за всяка къща, от тавана до мазето.

„Всяка къща — крепост.“

Това гласеше последната заповед към населението на гаулайтер Ханке. Градът трябвало да издържи колкото се може по-дълго. Бъдещето на Третия райх зависеше от това.

И от Якоб Споренберг.

— *Mach schnell* — подвикна той.

Четиринадесет души от *Sicherheitsdienst* — Специалните евакуационни части — вървяха след него, газеха до колене в смрадливата вода.

Всички бяха въоръжени. Всички бяха облечени в черно. Всички носеха тежки раници. В средата на колоната четирима от най-едрите, бивши норвежки докери, носеха големи сандъци.

Имаше си причина руснаците да атакуват този град дълбоко в Судетите, на границата между Германия и Полша — укрепленията на Бреслау спираха достъпа на запад. През последните две години затворници от концентрационния лагер в Грос-Розен буквално бяха издълбали едно от съседните възвишения. Тунели с дължина стотици километри, къде взривявани, къде изсичани на ръка, в името на таен проект, заровен далеч от любопитните очи на съюзниците.

Die Riese — Великана.

И въпреки това бяха плъзнали слухове. Сигурно някой местен селянин се беше изпуснал за болестта, налегнала внезапно дори хора, които не бяха припарвали до комплекса в мината Венцеслас, а просто имаха злощастieto да живеят в околността.

Ако само им беше останало време да довършат изследването...

Въпреки това Якоб Споренберг изпитваше съмнения. Той съвсем не знаеше всичко за тайния проект, всъщност знаеше кажи-речи само кодовото му име — Хронос. Но му стигаше и онова, което знаеше.

Беше виждал телата на хората, използвани при експериментите. Чувал беше писъците.

Мерзост.

Само с тази дума можеше да го определи и от нея кръвта му се смразяваше.

Нямаше никакви затруднения с екзекуцията на учените. Шестдесет и двамата мъже и жени бяха изведени навън и застреляни с по два куршума в главата. Никой не биваше да узнае какво се е вършело в недрата на мината Венцеслас... нито какво е било открито. Само един от учените беше пощаден.

Доктор Тола Хирцфелд.

Якоб я чуваше как цапа тромаво във водата зад него със стегнати с белезници на гърба ръце — влачеше я един от хората му. Беше висока, към трийсетте, с малки гърди и възширока талия, но пък краката ѝ бяха хубави. Косата ѝ беше права и черна, кожата — млечнобяла след месеците, прекарани под земята. И нея трябваше да я застрелят като другите, но баща ѝ, оберарбайтелайтер Хуго Хирцфелд, отговорникът за проекта, накрая все пак беше показал развалената си смесена кръв, наполовина еврейския си произход. Опитал се беше да унищожи документацията с резултатите от изследванията, но един от пазачите го беше убил, преди да взриви подземния си кабинет. За късмет на дъщеря му, някой, който познаваше основно Die Glocke, трябваше да остане жив, та работата по проекта да продължи. Гений като баща си, тя познаваше изследванията по-добре от всички.

Ала нямаше да им съдейства доброволно.

Огън пламваше в очите ѝ всеки път, когато Якоб я погледнеше. Той усещаше омразата ѝ като топлината от отворена пещ. Но щеше да им съдейства... също като баща си преди. Якоб знаеше как да се оправя с евреи, особено с такива със смесена кръв. Mischlinge. Те бяха най-лошите. Само отчасти евреи. Имаше поне няколкостотин Mischlinge на военна служба в Райха. Еврейски войници. Редки изключения в нацисткия закон бяха позволили на такива мелези да запазят службата си, а следователно и живота си. За това се изискваше специално разрешение. Такива Mischlinge обикновено се оказваха сред най-яроостните войници, навярно в стремежа си да докажат, че са верни на Райха, а не на расата си.

Само че Якоб се отнасяше с недоверие към тях. И ето че бащата на Тола бе доказал основателността на съмненията му. Опитът му за саботаж не го беше изненадал. На евреите не биваше да се вярва, те трябваше да се изстребват — и толкова.

Специалното разрешително на Хуго Хирцфелд беше подписано от самия фюрер и включваше не само доктора и дъщеря му, но и възрастните му родители. И макар Якоб да нямаше никакво доверие на Mischlinge, на фюрера вярваше безпрекословно. Заповедите му бяха съвсем категорични — от мината да бъдат евакуирани необходимите за продължаване на работата ресурси, останалото да се унищожи.

Което означаваше да оставят дъщерята жива.

Както и бебето.

Новороденото момченце беше повито добре и настанено в една от раниците. Еврейче на няма и месец. Бяха му дали леко успокоително, за да спи, докато стигнат до безопасно място.

Вътре в детето гореше сърцето на мерзостта, истинският източник на погнусата, от която му се обръщаше стомахът. Всички надежди на Третия райх лежаха в мъничките му ръчички — ръцете на едно невръстно еврейче. Само при мисълта за това му се гадеше. По-добре да бяха научили детето на щик. Но заповедите са си заповеди.

Виждаше и как Тола гледа детето. Очите ѝ блестяха със смесица от огън и скръб. Тола не само беше помагала в изследванията на баща си, но се беше грижила за детето — приспиване, хранене, нещо като приемна майка. То беше и единствената причина да се съгласи да им съдейства. Едва след като заплашиха, че ще го убият, тя отстъпи пред исканията на Якоб.

Някъде горе се чу рев на огнехвъргачка, трусят ги събори на колене и всички звуци заглъхнаха до сонорно бучене. В цимента плъзнаха пукнатини, по главите им се посипа прах.

Якоб се изправи и изпсува.

Първият му заместник Оскар Хенрикс го настигна и посочи напред към едно разклонение.

— Трябва да тръгнем по този тунел, обергрупенфюрер. Това е стар водоотвод. Според картата на градската канализация водосборът му е при реката, недалеч от Катедралния остров.

Якоб кимна. Близко до острова трябваше да ги чакат две моторници с камуфлажна окраска, управлявани от друг отряд на

евакуационните части. Малко оставаше.

Ускори крачка. Чуваше тътена на руските бомбардировачи. Подновената атака беше знак, че руснаците са на път да превземат града. Гражданите на Бреслау щяха да се предадат всеки момент.

Стигна до разклонението и с облекчение се измъкна от мръсната вода и стъпи на циментовия перваз. Ботушите му жвакаха. Вонята на разложение стана още по-силна, сякаш канализацията се опитваше да ги прогони, и него, и хората му, от дълбините си.

Освети с фенерчето си циментовия водоотвод. Тук въздухът не беше ли малко по-свеж? Тръгна с подновени сили. Бягството им беше към края си, а с него и мисията им. Отрядът му щеше да е прекосил наполовина Силезия, преди руснаците да се доберат до подземния лабиринт от миши дупки, който беше останал от мината Венцеслас след експертната намеса на Якоб. Като допълнителни екстри по посрещането, Якоб беше заложил в лабораториите няколко хитроумни капана. Руснаците и техните съюзници щяха да намерят в планината единствено смърт.

С тази задоволителна мисъл Якоб бързаше напред, зажаднял за свеж въздух. Циментеният тунел постепенно се спускаше. Хората му ускориха крачка, пришпорени от внезапното затишие между артилерийските залпове.

Трябваше да бързат. Реката нямаше да остане неохранявана още дълго.

Сякаш усетило тревогата му, новороденото заплака тихо, мрънкаше замаяно. Действието на успокоителното отслабваше. Якоб беше предупредил санитаря на отряда много да внимава с дозировката. Не смееха да рискуват живота на детето. Но май се бяха презастраховали.

Плачът стана по-силен.

Единичен артилерийски взрив изтрещя някъде на север.

Детето се разврещя. Крясъците му отекваха в каменното гърло на тунела.

— Укроти го! — заповяда той на войника, който носеше детето.

Войникът, тънък като тръстика и преbledнял като платно, смъкна раницата от рамото си, при което събори черното си кепе. Опитва се да извади момченцето, но само го разплака още повече.

— Дайте на мен — примили се Тола и се задърпа от мъжа, който я държеше за лакътя. — За мен плаче.

Кльощавият войник погледна Якоб. Горният свят беше потънал в тишина. Долу, при тях, писъците продължаваха.

Якоб се намръщи, после кимна.

Махнаха белезниците на Тола. Тя разтърка китките си и посегна към детето. Войникът охотно ѝ предаде товара си. Тя гушна детето и го залюля нежно. Приведе се над него, така че лицата им почти се допряха. Успокоителни звуци, без думи и пълни с утеха, шепнешком си проправиха път през крясъците на бебето. Цялото ѝ същество се разтопи сякаш и се отля по формата на детето.

Писъците бавно преминаха в тих плач.

Доволен, Якоб кимна на пазача на Тола. Той вдигна люгера си и го притисна в гърба ѝ. Вече по-спокойно и най-важното — в тишина, групата продължи пътя си през подземния лабиринт под Бреслау.

Скоро миризмата на пушек надви вонята на каналите. Фенерчето на Якоб освети димната завеса в края на водоотвода. Артилерията все така мълчеше, но престрелките продължаваха почти без прекъсване — главно на изток. Чуваше се и плисък на вода.

Якоб даде знак на хората си да спрат, а на радиста махна към изхода.

— Дай сигнал на лодките.

Войникът кимна отсечено, затича напред и изчезна в пълния с дим сумрак. След секунди няколко присветвания предадоха кодирано съобщение на лодките да прекосят канала към тях.

Якоб се обърна към Тола. Детето се беше укротило и май спеше.

Тола срещна погледа му, без да трепне.

— Знаеш, че баща ми беше прав — каза му с тиха убеденост. Погледът ѝ се плъзна към запечатаните сандъци, после се върна към него. — Виждам го по лицето ти. Онова, което направихме... Не биваше. Прекалихме.

— Такива решения не зависят нито от теб, нито от мен — отговори Якоб.

— А от кого?

Якоб поклати глава и понечи да се обърне. Хайнрих Химлер лично му беше дал заповедите. Не беше негова работа да ги поставя

под съмнение. Продължаваше да усеща погледа на жената върху себе си.

— Това е срещу Бога и природата — прошепна тя.

— Лодките идват — извика радистът и това му спести необходимостта да отговори.

Якоб излая няколко последни заповеди и поведе хората си по тунела, който излизаше на стръмния бряг на река Одра. Вече губеха прикритието на тъмнината. На изток светлееше изгревът, но тук над водата висеше плътен облак от черен дим, който щеше да ги прикрива поне до известна степен.

Но за колко още?

Стрелбата все така припукваше игриво като фойерверки по случай разрушението на Бреслау.

Отърсил се най-после от смрадта на каналите, Якоб свали мократа си маска и пое дълбоко въздух. Плъзна поглед по оловносивите води. Две ниски седемметрови лодки прекосяваха реката, двигателите им мъркаха тихо. На борда на всяка, под относителното прикритие на зелени брезенти, стърчаха по две картечници MG-42.

Зад лодките прозираше тъмната маса на острова.

Катедралният остров не беше остров в истинския смисъл на думата, защото през деветнайсети век беше натрупал достатъчно наноси, които да го свържат с отсрещния бряг.

Изумруденозелен мост от ковано желязо, датиращ от същото време, го свързваше с отсамния бряг. Двете моторници тъкмо заобикаляха каменните му колони.

Якоб вдигна очи, привлечен от ослепителен лъч слънчева светлина, който се целеше сякаш в двете източени кули на катедралата, дала името на острова. Тя беше само една от няколкото църкви, построени на това малко парче земя.

Думите на Тола Хирцфелд още звучаха в главата му.

„Това е срещу Бога и природата.“

Утринният хлад проникваше през подгизналите му дрехи и настръхналата му кожа студенееше. С нетърпение чакаше да се махне оттук, да отиде някъде далеч, където ще е в състояние да заличи от спомените си изминалите дни.

Първата лодка стигна до брега. Доволен, че вече има какво да отвлече мислите му, и още повече — че се движи, той пришпори хората си да натоварят сандъците.

Тола застана встрани с бебето в ръце, пазена зорко от един от войниците. И нейният поглед беше привлечен от грейналите в димното небе кули. Престрелката продължаваше и сякаш беше по-близо. Чуваше се и стърженето на танкови вериги. И викове и писъци също.

Къде беше този Бог, от чийто гняв се страхуваше жената?

Със сигурност не беше тук.

Лодките вече бяха натоварени и Якоб се приближи към Тола.

— Качвай се. — Намерението му беше да го каже сурово, но нещо в лицето ѝ смекчи думите му.

Тя се подчини. Вниманието ѝ все още бе насочено към кулите на катедралата, а мислите ѝ — още по-високо в небето.

В този миг Якоб съзря в нея красавицата... нищо, че беше Mischlinge. Но после тя се спъна, дойде на себе си и прихвана бебето по-здраво. Очите ѝ се върнаха към сивите води и димния покров. Лицето ѝ се вкорави отново, окаменя. Дори очите ѝ станаха от кремък, докато се оглеждаше за място, където да седне с детето.

Настани се на една пейка откъм десния борд; пазачът ѝ я следваше на една крачка.

Якоб седна срещу тях и махна на кормчията да потегля.

— Нямаме време за губене.

Плъзна поглед по реката. Отправяха се на запад, далеч от източния фронт, далеч от изгряващото слънце.

Погледна си часовника. Германският транспортен самолет Юнкер Ю-52 вече трябваше да ги чака на едно изоставено летище на десетина километра оттук. Носеше обозначенията на Германския червен кръст, маскиран като медицински транспорт — допълнителна осигуровка срещу нападение.

Лодките извиха към средната, най-дълбока част на речното русло, двигателите им заръмжаха на по-висока предавка. Руснаците вече не можеха да ги спрат. Всичко свърши.

Някакво движение привлече вниманието му.

Тола се наведе над бебето и го целуна нежно по покритата с мъх глава. Вдигна лице и срещна погледа на Якоб. В очите ѝ той не видя нито гняв, нито предизвикателство. Само решимост.

И Якоб разбра какво се кани да направи.

— Не...

Твърде късно.

Тола се надигна, изви гръб над ниското перило и се оттласна с крака. Стиснала бебето до гърдите си, се преметна назад в студената вода.

Войникът, който я пазеше, се стресна, завъртя се и стреля напосоки във водата.

Якоб се хвърли към него и изби ръката му нагоре.

— Може да уцелиш детето!

Наведе се и заоглежда водата. Всички бяха наскочили. Лодката се разклати. Той не видя друго освен оловните води и собственото си отражение в тях. Даде знак на кормчията да направи кръг.

Нищо.

Оглеждаше се за издайнически мехурчета, но лодката оставяше разпенена следа, която заличаваше всичко. Якоб удари с юмрук по перилото.

Какъвто бащата, такава и дъщерята.

Само една Mischlinge можеше да направи нещо толкова драстично. Беше го виждал и преди — еврейски майки, които удушават собствените си деца, за да им спестят по-големи страдания. Беше смятал, че Тола е по-силна от тях. Но пък може и да не бе имала друг избор.

Обикаляха дълго. Хората му претърсиха бреговете и от двете страни. Нямаше я. Снаряд профуча някъде над тях — сякаш знак, че не могат да се бавят повече.

Якоб махна на хората си да се връщат по местата си. Посочи на запад, към чакащия ги самолет. Все пак разполагаха със сандъците и папките с документация. Случилото се беше неприятно и сигурно щеше да забави довършването на проекта, но със сигурност беше преодолимо. Щеше да има друго дете.

— Тръгвай — нареди той.

Двете лодки потеглиха отново, двигателите им зареваха на пълни обороти.

След секунди вече бяха изчезнали в димния покров, довян откъм горящия Бреслау.

Пърпоренето на двигателите заглъхна в далечината.

Тола изплува иззад една от дебелите каменни колони на Катедралния мост. С едната си ръка затискаше устата на бебето и се молеше поеманият през носа въздух да му е достатъчен. Само че детето беше слабо.

Като нея.

Куршумът я беше уцелил отстрани във врата. Губеше много кръв и водата около нея червенееше. Зрението ѝ започваше да се замъглява. Въпреки това тя се бореше да задържи бебето над водата.

Когато се преметна с бебето в реката, единствената ѝ мисъл беше да удави и себе си, и него. Но сблъсъкът с ледената вода и огънят във врата ѝ от куршума сломиха решимостта ѝ. Тя си спомни за светлината, обляла катедралните кули. Католицизмът не беше нейната религия, тя почти не познаваше традициите му. Но мигът беше напомняне, че в края на тунела винаги има светлинка. Че все някъде има място, където хората не убиват себеподобните си като животни. И майките не дават бебетата си.

Като риташе с крака, Тола се придвижи по-навътре, към средата на реката, и силното течение я отнесе към моста. Докато беше под водата, дишаше в устата на бебето и стискаше с пръсти нослето му, за да го опази живо. Само допреди няколко мига се беше стремилa към смъртта, но веднъж запалена, жаждата за живот гореше в гърдите ѝ все по-ожесточено, като огън.

Така и не бяха дали име на момченцето.

Никой не биваше да умира, без да си е получил името.

Вдишваше по малко въздух в устата на детето и риташе във водата. Единствено невероятният късмет я запрати в една от каменните колони и тя се скри зад нея.

Но сега, когато лодките си бяха отишли, не можеше да чака повече.

Кръвта ѝ изтичаше. Разбираше, че единствено студът я държи жива. Но същият този студ изпиваше живота на крехкото дете.

Тола зарита към брега — трескави некоординирани движения, омаломощени от слабостта в безчувствените ѝ крайници. Потъна — и повлече и новороденото.

Не!

Заблъска с крака, но водата някак изведнъж беше станала по-тежка, по-лепкава.

Нямаше да се предаде, нямаше.

Пръстите на краката ѝ опряха в някакъв хлъзгав камък. Тя ахна, забравила, че е под повърхността, и се нагълта с вода. Потъна още малко, после се оттласна за последно от покритите с кал камъни. Главата ѝ изскочи над водата и тя зарита отново.

Брегът се изкачваше стръмно под краката ѝ.

На една ръка и едно коляно изпълзя от водата, притиснала бебето към гърлото си. Допълзя на сухо и се свлече на каменистия бряг. Нямаше сили да помръдне. Кръвта ѝ се стичаше по бебето.

То не помръдваше. Не дишаше.

Тола затвори очи и докато вечният мрак я поглъщаше, започна да се моли.

„Заплачи, проклето да си, заплачи...“

Отец Варик пръв чу мяукането.

Заедно с другите братя се бе приютил в избата под църквата „Свети Петър и Павел“. Бяха избягали предната вечер, когато започнаха бомбардировките. Бяха се молили на колене островчето им да бъде пощадено. Църквата, построена още през петнайсети век, беше оцеляла въпреки всички перипетии, сполитали града през столетията. И сега те се молеха за Божията защита, за да оцелеят и този път.

Точно в тази богобоязлива тишина достигна до монасите жалният плач.

Отец Варик стана, което не беше лесно със стари кокали като неговите.

— Къде отиваш? — попита Франц.

— Паството ми ме вика — отвърна отецът. През последните две десетилетия се грижеше за бездомните котки и за малкото улични кучета, които се мотаеха около крайбрежната църква.

— Моментът не е подходящ — предупреди го друг от братята; беше прегракнал от страх.

Отец Варик беше живял твърде дълго, за да изпитва толкова младежки силен страх от смъртта, така че се наведе и влезе в късия проход, който извеждаше при речната врата. Преди време оттук бяха

внасяли въглищата, за да ги складираат на същото място, където сега се гушеха в прах и дъб хубави зелени бутилки. Стигна до вратата и дръпна резето.

Натисна с рамо, за да я отвори.

Най-напред го удари силната миризма на дим... после мяукането привлече погледа му надолу.

— Mein Gott im Himmel...

Някаква жена лежеше на крачка от вратата върху подпорната стена, която поддържаше църквата. Не помръдваше. Отецът коленичи до нея и замълви друга молитва.

Посегна към шията ѝ да потърси някакъв признак на живот, но откри само кървава рана. Бедната — беше мокра до кости и студена като камъните.

Мъртва.

После пак онзи звук... откъм другата ѝ страна.

Отецът се надигна, погледна и видя бебе, наполовина затиснато под жената, и то в кръв.

Макар да беше посиняло от студа и мокро като жената, то поне още беше живо. Отецът го измъкна изпод жената. Подгизналите му пеленки се свлякоха, натежали от водата.

Момченце.

Отецът бързо прокара ръце по мъничкото тяло и разбра, че кръвта не е на детето.

Само на майка му.

Сведе тъжно поглед към жената. Толкова много кръв! Погледна към отсрещния бряг. Градът гореше, черен дим се вдигаше на кълбета към зазоряващото се небе. Престрелките не стихваха. Преплувала бе реката? За да спаси детето си?

— Почивай в мир — прошепна той. — Заслужила си го.

Върна се при вратата. Изтри кръвта и водата от телцето на бебето. Косицата му беше мека и съвсем бяла, като сняг. Едва ли беше на повече от месец.

Бебето се разплака по-силно, личицето му се набръчка, но иначе си оставаше вяло, с отпуснати крайници и много студено.

— Плачи си, мъничък, плачи си.

Чуло гласа му, момченцето отвори подутите си от плач очи. Сини очи, ясни и чисти. Но пък повечето новородени са със сини очи, нали

така. Въпреки това отец Варик беше сигурен, че тези очи ще запазят завинаги небесносиния си цвят.

Притисна момченцето към себе си да го стопли. Нещо цветно привлече погледа му. „Was ist das?“ Обърна нагоре крачето на бебето. Някой беше нарисувал символ върху петичката му.

Не, не беше нарисувано. Отецът го потърка с пръст, за да се увери.

Татуирано беше с червено мастило.

Отецът огледа смръщено символа. На пръв поглед приличаше на сврача стъпка.

Но отец Варик беше прекарал част от младостта си във Финландия и бързо разпозна символа — една от нордическите руни. Нямаше представа коя точно е и какво означава. Поклати глава. Кой би направил такава глупост?

Хвърли смръщен поглед към майката на детето.

Няма значение. Греховете на бащите не бива да се плащат от синовете.

Изтри и последната кръв от главицата на бебето и го уви в топлото си расо.

— Бедничкото ми... колко зле те посреща светът.

ПЪРВО

1. ПОКРИВЪТ НА СВЕТА

В НАШИ ДНИ

16 МАЙ, 06:34

ХИМАЛАИТЕ

БАЗОВ ЛАГЕР ЕВЕРЕСТ, 5 365 М

Смъртта яздеа ветровете.

Таски, главният шерп, произнесе тази присъда с цялата тържественост и тежест на занаята си. Набит беше, но иначе нямаше и метър и петдесет, дори с охлузената си каубойска шапка. Самочувствието и държането му обаче бяха като за най-високия човек в планината. Очите му, вкопани под тежки, постоянно присвити клепачи, оглеждаха редицата плющящи флагчета.

Доктор Лиза Къмингс хвана шерпа в центъра на обектива и натисна копчето. Таски беше водач на групата им, но освен това и обект на психометричните тестове на Лиза. Идеалният кандидат за изследването ѝ.

Беше дошла в Непал, след като спечели стипендия за изучаването на ефектите върху човешката психика при изкачването на Еверест без кислородна маска. Преди 1978-а никой не беше изкачвал върха без помощта на допълнителен кислород. Тук въздухът беше прекалено разреден. Дори и опитни планинари, снабдени с кислородни бутилки, се оплакваха от крайна умора, нарушена координация, двойно зрение, халюцинации. Смятало се за невъзможно върхът на осемхилядника да се изкачи без допълнителен източник на въздух.

После, през 1978-а, двама тиролски планинари бяха постигнали невъзможното — бяха изкачили върха, като разчитали единствено на дробовете си. В годините след това приблизително шестдесет мъже и жени бяха последвали примера им, като вдигаха все по-високо летвата пред елита на алпинисткото съсловие.

Не би могла и да си мечтае за по-добър стрес-тест на човешките реакции при атмосфера с ниско налягане.

Преди да потегли за Хималаите, доктор Лиза Къмингс тъкмо беше приключила петгодишното си проучване върху въздействието на системи с високо налягане върху психичните процеси при човека. За тази цел беше проучвала дълбоководни гмуркачи на изследователския им кораб „Дълбина“. След това обстоятелствата я принудиха да продължи напред... както с професионалния, така и с личния си живот. Тъкмо затова беше приела стипендията на Националната научна фондация за противоположното изследване — проучване на психичните реакции в системи с ниско налягане.

Така се беше стигнало до това пътуване до Покрива на света.

Избра нов ъгъл за следващата снимка на Таски Шерпа. Като мнозина свои сънародници, Таски беше приел името на етническата си група за фамилно.

Дребосъкът обърна гръб на плющящите флагчета, тръсна решително глава и посочи с цигарата си, стисната здраво между два пръста, към надвисналия връх.

— Лош ден. Смърт язди тези ветрове — повтори той, после мушна цигарата между устните си и се обърна. Въпросът беше решен.

Но не и за останалите от групата.

Катерачите се разшумяха разочаровано и вдигнаха лица към безоблачното синьо небе. Десетчленният отряд беше чакал девет дни да се отвори климатичният прозорец. Досега, докато траеше проточилата се цяла седмица буря, никой не беше оспорвал решенията на шерпа да чакат в лагера. Времето се беше развалило заради циклон, зародил се над Бенгалския залив. Свирепи ветрове брулиха лагера цяла седмица, на моменти надхвърляха сто и шейсет километра в час, отнесоха една от кухненските палатки, събаряха хора като да бяха пешки, а накрая донесоха остър сняг, който дращеше кожата като едра шкурка.

А после дойде зора ясна като надеждите им. Слънчевите лъчи се отразяваха ослепително от ледника Кумбу и преспите. Снежният Еверест сякаш плаваше над тях, обграден от ведрите си посестрими, като булка и шаферките ѝ, всичките в бяло.

Лиза беше направила над сто снимки — улавяше променящата се светлина в цялата ѝ променлива прелест. Вече разбираше откъде идва

местното име на върха — на китайски Джомолунгма, Богинята майка на света, и на непалски Сагарматха, Богинята на небето.

Както се носеше сред облаците, планината наистина беше като богиня от лед и скали. И всички те бяха дошли да ѝ се поклонят, да докажат, че са достойни да целунат небето. Доста скъпичко им беше излязло, между другото. По шейсет и пет хиляди долара на глава. Това включваше лагерното оборудване, носачите, шерпите и толкова якове, колкото си поискаш. Те бяха взели двайсет и пет. Шатрите в червено и жълто очертаваха лагера като декоративни капси. Пет други лагера делиха с тях това сравнително равно каменисто парче земя и също като тях чакаха боговете на бурите да насочат зора си другаде.

Но ако се вярваше на главния им шерп, това нямаше да се случи днес.

— Направо не е истина — заяви мениджърът на една бостънска компания за спортни стоки. Облечен в екип с пълнеж от гъши пух, последен писък на модата, той стоеше със скръстени ръце до натъпканата си раница. — Повече от шестстотин долара на ден, за да киснем тук. Пързаят ни и толкова. Няма и едно облаче в тъпото небе!

Говореше под нос, сякаш с намерение да подтикне останалите към бунт, без сам да застане начело.

Лиза познаваше и други хора като него. Темперамент тип Б — Б като Боклук. Май щеше да е по-добре да не беше спала с него. Направо изтръпна, като си спомни. Заварката беше станала още в Щатите, след организационна среща в Сиатъл и след твърде много уискита. Бостънския Боб просто се беше явил поредното пристанище в буря — нито първото, а навярно не и последното. Едно обаче беше сигурно — точно в това пристанище Лиза нямаше повече да хвърли котва.

Подозираше, че тъкмо това е основната причина за нестихващата му войнственост.

Обърна му гръб, с надеждата, че по-малкият ѝ брат ще съумее да потуши напрежението. Джош беше планинар с десетгодишен опит и именно той беше уредил да я включат в едно от изкачванията на Еверест, които организираше. Водеше планинарски групи из целия свят поне два пъти годишно.

Джош Къмингс вдигна ръка. Рус и строен като нея, той носеше черни дънки, натъпкани в планинарските кубинки, и сива термориза.

Изкашля се.

— Таски се е качвал на Еверест дванайсет пъти. Познава планината и нейните настроения. Щом казва, че времето е твърде непредсказуемо, за да тръгнем, значи още един ден ще се аклиматизираме и ще се упражняваме. А ако има желаещи, мога да уредя двама водачи за едnodневен преход до рододендроновата гора в долната част на долината Кумбу.

Някой вдигна ръка.

— А защо не едnodневна екскурзия до хотел „Еверест Вю“? От шест дни сме в тези проклети палатки. Лично аз не бих имал нищо против една гореща вана.

Предложението беше посрещнато с одобрително мърморене.

— Не съм сигурен, че идеята е добра — предупреди ги Джош. — Хотелът е на цял ден път оттук, а въздухът в стаите се обогатява изкуствено с кислород срещу височинната болест. Само ще навреди на аклиматизацията ви и ще забави изкачването.

— Сякаш вече не се забавихме достатъчно! — възрази Бостънския Боб.

Джош не му обърна внимание. Лиза знаеше, че брат ѝ никога не би поел толкова глупав риск — да започнат изкачването в неподходящо време. Небето беше синьо, но дори тя добре знаеше, че това може да се промени за минути. Беше расла край морето, близо до брега на Каталина. Джош също. Човек се научава да преценява времето и по други признаци освен липсата на облаци. Джош все още може и да нямаше тънкия усет на шерпите за местното време, но се беше научил да уважава мнението на онези, които го имаха.

Лиза погледна прозрачната пелена от сняг, понесена от вятър откъм върха. Тя беше един вид мерило за скоростта му, която горе често надхвърляше триста километра в час. Днес пелената се беше разтеглила надалеч. Макар бурята да беше утихнала, неравномерното атмосферно налягане все още вдигаше силни ветрове на височина над осем хиляди метра. Вятърът горе можеше всеки миг да им доведе нова буря.

— Можем поне да тръгнем към лагер едно — настояваше на своето Бостънския Боб. — Да се настаним там и да видим какво ще е времето.

В гласа на мениджъра по спортните стоки се беше промъкнала дразнеща пискливост. Лицето му беше почервенияло от детински яд.

Лиза не можеше да се начуди какво изобщо е намерила в него.

Преди брат ѝ да отговори, се чу шум. Приличаше на думкане на барабани. Всички погледнаха на изток. Откъм сиянието на изгряващото слънце се появи черен хеликоптер — В-2 „Скуиръл А-Стар Екюриел“. Приличаше по форма на стършел и беше конструиран специално да се издига до такива височини.

Групичката потъна в тишина. Преди седмица, точно преди да се развихри бурята, една експедиция беше поела нагоре откъм непалската страна. Според трафика по радиостанциите бяха стигнали до лагер две. На височина повече от седем хиляди метра.

Лиза заслони очи. Дано не се бе объркало нещо.

Беше ходила в клиниката на Хималайската спасителна асоциация във Фериш. Там се стичаха всички болни и ранени, които изплюваше планината — счупени кости, белодробни и церебрални отоци, измръзвания, сърдечни кризи, дизентерия, снежна слепота и всякакви видове инфекции, включително и такива, предавани по полов път. Изглежда, дори хламидиите и гонореята бяха решили да изкачат Еверест.

Но какво ли се беше объркало сега? Никой не беше обявил тревога по запазената за спешни линии радиочестота. Заради разреждения въздух, хеликоптерът можеше да се изкачи само малко над базовия лагер. Това означаваше, че ранените трябва предварително да бъдат свалени на ръце от най-суровите височини и едва тогава можеха да се надяват на помощ от въздуха. Над осем хиляди метра мъртвите просто биваха зарязвани там, където ги е сполетяла смъртта, и така превръщаха горните склонове на Еверест в ледено гробище за изоставена екипировка, празни кислородни бутилки и мумифицирани от студа трупове.

Ритмичният бумтеж на роторите премина в по-горна октава.

— Идват насам — каза Джош и даде знак на хората да се отдръпнат към палатките, за да освободят равното място в центъра на лагера.

Черният хеликоптер се сниши над тях. Завихреният от роторите въздух вдигна пушилка от пясък и дребни камъчета. Обвивка от сникърс се стрелна покрай носа на Лиза. Малките флагчета танцуваха и плющяха, яковете се пръснаха. След толкова много дни на тишина в планината шумът им се стори оглушителен.

Хеликоптерът стъпи на плъзгачите си с грация, която противоречеше на размерите му. Вратите се отвориха и двама мъже скочиха на земята. Единият беше със зелена камуфлажна униформа и с автоматично оръжие, войник от Кралската непалска армия. Другият беше по-висок, в червена роба и наметало, стегнати с шарф през кръста, главата му бе обръсната до голо. Будистки монах.

Приблжиха се и заговориха бързо на непалски с двама от шерпите. Последва кратък изблик на енергично жестикулиране, после единият посочи с пръст.

Към Лиза.

Монахът тръгна към нея, последван от войника. Ако се съдеше по бръчиците около очите му, сигурно беше някъде на четиридесет и пет, кожата му имаше цвят на кафе с мляко, очите му бяха карамеленокафяви.

Кожата на войника беше по-тъмна, очите му — по-близо разположени. Не сваляше очи от нея — някъде под основата на врата ѝ. Беше оставила якето си разкопчано и спортният сутиен под фланелката ѝ, изглежда, привличаше погледа му като магнит.

За разлика от него, будисткият монах я гледаше почтително, дори приведе леко глава. Заговори я на прецизен английски с лек британски акцент.

— Доктор Къмингс, моля да ми простите, че ви се натрапвам така, но възникна нещо спешно. От клиниката на ХСА ме уведомиха, че сте лекар.

Лиза смръщи чело.

— Да.

— В един манастир наблизо се е появила тайнствена болест, заразени са почти всичките му обитатели. Един мъж от съседно село бил пратен пешком и пътувал три дни до болницата в Кунде. След като разбрахме за случилото се, се надявахме, че някой от лекарите там ще дойде с нас, но е имало лавина и персоналет и без нас изнемогва. Доктор Соренсон ни каза, че можем да ви намерим в базовия лагер.

Лиза си представи дребната канадска лекарка. Една вечер двете бяха изпили стекче тъмна бира и неуточнен брой чаши подсладен чай с мляко.

— Как мога да ви помогна? — попита тя.

— Елате с нас. Макар и изолиран от света, манастирът е достъпен за хеликоптер.

— Колко е далече? — попита тя и погледна Джош. Той се беше приближил към тях.

Монахът поклати глава, в очите му се четеше загриженост и смущение, че я безпокои.

— Пътят трае около три часа. Не знам какво ще заварим там. — И отново поклати тревожно глава.

Джош се намеси в разговора им:

— И без това днес няма да ходим никъде. — Докосна я по лакътя и се наведе по-близо. — Но аз ще дойда с теб.

Лиза се възпротиви. Можеше и сама да се грижи за себе си. Но пък я бяха предупредили за напрегнатия политически климат в Непал след 1996-а. Маоистки бунтовници водеха партизанска война в планините с надеждата да свалят конституционната монархия и да я заменят със социалистическа република. Прочули се бяха с позорната практика да отсичат крайниците на жертвите си — един по един — със сърпове. Макар в момента да имаше примирие, все още се наблюдаваха отделни прояви на жестокост.

Лиза плъзна поглед към добре смазаната автоматична пушка в ръцете на войника. Щом дори монасите имаха нужда от въоръжена охрана, може би щеше да е разумно да приеме предложението на брат си.

— Аз... разполагам кажи-речи само с комплект за първа помощ и няколко апарата за мониториране — неуверено каза тя. — Не съм подготвена за сложна медицинска ситуация с множество пациенти.

Монахът кимна и махна към чакащия хеликоптер.

— Доктор Соренсон ни осигури всичко, което ще ни трябва на първо време. Нуждаем се от услугите ви само за един ден. Пилотът има сателитен телефон, по който да съобщите диагнозата и преценката си. А ако имаме късмет, проблемът може вече да е решен и тогава ще се върнем тук още по обед.

Сянка прекоси лицето му при последните думи. Не вярваше, че ще имат въпросния късмет. В думите му прозираше тревога — тревога, както и нотка страх.

Лиза пое дълбоко дъх. Беше положила клетва. Пък и вече беше направила достатъчно снимки. Искаше ѝ се да се върне към истинска

работа.

Монахът, изглежда, забеляза решението ѝ по лицето ѝ.

— Значи ще дойдете.

— Да.

— Лиза... — предупредително почна брат ѝ.

— Ще се оправя. — Тя стисна ръката му. — Ти гледай да предотвратиш бунта тук.

Джош хвърли поглед към Бостънския Боб и въздъхна.

— Просто удържи крепостта, докато се върна.

Той я погледна отново. Очевидно не беше съгласен с нея, но не продължи да спори. Лицето му си остана мрачно.

— А ти внимавай.

— Нали ме пази Кралската непалска армия.

Джош погледна оръжието на войника.

— Точно от това се притеснявам. — Позасмя се в опит да омаловажи тревогата си, но не успя.

Лиза знаеше, че не може да се надява на повече. Прегърна го набързо, взе си медицинската раница от палатката и сякаш само след миг вече се привеждаше под наточената стомана на въртящите се ротори и се настаняваше на задната седалка в кабината на спасителния хеликоптер.

Пилотът дори не я погледна. Войникът седна до него. Монахът — представи се като Анг Гелу — се настани до нея отзад.

Лиза си сложи шумоизолиращите слушалки. Дори и с тях ревът на форсираните двигатели беше оглушителен. Хеликоптерът се заклати на сантиметри от земята, перките му се мъчеха да захаят разреждения въздух. Воят се изкачи към свръхзвуковите гами. Накрая стоманената птица се отдели от каменистата площадка и бързо се изкатери нагоре.

Лиза усети как стомахът ѝ се смъква под пъпа, когато хеликоптерът изви над едно съседно ждрело. Погледна през страничния прозорец към скупчените палатки и якове долу. Мярна брат си. Беше вдигнал ръка за довиждане или пък за да заслони очите си от силното слънце. До него стоеше Таски Шерпа с каубойската си шапка.

Думите му я последваха в небесата и пратиха студени тръпки по гръбнака ѝ.

„Смърт язди тези ветрове.“

Доста неприятна мисъл точно в този момент.

Монахът мълвеше безгласна молитва. Беше все така напрегнат. Дали заради начина им на транспортиране, или от страх какво ще заварят в манастира, Лиза не искаше и да гадае.

Облегна се назад. Думите на шерпа продължаваха да звучат в главата ѝ.

Лош ден наистина.

09:13

НАДМОРСКА ВИСОЧИНА — 6 776 М

Вървеше по дъното на пропастта с леки крачки, стоманените котки се впираха дълбоко в снега и леда. От двете му страни се издигаха канари от гол камък, нашарени с кафяви лишей. Ждрелото се издигаше под ъгъл нагоре.

Към целта му.

Облечен беше с екип от една част с пълнеж от гъши пух, в черно и бяло, за да се слива с терена. На главата си имаше шапка от полар, лицето му беше скрито зад скиорски очила. Раницата му тежеше двайсет и един килограма, включително бравичката, закачена от едната страна, и навитото въже от полиуретан от другата.

Носеше и автомат „Хеклер и Кох“, пълнител за презареждане с двайсет патрона и чантичка с девет запалителни гранати.

Дори на тази височина нямаше нужда от допълнителен кислород. Планината беше негов дом вече четиридесет и четири години. Беше се адаптирал към тези места не по-зле от всеки шерп, но не говореше езика им, а очите му свидетелстваха за различно наследство: едното беше бледосиньо, другото — чисто бяло. Тази особеност го отличаваше също толкова категорично като татуировката на рамото му. Дори и сред Sonnekonige, Рицарите на слънцето.

Радиото в ухото му изпука.

— Стигна ли манастира?

Той докосна с пръсти микрофона на гърлото си.

— Още четиринайсет минути.

— Никой не бива да узнае за инцидента.

— Ще имам грижата. — Дишаше през носа. Гласът му беше спокоен. В гласа на другия долови колкото авторитет, толкова и страх. Проява на непростима слабост. Точно заради това рядко ходеше в

Granitschloss, Гранитния замък: предпочиташе да живее в усамотение, каквото му се полагаше по право.

Никой всъщност не го беше молил за по-голяма близост.

Търсеха уменията му само в крайна нужда.

Слушалката в ухото му изпука отново.

— Скоро ще стигнат в манастира.

Той не си направи труда да отговори. Чуваше далечното туптене на ротори. Пресметна наум. Нямаше нужда да бърза. Планините учат на търпение.

Успокои дишането си и продължи надолу към каменните сгради с покриви от червени плочи. Манастирът Темп Ох клечеше на ръба на скална стена и единственият път до него беше по тясна пътечка от ниското. Монасите и учениците им бяха отделени от света.

Допреди три дни.

Допреди инцидента.

Неговата задача беше да почисти.

Ритмичният туптеж на приближаващия се хеликоптер стана отчетлив, издигаше се от ниското. Той не забърза. Имаше предостатъчно време. Важно беше пристигащите да влязат в манастира.

Щеше да е много по-лесно да убие всички накуп.

09:35

Гледан от хеликоптера, светът долу беше замръзнал в ярък фотографски негатив. Свят от контрасти. Черно и бяло. Сняг и скали. Забулени в мъгла върхове и потънали в сянка клисури. Утринната светлина се отразяваше болезнено от ледените ридове и насечените ледници, толкова ярка, че като нищо можеше да причини снежна слепота.

Лиза примижа да защити очите си. Кой би живял доброволно толкова далеч от всичко? В толкова сурова околна среда? Защо хората се стремяха към такива негостоприемни места, когато можеха да си живеят къде-къде по-удобно другаде?

Но пък собствената ѝ майка често ѝ задаваше същия въпрос. Кому бяха нужни тези крайности? Пет години в морето на борда на изследователски кораб, после още една година подготовка за изпитанията на високопланинското катерене, а сега тук, в Непал, на път

да атакува Еверест. Защо поемала такива рискове, когато имала поддръка толкова по-удобен и уреден живот?

Лиза винаги ѝ отговаряше по един и същи начин — заради предизвикателството. Не беше ли отговорил по същия начин Джордж Малори, легенда сред алпинистите, когато го попитали защо е изкачил Еверест? „Защото беше там.“ Разбира се, истината зад тази знаменита реплика беше малко по-различна — Малори просто се сопнал на някакъв досаждащ му репортер. Дали и Лиза не отговаряше така на майка си по навик, нещо като условен рефлекс? Защо всъщност се беше озовала тук горе? Ежедневието предлагаше достатъчно предизвикателства — изкарването на прехраната, спестяванията за черни дни, търсенето на партньор, превъзможването на загуби, отглеждането на деца.

Дръпна се като опарена от тези мисли, доловила зараждането на позната тревожност и разбрала какво най-вероятно означава тя. „Възможно ли е да водя живот на ръба само за да избягна истинския живот? Затова ли толкова много мъже минаха през живота ми, без да се задържат?“

И ето я тук. На трийсет и три, сама, без никакви трайни връзки, научната работа — единственият ѝ другар, и единичен спален чувал за легло. Май по-добре направо да си обръсне главата и да постъпи в някой високопланински манастир като този.

Хеликоптерът се разтресе — издигаше се.

Вниманието ѝ се върна към настоящето.

О, мамка му...

Задържа дъх, докато хеликоптерът прелиташе сякаш само на сантиметри от остър като бръснач рид. Плъзгачите му минаха на косъм над оголения от вятъра леден корниз и машината се спусна в ждрелото оттатък.

Насили се да пусне страничните облегалки, в които пръстите се бяха вкопчили сами. Изведнъж къщичката с три спални и две цяло и пет деца вече не ѝ изглеждаше толкова лоша възможност.

Анг Гелу се наведе напред и посочи с ръка между пилота и войника към нещо долу. Ревът на роторите погълна думите му.

Лиза залепи буза до прозореца на вратата и погледна навън. Извитият студен плексиглас целуна бузата ѝ. Долу най-послед се мярна цвят. Скупчени червени покриви. Осем каменни сгради, кацнали на

плато, обградени с върхове-седемхилядници от три страни и вертикална скална стена от четвъртата.

Манастирът Темп Ох.

Хеликоптерът рязко се снижи към сградите. Лиза мярна терасирани ниви или зеленчукови градини от едната страна. От другата страна имаше ниски кошари и плевни. Никакво движение. Никой не излезе да посрещне шумните посетители.

Още по-зловещи ѝ се сториха козите и овцете в кошарите. И те не помръдваха. Вместо да се разбягат панически от спускащия се хеликоптер, лежаха проснати на земята с разкривени крака и извити вратове.

Анг Гелу забеляза същото и потъна в седалката си. Очите им се срещнаха. Какво се бе случило тук? Пилотът и войникът на предната седалка спореха за нещо. Очевидно пилотът не искаше да кацне. Войникът спечели спора, като сложи ръка на приклада на пушката си. Пилотът се намръщи и пристегна по-здраво маската върху носа и устата си. Не защото се нуждаеше от допълнителен кислород, а като предпазна мярка срещу заразяване.

И все пак се подчини на заповедите на войника. Сниши хеликоптера към земята. Насочи го възможно най-далеч от кошарите, към края на терасираните ниви.

Те се плъзнаха покрай тях като амфитеатър от тераси с прави редички малки зелени кълнове. Отглеждането на картофи на големи височини било въведено от британците в началото на деветнайсети век и се беше превърнало в една от основните земеделски култури тук. Плъзгачите на хеликоптера се удариха в каменистата почва — смачкаха една редичка растения — и машината се разклати силно. Съседните кълнове полегнаха под напора на въздушния вихър.

Все още никой не излизаше да ги посрещне. Лиза си помисли за мъртвите животни. Бяха ли изобщо останали живи хора, които да спасят? Какво беше станало тук? Различни заразни болести се заредиха в главата ѝ, заедно с начините на заразяване — поглъщане, вдишване, физически контакт. Беше ли изобщо заразно? Трябваше ѝ повече информация.

— Може би ще е по-добре да останете тук — каза Анг Гелу, докато разкопчаваше предпазния си колан. — Нека първо огледаме манастира.

Лиза вдигна медицинската си раница от пода и поклати глава.

— Не ме е страх от болни хора. А и може да изникнат въпроси, на които мога да отговоря само аз.

Анг Гелу кимна, каза нещо на войника, слезе и се обърна да подаде ръка на Лиза.

Студен вятър нахлу в топлата кабина. Лиза вдигна качулката на парката си и установи, че леденото течение отвява и малкото кислород, останал на тези височини. Или пък се дължеше на страха ѝ. Дръзкото ѝ изказване преди малко всъщност не отговаряше на вътрешния ѝ трепет.

Пое предложената ѝ от монаха ръка. Дори през вълнените си ръкавици усети силата и топлината му. Той не си направи труда да покрие бръснатата си глава, сякаш нетърпимият студ изобщо не му правеше впечатление.

Лиза слезе и остана приведена под въртящите се перки. Войникът слезе последен. Пилотът остана в кабината. Макар да беше приземил хеликоптера, както му беше заповядано, явно не желаше да поеме други рискове.

Анг Гелу затвори люка и тримата бързо тръгнаха през картофените ниви към скупчените каменни постройки над тях.

Оттук къщите с червени покриви изглеждаха по-високи, отколкото ѝ се бяха сторили от въздуха. Централната сграда беше триетажна, с покрив в стила на пагодите. Всички сгради имаха сложна украса. Стенописи във всички цветове на дъгата обточваха вратите и прозорците. Трегерите грееха позлатени, а от стрехите се зъбеха каменни дракони и митични птици. Покрити галерии свързваха сградите и оформяха малки вътрешни дворчета и уединени ниши. Дървени молитвени колела с резба от древни надписи бяха качени върху стълбове из целия комплекс. Пъстри молитвени флагчета се вееха по стрехите.

Макар атмосферата тук да беше като излязла от приказка, нещо като високопланинска Шангри-ла, Лиза несъзнателно забави крачка. Нищо не помръдваше. Повечето прозорци бяха със спуснати капаци. Тишината тегнеше зловещо.

А и тази специфична миризма. Макар да се занимаваше основно с научна работа, Лиза се беше нагледала на достатъчно смърт, докато работеше като специализант в една голяма болница. И най-силният вятър не можеше да отвее напълно миризмата на разложение. Надяваше

се единственият ѝ източник да са мъртвите животни. Но ако се съдеше по липсата на посрещачи, надеждите ѝ най-вероятно бяха напразни.

Анг Гелу вървеше напред, следван от войника. Наложил се да побърза, за да ги настигне. Минаха между две сгради и се отправиха към високия храм в центъра.

В централния двор лежаха захвърлени земеделски сечива, сякаш изоставени набързо. Каруца с впрегнат в нея як лежеше обърната на една страна. И това животно беше мъртво, коремът му бе подут до пръсване. Побелелите му очи сякаш ги гледаха втренчено. Подутият му език се подаваше от подпухналите черни бърни.

Лиза забеляза липсата на мухи. Всъщност имаше ли мухи на тази височина? Не беше сигурна. Плъзна поглед по небето. Никакви птици. Никакъв звук освен шепота на вятъра.

— Насам — каза Анг Гелу.

После тръгна към високата двойна врата на централната обител, където явно се помещаваше и храмът. Побутна я, видя, че е отключено, и я отвори сред съпровод на скърцащи панти.

От другата страна на прага ги посрещнаха първите признаци на живот — вляво и вдясно от вратата горяха големи лампи. Маслени лампи — използваха мас от якове. Тук миризмата на разложение беше още по-силна и не вещаеше нищо добро.

Дори войникът се поколеба, преди да прекрачи прага, и премести пушката си от едното рамо на другото, сякаш да си вдъхне кураж. Монахът обаче влезе, без да трепне. Извика за поздрав. Гласът му отека.

Лиза влезе след Анг Гелу. Войникът остана до прага.

Още няколко лампи осветяваха вътрешността на храма. От двете страни молитвени колела обточваха стените, свещи с аромат на хвойна и тамянови пръчки горяха край триметровата дървена статуя на Буда. Други богове от пантеона се редяха зад раменете му.

Когато очите ѝ се нагодиха към сумрака, Лиза забеляза многобройните стенни рисунки и дървени мандали с изящна дърворезба: изобразяваха сцени, които изглеждаха демонични на трептящата светлина. Погледна нагоре. Галериите се катереха на височината на два етажа; висящите лампи не светеха.

Анг Гелу извика отново.

Някъде над главите им нещо изскърца.

Внезапният звук вкамени всички. Войникът включи фенерче и насочи лъча му към тавана. Сенките се разскачаха и затанцуваха, но освен тях нямаше нищо.

И отново се чу скърцане на дъски. Някой се движеше по най-високата галерия. Въпреки този категоричен признак на живот Лиза настръхна.

— Горе има уединена стая за медитация — каза Анг Гелу. — Отзад има стълби. Ще ида да проверя. Вие останете тук.

Искаше ѝ се да го послуша, но усещаше тежестта както на медицинската си раница, така и на отговорността си. Не човешка ръка беше причинила смъртта на домашните животни вън. В това беше сигурна. Ако имаше оцелял, който да разкаже какво се е случило, именно тя трябваше да чуе разказа му.

Намести раницата си по-високо и каза:

— И аз идвам.

Гласът ѝ не трепна, но все пак Лиза остави Анг Гелу да мине напред.

Монахът заобиколи статуята на Буда и отиде до извит вход в дъното на помещението. Отметна драперията от бродиран със златни нишки брокат. Къс коридор водеше по-навътре в сградата. Затворените капаци на прозорците пропускаха тънки лъчи светлина в прашния сумрак и по варосаните стени. Произходът на червеното петно и провлачената следа по една от стените беше очевиден и без подробна инспекция.

Кръв.

Два неподвижни голи крака стърчаха от отворена врата на половината разстояние по коридора... в черна локва. Анг Гелу ѝ даде знак да се върне в храмовото помещение. Тя поклати глава и го заобиколи. Не смяташе, че ще е по силите ѝ да направи каквото и да било за човека, който лежеше в коридора. Ясно беше, че е мъртъв. Ала инстинктът я тласна напред. След пет крачки вече стоеше до тялото.

Обхвана с поглед сцената и се дръпна като ужилена.

Крака. Само това беше останало от човека. Само два крака, отрязани през средата на бедрата. Погледна в стаята... в кланицата поточно. Ръце и крака лежаха натрупани в центъра ѝ като дърва за огрев.

Главите, отрязаните глави, бяха наредени грижливо покрай едната стена, очите им бяха изцъклени от ужас.

Анг Гелу стоеше до нея. Беше се вкаменил, само устните му мълвяха нещо, което приличаше наполовина на молитва, наполовина на проклятие.

Сякаш по негов сигнал, нещо в стаята се размърда. Надигна се откъм другата страна на купчината крайници. Гола фигура с бръсната глава, цялата в кръв, като новородено. Един от манастирските монаси.

Гърлено съскане долетя откъм фигурата. Лудостта се излъчваше от нея на вълни. Очите уловиха оскъдната светлина и я отразиха като очите на вълк нощем.

Монахът закричи тронаво към тях, влачеше по дъските еднометров сърп. Лиза избяга в коридора и спря на няколко крачки от вратата. Анг Гелу заговори тихо, вдигнал смирено ръце; опитваше се да успокои побеснялото същество.

— Релу На — каза той. — Релу На.

Явно познаваше лудия, даде си сметка Лиза, сигурно го знаеше от предишни свои посещения в манастира. Назовал го бе по име и този толкова дребен иначе факт едновременно очовечаваше убиеца и правеше зверството му още по-жестоко.

С гърлен крясък монахът се хвърли към Анг Гелу, но той лесно избягна сърпа. Силата на убиеца беше отслабнала заедно с разума му. Анг Гелу го сграбчи в мечешка прегръдка и го притисна към рамката на вратата.

Лиза дойде на себе си, пусна раницата на пода, отвори един цип и извади метална кутия.

Вътре имаше спринцовки за еднократна употреба, всяка в специално гнездо и пълна с различно лекарство за спешни случаи — морфин за болка, епинефрин при анафилактичен шок, ласикс за белодробен оток. Спринцовките бяха надписани, но тя и без това помнеше мястото на всяко лекарство. При спешен случай всяка секунда е от значение. Извади последната спринцовка в редичката.

Мидазолам. Успокоително. Маниакални състояния и халюцинации не бяха изключени при големи височини и понякога се налагаше спешна медикаментозна интервенция.

Махна със зъби капачето на спринцовката и забърза напред.

Анг Гелу все още стискаше здраво мъжа, който се мятеше трескаво в ръцете му. Устната на Анг Гелу беше цепната. Имаше и дълбоки драскотини по едната страна на врата.

— Дръж го здраво! — извика Лиза.

Анг Гелу правеше всичко по силите си... но точно в този момент, навярно усетил намерението на лекарката, умопомраченият се извъртя и захапа дълбоко бузата на монаха.

Анг Гелу изкрещя — зъбите пробиха плътта му до костта.

Но въпреки това не отпусна хватката си.

Лиза не чака повече, а заби иглата във врата на лудия монах и натисна буталото докрай.

— Пусни го!

Анг Гелу го блъсна силно в рамката и черепът му изтропа в дървото. После двамата отстъпиха назад.

— Успокоителното ще го повали след по-малко от минута. — Би предпочела да направи инжекцията венозно, но това нямаше как да стане при трескавото мятане на обезумелия монах. Дълбоката мускулна инжекция също трябваше да свърши работа. След като лекарството го упоеше, тя можеше да работи по-спокойно и прецизно, навярно дори да стигне до някакви отговори.

Голият монах изпъшка, задраска врата си с ръка. Инжекциите с този медикамент бяха болезнени. Залитна към тях, наведе се и грабна сърпа. Изправи се.

Лиза дръпна Анг Гелу назад.

— Само още...

Бум!

Изстрелът изтрещя оглушително. Главата на монаха избухна в дъжд от кръв и натрошени кости. Тялото му политна назад и се свлече на пода.

Лиза и Анг Гелу зяпнаха шашардисани стрелеца.

Непалският войник бавно свали пушката. Анг Гелу му се развика на родния му език и само дето не му взе пушката.

Лиза отиде при тялото и провери за пулс. Нямаше. Огледа изпитателно трупа в търсене на някакъв отговор. Само в морга с пълен набор модерно патологично оборудване можеше да се определи причината за лудостта му. Според разказа на селянина, съобщил за неприятностите в манастира, случилото се тук не беше засегнало само един човек. И други вероятно бяха засегнати в различна степен.

Но от какво? Някой тежък метал във водата или подземен теч на отровен газ, или някаква токсична плесен в старо зърно? Или пък

някакъв вирус, като ебола например? Или дори нова форма на луда крава? Опита се да си спомни дали яковите са податливи на това заболяване. Спомни си подутия труп в двора. Не знаеше.

Анг Гелу дойде при нея. Раната на бузата му изглеждаше зле и кървеше, но той сякаш изобщо не я забелязваше. Цялата му болка беше насочена към тялото на пода.

— Казваше се Релу На Хаварши.

— Познавали сте го?

Кимване.

— Беше братовчед на зет ми, сестриния ми мъж. От малко селце в Рейсе. Увлъкъл се беше по идеологията на маоистките бунтовници, но после откри, че тяхната ескалираща жестокост не е в природата му, и избяга от тях. Кое е равносилно на смъртна присъда. За да го скрия, му уредих да остане известно време в манастира... където бившите му другари никога нямаше да го потърсят. Тук той намери спокойно място, където да изцели раните си... или така поне се надявах. Сега ще трябва сам да намери пътя си към душевния мир.

— Съжалявам.

Помисли си за купчината крайници. Дали умопомрачението не бе задействало някакъв посттравматичен шок и не го беше подтикнало да извърши онова, което го е ужасявало най-силно?

Отгоре се чу ново скърцане.

Всички погледнаха натам.

Беше забравила какво ги е довело тук. Анг Гелу посочи към стръмно тясно стълбище до входа с драперия към храма. Лиза не го беше забелязала. Приличаше повече на паянтова стълба, отколкото на истинско стълбище.

— Аз ще ида — каза монахът.

— Няма да се разделяме — настоя тя, отиде при раницата си и напълни нова спринцовка със седатив. — Само се погрижете нашият каубой да си държи пръста далеч от спусъка.

Войникът тръгна пръв по стълбата. Огледа се и им махна да се качат. Стълбището извеждаше в празна стая. Купчинки тънки възглавници бяха натрупани в единия ъгъл. Стаята миришеше на благовонията, просмукващи се от храма на долния етаж.

Войникът беше насочил пушката си към една дървена врата в дъното на стаята. Под прага се процеждаше треперлива светлина.

После някаква сянка пресече светлата линия.

Вътре имаше някой.

Анг Гелу се приближи и почука.

Скърцането спря.

Монахът извика през вратата. Лиза не разбра думите му, но някой друг очевидно ги разбра. Чу се пристъргване на дърво. Вдигна се резе. Вратата се откряна, но не се отвори.

Анг Гелу сложи длан на вратата.

— Внимавайте — прошепна Лиза. Стискаше здраво спринцовката — единственото ѝ оръжие.

Войникът до нея направи същото с пушката си.

Анг Гелу избута вратата. Стаята от другата страна не беше много по-голяма от килер. Разбъркано легло в единия ъгъл. Малко нощно шкафче с маслена лампа. Въздухът вонеше на урина и изпражнения от отвореното нощно гърне до единия крак на леглото. Който и да се крепеше тук, явно не беше излизал с дни.

Възрастен мъж стоеше с гръб към тях в единия ъгъл. Беше със същата червена роба като Анг Гелу, но дрехите му бяха окъсани и мръсни. Беше вързал краищата на робата над коленете си и голите му крака стърчаха отдолу. Пишеше нещо по стената. С пръсти.

Със собствената си кръв.

Още лудост.

В другата си ръка държеше къса кама. По оголените му крака имаше дълбоки разрези — от тях идваше мастилото му. Продължи да работи дори и след като Анг Гелу влезе в стаичката.

— Лама Кемсар — каза Анг Гелу загрижено и малко уплашено.

Лиза влезе след него и вдигна спринцовката. Кимна на Анг Гелу, когато той погледна към нея. После даде знак на войника да отстъпи. Не искаше случилото се долу да се повтори.

Лама Кемсар се обърна. Лицето му беше отпуснато, очите му изцъклени и леко прибулени като в начален стадий на перде, но иначе отразяваха светлината на свещите твърде ярко, като при треска.

— Анг Гелу — измърмори старият монах, после огледа замаяно стотиците редове текст, изписани по четирите стени. Вдигна окървавения си пръст, готов да продължи работата си.

Анг Гелу пристъпи към него, явно поуспокоен. Ламата, господарят на манастира, явно още не беше пресякъл окончателно

границата на умопомрачението. С малко късмет можеше и да получат някакви отговори. Анг Гелу заговори на родния си език.

Лама Кемсар кимна, макар да не отклони и за миг вниманието си от своя кървав епос. Докато Анг Гелу уговаряше стария монах, Лиза заразглежда стената. Макар писмеността да не ѝ беше позната, скоро осъзна, че една и съща група символи се повтаря отново и отново.

Реши, че в надписа трябва да се крие някакво значение, бръкна в раницата си и измъкна с една ръка фотоапарата. Насочи го откъм хълбока си към стената и направи снимка. Съвсем беше забравила за светкавицата.

Стаята избухна в силна светлина.

Старецът изкрещя. Завъртя се с камата в ръка. Разсече въздуха. Анг Гелу отскочи стреснато. Ала не той беше мишената. Лама Кемсар изломоти нещо, обзет от нечовешки страх, и преряза собственото си гърло. Отначало се появи само червена линия, която след миг се превърна в пулсиращ порой. Прорезът беше засегнал и трахеята. С последното дишане на стария монах кръвта закипя.

Анг Гелу се хвърли, изби ножа от ръката му и го прегърна като малко дете. Кръв напои робата му, ръкавите и skutът му подгизнаха.

Лиза пусна фотоапарата и раницата и се хвърли към тях. Анг Гелу се опитваше да затисне раната, но усилията му бяха напразни.

— Помогни ми да го сложим на пода — каза Лиза. — Трябва да му осигуря достъп на въздух...

Анг Гелу поклати глава. Знаеше, че е безсмислено. Просто залюля стареца в обятията си. Дишането му — личеше по липсата на мехурчета в прореза — беше спряло. Възрастта, кръвозагубата и обезводняването и без това вече бяха отслабили фатално организма на лама Кемсар.

— Съжалявам — каза Лиза. — Помислих си... — Махна с ръка към стените. — Помислих си, че може да е важно.

Анг Гелу поклати глава.

— Безсмислици. Драсканици на луд човек.

Като не знаеше какво друго да направи, Лиза извади стетоскопа и мушна слушалката под робата на монаха. Опитваше се да скрие вината

си зад някаква дейност. Напразно местеше слушалката по гърдите му. Пулс нямаше. Ала откри на ребрата на мъртвия лама странна неравност. Разгърна внимателно подгизналата предница на робата и оголи гърдите му.

Анг Гелу погледна и ахна.

Изглежда, стените не бяха единственото платно, което лама Кемсар беше избрал за писанията си. Един последен символ беше издълбан в гърдите му, прорязан със същата кама и най-вероятно от същата ръка. За разлика от странните символи по стените, този пречупен кръст не можеше да се сбърка с нищо друго.

Свастика.

Още преди да реагират, първата експлозия разтреса сградата.

09:55

Събуди се, обхванат от паника.

Трясък на гръмотевица го извади от трескавия мрак. Не, не беше гръмотевица. Експлозия беше. Мазилка се сипеше на ситен прах от ниския таван. Той седна и се огледа объркано. Не можеше да определи къде е и кое време е. Стаята се въртеше. Погледна надолу и отметна мръсното вълнено одеяло. Лежеше в непознато легло, само по ленени гащи. Вдигна ръка. Трепереше. В устата му имаше вкус на топло лепило и макар че през затворените кепенци на прозорците почти не влизаше светлина, очите го боляха. Побиваха го силни тръпки.

Нямаше никаква представа къде е и дори кога е.

Смъкна крака на пода и се опита да стане. Кофти идея. Светът отново потъна в мрак. Срина се назад и сигурно пак щеше да изпадне в

безсъзнание, ако не беше стрелбата. Стрелба с автоматично оръжие. Някъде близо. Кратък откос, после нищо.

Опита отново, този път с повече решимост. Спомените му започнаха да се връщат. Тръгна към вратата. Удари се в нея, подпря се на ръце и натисна бравата.

Заклучено.

09:57

— Хеликоптерът — каза Анг Гелу. — Унищожен е.

Лиза стоеше от едната страна на високия прозорец. Веднага след като експлозията утихна, дръпнаха резетата и отвориха широко капациите. Войникът дори откри стрелба на посоки — реши, че нещо в двора се движи.

Никой не отвърна на стрелбата.

— Да не си видял пилота? — попита Лиза. — Може да е открил някакъв проблем с двигателя и да е избягал от хеликоптера.

Войникът бе опрял пушката на перваза и притиснал око до окуляра, оглеждаше трескаво двора.

Анг Гелу посочи мазните кълбета дим, които се издигаха откъм картофените ниви. Точно където беше кацнал хеликоптерът им.

— Не мисля, че експлозията е от механична повреда.

— Какво ще правим сега? — попита Лиза. Дали друг умопобъркан монах не беше взривил машината? И ако бе така, още колко войнствени луди се разхождаха на свобода из манастира? Помисли си за първия, с размахания сърп, и за ужасното нещо, което ламата беше причинил сам на себе си... Какво ставаше, по дяволите?

— Трябва да се махнем оттук — каза Анг Гелу.

— И къде ще отидем?

— На един ден път пеша има малки селца и единични стопанства. Каквото и да е се е случило тук, сами няма да го разгадаем.

— Ами другите монаси? Някои може да са в по-добро състояние от братовчеда на зет ви. Не трябва ли да им помогнем?

— Първата ми грижа е вашата безопасност, доктор Къмингс. Освен това трябва да уведомим властите.

— Ами ако заболяването е заразно? Само ще разпространим заразата, ако се махнем оттук.

Монахът вдигна ръка към разкъсаната си буза.

— Без хеликоптера няма как да се свържем с останалия свят. Ако останем тук, ние също ще умрем... и никой навън няма да разбере.

Това изглеждаше разумно.

— Можем да сведем до минимум контакта си с други хора, докато не стане ясно какъв е причинителят — продължи той. — Ще викаме за помощ, без да се приближаваме много.

— Без физически контакт — измърмори тя.

Той кимна.

— Информацията, която носим, си струва риска.

Лиза бавно кимна. Загледа се в стълба черен дим на фона на синьото небе. Един от групата им, пилотът, най-вероятно вече беше мъртъв. Нямаше начин да определят точния брой на заразените. А експлозията без съмнение беше задълбочила допълнително маниакалните им отклонения. Ако щяха да бягат, трябваше да е бързо.

— Да тръгваме — каза тя.

Анг Гелу заговори отсечено на войника. Той кимна и се дръпна от прозореца. Стискаше пушката в готовност.

Лиза погледна за последно стаята и мъртвия монах. Каква бе вероятността от зараза? Дали вече не се бяха заразили? Прецени вътрешното си състояние, докато излизаше след другите от стаята и се спускаше по стълбите. Устата ѝ беше суха, лицевите мускули я боляха, а сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Но това се дължеше само на страха, нали така? Нормални автономни реакции на периферната нервна система в състояние на стрес. Пипна челото си. Влажно, но не пареше. Пое си дълбоко дъх да се успокои, да си внуши, че страховете ѝ са глупави. Дори причинителят да беше заразен, инкубационният период едва ли беше светкавичен.

Прекосяха централния храм. Слънчевата светлина нахлуваше непоносимо ярка през отворената врата.

Въоръженият им придружител оглежда двора цяла минута, после им махна в знак, че е чисто. Лиза и Анг Гелу го последваха.

Лиза огледа двора за някакво движение. Всичко изглеждаше спокойно.

Ала не задълго...

Зад гърба ѝ втора детонация разкъса една по-малка сграда в другия край на двора. Взривната вълна я събори. Тя се просна на земята и се превърта да погледне.

Покривни плочи летяха сред пламъци към небето. Двата прозореца изплюха нажежени огнени топки, една врата избухна навън, натрошена на трески, последвани от дим и пламъци. Нажежен въздух се ливна към тях като дихание от доменна пещ.

Войникът, на няколко крачки пред нея, беше паднал по гръб. Изправи се с мъка под дъжда от натрошени камъни.

Анг Гелу се надигна и подаде ръка на Лиза.

И смъртта му дойде.

По-силен трясък се чу над трополенето от падащите плочи и рева на пламъците. Изстрел. Горната половина на лицето му се взриви сред мъгла от кръв.

Ала този път вината не беше на плашливия им придружител.

Войникът бягаше от падащите парчета каменни плочи, повлякъл пушката за ремъка. Изглежда, не беше чул изстрела, защото очите му се разшириха невярващо, когато Анг Гелу се срина на земята. Воден от чист рефлекс, войникът свърна надясно и залегна до съседната сграда. Извика нещо на Лиза, но паниката правеше думите му неразбираеми.

Лиза запълзя на заден ход към входа на храма. Нов куршум изби искри от калдъръма. На сантиметри от краката ѝ. Тя се метна през прага в тъмната вътрешност.

Долепи се до стената и погледна през вратата към войника: той се придвижваше бавно покрай сградата, опитваше се да остане извън обсега на стрелеца.

Лиза сякаш беше забравила как се диша, очите ѝ — как да мигат. Оглеждаше трескаво покривите, прозорците. Кой беше застрелял Анг Гелу?

И тогава го видя.

Сянка прекоси на бегом дима, извиращ от сградата отсреща. За миг Лиза зърна у бягачия мъж отблясък на нещо метално. Оръжие. Стрелецът беше напуснал първоначалната си позиция и търсеше нова.

Лиза излезе на открито, молеше се трескаво сенките да я скриват добре. Извика и махна на войника. Той беше долепил гръб до стената и се придвижваше към нея, към централния храм. Погледът и пушката му бяха насочени към ръба на покрива отсреща. Не беше видял придвижването на стрелеца.

Тя извика отново:

— Махни се оттам! — Не говореше езика му, но паниката ѝ явно бе достатъчно очевидна. Погледите им се срещнаха. Тя му махна настойчиво да дойде при нея. Посочи, опитваше се да обясни накъде е избягал стрелецът. Но къде беше отишъл всъщност? Беше ли заел вече позиция?

— Тичай! — изкрещя тя.

Войникът направи крачка към нея. Проблясък над рамото му ѝ даде да разбере, че е сгрещила в заключението си. Онзи не бе тичал, за да заеме нова позиция за стрелба. Пламъци танцуваха зад един прозорец на съседната сграда. Още една бомба.

О, Господи...

Взривът хвана войника в крачка. Вратата зад него избухна навън с хиляди огнени отломки, които се забиха в тялото му миг преди взривната вълна да го вдигне и да го запрати през двора. Той падна тежко по лице и се хързулна напред.

Най-после спря и не помръдна дори когато дрехите му се подпалиха.

Лиза — очите ѝ не се откъснаха от входа — отстъпи към задния изход, към тесния коридор. Нямаше план. Всъщност почти нямаше контрол над собствените си мисли.

Само едно нещо знаеше със сигурност. Анг Гелу и войникът не бяха убити от умопобъркан монах. Действията на нападателя бяха твърде добре пресметнати, убийствата — преднамерени.

И сега тя беше останала съвсем сама.

Огледа тесния коридор и погледът ѝ се спря на окървавения труп на Релу На. Иначе коридорът изглеждаше чист. Ако успееше да вземе захвърления сърп на мъртвия... поне щеше да има някакво оръжие...

Вмъкна се в коридора.

Преди да е направила втора крачка, някой се появи зад нея. Гола ръка я стисна здраво през гърлото. Хрипков глас изля в ухото ѝ:

— Не мърдай.

Лиза мразеше да ѝ заповядват и повече по навик, отколкото по друга причина, не се подчини и този път — вместо да замръзне, заби лакът в корема на нападателя си.

Чу се изпъшкване и ръката около гърлото ѝ изчезна. Нападателят падна назад през бродираната брокатена завеса на входа и я раздра с тежестта си. Тупна по задник.

Лиза се завъртя и приклепна, готова да хукне.

Мъжът беше само по долни гащи. Кожата му беше смугла, прорязана тук-там от стари изсветлели белези. Права разрошена черна коса скриваше наполовина лицето му. По габаритите си, мускулатурата и широките рамене приличаше повече на индианец, отколкото на тибетски монах.

Но пък може да ѝ се струваше така само заради гащите, които приличаха на набедрена превръзка.

Той изпъшка и вдигна поглед към нея. Леденосините му очи отразиха светлината на лампите.

— Кой си ти? — попита Лиза.

— Пейнтър — изпъшка той. — Пейнтър Кроу.

2. БИБЛИЯТА НА ДАРВИН

16 МАЙ

06:05

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Какво е общото между книжарниците и котките?

Докато излизаше от хотел „Нихавън“, командир Грейсън Пиърс сдъвка поредната таблетка против алергия. Покрай вчерашното си проучване на копенхагенската библиофилска общност се беше отбил в пет-шест от градските литературни сборища. Всяка книжарница в града, изглежда, беше окупирана за постоянно от колонии фучащи котки, които се излежаваха лениво на тезгясите или се разхождаха горделиво по паянтови рафтове с книги, пълни с прах и мухъл.

И сега си плащаше с кихавици. Или пък просто беше изстинал. Пролетта в Копенхаген не отстъпваше по влага и студ на зимата в Нова Англия. А той не си беше взел достатъчно топли дрехи.

Сега беше с пуловера, който бе купил по принуда от един скъпарски бутик до хотела. Пуловерът беше с поло яка и от мериносова вълна, небоядисана и кажи-речи изобщо необработена. И бодеше ужасно. Но пък пазеше от утринния студ. Макар да се беше зазорило още преди час, студеното слънце в сивото небе не вещаеше по-топъл ден. Като се дръгнеше под яката, той се отправи към централната жп гара.

Хотелът му се намиреше до един от градските канали. Редица долепени сгради във всички цветове на дъгата — смесица от магазини, ресторантчета и частни домове — се точеше и по двата бряга на канала и му напомняше за Амстердам.

Покрай бреговете бяха пристанали нагъсто различни по цвят и предназначение речни съдове — избелели едномачтови платноходки, яркоцветни екскурзионни лодки, наперени шхуни, лъскави бели яхти.

Грей подмина една, която приличаше на плаваща сватбена торта, и поклати глава. Въпреки ранния час неколцина окичени с фотоапарати и камери туристи се мотаеха насам-натам, заемаха позиции зад перилата на моста и щракаха като невидели.

Грей мина по каменния мост, извървя половин пресечка покрай канала, после спря, облегна лакти на тухления парапет и се загледа в ленивата вода долу. Отражението му се появи в почти гладката повърхност и в първия миг го стресна не на шега. Наполовина в сянка, от канала го гледаше лицето на баща му — черна права коса висеше над сини очи, дълбока бразда делеше брадичката на две, равнините на лицето се срещаха под остри ъгли, запечатали като в камък уелския му произход. Определено беше син на баща си. Факт, който твърде много занимаваше мислите му напоследък и го държеше буден до късно през нощта.

Какво друго беше наследил от баща си?

Два черни лебеда се плъзнаха по водата, набраздиха я и размазаха отражението му. Продължиха към моста; дългите им вратове се полюляваха изящно, главите им се въртяха наляво-надясно с демонстративна небрежност.

Грей последва примера им. Изправи се и уж започна да прави снимки на лодките, докато всъщност оглеждаше моста, по който беше минал преди малко. Отваряше си очите за хора, които не би трябвало да са там, за познати лица, изобщо за нещо съмнително. Това беше едно от предимствата да отседнеш близо до канала. Мостовете бяха идеалното място за засичане на опашки. Като минаваше ту от едната, ту от другата страна на канала, Грей принуждаваше евентуалната опашка да излезе на открито. Наблюдава моста цяла минута, докато не запомни лицата и походките, после продължи нататък.

Задачата му в Копенхаген не беше нещо особено и за страничен наблюдател поведението му сигурно би изглеждало параноично, но той носеше на врата си сувенир, който да му напомня колко е важно никога да не подценяваш ситуацията — верижка с малка сребърна фигурка на дракон. Беше му подарък от агент, който работеше за противниковата страна. Носеше го, за да му напомня. Да не отслабва бдителността си.

Тъкмо беше тръгнал, когато позната вибрация раздвижи джоба му. Той извади мобилния телефон и го отвори. Кой можеше да го търси

по това време?

— Да?

— Грей. Добре, че те хванах.

Познатата мекота на гласа го стопли в утринния хлад. Усмивка смекчи суровите му черти.

— Рейчъл? — Стъпките му объркаха темпото си заради внезапната тревога. — Нещо не е наред ли?

Рейчъл Верона беше основната причина Грей да се пише доброволец за тази задача и да прелети Атлантическия океан до Дания. Настоящото разследване беше по силите на всеки редови сътрудник на Сигма с ниско ниво на достъп, но пък предлагаше на Грей идеалната възможност да поднови връзките си с красивата тъмнокоса лейтенантка от италианските карабинери. Двамата се бяха запознали във връзка с един случай миналата година в Рим. Оттогава използваша всеки повод да се срещат. И въпреки това не беше лесно. Нейната работа я задържаше в Европа, а неговите задължения в Сигма Форс ограничаваха до минимум времето, което можеше да прекара далеч от Вашингтон. Минали бяха почти два месеца, откакто се бяха видели.

Твърде дълго.

Грей си спомни последната им среща в една вила във Венеция, фигурата на Рейчъл, очертана като тъмен силует на фона на отворената балконска врата, кожата ѝ — блестяща под лъчите на залязващото слънце. Бяха прекарвали цялата вечер в леглото. Заляха го спомени — канелено-шоколадовият вкус на устните ѝ, богатото ухание на влажната ѝ коса, топлината на дъха ѝ във врата му, тихите стенания, ритъма на вплетените им тела, милувката на коприненото...

Надяваше се, че се е сетила да сложи в багажа си онова черно боди.

— Полетът ми има закъснение — каза Рейчъл и го върна към действителността.

— Какво? — Той не успя да скрие разочарованието си.

— Прехвърлиха ме към полет на холандските линии. Кацаме в десет вечерта.

„Чак в десет!“ Грей се намръщи. Това означаваше, че ще трябва да отмени резервацията за вечеря по залез в „Св. Гертрудс Клостер“ — огрян от свещи ресторант, сгушен в избата на едноименния средновековен манастир. Беше резервирал маса още преди седмица.

— Съжалявам — каза Рейчъл.

— Не... не се притеснявай. Просто ела. Другото не е важно.

— Знам. Много ми липсваш.

— И ти на мен.

Грей поклати глава, засрамен от тромавата си реплика. Много повече изпълваше сърцето му, но думите не идваха, и толкова. Защо винаги ставаше така? През първия ден на всяка тяхна среща се налагаше да преодоляват известна официалност помежду си, някаква тромава стеснителност. Лесно му беше да си мечтае как моментално и без никакви задръжки ще се хвърлят в леглото, но на практика не ставаше така. През първите часове бяха просто непознати с общо минало. Е, прегръщаха се, разменяха по някоя целувка, казваха каквото трябваше да се каже, но по-дълбоката интимност изискваше време, часове, през които да наваксат пропуснатите месеци и случилото се с всеки от тях от другата страна на океана. И по-важно, да открият отново общия си ритъм, онази топла мелодика, която постепенно се нажежаваше до страст.

И всеки път Грей изтръпваше от страх, че може и да не я намерят.

— Как е баща ти? — попита Рейчъл: подхващате първите стъпки на танца.

Завоят му дойде добре дошъл, макар това да не важеше и за темата. Но поне имаше да ѝ съобщи добра новина.

— Всъщност е доста добре. Напоследък пристъпите се разрешиха. Просто е леко объркан. Майка ми е убедена, че подобрението се дължи на кърито.

— На кърито ли?

— Да. Чела някъде, че куркумата, жълтият пигмент в кърито, действа като антиоксидант и противовъзпалително. И дори се смятало, че подпомага разбиването на амилоидните плаки, с които се свързват проявите на Алцхаймер.

— Хм...

— И сега слага кърри на всичко. Дори в бърканите яйца, които татко яде за закуска. Цялата къща мирише на индийски ресторант.

Мекият смях на Рейчъл стопли мрачната утрин.

— Е, поне готви.

Усмивката на Грей също се разшири, сякаш по своя воля. Майка му, преподавател по биология в университета „Джордж Вашингтон“, никога не се беше славилa с уменията си на домакиня. Беше посветила времето си основно на кариерата си, особено след трудовата злополука, осакатила съпруга ѝ преди почти двацет години. Сега семейството се бореше с нов проблем — ранните симптоми на бащиния му Алцхаймер. Пред известно време майка му си беше взела отпуск от университета, за да се грижи за съпруга си, но напоследък подхвърляше, че смята да се върне при студентите си. И понеже всичко, изглежда, вървеше добре, Грей беше решил, че моментът е подходящ да се измъкне от Вашингтон за това кратко пътуване.

Преди да е отвърнал, телефонът му измрънка за ново повикване. Грей погледна кой го търси. „По дяволите...“

— Рейчъл, търсят ме от централното командване. Трябва да се обадя. Извинявай.

— Няма проблем. Затварям.

— Чакай. Кажи ми номера на новия си полет.

— Кралски холандски линии, полет четиристотин и три.

— Разбрано. Ще се видим довечера.

— До довечера тогава — каза тя и затвори.

Грей включи другото повикване.

— Пиърс слуша.

— Капитан Пиърс. — Типичният за Нова Англия акцент с наполовина изядени срички веднага разкри самоличността на човека отсреща — Логан Грегъри, вторият човек в Сигма Форс, първи заместник на директор Пейнтър Кроу. Както винаги, Логан не си хабеше думите и този път. — Постъпиха данни, които може би са свързани с твоето проучване в Копенхаген. От Интерпол съобщават за внезапно повишен интерес към един аукцион днес.

Грей мина по още един мост. И пак спря. Преди десет дни в базата данни на Агенцията за национална сигурност бяха постъпили данни за серия чернорисаджийски сделки, свързани с исторически документи, принадлежали на учени от викторианската епоха. Някой трескаво колекционирал ръкописи, копия, правни документи, писма и дневници от въпросния период, голяма част със съмнителна поредица от междинни собственици. И макар че нормално това не би провокирало интереса на Сигма Форс, която се занимаваше с въпроси

на глобалната сигурност, базата данни на агенцията за сигурност бе свързала няколко от сделките с фракции на различни терористични организации. А паричните преводи на този тип организации се следяха с най-голямо внимание.

Въпреки това изглеждаше нелогично. Макар че подобни исторически документи напоследък се превръщаха в разширяващ се пазар за рискови инвестиции, обикновено не представляваха интерес за повечето терористични организации. Но пък времената се меняха.

Както и да е, на Сигма Форс ѝ беше възложено да разследва основните участници в тези съмнителни сделки. Задачата на Грей беше да събере възможно най-много информация за търга с ограничен достъп, който щеше да се проведе следобед същия ден, което включваше проучване на документи от по-специален интерес, някои от които обявени за продажба от местни колекционери и магазинчета в района. По тази причина беше прекарал последните два дни в обиколки из прашни книжарници и антиквариати в тесните задънени улички на Копенхаген. От най-голяма полза се оказа посещението му в едно магазинче на Хьойбро Пладс, собственост на бивш адвокат от Джорджия. Благодарение на помощта на сънародника си Грей вече се чувстваше сравнително подготвен по въпроса. Планът му за тази сутрин беше да огледа мястото на търга и да заложи няколко миниатюрни камери близо до всички входи и изходи. На самия търг трябваше само да наблюдава основните участници и по възможност да им направи някоя и друга портретна снимка. Дребна задача, но ако разширеше базата данни за периферните играчи в борбата срещу тероризма, щеше да е по-добре.

— Какво е размътило водата? — попита Грей.

— Нов предмет, записан за търга. Привлякъл е вниманието на няколко от основните участници, които разследваме. Някаква стара библия. Току-що включена от частно лице.

— И какво толкова интересно има в нея?

— Според описанието за търга е принадлежала на Дарвин.

— На Чарлз Дарвин?

— Същият.

Грей потропа с кокалчета по тухления парапет. Още един учен от викторианската епоха. Замислено плъзна поглед по съседния мост.

Откри, че погледът му се е задържал върху тийнейджърка с тъмносиня плетена жилетка с цип и нахлузена качулка. На седемнайсет... или осемнайсет. Симпатично лице, кожа с цвят на карамел. Индийка? Пакистанка? От малкото, което се виждаше под качулката, косата ѝ беше черна и дълга, сплетена на плитка, праметната на гърдите. На лявото си рамо носеше избеляла зелена раница като повечето колежани.

Само дето Грей я беше видял и преди — като мина по първия мост. Очите ѝ срещнаха за миг неговите през петдесетметровото разстояние. Момичето се обърна твърде бързо. Мърлява работа.

Следеше го.

Логан продължи:

— Качих адреса на продавача в базата данни на телефона ти. Гледай да поговориш с него преди търга.

Грей погледна адреса, който се появи на екранчето във вид на точка върху картата на града. Беше на осем пресечки, малко встрани от Стръогет, главната улица и пешеходна зона, която пресичаше сърцето на Копенхаген. Не беше далеч.

Но преди това...

С периферното си зрение Грей продължаваше да следи отражението на моста в спокойните води на канала. И в това треперливо огледало видя как момичето прегърбва рамене и вдига високо раницата в безуспешен опит да скрие лицето си.

Беше ли разбрала, че я е разкрил?

— Пиърс? — каза Логан.

Момичето стигна до края на моста, продължи напред и изчезна в една пресечка. Грей зачака да види дали ще се върне.

— Пиърс, получи ли адреса?

— Да. Ще имам грижата.

— Добре — каза Логан и затвори.

Все така до парапета, Грей оглеждаше терена, изчакваше момичето да се върне или да се появи съучастник. Съжали, че бе оставил деветмилиметровия си Глок в сейфа на хотела. Ала в инструкциите на аукционната къща изрично се споменава, че всички поканени участници ще бъдат претърсени на влизане, включително с детектор за метал. Единственото оръжие на Грей в момента беше нож от карбонизирана пластмаса в калъф на глезена му.

Продължи да чака.

Все повече пешеходци минаваха покрай него — градът се събуждаше. Зад него един блед като смъртник магазинер насипваше лед в щайгите пред витрината си и плясваше отгоре му разнообразие от прясно уловена риба — дувърски морски език, треска, пясъчна змиорка и вездесъщата херинга.

Накрая миризмата принуди Грей да напусне поста си край канала. Продължи обаче с удвоено внимание.

Сигурно прекаляваше с параноята, но в неговата професия подобна невроза беше нещо здравословно. Опипа медальона с дракончето на врата си и продължи през града.

След няколко пресечки се почувства достатъчно спокоен да извади бележника си. На първата страница бяха записани няколко предмета от особен интерес, включени в търга следобед.

1. Копие на трактата по генетика на Грегор Мендел от 1865-а.

2. Трудове по физика на Макс Планк — „Thermodynamik“ от 1897-а и „Theorie der Warmestrahlung“ от 1906-а, и двата с автограф от автора.

3. Записки върху мутациите при растенията от 1901-ва на ботаника Хюго де Врис.

При вчерашното си проучване Грей беше събрал известна информация за посочените книги. Сега надраска под тях и новия обект на специален интерес.

4. Семейната библия на Чарлз Дарвин.

Затвори тефтерчето и за стотен път, откакто беше пристигнал тук, се запита каква е връзката между всички тези книги.

Може би тази загадка трябваше да я остави на други хора в Сигма. Замисли се дали да не накара Логан да предостави част от подробностите на колегите им Монк Кокалис и Катрин Брайънт.

Двамата бяха доказали способността си да напасват детайли и да откриват модел там, където такъв не съществуваше. Или пък тук наистина липсваше модел. Беше твърде рано да се каже. Трябваше да събере още малко разузнавателна информация, повече факти, особено за този последен документ.

Дотогава щеше да остави двете влюбени птички на мира.

21:32 ИЗТОЧНО ВРЕМЕ

ВАШИНГТОН

— Вярно ли е?

Монк сложи длан върху голия корем на жената, която обичаше. Коленичи до леглото в оранжево-черните си прилепнали шорти. Тениската му, мокра след вечерния джогинг, лежеше на дюшемето, където я беше захвърлил преди малко. Веждите му, единственото окосмение по бръснатата му глава, се бяха вдигнали в обнадеждено очакване.

— Да — потвърди Кат. Премести нежно ръката му и се претърколи в другия край на леглото.

Монк се ухили още по-широко. Нямаше как да не се ухили.

— Сигурна ли си?

Кат тръгна към банята. Бе само по бели гащички и огромна тениска с логото на Техническия университет в Джорджия. Правата ѝ кестенява коса се спускаше до раменете.

— Закъсняваше ми с пет дни — мрачно отговори тя. — Вчера си направих тест.

Монк се изправи.

— Вчера? Защо не ми каза?

Кат изчезна в банята и притвори вратата след себе си.

— Кат?

Чу шуртенето на пуснатия душ. Заобиколи леглото и тръгна към банята. Искаше подробности. Кат го беше застреляла с новината, когато се върна от джогинга и я завари свита на топка в леглото. Очите ѝ бяха подути и зачервени, лицето — подпухнало. Плакала беше. Наложил се доста да я убеждава, докато му признае какво я тормози цял ден.

Почука на вратата. По-силно и настоятелно, отколкото го беше планирал. Намръщи се на непослушната си ръка. Петопръстата протеза беше последен писък на науката, натъпкана с последните технически джаджи. Сдобил се беше с нея, след като изгуби собствената си ръка по време на акция. Ала пластмасата и металът не бяха плът. Искаше да почука дискретно, а беше прозвучало все едно се опитва да разбие вратата.

— Кат, ела да поговорим — нежно каза той.

— Взимам си душ и излизам.

Каза го тихо, но Монк долови напрежението в думите ѝ. Надникна в банята. Макар че се виждаха вече почти от година и че дори се беше сдобил със свое чекмедже в апартамента ѝ, все пак си има граници, които не бива да се прекрочват.

Кат седеше на затворената тоалетна чиния, опряла глава на ръцете си.

— Катрин...

Тя вдигна глава, стресната от нахлуването му.

— Монк! — Наведе се към вратата да я затвори.

Той пъхна крака си между вратата и рамката.

— Не е като да използваш тоалетната все пак.

— Чаках водата да се затопли.

Монк влезе и погледна запотеното от парата огледало. Помещението миришеше на жасмин. Ухание, което събуждаше все хубави чувства у него. Пристъпи и коленичи пред нея.

Тя се облегна назад.

Той сложи ръцете си, едната от плът, другата — синтетична, върху коленете ѝ.

Тя избягваше погледа му, все така навела глава.

Той разтвори коленете ѝ, наведе се между тях, после плъзна ръце по външната част на бедрата ѝ и спря при дупето. Придърпа я към себе си.

— Трябва да... — започна тя.

— Трябва да дойдеш тук. — Вдигна я и я нагласи в скута си. Лицето му беше на сантиметри от нейното.

Накрая тя все пак го погледна в очите.

— Аз... съжалявам.

Той се наведе още по-близо.

— За какво? — Устните им леко се докоснаха.
— Трябваше да внимавам.
— Не помня да съм се оплакал.
— Но грешка като тази...
— Никога. — Той я целуна силно, не от гняв, а за да ѝ вдъхне смелост. Прошепна, едва отделил устни от нейните: — Никога не го наричай грешка.

Тя най-сетне се отпусна, ръцете ѝ се сплетоха зад врата му. Косата ѝ миришеше на жасмин.

— Какво ще правим?

— Може и да не знам всичко, но този отговор определено го знам.

Монк я вдигна и я положи на меката постелка.

— О — прошепна тя.

07:55

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Грей седеше в кафенето срещу малкия антикварен магазин. Оглеждаше сградата от другата страна на улицата.

На прозореца имаше надпис „Редки книги“. Книжарничката заемаше първия етаж на двуетажна къща с покрив от червени керемиди, близък на съседите си, които се редяха плътно долепени по улицата. И също като другите в този не толкова богат квартал, плачеше за ремонт. Прозорците на втория етаж бяха заковани с дъски. Витрината на първия етаж беше обезопасена със стоманена спускаща се врата.

В момента затворена.

Докато чакаше магазинчето да отвори, Грей оглеждаше любопитно сградата и отпиваше от онова, което в Дания минаваше за горещ шоколад — толкова гъст, че май беше просто разтопен. Оглеждаше закованите прозорци, сякаш можеше да проникне с поглед през дъските. Макар сградата да не беше в добро състояние, европейският ѝ чар не можеше да се отрече. Тавански прозорчета като очи на бухал, дебели греди, издадени от горния етаж, и стръмен покрив, сякаш винаги готов да се отърси от снеговете през дългата зима. Под прозорците имаше петна от сандъчета за цветя.

Грей занимаваше ума си с варианти за обновяване на къщата и как би могъл да се върне първоначалният ѝ блясък, ремонтираше я наум — правеше си гимнастика за мозъка, като прехвърляше топката от инженерните си познания към естетическия си вкус и обратно.

Направо му замириса на стърготини.

Последната мисъл внезапно вгорчи бляновете му. Други спомени му се натрапиха, неканени и нежелани — дърводелската работилница на баща му в гаража и как Грей му помага след училище. Онова, което обикновено започваше като простата задача да стегнат някой разкован стол или маса, често се израждаше в надвикване и тежки думи, които трудно се забравяха. Накрая тези конфликти принудиха Грей да се махне от гимназията и да постъпи в армията. Едва напоследък двамата, бащата и синът, намираха нови начини да общуват — след като признаха общите си интереси и приеха различията.

Въпреки това нещо, споменато между другото от майка му, не му даваше мира. Че с баща му си приличали повече, отколкото се различавали. Защо това го тормозеше толкова много напоследък? Грей изтика тази мисъл настрани и поклати глава.

Погледна си часовника, нетърпелив най-после да се захване с нещо смислено. Вече беше огледал мястото, където щеше да се проведе търгът, заложил беше и камерите при предния и задния вход. Сега оставаше само да поговори със собственика на магазинчето отсреща за библията и да направи някоя и друга снимка на основните участници в наддаването. След това беше свободен да се посвети изцяло на дългия уикенд с Рейчъл.

Мисълта за усмивката ѝ поотпусна възела, стегнал се между плешките му.

Най-сетне от другата страна на улицата издрънча камбанка. Вратата на магазина се отвори и щората започна да се вдига.

Като видя кой отваря магазина, Грей се стресна. Черна сплетена коса, смугла кожа, широки леко дръпнати очи. Момичето, което го беше следило. Даже плетената жилетка с цип и избелялата зелена раница си бяха същите.

Грей остави няколко банкноти на масичката, доволен, че може да се измъкне от мислите си и да се заеме с нещо реално.

Пресече тясната улица, докато момичето застопоряваше щората. То го погледна без изненада.

— Нека да позная, пич — каза на чудесен английски с приятен британски акцент и го огледа отгоре до долу. — Американец си.

Грей се понамръщи на директния ѝ подход. Самият той още не беше казал и една дума. Но се постара на лицето му да се изпише само небрежно любопитство, без намек дори, че я е забелязал при моста.

— Как разбрахте?

— По походката. Като с бастун в задника. Издава ви всичките.

— Сериозно?

Тя щракна заключващия механизъм на щората. Имаше цял куп значки по жилетката — една с флагчето-дъга на „Грийнпийс“, един сребърен келтски символ, един златен египетски анкх и пъстро множество от копчета с надписи на датски и един на английски, който гласеше: „НАПРЕД, ЛЕМИНГИ, НАПРЕД“. Носеше и бяла гумена гривна с релефен надпис „НАДЕЖДА“.

Тя му махна да се дръпне, но не го изчака, а го блъсна на минаване.

— Магазинът ще отвори след час. Сори, пич.

Грей стоеше на тротоара и местеше поглед от вратата на магазина към момичето и обратно. Тя пресече улицата и тръгна към кафенето. На минаване покрай неговата маса взе една от оставените там банкноти и влезе вътре. Грей зачака. През витрината я видя да поръчва две двойни кафета и да плаща с неговите пари.

Върна се с две големи картонени чаши и подметна:

— А бе ти още ли си тук?

— Бърза работа нямам.

— Срамота. — Момичето кимна към затворената врата и вдигна ръцете си с чашите. — Е?

— О. — Грей се обърна и ѝ отвори вратата.

Тя влезе вътре.

— Бертал! — извика, после се обърна към него. — Влизаш ли, или не?

— Нали каза, че...

— Айде стига. — Тя завъртя театрално очи. — Нали вече ме видя.

Грей се напрегна. Значи не беше просто съвпадение. Момичето наистина го беше следило.

— Бертал! — викна пак тя, гледаше към задната част на магазинчето. — Довлечи си опашката!

Малко притеснен, Грей я последва. И от двете страни от пода до тавана се издигаха лавици, натъпкани с книги от всякакъв вид — романи, периодика, брошури. Малко по-навътре два заключени стъклени шкафа ограждаха централната пътечка. В тях бяха изложени стари книги с кожени подвързии и свитъци в стъклени цилиндри.

Гъст облак пращинки се носеше под косите лъчи на ранното слънце. Въздухът миришеше на старо, сякаш и той мухлясваше като предлаганата стока. И като по-голямата част от Европа. Възрастта и древността бяха част от ежедневието тук.

Ала въпреки отчайващото състояние на сградата магазинчето излъчваше гостоприемно изящество — от аплиците с абажури от рисувано стъкло до дървените стълби, подпреди на лавиците. До витрината имаше две кресла с издута тапицерия, които сякаш те молеха да седнеш в тях.

Но най-хубавото от всичко...

Грей си пое дълбоко дъх.

Нямаше котки.

И причината бързо се изясни.

Изад една от лавиците се измъкна рошаво куче. Приличаше на кръстоска със санбернар, поостарял пес със сълзящи кафяви очи. Повлече се унило към тях, куцукаше с предния си ляв крак. Всъщност от лапата му беше останало само чуканче.

— Здравсти, Бертал. — Момичето се наведе и изсипа едната чаша в керамична купа на пода. — Краставото му псе за нищо не става преди сутрешното си кафе с мляко. — Последното беше казано с нескрито умиление.

Санбернарът не чака втора покана, а залочи нетърпеливо.

— Не знаех, че кучетата пият кафе — каза Грей.

Момичето се изправи и праметна плитката си през рамо.

— Няма проблем. Безкофеиново е. — И влезе навътре в магазинчето.

— Какво е станало с лапата му? — попита Грей: неангажиращ разговор, докато прецени ситуацията. Потупа кучето на минаване, с което си спечели няколко удара от опашката му по пода.

— Измръзване. Мути го прибра от улицата.

— Мути?

— Баба ми. Чака те.

— Is het de Koper, Фiona? — извика някой от дъното на магазина.

— Ja, Mutti! *Американският* купувач. Говори на английски, ако обичаш.

— Heb hem aan mijn bu'reau terugkomen.

— Мути ще те приеме в кабинета си. — Фiona го поведе към дъното на книжарницата. Кучето, вече изпило сутрешното си кафе, го последва по петите.

Минаха покрай малко бюро, върху което се кипреха касов апарат, компютър и принтер. Изглежда, модерната епоха все пак беше стъпила и тук.

— Имаме си и уебсайт — каза Фiona, забелязала погледа му.

Подминаха касата и влязоха в някаква стаичка, подредена повече като салон, отколкото като кабинет. Имаше канапе, ниска масичка и две кресла. Дори бюрото в ъгъла изглеждаше по-подходящо за котлон и чайник, отколкото за каквато и да било чиновническа функция. Едната стена все пак беше заета от черни кантонерки. Над тях прозорец с решетки пропускаше веселата утринна светлина, в която се къпеше единственият човек в стаята.

Жената стана и му протегна ръка.

— Добре дошли, доктор Сойър. — Нарече го с името, което Грей използваше в тази мисия. Явно беше събрала информация за него. — Аз съм Грете Неал.

Ръкостискането ѝ беше твърдо. Иначе беше тънка като тръстика и макар кожата ѝ да беше бледа, характерното за нейния народ добро здраве грееше дори сякаш от порите ѝ. Махна му към едното кресло. Маниерите ѝ бяха небрежни, също като облеклото — тъмносини дънки, тюркоазена блуза и скромни черни обувки с ниски токчета. Дългата ѝ сива коса беше сресана на път и падаше от двете страни на лицето, сякаш за да подчертае, че е строга жена, но в очите ѝ святкаше чувство за хумор.

— Вече сте се запознали с внучка ми. — Говореше със силен датски акцент. За разлика от внучка си.

Грей премести поглед от светлата възрастна жена към смуглото момиче. Семейна прилика липсваше, но той реши да си замълчи по

въпроса. Имаше по-важни неща, които трябваше да се изяснят.

— Да, запознахме се — каза той. — Всъщност бих казал, че с вашата внучка се видяхме два пъти днес.

— Ах, любопитството на Фиона със сигурност някой ден ще я вкара в беля. — Грете смекчи недоволството си с усмивка. — Върна ли ви портфейла?

Грей смръщи чело и се потупа по задния джоб. Празен беше.

Фиона бръкна в едно странично джобче на раницата си и извади кафявия му кожен портфейл.

Грей го грабна. Спомни си как се беше блъснала в него, когато тръгна да купи кафето. Явно бе нещо повече от нетърпение и грубост.

— Моля, не се обиждайте — каза Грете. — Това е нейният начин да каже „здрасти“.

— Всичките му документи са в ред — каза Фиона и сви рамене.

— Тогава бъди така добра и върни на младежа и паспорта му, Фиона.

Грей провери и другия си джоб. И той бе празен!

Фиона му метна малката синя книжка с американския орел на корицата.

— Нещо друго? — попита Грей, докато опипваше джобовете си.

Фиона сви рамене.

— Още веднъж ще ви помоля да извините поведението на внучка ми. Понякога прекалява в стремежа си да ме защити.

Грей ги изгледа поред.

— Все пак няма ли да ми обясните какво става?

— Дошли сте да питате за Дарвиновия Bijbel — каза Грете.

— Библия — преведе Фиона.

Грете кимна.

— Представявам купувач, който проявява интерес — каза Грей.

— Да. Това го знаем. И вчера цял ден разпитвахте други хора за неща, включени в аукциона Ергеншайн.

Грей вдигна изненадано вежди.

— Тук, в Копенхаген, библиофилската ни общност е малка. Новините се разпространяват бързо.

Грей се намръщи. А си беше въобразил, че е подходдал дискретно.

— Именно вашият интерес ми помогна да стигна до решението да включа и моята библия в търга. Цялата ни общност се вълнува от нарастващия интерес към научни трудове от викторианската епоха.

— Кое то прави момента подходящ за продажба — каза Фиона, една идея по-твърдо, сякаш казаното беше заключителна реплика от скорошен спор. — Закъсняваме един месец с наема за апартамента...

Баба ѝ я прекъсна с жест.

— Трудно решение беше. Баща ми купи тази библия през 1949-а. Много я ценеше. Има вписани ръкописно имена на хора от рода на Дарвин, още от десет поколения, преди да се появи на бял свят знаменитият Чарлз. Но библията има и историческо значение. Пропътувала е с него света на борда на „Бийгъл“. И не знам дали го знаете, но на даден етап от живота си Дарвин е обмислял дали да не постъпи в семинарията. В тази именно библия съжителстват един до друг религиозният човек и ученият.

Грей кимна. Възрастната жена очевидно се опитваше да повиши интереса му. Дали единствено с цел и той да се включи в наддаването? Да се повиши цената? Във всеки случай Грей можеше да използва това в своя полза.

— А Фиона по каква причина ме следеше? — попита той.

Грете се отпусна, сякаш налегната от внезапна умора.

— Трябва да ви се извиня още веднъж. Както вече споменах, напоследък има голям интерес към неща от викторианската епоха, а ние сме малко общество. И всички знаем, че някои от сделките са... как да се изразя... ако не в рамките на черния пазар, то определено в тези на сивия.

— И аз чух това-онова — неангажиращо каза той; надяваше се да измъкне още информация.

— Имаше неколцина купувачи, които отказаха да платят окончателната сума от наддаването или плащаха с чекове без покритие и така нататък. Фиона просто се е опитала да защити интересите ми. Понякога наистина прекалява и се възползва от някои свои таланти, които отдавна би трябвало да загърби. — Жената вдигна многозначително вежда към внучката си.

Фиона изведнъж разви силен интерес към дъските на дюшемето.

— Един господин, преди година някъде, цял месец се рови из папките ми за произход и писмените свидетелства за собственост. —

Грете кимна към наредените покрай стената кантонерки. — И накрая ми плати за услугата с крадена кредитна карта. Прояви изключителен интерес към библията на Дарвин, между другото.

— Което означава, че предпазливостта никога не е излишна — вметна Фиона.

— Знаете ли кой е бил този господин? — попита Грей.

— Не, но ще го позная, ако го видя. Белезникав един такъв, странен.

Фиона се размърда.

— Банката проведе разследване за измама и откри следите му през Нигерия до Южна Африка. Само дотам обаче. Добре се беше покрило това гадно копеле.

Грете се намръщи.

— Мери си приказките, госпожице.

— Защо са провели толкова сериозно разследване за едно фалшиво заплащане? — попита Грей.

Интересът на Фиона към дюшемето се поднови.

Грете погледна намръщено внучката си.

— Той има право да знае.

— Мути... — Фиона поклати глава.

— Какво да знам?

Фиона го стрелна с поглед, после отклони очи.

— Ще се разприказва и няма да получим и половината цена.

Грей вдигна ръка.

— Винаги съм дискретен.

Грете го изгледа, примижала с едното око.

— Но дали сте честен... това се питам, доктор Сойър.

На Грей му идеше да се свие под изпитателните им погледи. Дали прикритието му беше толкова сигурно, колкото си мислеше.

Накрая Грете каза:

— Редно е да знаете. Малко след като белезникавият господин си тръгна с информацията, която беше извлякъл от моите архиви, в магазинчето имаше взлом. Нищо не беше откраднато, само витрината, където обикновено излагаме библията на Дарвин, беше отключена с шперц и отворена. За щастие, библията и други от най-ценните ни неща нощем се прибират в сейф под пода. А и полицията дошла бързо, след като се включила алармата, и крадците се изнесли, преди да

направят някоя сериозна беля. Не ги откриха, но ние сме сигурни кой е организиран взломът.

— Онова мазно лайно... — измърмори Фиона.

— Оттогава държим библията в банков сейф. Въпреки това през последната година вече два пъти разбиваха книжарницата. И двата пъти извършителят е успял да обезвреди алармата и да обърне всичко надолу с главата.

— Някой е търсил библията, така ли? — каза Грей.

— Така предполагаме.

Грей започна да разбира. Жените не се стремяха само към печалба от продажбата на библията, всъщност искаха да се освободят от нея. Някой очевидно беше решил да се добере до нея на всяка цена и рано или късно щеше да прибегне до по-насилствени методи от обикновената кражба с взлом. Тази заплаха обаче можеше да се прехвърли към новия собственик на книгата.

Погледна Фиона. Значи всичките й действия бяха продиктувани от стремежа й да защити и баба си, и финансовата им сигурност. Беше се намръщила. Очевидно предпочиташе баба й да бъде премълчала някои неща.

— Библията навярно ще е на по-сигурно място в някоя частна колекция в Америка — каза Грете. — Проблемите може и да не прескочат океана.

Грей кимна. Усещаше началото на пазарлъка. Помълча, после попита:

— А разбрахте ли защо онзи човек толкова държи да се добере до библията?

Дойде ред на Грете да забие поглед в дюшемето.

— Подобна информация само би повишила интереса на моя клиент — притисна я Грей.

Грете го стрелна с очи. По някакъв начин беше усетила лъжата зад думите му. Изглежда го изпитателно за пореден път, преценяваше и нещо друго освен истината в думите му.

В този миг Бертал се довлече в кабинета, подуши с копнеж чинията с кексчета до чайника на бюрото, после се приближи до Грей и се плъсна с въздишка на дъските. Отпусна муцуна върху единия му крак — явно нямаше нищо против непознатия, нахлул във владенията му.

И сякаш това беше достатъчна препоръка, Грете въздъхна, затвори очи и лицето ѝ омекна.

— Не знам със сигурност. Мога само да предполагам.

— И това е нещо.

— Значи този човек дойде при нас и каза, че търсел информация за някаква библиотека, която била разпродадена на парче след войната. Между другото, четири от въпросните книги са включени в търга днес следобед. Записките на де Врис, копие от трудовете на Мендел и два текста на физика Макс Планк.

Същите, които Грей имаше записани в бележника си. Именно тези книги бяха породили особен интерес сред организации със съмнителни цели. Кой ги изкупуваше и защо?

— Знаете ли нещо друго за тази стара колекция? Нещо важно, свързано с произхода ѝ?

Грете стана и тръгна към картотеката си.

— Пазя оригиналната разписка, издадена на баща ми при покупката на библията през четирийсет и девета. В нея фигурира името на село и на малко имение. Само да видя къде беше...

Застана под широк слънчев лъч, ливнал се през прозореца на задната стена, и издърпа средното чекмедже.

— Оригиналът не мога да ви дам, но Фиона ще ви го снима на ксерокс.

Докато възрастната жена ровеше из папките си, Бертал вдигна носа си от дясната обувка на Грей и от устата му се проточи сочна лига. Ниско ръмжене изгъркори в гърлото му.

Но не беше насочено към Грей.

— А, намерих я. — Грете се обърна и подаде на Пиърс пожълтял лист в найлонов джоб.

Той изобщо не обърна внимание на протегнатата ѝ ръка — беше се съсредоточил изцяло върху пръстите на краката ѝ. Тънка сянка се плъзна през слънчевото петно, в което стоеше Грете.

— Залегни!

И се хвърли към Грете.

Зад него Бертал излая и лаят му се сля с пукота на пръснато стъкло.

Грей закъсна. Успя само да прихване тялото на Грете миг след като лицето ѝ се разплиска в дъжд от кръв и кости, простреляно

изотзад през прозореца.

Фиона изпищя.

Две силни изпуквания се чува сред трясъка на пръснатото стъкло и две черни топки литнаха през счупения прозорец в кабинета, удариха се в отсрещната стена и паднаха на пода.

Грей пусна Грете, скочи и изблъска с рамо Фиона през вратата.

Кучето се втурна след тях.

Грей натика момичето зад една лавица с книги... и в същия миг двойна експлозия разтърси кабинета и пръсна междинната стена в огнена вихрушка от мазилка и нацепено дърво.

Лавицата се килна, опря се в съседната и замря в нестабилно равновесие. Грей прикриваше Фиона с тялото си.

Книгите над тях избухнаха в пламъци и ги засипаха с горяща пепел.

Кучето се беше забавило заради сакатата си лапа и ударната вълна го беше запратила в стената. Не помръдваше. Козината му се накъдряше по краищата от горещината на пламъците.

Грей затисна очите на момичето с ръка и изръмжа:

— Трябва да се измъкнем оттук!

Издърпа я изпод наклонената библиотечка. Задната част на магазина вече се пълнеше с дим и пламъци. Противопожарната система се включи и ги обля със студени струи. Твърде слаби обаче — и твърде късно. А и при толкова книги...

— През предната врата! — викна той.

И повлече Фиона натам.

Твърде бавно.

Външната щора се спусна с трясък и затвори и вратата, и витрината. Преди щората да се спусне докрай, Грей мярна нечийи сенки да се скриват от двете страни. Още стрелци.

Погледна назад. Вряща стена от огън и дим изпълваше задната половина на книжарницата.

Бяха в капан.

23:57

ВАШИНГТОН

Монк дремеше в люлката на щастливите селения между блаженството и съня. Двамата с Кат се бяха преместили от пода на банята в леглото и по пътя страстта им се беше успокоила до тих шепот и нежни ласки. Чаршафите си стояха оплетени около голите им тела. И двамата не бяха готови да се разделят, нито физически, нито никак.

Монк прокара пръст по гърдата на Кат, лениво, повече за да я усети реална, отколкото от възбуда. Гладката извивка на стъпалото ѝ нежно галеше пресеца му.

Съвършенство.

Нищо не можеше да развали това...

Пронизително чуруликане избухна в стаята и стресна и двамата.

Идваше от пода до леглото, където Монк беше захвърлил шортите си... или май всъщност Кат ги беше захвърлила. Пейджърът беше заципан за ластика на кръста. Сигурен беше, че го бе превключил на вибрация, когато се върна от джогинга. Само един вид повикване не се влияеше от подобни настройки.

Спешното повикване.

Откъм нощното шкафче от другата страна на леглото втори пейджър заприглася трескаво на другарчето си.

Пейджърът на Кат.

И двамата се надигнаха и се спогледаха тревожно.

— Централното командване — каза Кат.

Монк се пресегна и грабна пейджъра си заедно с шортите. Предположението ѝ бе вярно.

Той смъкна крака на пода и посегна към телефона. Кат седна до него и издърпа чаршафите да покрие гърдите си, сякаш за да запази поне някакво приличие, след като се обаждаха на централното командване. Монк набра номера на пряката линия със Сигма Форс. Оттам вдигнаха незабавно.

— Капитан Брайънт? — Беше Логан Грегъри.

— Не, сър. Монк Кокалис е. Но Кат... Капитан Брайънт е тук, до мен.

— Искам ви и двамата тук.

И накратко го осведоми за какво става дума.

Монк слушаше и само кимаше.

— Тръгваме веднага — каза накрая и затвори.

Кат го гледаше, свъсила вежди.
— Какво е станало?
— Има проблем.
— С Грей?
— Не. Той е добре, сигурен съм. — Монк си намъкна шортите.
— Най-вероятно си гукат с Рейчъл в момента.
— Тогава какво?
— Директор Кроу. Нещо е станало в Непал. Не е много ясно. Зараза някаква или нещо подобно.
— Кроу ли се е обадил?
— Точно там е работата. За последно се е обадил преди три дни, после имало буря, която прекъснала комуникациите. Така че не се притеснили особено. Но бурята отминала, а той не се обадил и днес. А после се появили слухове за зараза, смърт и безредици. Възможно нападение на бунтовниците.
Очите на Кат се разшириха.
— Логан вика всички.
Кат се измъкна от леглото и посегна към дрехите си.
— Какво ли е станало?
— Нищо добро, това поне е сигурно.

09:22

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

— Можем ли да се качим на горния етаж? — попита Грей.
Фиона гледаше спуснатата охранителна щора, без да помръдва, очите ѝ бяха широко отворени и немигащи. Класически признаци за силен шок.
— Фиона... — Грей се наведе към нея, докато носовете им почти не се допряха, лицето му изпълни цялото ѝ полезрение. — Фиона, трябва да се махнем от огъня.
Огнената буря се разпространяваше бързо, подхранвана от купчините сухи книги и потрошени чамови лавици. Пламъците ближеха тавана сред врящи кълбета дим. Противопожарната система продължаваше да излива немошните си струи в огнения ад, но само добавяше пара към лютивия дим.

Ставаше все по-горещо. Въпреки това, когато Грей хвана ръцете на Фиона, те потрепваха, цялото ѝ тяло се тресеше, все едно ѝ е много студено. Но ако не друго, поне успя да привлече погледа ѝ.

— Горният етаж! Какво има там? — викна той.

Фиона погледна нагоре. Димната пелена почти скриваше тавана.

— Ами... таван...

— Идеално. Можем ли да се качим там?

Тя поклати глава, отначало бавно, после по-решително, осъзнала опасността.

— Не. Стълбището е... — Махна вяло към огъня. — От задната страна на къщата.

— Отвън.

Тя кимна. Пепелта се завихряше в огнени въртопи, пламъците се приближаваха.

Грей изпсува наум. Някога сигурно бе имало и вътрешно стълбище — преди да отделят книжарницата. Но вече не. Налагаше се да импровизира.

— Имаш ли тесла? — попита той.

Фиона поклати глава.

— А лост? Бравичка? Нещо, с което отваряте сандъци?

Фиона застина, после кимна отсечено.

— До касата.

— Стой тук. — Грей се запромъква покрай стената отляво. Огънят още не беше стигнал до касата.

Фиона тръгна след него.

— Казах ти да чакаш!

— Да, ама аз знам къде е тъпият лост — сопна му се тя.

Грей разпозна ужаса зад гнева ѝ, но той все пак беше за предпочитане пред обездвижилия я шок преди малко. Освен това беше в унисон със собствения му бяс. Към самия себе си. Не стига, че момичето го беше проследило сутринта, ами сега беше допуснал да го хванат в капан непознати убийци. Мислите за Рейчъл твърде много отвличаха вниманието му, подценил беше задачата си и нейните параметри и ето че сега не само неговият живот беше в опасност.

Фиона го избута да мине пред него. Кашляше от дима.

— Ето го. — Наведе се през бюрото и измъкна един зелен стоманен лост.

— Браво! — Грей я поведе към напредващите пламъци, смъкна вълнения си пуловер, натика го в ръцете ѝ и грабна лоста.

— Намокри го ей там. Ама хубаво! — Бутна я към най-близката струя, която пръскаше от тавана. — И ти се намокри.

— Какво ще...

— Ще се опитам да направя стълбище.

Премести една от библиотечните стълби и се качи по нея. Димът се виеше над вдигнатото му към тавана лице. Сякаш самият въздух гореше. Подвря лоста под една от ламаринените плоскости, с които беше облицован таванът. Тя се откърти лесно. Както се беше надявал, таванът на книжарницата беше всъщност окачен таван на конзоли. Над него бе старият гредоред.

Качи се до върха на стълбата и оттам по последните лавици на рафта. Заби лоста между две греди и той потъна дълбоко. Грей натисна с рамо, разклати лоста и отгоре се посипаха трески. Ала въпреки всичките му усилия отворът беше голям колкото миша дупка.

Разтърси го силна кашлица. Лошо. Очертаваше се надбягване между лоста и дима. Той хвърли поглед към пожара. Пламъците бълваха все повече пушек.

С това темпо нямаше да успее.

Някакво движение привлече погледа му надолу. Фиона се качваше по стълбата. Беше намерила отнякъде кърпа, намокрила я беше и я бе стегнала под очите си като бандитска маска — съвсем подходяща маскировка в нейния случай.

Подаде му мокрия пуловер. Беше се поляла и тя и сякаш се беше смалила, като мокро куче. Грей си даде сметка, че е по-малка от седемнайсетте години, които ѝ беше дал. Не можеше да е на повече от петнайсет. Очите ѝ се бяха ококорили от паника... но грееха и с надежда, както и със сляпа вяра в неговите способности.

Грей мразеше хората да правят това... защото то винаги действаше.

Завърза ръкавите на пуловера около врата си, така че останалата част да му покрива гърба. Вдигна пред носа и устата си единия ръкав с надеждата подгизналата вълна да го предпази поне малко от отровния пушек.

Приклекна, готов да атакува упоритите греди. Усещаше присъствието на Фиона под себе си. И отговорността пред себе си.

Огледа пространството между окачения таван и гредоредата, търсеше друг изход. Тръби и кабели се пресичаха безредно, очевидно инсталирани при ремонта, за да се направи книжарницата. По-новите поправки изглеждаха мърляви, илюстрация за разликата между майсторлъка на Стария свят и съвременното тъпо строителство.

Погледът му попадна на участък в гредоредата, който изглеждаше по-различен. Квадрат със страна приблизително метър, с по-дебели греди по краищата. Веднага разбра какво е. Дебелите гради бележеха отвора, където отдавна събореното стълбище бе минавало към горния етаж.

Колко ли здраво го бяха затворили?

Имаше само един начин да разбере.

Стъпи по-стабилно върху рафта и тръгна към някогашния отвор. Беше само на три-четири метра, но навътре, към пожара.

— Къде отиваш? — извика Фиона под него.

Не му стигаше дъх да ѝ обясни. Димът го давеше с всяка крачка. Горещината ставаше все по-непоносима. Накрая все пак стигна до запечатания отвор на старото стълбище.

Погледна надолу и видя, че рафтът вече дими.

Нямаше време за губене.

Напрегна се и удари с лоста нагоре.

Стоманеният връх проби дъските с лекота. Даже не бяха дъски, а пресовани плоскости. Слава на Бога за ниското качество на съвременното строителство.

Грей заудря с лоста като машина, жегата го изгаряше непоносимо. След минута разшири отвора достатъчно, за да се провери през него.

Метна лоста през отвора и той изтрака на пода горе.

Обърна се към Фиона и ѝ махна да идва.

— Можеш ли да се покатериш?

— Видях как мина. — Тя се покатери по рафта.

Остро припукване го накара да сведе поглед. Рафтът под него се разтресе.

Лошо...

От тежестта му и от обхванатите от огъня долни лавици рафтът всеки миг щеше да рухне. Грей се хвана за ръбовете на отвора, набра се и се изкатери на тавана.

— По-бързо — викна на момичето.

Разперила ръце за равновесие, Фиона пристъпваше към него. Оставаше ѝ само метър.

— По-бързо! — повтори той.

— Чух те де...

Рафтът запука и се люшна.

Фиона изпищя.

Грей се провесил от отвора и викна:

— Скачай! Ще те хвана!

На Фиона не ѝ трябваше втора покана — достатъчно беше клатушкането под краката ѝ. Скочи и се блъсна силно в него, ръцете ѝ се стегнаха около врата му, краката ѝ заритаха. Едва не го събори. Той се залюля.

— Можеш ли да се покатериш по мен през дупката? — попита той през зъби.

— Ами... май да.

После остана да си виси още малко, без да помръдне.

— Фиона...

Тя трепна, после се закатери по гърба му. Справи се бързо и сръчно и се провря през дупката със сръчността на маймунка.

Отдолу се вихреше истинска влада от горящи книги и чамови дъски.

Грей измъкна раменете си през отвора, изпъшка и се просна на пода.

Бяха по средата на някакъв коридор. И от двете страни имаше врати.

— И тук гори — прошепна Фиона, сякаш я беше страх, че огънят ще я чуе.

Грей седна. Да, и тук имаше дим, дори по-гъст, отколкото долу.

— Хайде — каза той. Надбягването не беше свършило.

Затича по коридора — по-далече от огъня. Спря пред един небрежно закован прозорец и надникна между дъските. Накъде в далечината се чуваха сирени. На улицата се събираха хора — предимно зяпачи. И един-двама стрелци — със сигурност.

Ако се измъкнеха през прозореца, щяха да им кацнат на мушката. Фиона също оглеждаше тълпата.

— Няма да ни оставят да се измъкнем, нали?

— Значи ще излезем от друго място.

Погледна нагоре. Представи си таванското прозорче, което беше забелязал сутринта от улицата. Трябваше да стигнат до покрива.

Фиона сякаш отгатна мислите му.

— В съседната стая има сгъваема стълба. — Поведе го натам. — Понякога се качвах тук да почета, когато Мути... — Гласът ѝ секна.

Грей знаеше, че мисълта за смъртта на баба ѝ ще я преследва дълго. Сложи ръка на рамото ѝ, но тя се дръпна ядосано.

— Насам — каза и влезе в някаква стая, навремето може би дневна. Сега вътре имаше само няколко сандъка и избелял оръфан диван.

Фиона посочи едно въже, което висеше от тавана, закачено за падащ капак.

Грей го дръпна и до пода се плъзна една сгъваема дървена стълба. Бързо се изкатериха.

Таванското помещение беше празно — само изолация, дебели греди и миши изпражнения. Единствената светлина влизаше през две прозорчета. Едното гледаше към улицата, другото беше откъм задната страна на къщата. И тук имаше дим, но не и пламъци, поне засега.

Грей реши да си опита късмета със задното. То гледаше на запад, което означаваше, че по това време на деня покривът там е в сянка. А и именно тази част на къщата гореше и подпалвачите навярно не я наблюдаваха толкова зорко.

Грей отиде до прозорчето и погледна надолу. Наклонът на покрива не му позволяваше да види дворчето зад книжарницата и евентуалните стрелци там. Но щом той не ги виждаше, значи и те не можеха да го видят. Освен това от счупените прозорци на долните два етажа бълваше дим и това бе допълнително прикритие.

Поне веднъж огънят да действа в негова полза.

Въпреки това Грей отвори прозорчето внимателно, като стоеше встрани от него. Зачака. Никой не стреля. Сирените вече се чуваха откъм улицата отпред.

— Аз ще изляза пръв — прошепна Грей в ухото на Фиона. — Ако е чисто...

Зад тях изригна басов рев.

Обърнаха се едновременно. Огнен език се изстреля от капака, издигна се високо, пукаше и бълваше дим. Нямаха време.

— Хайде — каза Грей.

Измъкна се през прозорчето, като гледаше да не се надига много. Навън беше чудесно прохладно, въздухът бе режещо чист след бавно задушавания пушек вътре.

Грей се огледа. Покривът беше стръмен, но все пак можеха да се придвижат по него. От северната страна разстоянието до съседната къща беше по-малко от метър. Лесно щяха да прескочат.

Доволен, той се обърна към прозорчето.

— Давай, Фиона... Внимателно.

Тя подаде глава, огледа се, после изпълзя на покрива почти на четири крака.

Грей я чакаше.

— Хайде! Насам!

Тя го погледна. Разсея се за миг, подхлъзна се и загуби равновесие. Падна тежко по корем... и започна да се плъзга надолу.

Трескаво забиваше пръсти и върховете на обувките си, но напразно.

Грей се хвърли към нея. Пръстите му докопаха само празно пространство.

Фиона се плъзгаше все по-бързо. Трескавите ѝ опити да се спре чупеха керемидите. Парчета затракаха надолу като лавина.

Грей лежеше по корем. С нищо не можеше да ѝ помогне.

— Улукът! — викна ѝ. — Хвани се за улука!

Фиона, изглежда, не го чу. Пръстите ѝ драцеха безпомощно, обувките ѝ откъртваха нови и нови керемиди. Тя изпищя.

Първите строшени керемиди паднаха през ръба. Грей ги чу как се пръскат оглушително на плочника долу.

А после Фиона ги последва — плъзна се през ръба, като размахваше ръце.

3. УКУФА

10:20

ЛОВЕН РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

ЗЕМИТЕ НА ЗУЛУ, ЮЖНА АФРИКА

На десет хиляди километра и цял свят разстояние от Копенхаген един открит джип се движеше из пущинака на Южна Африка.

Жегата вече беснееше, пържеше саваната и рисуваше трептящи миражи. В огледалото за задно виждане равнините се припичаха под яркото слънце, само тук-там бодливи трънаци и самотни стиски червена храстовидна върба стърчаха като удивителни. Право напред се издигаше ниска могила с гъста мозайка от чепати акации.

— Стигнахме ли? — попита Камиси Тейлър, завъртя волана и джипът ги задруса през един пресъхнал поток. Прахта се точеше като опашка изпод задните гуми.

Доктор Марша Феърфилд се беше изправила на пасажерското място, стиснала с една ръка ръба на предното стъкло за равновесие. Посочи с другата.

— Завий. Там има една дълбока кухня.

Камиси намали и зави надясно. Като дежурен надзирател в ловния резерват Хлуклуве-Умфолози, трябваше да следва протокола. Браконьерството беше сериозно престъпление... но също и реалност. Особено в по-усамотените части на парка.

Дори собственият му народ, съплеменниците му зулуси, спазваха традиционните нрави и обичаи. Налагало се бе да глобява дори приятели на дядо си. Старците му бяха измислили прякор, дума на зулуски, която се превеждаше като „Дебеланко“. Уж не я използваша презрително, но Камиси усещаше подтекста на негодувание зад привидно шеговитата задявка. Те го смятаха за второ качество мъж, задето е приел „бяла“ работа и „дебелее“ за сметка на другите. На

всичкото отгоре по тези места все още го смятаха за един вид външен човек. Баща му го беше отвел в Австралия, когато Камиси беше само на дванайсет, след като майка му почина. Беше прекарал голяма част от живота си в покрайнините на град Дарвин на северното австралийско крайбрежие, дори беше следвал две години в университета в Куинсланд. Сега, на двайсет и осем, се беше върнал и бе почнал работа като отговорник за дивеча в резервата — отчасти заради образованието си, отчасти заради връзката си с местните племена.

„Дебелее за сметка на другите.“

— Не може ли малко по-бързо? — подкани го пътничката му.

Доктор Марша Феърфилд беше биоложка от Кеймбридж, попрехвърлила средната възраст. Участваше в проекта „Операция Носорог“ и често я наричаха Майка Тереза на носорозите. Камиси обичаше да работи с нея. Може да беше просто заради пълната липса на снобарски преструвки, видна във всичко у нея — от избелялото ѝ кафеникаво яке до прошарената ѝ коса, пристегнатата на опашка на тила.

Или може би заради страстта, с която си вършеше работата. Като сега.

— Женската е умряла при раждането, но малкото може още да е живо. Но колко ще издържи? — Тя удари с юмрук по ръба на стъклото. — Не можем да загубим и двете животни.

Като отговорник за дивеча, Камиси я разбираше отлично. От 1970-а популацията на черни носорози в Африка беше намаляла с деветдесет и шест процента. Резерватът Хлухлуве-Умфолози се опитваше да поправи това, както го беше направил с белия носорог. Всъщност това беше основният консервационен проект на парка.

Всеки черен носорог беше важен.

— Ако не беше проследяващият имплант, изобщо нямаше да я открием — продължи доктор Феърфилд. — Засекли го от хеликоптер. Но ако е родила, няма как да открием малкото.

— Малкото няма ли да остане близо до майка си? — попита Камиси. Самият той го беше виждал с очите си. Преди две години бяха открили две малки лъвчета да се гушат до изстиналия корем на майка си, убита при незаконен спортен лов.

— Знаеш каква е съдбата на сирачетата. Трупът ще привлече хищници. И ако малкото още е наблизко, цялото в кръв от раждането...

Камиси кимна, натисна газта и подкара джипа по каменистия склон. Задницата поднасяше, но той не намали.

Теренът отпред се разчупи от дълбоки ждрела, нарязани с бълбукащи поточета. Тук растителността беше повече — смокини, натаалски махагон, ниалови дървета. Това беше една от малкото „влажни“ зони в парка, а също и една от най-отдалечените, встрани от обичайните дивечови пътеки и туристически маршрути. Посетители се допускаха само със специално разрешение и при строги ограничения — само денем, без биваци за нощуване. Територията се простираше чак до западната граница на резервата.

Докато бавно спускаше джипа по нанадолнището, Камиси огледа хоризонта. На километър и половина дивечово заграждение разсичаше терена. Триметровата черна ограда отделяше парка от съседен частен резерват. Такива резервати често деляха граница с парка — предлагаха по-големи възможности за развлечение на по-заможните туристи.

Само че това не беше обикновен частен резерват.

Паркът Хлуклуве-Умфолози беше основан през 1895-а и бе най-старият резерват в цяла Африка. Частният резерват в съседство също беше най-старият от своя вид. Това парче земя дори предхождаше парка — бе фамилна собственост на една от най-влиятелните и стари династии в Южна Африка, клана Вааленберг, едно от първите бурски семейства, заселили се в страната още през седемнайсети век. Въпросният резерват беше голям, площта му надвишаваше една четвърт от площта на националния ловен парк. Говореше се, че гъмжал от диви животни. И не само петте големи — слонове, носорози, леопарди, лъвове и биволи — а също хищници и тревопасни от всякакъв вид. Нилски крокодили, хипопотами, гепарди, хиени, чакали, жирафи, зебри, куду, импала, въобще всякакви антилопи, глигани, павиани и така нататък. Говореше се, че без да подозира, резерватът Вааленберг приютил стадо рядък вид окапи много преди тези роднини на жирафа да бъдат официално открити като вид през 1901-ва.

Но пък слухове и приказки за Вааленбергския резерват имаше колкото щеш. До парка се стигаше само по въздух. Пътищата, водили някога до него, отдавна бяха погълнати от джунглата. Единствените посетители, допускани по изключение, бяха сред най-важните хора в световен мащаб. Говореше се, че Теди Рузвелт ловувал веднъж в

резервата и дори организирай системата от национални паркове на САЩ по примера на Вааленбергския резерват.

Камиси би дал дясната си ръка да прекара един ден там.

Само че тази чест се падаше единствено на главния управител на Хлухлуве. Разходка из имението Вааленберг беше една от допълнителните облаги при поемането на този пост и дори тогава новоназначеният управител трябваше да подпише декларация за поверителност. Камиси се надяваше някой ден да бъде удостоен с тази чест.

Но знаеше, че е малко вероятно.

Не и за човек с черен цвят на кожата.

Беше получил работата си благодарение на зулуския си произход и образованието си, вярно, но дори и след края на апартейда си имаше ограничения. Старите навици умираха трудно — и за белите, и за черните. Дори неговото назначение беше малко чудо. Едно от тъжните наследства на апартейда беше, че цяло поколение племенни деца бяха израснали почти без образование, жертва на годините сегрегация, преследвания и бунтове. Цяло едно изгубено поколение. Така че той правеше онова, което му беше по силите — отваряше вратите, които можеше да отвори, и ги държеше отворени за онези, които щяха да дойдат след него.

И щеше да играе ролята на Дебеланкото, ако това беше цената.

А междувременно...

— Там! — извика доктор Феърфилд и рязко върна Камиси към реалността на неравния терен пред колата. — Завий наляво към онзи баобаб в подножието на хълма.

Камиси видя праисторическото гигантско дърво. Големи бели цветове висяха скръбно по краищата на клоните му. Вляво от дървото теренът се спускаше рязко към падина с формата на купа. Малък вир отразяваше слънчевите лъчи в ниското.

Водоем.

Извори като този се срещаха навсякъде из парка, някои естествени, други — дело на човешка ръка. Около тях можеше да се види представителна извадка на животинското царство в най-концентриран вид... но бяха и най-опасни за пътника.

Камиси наби спирачки до баобаба.

— Оттук ще трябва да продължим пеша.

Доктор Феърфилд кимна. И двамата посегнаха към пушките. Макар да бяха природозащитници по убеждение, и двамата познаваха добре опасностите на африканския пущинак.

Камиси слезе от джипа и праметна през рамо двуцевката си „Нитро Холанд&Холанд Роял 456“. С нея можеше да спре и нападащ слон. В гъстите храсталаци я предпочиташе пред всяко друго оръжие.

Тръгнаха надолу по обраслия с остра трева и бодливи храсти склон. Короните на дърветата ги пазеха от слънцето, но потулваха земята в плътни сенки. Камиси стъпваше предпазливо, озадачен от тежката тишина. Никакви птичи песни. Нито маймунски крясъци. Само жужене и бръм на насекоми. От тази тишина направо настръхваше.

Феърфилд вървеше до него и следеше показанията на преносимия си GPS търсач.

Вдигна ръка и посочи.

Камиси тръгна натам, заобикаляше размътения вир. Наджапа сред високи тръстики и за награда го блъсна смрад на разложено месо. Скоро откри източника ѝ в един гъстак, потънал в дебела сянка.

Приживе черният женски носорог сигурно бе тежал тон и двеста. Истинско чудовище.

— Мили Боже — възкликна доктор Феърфилд през кърпичката, която притискаше до носа си. — Роберто я видял от хеликоптера, обаче...

— На земята винаги е по-лошо — каза Камиси.

Приблужи се до подутия труп. Тялото лежеше на лявата си страна. Мухи се вдигнаха на черен облак. Коремът бе разпорен. Червата се бяха изсипали наполовина под натиска на образувалите се газове. Изглеждаше невъзможно всичко това да се е събирало някога в коремната кухина на животното. Други вътрешни органи бяха пръснати в прахоляка наоколо. Кървави следи показваха къде в гъсталака са били завлечени някои подобрани вкусоти.

Мухите пак накацаха върху трупа.

Камиси прескочи част от нагризания черен дроб. Десният заден крак беше отделен почти напълно от ставата. Що за челюсти бяха направили това...

Дори лъв в разцвета на силите си би се затруднил.

Камиси заобиколи към главата.

Едно от закърнелите уши на носорога беше отхапано, гърлото бе разкъсано жестоко. Безжизнени черни очи отвърнаха на погледа на Камиси, сякаш застинали в миг на ужас. Бърните бяха изтеглени назад, като в агония или смъртен страх. Но не това беше важно.

Камиси знаеше какво трябва да провери.

Над ноздрите се извиваше дълъг рог, масивен, съвършен.

— Определено не са браконieri — каза Камиси.

Всеки браконьер би взел рога. Именно заради рогата популацията на носорозите продължаваше бързо да намалява. Стрит рог от носорог се продаваше на азиатските пазари като средство за лечение на еректилна дисфункция, един вид хомеопатична виагра. Един-единствен рог носеше цяло състояние.

Камиси се изправи.

Доктор Феърфилд коленичи при другия край на тялото. Беше нахлузила гумени ръкавици, пушката ѝ бе подпряна на трупа.

— Няма признаци да е родила.

— Значи няма осиротяло носорогче.

Биоложката заобиколи отново към корема на голямото животно. Наведе се, преспокойно повдигна парче разкъсана кожа и бръкна вътре.

Камиси се извърна.

— Досега мършоядите трябваше да са оглозгали трупа почти до кости — каза тя, докато работеше.

— Месото е много — измърмори той и отново обиколи туловището.

Тишината все така го притискаше и сякаш усилваше горещината. Хвърли поглед към докторката, но прегледът още не беше приключил.

— Според мен не това е причината. Тялото е тук от снощи, при това близо до място за водопой. Ако не друго, чакалите трябваше да са отмъкнали всичко от коремната кухня.

Камиси отново огледа трупа. Погледът му се спря на почти откъснатия заден крак, после на разкъсаното гърло. Нещо голямо беше повалило носорога. Нещо голямо и бързо.

Той настръхна.

Всъщност къде изобщо бяха чакалите, хиените и другите мършояди?

Преди да е измислил каквото и да било, доктор Феърфилд каза отсечено:

— Малкото го няма.

— Какво? — Той се обърна към нея. — Нали казахте, че не е родила.

Доктор Феърфилд се изправи, махна ръкавиците и взе пушката. После обиколи трупа, оглеждаше земята. Камиси забеляза, че следва кървавата пътека, където нещо е било извлечено от корема, за да бъде изядено на спокойствие.

О, Боже...

Тръгна след нея.

В края на гъсталака биоложката разбута с дулото на пушката няколко провиснали до земята клони. Зад тях видяха какво е било извлечено от корема на носорога...

Телцето беше разкъсано на парчета, сякаш няколко животни са си го оспорвали.

— Било е живо, когато са го разкъсали — каза доктор Феърфилд и посочи пръските кръв. — Бедничкото...

Камиси отстъпи назад и си спомни въпроса на биоложката отпреди малко. Защо други прехранващи се с мърша животни не бяха яли останките? Лешояди, чакали, хиени, дори лъвове. Доктор Феърфилд беше права. Толкова много месо никога не отиваше нахалост.

В това нямаше смисъл.

Освен ако...

Сърцето на Камиси заби тежко.

Освен ако хищникът още не беше тук.

Вдигна пушката. Потискащата тишина в сърцето на потъналия в сянка гъсталак отново писна в ушите му. Сякаш самата гора се беше уплашила от съществуването, убило носорога.

Несъзнателно душеше въздуха, ослушваше се, напрягаше очи; стоеше абсолютно неподвижно. Сенките наоколо сякаш се сгъстиха още повече.

Като всяко дете, израсло в Южна Африка, Камиси добре познаваше суеверията, приказките за чудовища, които бродели из джунглите — ндалавото например, виещият човекоядец от угандийските гори; мбилинто — хипопотам с размери на слон от

тресавищата в Конго; мнхва — косматият хищник от кокосовите горишки по крайбрежието.

Но в Африка понякога и легендите оживяваха. Като нсуифиси. Раираното човекоядно чудовище от Родезия, дълго смятано за фолклорна измишльотина от белите заселници... докато десетилетия по-късно не беше класифицирано като нов вид гепард с таксономично название *Acinonyx* *gex*.

Докато оглеждаше напрегнато джунглата, Камиси се сети и за друго митично чудовище, познато из цяла Африка. Наричаха го с различни имена — дубу, лумбува, керит, гетет. Дори само името му караше децата да пищят от страх. Голямо като горила, то беше истински демон заради бързината, хитростта и жестокостта си. Векове наред много ловци — и черни, и бели — бяха твърдели, че са го зървали. Всички деца от малки се научаваха да разпознават характерния му вой. Този район на зулуската земя не правеше изключение.

— Укуфа... — измърмори Камиси.

— Каза ли нещо? — попита доктор Феърфилд. Още стоеше наведена над мъртвото носорогче.

Това беше зулуското име на чудовището, което хората шептяха около лагерни огньове и в племенните краали.

Укуфа.

Смърт.

Знаеше защо се беше сетил точно за този звяр. Преди пет месеца един старец разгорещено твърдеше, че бил видял укуфа недалеч оттук. „Наполовина звяр, наполовина призрак с очи от огън“ — така го беше описал старецът без грам колебание. Само другите старци бяха приели сериозно твърденията му. По-младите, като Камиси, даже се бяха майтапили с него.

Тук обаче, в дълбоките сенки...

— Трябва да тръгваме — каза Камиси.

— Още не знаем какво я е убило.

— Не са били браконieri. — Друго не му трябваше да знае. Махна с пушката си към джипа. Щеше да се свърже по радиостанцията с управителя, да го уведоми, и толкова. Женският носорог е бил убит от хищник. Няма данни за браконьерство. Трупата щяха да оставят на мършоядите. Кръговратът на живота.

Доктор Феърфилд се изправи неохотно.

Някъде отдясно проточен вик раздра джунглата, придружен от пронизителен писък на голяма котка.

Камиси се разтрепери. Позна вика, не толкова с ума си, колкото с костния си мозък. Той го върна назад към лагерни огньове посред нощ, към истории за ужас и кръвопролитие, и по-назад дори, към нещо първично, към време преди речта, когато животът е бил чисто и просто инстинкт за оцеляване.

Укуфа.

Смърт.

Викът затихна и тишината ги затисна отново.

Камиси прецени наум разстоянието до джипа. Трябваше да тръгнат веднага към него, но без да изпаднат в паника. Ако покажеха страха си, само щяха да предизвикат хищника.

Някъде в джунглата изригна нов вик.

После още един.

И още един.

Всичките от различни посоки.

Във внезапната тишина, която последва, Камиси си даде сметка, че имат само един шанс.

— Тичай!

09:31

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Грей лежеше по корем на покрива, с главата надолу, проснат там, където не беше успял да улови Фиона. Момичето се беше преметнало през обвития в дим ръб и тази картина се беше запечатала сякаш завинаги в ума му. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

„О, Господи... какво направих...“

Виещи сирени приближаваха улицата откъм фасадата и млъкваха, щом стигнеха до горящата къща.

Нов залп пламъци излетя иззад рамото му през таванския прозорец, придружен от нагорещена вълна дим. Повече не можеше да остане тук.

Насили се да се надигне на лакти, после на ръце.

Встрани от него огънят за миг утихна и се отдръпна. В краткото затишие Грей чу долу гласове, тревожни, приглушени. И по-близо до него... тих стон. Точно под ръба на покрива.

Фиона?

Пак се просна по корем и се плъзна странично към ръба на покрива. Дим се издигаше на валма от строшените прозорци под стрехата. Грей използва димната пелена като прикритие.

Стигна до улука и погледна надолу.

Точно под него имаше балкон от ковано желязо... не, не балкон. Площадка на външна стълба. Външната стълба, за която беше споменала Фиона.

Момичето лежеше напреко на площадката.

Фиона пак изпъшка замаяно, хвана се перилото и понечи да се надигне.

И други забелязаха движението.

Грей различи двама души във вътрешния двор. Единият стоеше в средата на плочника с насочена пушка и се прицелваше. Черен дим се издигаше откъм счупен прозорец на втория етаж и скриваше Фиона от погледа му. Стрелецът чакаше момичето да надигне глава над парапета.

— Залегни — изсъска Грей.

Тя погледна нагоре. По челото ѝ се стичаше кръв.

Вторият стрелец заобиколи; стискаше в две ръце черен пистолет. Целта му беше да заварди стълбата, за да не могат да се измъкнат.

Грей даде знак на Фиона да не мърда, после запълзя по ръба на покрива, докато не се озова точно над втория стрелец. Врящият дим все така го скриваше, а и убиецът наблюдаваше най-вече стълбището. Застанал в позиция, Грей зачака. Хвана с дясната си ръка една тежка керемиди.

Щеше да има само един шанс.

Мъжът долу вдигна пистолета си и сложи крак на първото стъпало.

Грей се наведе през ръба с вдигната ръка.

Подсвирна силно.

Стрелецът погледна нагоре, като едновременно с това завъртя оръжието си и падна на едно коляно. Дяволски бърз беше...

Но гравитацията беше по-бърза.

Грей метна керемидата. Тя се завъртя във въздуха като брадва и се стовари върху вдигнатото лице на мъжа с пистолета. Кръв шурна от носа му. Той падна тежко назад, удари главата си в плочника и повече не помръдна.

Грей се търколи отново, назад към Фиона.

Онзи с пушката стреля.

Грей не го изпускаше от поглед. Надявал се бе вторият стрелец да избяга, след като остане без подкрепление. Нищо подобно. Онзи само се изтегли в отсрещния край на двора и се прикри зад контейнер за смет, без да изпуска целите си от поглед. Позицията му беше близо до горящата задна фасада на книжарницата и бълващият от съседния прозорец дим го скриваше добре.

Грей се обърна към Фиона. Даде ѝ знак да не се показва. Опита се ли се да я изтегли на покрива, и двамата щяха да загазят.

Което означаваше, че може да направи само едно.

Хвана улука с една ръка, засили се, преметна се на площадката и се хвърли по корем.

Една тухла над главата му се пръсна на парчета от куршума на пушката.

Грей посегна към ножницата на глезена си и измъкна камата.

— Какво ще правим? — задъхано попита Фиона.

— Ти няма да мърдаш оттук — нареди той.

Посегна нагоре към парапета. Разполагаше само с елемента на изненадата. Този път нямаше телесна броня, нито друго оръжие освен ножа.

— Като ти кажа, тичаш — продължи той. — Надолу по стълбите и през оградата към съседния двор. После при първия полицаи или пожарникар. Ще се справиш ли?

Фиона като че ли понечи да възрази, но после сви устни и кимна. Добро момиче.

Грей хвана камата по-удобно. Пак само един шанс. Пое си дълбоко дъх, скочи и се прехвърли през парапета. Докато падаше към плочника, направи две неща едновременно.

— Тичай! — изкрещя той и метна камата към скривалището на стрелеца. Не се надяваше, че ще го убие, а само че ще отвлече вниманието му достатъчно, за да се приближи. В близък бой пушките не са най-подходящото оръжие.

В момента, в който стъпи на земята, забеляза две неща.

Едното добро, едното лошо.

Чу тропота на Фиона по металната стълба.

Момичето бягаше.

Добре.

Едновременно с това видя как камата му прелита през пълния с дим въздух, удря се в контейнера за боклук и отскача. Съвсем встрани от целта.

Лошо.

Стрелецът се изправи невредим иззад скривалището си и се прицели право в гърдите му.

— Не! — изкрещя Фиона; бе стигнала края на стълбата.

Докато натискаше спусък, стрелецът дори не се усмихна.

ЛОВЕН РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

ТЕРИТОРИИТЕ НА ЗУЛУ, ЮЖНА АФРИКА

— Тичай! — повтори Камиси.

Доктор Феърфилд не се нуждаеше от трета покана. Хукнаха към джипа. Когато стигнаха до вира, Камиси махна на докторката да мине пред него. Тя си запробива път през високите тръстики... но не и преди двамата да се спогледат мълчаливо. И в нейните очи лъщеше ужас — огледален образ на неговия.

Каквито и същества да бяха издали онези звуци, явно бяха големи и настървени от скорошния лов. Камиси хвърли поглед назад към обезобразения труп на носорога. Хич не му трябваше друга информация за нещото, което се криеше в лабиринта на гъстата гора, ромонящите поточета и сенчестите полянки.

Забърза след биоложката. Поглеждаше през рамо, напрегнал слух за звуци на преследване. Нещо изпляска във вира. Камиси не му обърна внимание. Пляскът беше от дребно животно. Мозъкът му пресяваше излишните подробности сред жуженето на насекоми и хрущенето на тръстики. Търсеше сигнали за истинска опасност. Баща му бе започнал да го учи как се ловува още когато Камиси беше шестгодишен, научи го кои знаци да следи, когато дебне плячката.

Само дето сега плячката беше самият той.

Панически пляск на криле привлече вниманието му.

Бързо движение.

Вляво.

В небето.

Самотна сврачка се издигна нагоре.

Нещо я беше изплашило.

Нещо, тръгнало на лов.

Камиси скъси разстоянието до доктор Феърфилд. Вече се измъкваха от тръстиките.

— Побързай — прошепна той.

Тя дишаше тежко, лицето ѝ беше пепеляво. Камиси проследи погледа ѝ. Джипът им стоеше на билото горе, в сянката на баобаба, на самия ръб на дълбоката падина. Склонът сега изглеждаше по-стръмен и по-дълъг, отколкото на идване.

— Не спирай — подвикна той.

Хвърли поглед назад и видя малка антилопа да изскача от гората и да хуква с дълги подскоци по отсрещния склон, копитцата ѝ мятаха пръст.

След миг изчезна.

Трябваше да последват примера ѝ.

Доктор Феърфилд тръгна нагоре по склона. Камиси я последва наполовина заднишком, насочил двуцевката си към гората.

— Не са убили, за да се нахранят — изпъшка биоложката.

Камиси оглеждаше гъстата тъмна гора. Знаеше, че докторката е права, и от това му се гадеше.

— Не са били водени от глад — продължи биоложката, сякаш в опит да пребори паниката си с помощта на логиката. — Почти нищо не са изяли. Сякаш са убили за удоволствие. Като домашна котка, която лови мишка.

Камиси добре познаваше навиците на хищниците. Случилото се тук противоречеше на природните закони. След като се нахранят, лъвовете рядко представляват заплаха — обикновено се излежават, човек може дори да се приближи до тях. Един сит хищник не би разкъсал носорог на парчета, нито би измъкнал малкото от корема на животното просто така, от любов към спорта.

Доктор Феърфилд продължи да говори монотонно, сякаш грозящата ги опасност беше гатанка, която трябваше да разреши.

— При одомашнените животни именно добре хранените котки ловуват по-често. Защото имат енергията и времето за такива игри.

„Игри?“

Камиси потръпна.

— Не говорете. Просто побързайте — каза той с надеждата докторката да млъкне.

Тя кимна, но думите ѝ не му даваха мира. Кой хищник убива заради едното удоволствие от лова? Разбира се, имаше един очевиден отговор.

Човекът.

Ала това тук не беше дело на човешка ръка.

Ново движение привлече погледа му. За миг само някаква бледа сянка се мярна току отвъд границата на тъмната гора, като слънчево зайче в периферното му зрение. Изчезна като бял дим, щом Камиси насочи погледа си натам.

Сети се за казаното от стария зулус.

„Наполовина звяр, наполовина призрак...“

Въпреки жегата кожата му изстина. Той ускори крачка, почти избутваше биоложката нагоре по стръмнината. Дребни камъчета и песъчлива почва се свличаха коварно под краката им. Но пък вече почти бяха стигнали билото. До джипа оставаха трийсетина метра.

И тогава доктор Феърфилд се подхлъзна.

Падна на едно коляно и залитна назад, и повлече и него.

Той залитна, стъпи накриво и тупна тежко по задник. Наклонът и инерцията го преметнаха в кълбо назад. Търкаля се така до средата на стръмнината. Най-сетне успя да спре, като заби и пети, и приклада на пушката в пръстта.

Доктор Феърфилд седеше, където беше паднала, очите ѝ бяха ококорени от страх и вперени надолу.

Не към него обаче.

Към гората.

Камиси се завъртя и се надигна на колене, прониза го остра болка в глезена — изкълчен, може би дори счупен. Огледа трескаво гората, не видя нищо, но въпреки това вдигна пушката.

— Тръгвай! — изкрещя той. Беше оставил ключовете в колата.
— Тръгвай!

Чу доктор Феърфилд да се изправя на крака сред хрущене на камъчета.

Откъм края на гората долетя още един писък, пресеклив и нечовешки.

Камиси се прицели слепешката и натисна спусъка. Трясъкът на пушката му разтърси падината. Доктор Феърфилд извика стреснато зад него. Камиси се надяваше трясъкът да е стреснал и създаването, което ги дебнеше от ниското.

— Тръгвай към джипа! — извика той. — Бързо! Не ме чакай!

Изправи се и прехвърли тежестта си върху здравия крак. Държеше пушката в готовност. Гората беше притихнала отново.

Чу, че доктор Феърфилд стига до билото.

— Камиси... — обади се тя.

— Качвай се в джипа!

Рискува да хвърли поглед през рамо.

Доктор Феърфилд тръгна по билото към джипа. Леко движение в клоните на баобаба над нея привлече погледа му. Няколко от провисналите бели цветове леко се поклащаха.

Вятър нямаше.

— Марша! — извика той. — Не...

Свиреп рев изригна зад него и погълна остатъка от предупреждението му.

Не...

Съществото скочи от дълбоките сенки на гигантското дърво, стрелна се като бледо петно. Стовари се върху биоложката и я скри от погледа на Камиси. Камиси чу смразяващия ѝ писък, но той секна почти веднага.

И отново настана тишина.

Камиси се обърна към гората.

Смърт горе и смърт долу.

Имаше само един шанс.

Без да обръща внимание на болката в глезена, Камиси хукна.

Надолу по склона.

Просто се остави на гравитацията. Беше повече свободно падане, отколкото спринт. Стигна най-послед дъното, насочи пушката към гората и стреля втори път.

Тряяс!

Не се надяваше да изплаши убийците. Само да си откупи още малко живот. Затича отново, глезенът му гореше, сърцето му биеше в гърлото.

Забеляза, или може би просто усети движението на нещо голямо в гората. Една малко по-светла отсянка на сянката.

„Наполовина звяр, наполовина призрак...“

Макар да не го беше видял с очите си, Камиси знаеше истината.

Укуфа.

Смърт.

Не днес... молеше се да не е днес.

Втурна се през тръстиките...

... и се хвърли с главата надолу във вира.

09:31

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Писъкът на Фиона се сля с изстрела на убиеца.

Грей се извъртя с надеждата да избегне смъртоносно нараняване. Докато се извърещаше, през бълващия дим прозорец на книжарницата излетя нещо голямо.

Изглежда, стрелецът беше засякъл същото движение миг преди Грей и това се беше оказало достатъчно да отклони прицела му.

Грей усети как куршумът го парва под лявата ръка.

Продължи завъртането си.

Голямата сянка, излетяла от прозореца, скочи върху контейнера за смет и се метна върху стрелеца.

— Бертал! — извика Фиона.

Проскубаният санбернар, подгизнал до кости, заби зъбите си в ръката на стрелеца, точно под лакътя. Внезапното и неочаквано нападение свари неизвестния неподготвен и той се срина в сенките зад контейнера. Пушката му изтрака на плочника.

Грей се хвърли към нея.

Кучето изквича. В следващия миг убиецът изскочи иззад контейнера, изрита Грей в рамото, събори го на плочите и го прескочи.

Грей се претърколи и вдигна пушката. Но убиецът беше пъргав като газела. С развян черен шлифер той прескочи каменната ограда и

се скри зад нея. Грей чу бързите му стъпки да заглъхват в тясната уличка.

— Копеле...

Фиона дотича при него. Държеше пистолета на другия.

— Онзи... — Посочи зад себе си. — Мисля, че е мъртъв.

Грей праметна през рамо пушката и взе пистолета. Фиона не възрази, имаше си друга грижа.

— Бертал...

Кучето изпълзя иззад контейнера, едва влачеше крака, едната му страна беше обгоряла.

Грей погледна към горящата книжарница. Как беше оцеляло бедното създание? Спомни си къде го беше видял за последно — взривната вълна го беше запокитила в стената.

Фиона прегърна подгизналото куче.

Бертал явно беше паднал под някоя от пръскачките на противопожарната система.

Момичето вдигна муцуната на санбернара към лицето си.

— Добро куче.

И Грей беше на същото мнение. Задължен беше на Бертал.

— Обещавам ти всичкото кафе с мляко на света, приятел — тихо каза той.

Краката на Бертал потрепнаха и той се отпусна на плочите. Какъвто и прилив на адреналин да беше поддържал досега старото му тяло, явно се изчерпваше.

Отляво се чуха високи гласове, викаха нещо на датски. Силна струя вода се издигна нависоко. Пожарникарите се придвижваха към другия край на къщата.

Грей не можеше да остане повече тук.

— Трябва да тръгвам.

Фиона се изправи. Местеше поглед между Грей и кучето.

— Ти остани с Бертал — каза той и заотстъпва. — Заведи го на лекар.

Погледът на Фиона се вкамени.

— А ти ще си тръгнеш просто така?

— Съжалявам. — Твърде слабовата реплика на фона на струпалите й се ужаси — убийството на баба й, опожаряването на

книжарницата, разминаването на косъм със смъртта. Но не знаеше какво друго да каже, а нямаше време да навлиза в подробности.

Обърна се и тръгна.

— Ами да де, върви си! Махай се! — извика след него Фиона.

Грей прескочи оградата. Лицето му бе пламнало.

— Чакай! — чу се зад него.

Той забърза по уличката. Гадно му беше, че я зарязва така, но нямаше друг избор. Без него щеше да ѝ е по-лесно. При толкова полицаи и пожарникари наоколо щеше да е в безопасност. Там, където Грей отиваше сега, нямаше място за петнайсетгодишни момиченца. Въпреки това лицето му гореше от срам. На някакво по-дълбоко ниво не можеше да отрече, че мотивацията му има и по-егоистична страна — чисто и просто беше доволен, че се е отървал от нея, от отговорността.

Няма значение — така или иначе беше свършено.

Вървеше бързо по уличката. Затъкна пистолета в колана на панталоните си, извади всички патрони от пушката и я хвърли зад някаква купчина дърва за огрев. Щеше да привлече внимание, ако я носеше. Без да спира, Грей си облече пуловера. Налагаше се да зареже хотела и да смени самоличността си. Щеше да има разследване заради убитите в книжарницата и двора. Време беше доктор Сойър да излезе в пенсия.

Но преди това трябваше да свърши още нещо.

Извади клетъчния си телефон и натисна бутона за бързо избиране на централното командване. След няколко секунди вече говореше с Логан Грегъри, оперативния ръководител на мисията.

— Имаме проблем — каза Грей.

— Какво става?

— Каквото и да става, е по-голямо, отколкото смятахме. Достатъчно голямо, за да убиват. — Грей разказа накратко за случилото се. Отсреща последва дълго мълчание.

Логан най-сетне заговори. В гласа му се усещаше напрежение.

— Тогава може би ще е по-добре да бием отбой, докато не ти осигурим достатъчно ресурси на терен.

— Ако изчакам подкрепление, ще стане късно. Търгът е след няколко часа.

— Прикритието ти е разбито, Пиърс.

— Не съм толкова сигурен. За основните играчи аз съм просто американски купувач, който задава прекалено много въпроси. Няма да опитат нищо драстично поне на първо време. На търга ще има много хора, а и охраната там изглежда надеждна. Все още мога да покрия мястото и да напипам някоя и друга улика за това кой или какво се крие зад цялата операция. След това ще изчезна, ще се сниша, докато не ми пратите подкрепление.

Искаше му се поне да види тази библия.

— Не мисля, че е разумно — каза Логан. — Потенциалният риск надвишава потенциалната полза. Особено при солова операция.

Грей се разгорещи.

— Значи тия копелета се опитват да ми изпържат задника... и ти искаш да си седя кротко на него?

— Капитан Пиърс!

Пръстите на Грей стиснаха телефона. Логан определено беше прекарал твърде много време зад бюрото в Сигма. Може и да ставаше за ръководител на проучвателни мисии... но специално тази вече не беше само за събиране на факти. И на Грей му трябваше подкрепата на истинския началник.

— Може би трябва да се консултираме с директор Кроу — каза той.

Нова дълга пауза. Последното май не трябваше да го казва. Не беше искал да обижда Логан, нито да минава през главата му, но понякога човек просто трябва да усеща кога е дошъл моментът да отстъпи.

— Боя се, че това е невъзможно в момента, капитан Пиърс.

— Защо?

— Понастоящем директор Кроу е в Непал и с него няма връзка.

Грей се намръщи.

— В Непал ли? Какво прави в Непал?

— Нали *ти* го изпрати там.

— Какво?

И тогава се сети.

Бяха му се обадили преди седмица.

Стар приятел.

Мислите му се хлъзнаха към миналото, към първите му дни в Сигма Форс. Като всички други агенти на Сигма, и Грей идваше от

специалните части — беше постъпил в армията на осемнайсет, при рейнджърите — на двайсет и една. Но след като го дадоха на военен съд за нанасяне телесна повреда на висшестоящ офицер, го бяха поканили в Сигма Форс веднага щом излежа присъдата си във военния затвор Левънуърт. И въпреки това таеше подозрения. Неслучайно беше ударил онзи офицер. Заради неговата некомпетентност в Босна бяха загинали невинни деца. Но гневът на Грей имаше и по-дълбоки корени. Склонност към неподчинение и незначитане на авторитетите, коренящи се в отношенията с баща му. И макар да не беше преодолял напълно проблемите си, един мъдър човек му беше посочил пътя към разрешаването им.

Този човек беше Анг Гелу.

— Директор Кроу е в Непал заради моя приятел, будисткия монах?

— Пейнтър знае колко е важен той за теб.

Грей спря и свърна встрани в сенките.

Четири месеца се беше обучавал при монаха в Непал, едновременно с подготовката си за Сигма. Всъщност именно на Анг Гелу дължеше част от способностите, заради които го ценяха колегите му. Според предварителната учебна програма трябваше да мине ускорени курсове по биология и физика, но Анг Гелу беше издигнал подготовката му на ново ниво — обучаваше го как да търси равновесието във всички неща. Хармонията на противоположностите. Даоистките ин и ян. Единицата и нулата.

Тези прозрения в крайна сметка му помогнаха да се изправи лице в лице с демоните от миналото си.

Още от дете винаги се беше оказвал между чука и наковалнята на какви ли не противоположности. Макар майка му да преподаваше в католическо училище и да насаждаше в живота му дълбока духовност, тя беше биолог, заклета привърженичка на еволюцията и логиката. Залагаше на вярата си толкова, колкото и на научните методи.

А да не забравяме и баща му — уелсец, който живее в Тексас, инженер, обрулен от слънцето и ветровете на петролните сонди, осакатял в разцвета на силите си и принуден да влезе в ролята на домакиня. В резултат на това животът му беше преминал под знака на гняв и неудовлетвореност.

Какъвто бащата, такъв и синът.

Докато Анг Гелу не беше показал на Грей, че има и друг път.

Пътека между противоположностите. Тази пътека не беше кратка. Проточваше се и към миналото, и към бъдещето. И Грей все още вървеше с мъка по нея.

Ала Анг Гелу му беше помогнал да направи първите стъпки и Грей му беше дълбоко задължен. Затова, когато преди седмица будисткият монах го помоли за помощ, Грей не си и помисли да бие отбой. Анг Гелу му беше разказал за странни изчезвания, още по-странни болести и всичко това в район близо до китайската граница.

Монахът не знаел към кого да се обърне. Правителството в Непал било твърде ангажирано с маоистките бунтовници. От друга страна, Анг Гелу знаеше, че Грей е част от сложната система на американските секретни операции. Затова се беше обърнал за помощ към него. Само че Грей вече работеше по настоящата си мисия и беше прехвърлил непалския въпрос на Пейнтър Кроу.

Прехвърлил му беше отговорността.

— Идеята ми беше Пейнтър да прати някой от младшите оперативни агенти, нищо повече — заекна невярващо той. — Да проверят за какво става въпрос. Все трябва да е имало на разположение някой друг, който...

Логан го прекъсна:

— Тук нещата бяха спокойни.

Грей едва не изпъшка. Знаеше какво има предвид Логан. Същото затишие в глобалните заплахи беше довело и Грей в Дания.

— И е отишъл в Непал?

— Познаваш го. Вечно се натиска да си изцапа ръчичките. — Логан въздъхна отчаяно. — И ето че възникна проблем. Няколко дни нямаше връзка заради силна буря, но сега всичко е наред, а от директора още няма новини. В същото време получаваме непотвърдени данни от различни канали. Същите истории като разказаните от твоя приятел. Болест, зараза, смърт, дори възможни бунтовнически нападения във въпросния район. Ескалиращи.

Грей вече разбираше откъде идва напрежението в гласа на Логан.

Изглежда, не само мисията на Грей се беше усложнила.

„Бедата никога не идва сама.“

— Мога да ти изпратя Монк — каза Логан. — Двамата с капитан Брайънт вече идват насам. До десетина часа Монк ще е при теб.

Дотогава си налягай парцалите.

— Но търгът ще е приключил...

— Капитан Пиърс, получихте заповедите си.

Грей заговори бързо и напрегнато:

— Сър, вече зложих миниатюрни камери при входните и изходните точки около сградата, в която ще се проведе търгът. Ще е направо разхищение да не ги използваме.

— Добре. Наблюдавай камерите от безопасно място. Запиши всичко. Но нищо повече. Разбрахме ли се?

Грей настръхна, но от друга страна, на Логан му се беше струпало много. И всичко това заради услуга по негова молба. Едва ли имаше основание да възразява.

— Да, сър.

— Докладвай след търга — каза Логан.

— Да, сър.

Линията прекъсна.

Грей продължи из задните улици на Копенхаген, нащрек за всичко. Ала тревожните мисли го ядяха отвътре.

Тревога за Пейнтър, за Анг Гелу...

Какво ставаше в Непал, по дяволите?

4. ПРИЗРАЧНИ СВЕТЛИНИ

11:18

ХИМАЛАИТЕ

— Сигурна ли сте, че Анг Гелу е загинал? — попита Пейнтър.

Лиза Къмингс кимна. Беше завършила разказа си от това как я бяха повикали по спешност заради заболяване в манастира, до ужасите, които бяха последвали — лудостта, експлозиите, стрелецът.

Докато влизаха все по-надълбоко в подземната изба на манастира, Пейнтър преценяваше разказа ѝ. Тесният каменен лабиринт не беше строен за хора с неговите габарити, така че се налагаше да върви приведен и въпреки това главата му току опираше в провесените да се сушат хвойнови клонки. От ароматното дърво се правеха церемониални димящи пръчици за храма горе, храм, който сам се беше превърнал сега в огромна димяща пръчица, обхванат от пламъци и бълващ колони дим към обедното небе.

Бяха се вмъкнали в избата, за да избягат от пламъците. Пейнтър се беше забавил само колкото да грабне едно тежко наметало и едни обточени с необработена кожа ботуши от някакъв дрешник. В сегашното си облекло наистина приличаше на индианец, нищо че беше такъв само наполовина. Нямаше спомен къде са се дянали собствените му дрехи и багаж.

Три дни се бяха изпарили от живота му.

Заедно с поне пет килограма тегло.

Докато преди това навличаше робата, забеляза как се четат ребрата му. Дори раменете му изглеждаха по-костеливи. Не беше избягнал напълно тукашната болест. Но поне силите му продължаваха да се връщат.

Налагаше се.

Особено като се имаше предвид убиецът, който още се разхождаше на воля.

Чул беше спорадичните изстрели, докато се спускаха с жената през избата. Снайперистът убиваше всеки, който се опиташе да избяга от горящия манастир. Доктор Къмингс му беше описала стрелеца. Бил сам според нея. Според Пейнтър обаче трябваше да има и други. Маоистки бунтовници ли бяха? Нямахме логика. Какво печелеха от клането тук?

Пейнтър вървеше напред и светеше с фенерчето.

Къмингс го следваше отблизо.

За нея Пейнтър знаеше само, че е американка, лекарка и член на алпинистка експедиция. Хвърли ѝ кос преценяващ поглед. Дългокрака беше, с атлетична физика, с руса коса, вързана на опашка, страните ѝ — румени от продължително излагане на планинския вятър. И ужасена освен това. Държеше се близо до него и подскачаше при всеки приглушен изстрел отгоре. От друга страна, вървеше, без да спира, не ронеше сълзи и не се оплакваше. Изглежда, сдържаше шока само с цената на волята си.

Но още колко щеше да издържи, преди да рухне?

Пръстите ѝ потрепнаха, когато вдигна ръка да отмести китка лимонова трева, провиснала пред лицето ѝ. Продължиха напред. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-ароматен ставаше въздухът — розмарин, аретмизия, планински рододендрон, кенпа. Всичките готови да се превърнат в различни ароматни пръчици.

Лама Кемсар, главата на манастира, беше разказал на Пейнтър за предназначението на различните билки — за пречистване, за подсилване на духовните енергии, за прогонване на лоши мисли, дори за лечение на астма и на обикновена настинка. В момента обаче единствената важна за Пейнтър информация беше как да стигне до задната врата на избата. Билковата изба свързваше всички манастирски сгради. Именно оттук минаваха монасите през зимата, когато снегът затрупаше двора.

Пак оттук се стигаше до плевнята в края на манастирския комплекс. Тя се издигаше доста встрани от пламъците и линията на директен обстрел.

Ако стигнеха до плевнята... а после се доберяха до долното село...

Трябваше да се свърже някак със Сигма.

Различни възможности се въртяха в главата му и сякаш в унисон с тях, същото направи и избата.

Пейнтър се подпря на стената, за да не падне.

Виеше му се свят.

— Добре ли сте? — попита лекарката и пристъпи към него.

Той си пое няколко пъти въздух, после кимна. Откакто се беше свестил, вече няколко пъти губеше за кратко ориентация. Но пристъпите сякаш се разреждаха... или пък само си внушаваше, че е така?

— Какво всъщност се е случило тук? — попита лекарката. Взе фенерчето — всъщност си беше нейно, от медицинския й комплект — и го насочи към очите му.

— Не знам... не съм сигурен... Но по-добре да вървим, не бива да спираме.

Опита се да се оттласне от стената, но Лиза го натисна с длан по гърдите, без да престава да оглежда очите му под насочената светлина.

— Имате силен нистагмус — прошепна тя, свали фенерчето и свъси чело.

— Какво?

Тя му подаде манерката си и му посочи да седне на една овързана бала сено. Той не възрази. Балата беше твърда като цимент.

— Очите ви показват признаци на хоризонтален нистагмус, стеснение на зениците. Да сте си удряли главата?

— Не мисля. Сериозно ли е?

— Трудно е да се каже. Може да е резултат от увреда на окото или мозъка. Инсулт, множествена склероза, удар по главата. В комбинация със замайването, бих казала, че е пострадал вестибуларният ви апарат. Може би нещо в средното ухо. Или централната нервна система. Най-вероятно е временно състояние. — Последното съвсем не прозвуча утешително.

— Какво имате предвид с това „най-вероятно“, доктор Къмингс?

— Просто Лиза — каза тя, сякаш се опитваше да отклони вниманието му.

— Просто Лиза. Значи може и да не е временно?

Тя погледна встрани.

— Трябва да ти се направят изследвания. Нужна ми е и повече информация. Можеш да започнеш с това какво се е случило тук.

Той отпи голяма глътка от манерката. Де да можеше. Докато се опитваше да си спомни, зад очите му се настани тъпа болка. Последните дни му бяха като в мъгла.

— Бях отседнал в едно от селцата долу. Посред нощ в планината се появили странни светлини. Самият аз не ги видях. Когато се събудих, вече бяха угаснали. Но на сутринта всички в селото се оплакваха от главоболие и гадене. Аз също. Попитах един от старейшините за светлините. Той каза, че се появявали от време на време, от поколения. Призрачните светлини. Местните ги свързвали със злите духове в планинските недра.

— Зли духове?

— Показа ми къде се виждали светлините. В отдалечен район високо в планината, насечен от дълбоки ждрела и ледени водопади, чак до границата с Китай. Почти непроходим. Манастирът се намира на склон, който гледа към тази ничия земя.

— Значи манастирът е бил по-близо до светлините от селото?

Пейнтър кимна.

— За двадесет и четири часа всички овце умряха. Някои падаха като покосени. Други удряха главите си в скалите. Дойдох тук на следващия ден, повръщах, главата ми се пръскаше от болка. Лама Кемсар ми даде някакъв чай. Това е последното, което си спомням. — Отпи отново от манерката и въздъхна. — Това беше преди три дни. Събудих се в заключена стая. Наложих се да разбия вратата, за да изляза.

— Имал си късмет — каза тя и си взе манерката.

— В смисъл?

Тя скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се защити.

— Че не си бил в манастира по това време. Изглежда, близостта до светлините е правопрпорционална на степента на пораженията. — Вдигна поглед нагоре, сякаш се опитваше да види през стените. — Може да е била някакъв вид радиация. Китайската граница е наблизо, така ли? Може да е било ядрен опит или нещо такова.

Пейнтър си беше задавал същите въпроси.

— Защо клатиш глава? — попита Лиза.

Пейнтър чак сега усети, че го прави. Вдигна длан към челото си. Лиза се намръщи.

— Така и не каза ти какво правиш тук, господин Кроу.

— Викай ми Пейнтър. — И ѝ се усмихна криво.

Тя не остана особено впечатлена.

Чудеше се колко може да ѝ каже. При така стеклите се обстоятелства откровеността изглеждаше най-разумният избор. Доколкото можеше да бъде откровен, разбира се.

— Работа за правителството, за едно подразделение, наречено АИОП. Ние...

Тя го прекъсна с тръсване на глава, все така бе скръстила ръце пред гърдите си.

— Знам за АИОП. Американският военен отдел за проучвателна и развойна дейност. Работила съм по техен проект. Какъв интерес имат към случващото се тук?

— Ами, изглежда, Анг Гелу не се е обърнал за помощ само към теб. Преди седмица се свърза с нашата организация. С молба да разследваме слухове за странни заболявания в този район. Аз тъкмо проучвах обстановката, за да преценя какви специалисти да включим в разследването — лекари, геолози, военен персонал, — когато се развилня бурята. Не бях планирал да се откъсна за толкова време от цивилизацията.

— Стигна ли до някакви заключения?

— От първоначалните ми разговори с местните ми хрумна, че може би маоистките бунтовници в района са се докопали до ядрени отпадъци и подготвят мръсна бомба или нещо подобно. Сетих се и за китайците, също като теб преди малко. Затова направих тестове за различни форми на радиация, докато чаках бурята да утихне. Не установих нищо необичайно.

Лиза го гледаше, сякаш наблюдаваше непознат вид бръмбар.

— Ако успеем да те закараме в някоя лаборатория — каза делово, — може и да получим един-два отговора.

Значи не го смяташе за бръмбар, а за морско свинче.

Ако не друго, поне се придвижваше нагоре по еволюционната стълбица.

— Най-напред трябва да оцелеем — каза Пейнтър, за да я върне към реалността.

Тя вдигна поглед към тавана. От известно време не се чуваха изстрели.

— Може да решат, че всички са мъртви. Ако просто останем тук...

Пейнтър се оттласна от балата и стана.

— Според твоето описание нападението е проведено методично. И е било планирано предварително. Със сигурност знаят за тези тунели и рано или късно ще ги проверят. Можем само да се надяваме, че ще изчакат пожарите да угаснат.

Лиза кимна.

— Да тръгваме тогава.

— Ще се измъкнем. Можем да го направим — увери я той. Подпря се с ръка на стената. — Можем да го направим — повтори, този път повече на себе си, отколкото на нея.

Тръгнаха.

След няколко крачки Пейнтър се почувства по-стабилен.

Добре.

Изходът вече трябваше да е близо.

Сякаш в потвърждение на това, откъм дъното на коридора долетя лек повей и раздвижи китките провесени от тавана билки. Пейнтър усети студа по лицето си. И замръзна. Включи се ловният му инстинкт — наполовина резултат от военното му обучение, наполовина кръвно наследство. Посегна зад себе си и стисна Лиза за лакътя в знак да мълчи.

После изключи фенерчето.

Някъде напред нещо тежко се удари в пода и звукът отекна в прохода. Ботуши. Затръшна се врата. Повейт изчезна.

Не бяха сами.

Убиецът приклепна под китките билки. Знаеше, че тук има и други. Колко? Преметна на рамо пушката и извади пистолет „Хеклер&Кох“. Вече беше свалил всичко от ръцете си освен вълнените ръкавици без пръсти. Заослушва се.

Едва доловимо изстъргване, шумолене.

Отдалечаващо се.

Най-малко двама... може би трима.

Посегна нагоре и затвори капака към плевнята. Студеният полъх утихна след последен шептящ повей и го обвини мрак. Смъкна на очите си устройство за нощно виждане и включи ултравиолетовата лампа,

фиксирана за рамото му. Проходът напред грейна в нюанси на сребристозелено.

На крачка пред него лавиците покрай едната стена бяха отрупани с консервирани продукти и запечатани с восък буркани с кехлибарен мед. Той пое покрай лавиците, движеше се бавно и безшумно. Нямаше нужда да бърза. Всички други изходи водеха към горящите развалини. Беше застрелял малкото монаси, на които им беше останал достатъчно здрав разум в умопомрачените глави, за да избягат от пожара.

Беше им направил услуга, на всичките.

Много добре знаеше, че е така.

Този път Камбаната беше ударила твърде силно.

Инцидент. Един от многото напоследък.

През последния месец беше доловил вълнението сред другите в Granitschloss. Дори преди инцидента. Нещо беше разбунило замъка като кошер и резултатът се беше усетил дори и в неговия усамотен дом. Не беше обърнал внимание. И защо да го прави? Не беше негова грижа.

А после се случи инцидентът... и ето, че вече беше негова грижа.

Да им разчиства грешката.

Това беше негов дълг като един от последните останали Sonnekonige. Повечето рицари на слънцето — уви, почти нищо не беше останало от тях, както по брой, така и по качество — страдаха от старческо слабоумие, избутани на практика в забвение, бяха си анахронизъм и изобщо нещо, от което извърщаш засрамено очи. Скоро и последните щяха да изчезнат.

И толкова по-добре.

Но поне задачата му за днес беше почти приключила. Щеше да се върне в дупката си, след като прочистеше избата. Трагедията в манастира щеше да бъде приписана на маоистките бунтовници. Кой друг освен безбожните маоисти би нападнал света обител без никакво стратегическо значение?

За по-сигурно дори мунициите му бяха съобразени с онези, които използваха бунтовниците.

Включително пистолетът му.

Стиснал го в ръка, той бавно се придвижи покрай редица отворени дъбови бъчви. Зърно, ориз, брашно, дори сушени ябълки. Стъпваше предпазливо, нащрек за засада. Монасите може и да се бяха

побъркали, но дори и луд човек беше способен на лукавство и изобретателност, когато е притиснат до стената.

Проходът напред завиваше вляво. Той се притисна до дясната стена. Спря, за да се ослуша, наострил уши за звук от стъпки. Вдигна очилата си за нощно виждане.

Тъмно като в рог.

Смъкна ги отново на очите си и проходът се проточи пред него в зеленикави отблясъци. Щеше да види всяка дебнеща го в сенките опасност много преди сам да бъде видян. Трябваше да минат покрай него, за да стигнат до единствения безопасен изход.

Свърна бавно покрай ъгъла.

Ниска бала сено лежеше напреко на прохода, сякаш бутната в бързането. Той плъзна изпитателно поглед зад нея. Още бъчви. От тавана висяха връзки сушаци се билки.

Никакво движение. Пълна тишина.

Той вдигна крак, прекрачи балата и стъпи от другата ѝ страна.

Под ботуша му изпука клонка.

Очите му се стрелнаха надолу. Целият под беше покрит със сухи стръкове.

Капан.

— Сега!

Той вдигна поглед миг преди всичко да избухне в ослепителна светлина. Усилен от високата чувствителност на очилата за нощно виждане, светлината сякаш опърли тила му отвътре, ослепи го напълно.

Светкавица на фотоапарат.

Той стреля инстинктивно.

Изстрелите изтрещяха оглушително в затвореното пространство.

Явно бяха изчаквали в мрака, ослушвали се бяха за издайническия пукот на сухите билки, а после го бяха нападнали. Той отстъпи крачка назад и се спъна в балата.

Политна и следващият му изстрел отиде високо.

Грешка.

Някой врхлетя отгоре му, удари го в краката и го събори през балата. Гърбът му се удари в каменния под. Нещо се заби в бедрото му. Той сви рязко колене и нападателят му изпъшка.

— Тръгвай! — извика нападателят, притискаше към пода ръката с оръжието. — Бягай навън!

Говореше на английски. Не беше монах.

Втора фигура скочи покрай тях, повече сянка за възстановяващото му се зрение. Чу стъпки да се отдалечават към капака на плевнята и изпсува:

— Scheisse!

Извъртя се и се отърси от нападателя си като от парцалена кукла. Рицарите на слънцето не бяха като другите хора. Нападателят му се блъсна в стената, отскочи и понечи да хукне след другаря си. Ала неговото зрение се възвръщаше бързо. Вбесен, той хвана нападателя си за глезена и го дръпна.

Мъжът го изрита с другия си крак и уцели лакътя му.

Той изръмжа и заби палец в чувствително нервно окончание зад ахилесовото сухожилие. Мъжът извика. Той знаеше колко силна е болката — все едно си си счупил глезена. Задърпа отново крака му.

Надигна се и светът изведнъж се завъртя пред очите му. Всичката му сила се изпари в миг, като да беше спукан балон. Бедрото му гореше. Погледна. Сигурно го бяха намушкали с нож. Не. От бедрото му стърчеше спринцовка, забита докрай.

Упоили го бяха.

Нападателят му се изви и измъкна крака си от отслабващата хватка, скочи и затича към изхода.

Не можеше да му позволи да избяга.

Вдигна пистолета — беше станал тежък като наковалня — и стреля. Куршумът рикошира в пода. На ръба на безсъзнанието, той стреля още веднъж... но онзи вече не се виждаше.

Чуваше се само тропотът на ботушите му.

Той се свлече на колене. Сърцето му биеше, сякаш щеше да се пръсне. Сърце близо два пъти по-голямо от нормалното. Но пък нормално голямо за един Sonnekonige.

Пое си няколко пъти дълбоко дъх, докато метаболизмът му се адаптираше.

Рицарите на слънцето не бяха като другите хора.

Бавно се изправи.

Трябваше да довърши задачата си.

Затова бе роден.

Да служи.

Пейнтър затръшна капака.

— Помогни ми — изпъшка и изкуцука встрани. Болката пронизваше целия му крак. Посочи купчина сандъци. — Натрупай ги върху капака.

Сам повлече най-горния. Беше прекалено тежък да го носи, затова просто го катурна на пода. Издрънча метал. Той го задърпа към капака. Нямаше представа какво има в сандъка, но беше тежък, дяволски тежък.

Избута го над капака в пода.

Лиза се бореше с втория сандък. Той се върна при нея и се захвана с третия.

С общи усилия ги завлякоха над капака.

— Още един — каза Пейнтър.

Лиза погледна струпаните върху капака сандъци.

— Никой не може да ги отмести отдолу.

— Още един — настоя Пейнтър задъхано, разкривил лице. — Довери ми се.

Последния го довлякоха заедно. Само с общи усилия успяха до го повдигнат върху другите три.

— Успокоителните ще го държат в безсъзнание часове — каза Лиза.

Отговори ѝ изстрел. Куршум проби капака и се заби в една от таванските греди.

— Май ще поискам лекарски консилиум — каза Пейнтър и я дръпна встрани.

— Всичкия мидазолам... всичкото успокоително ли му вкара?

— О, да.

— Тогава как...

— Не знам. А и не ме интересува в момента.

Поведе я към отворената врата. Огледаха се за други стрелци и излязоха. Вляво имаше само огън и дим. Рояци искри танцуваха в схлупилото се небе.

Облаци с цвят на гранит забулваха върха.

— Таски беше прав — измърмори Лиза и вдигна качулката на парката си.

— Кой?

— Един шерп. Каза, че днес пак ще има буря.

Пейнтър проследи с поглед пламъците, които се издигаха към облачната пелена. Едри снежинки започваха да се сипят от небето, смесваха се с черния дъжд от нажежена пепел. Огън и лед. Подходяща епитафия за десетките монаси, обитавали този манастир.

При мисълта за мирните хора, живели тук, го обзе черен гняв. Кой би убил монасите така безмилостно?

Кой — не знаеше. Но знаеше защо.

Заради болестта.

Нещо се беше объркало... и сега някой се опитваше да го прикрие.

Експлозия сложи край на по-нататъшните му разсъждения. Пламъци и дим излетяха откъм вратата на плевнята. Капакът на един от сандъците изхвърча в двора.

Пейнтър стисна Лиза за лакътя.

— Онзи да не се взриви? — попита Лиза, зяпаше стреснато плевнята.

— Не. Само капака. Хайде. Огънят няма да го забави много.

Пейнтър я поведе по заледения плочник покрай замръзналите трупове на кози и овце.

Валеше все по-силно. Което беше и добре, и зле. Пейнтър беше само с вълнената роба и ботушите. Недостатъчна защита срещу снежна буря. Но пък снегът щеше да скрие следите им и да намали видимостта.

Поведе Лиза покрай стръмната скална стена и надолу към селото в ниското, селото, където беше ходил преди няколко дни.

— Виж! — каза Лиза.

Димен стълб се издигаше към небето откъм селото — по-малка версия на пожара зад тях.

— Селото... — Пейнтър сви юмруци.

Значи не само манастирът бе унищожен. Къщите долу също бяха опожарени. Нападателяте елиминираха всички свидетели.

Пейнтър се дръпна от пътеката — беше прекалено открита. Със сигурност щеше да е под наблюдение, а долу можеше да има още бандити.

Тръгна обратно към горящите руини на манастира.

— Къде отиваме? — попита Лиза.

Пейнтър посочи отвъд пламъците.

— В ничията земя.

— Но нали точно там...

— Са били видени за последно светлините, да — потвърди той.

— Но и пресеченият терен там е най-подходящ за скривалище. Ще намерим някой заслон, където да изкараме бурята. Ще изчакаме, докато дойдат властите. Все някой трябва да е забелязал пожарите.

Пейнтър пак погледна към стълба черен дим. Сигурно се виждаше от километри. Димен сигнал, като онези, които използвали индианските му прадеди. Но имаше ли кой да го види? Погледът му се премести по-нависоко, към облаците. Опитва се да пробие пелената към откритите небеса отвъд. Надяваше се някой да разпознае опасността.

Дотогава...

Нямаха голям избор.

— Хайде.

01:25

ВАШИНГТОН

Монк и Кат пресякоха тъмния Капитол Плаза. Вървяха в крачка, не толкова от единомислие, колкото от раздразнение.

— Няма ли да е по-добре да изчакаме? — обади се Кат. — Много е рано. Всичко може да се случи.

Монк още долавяше уханието на жасмин от нея. Бяха взели набързо душ след обаждането от Логан Грегъри, прегърнати под горещите струи в заключителен етап на интимността си. След това обаче, докато се бършеха и се обличаха, реалният свят си запробива път с всеки вдигнат цип и закопчано копче — охлаждаше страстта им не по-малко от нощния хлад.

Монк я погледна.

Кат беше с тъмносини панталони, бяла блузка и яке с емблемата на флота. Професионалистка както винаги и излъскана като черните си кожени обувки с ток. Монк, от своя страна, носеше черни маратонки, тъмни дънки, поло с неопределен светъл цвят и най-отгоре — шапка-идиотка с логото на „Чикаго Къбс“.

— Докато не съм сигурна — продължи Кат, — предпочитам да си мълчим за бременността.

— Какво значи „докато не съм сигурна“? Докато не си сигурна, че искаш бебето? Докато не си сигурна за нас?

Спорили бяха по целия път от апартамента на Кат в края на Логан Съркъл, бивш викториански пансион, преустроен в кооперация. Беше съвсем близо до Капитолия. Тази нощ обаче краткото разстояние му се струваше безкрайно.

— Монк...

Той спря. Протегна ръка към нея, после я отпусна безсилно. Погледна я право в очите.

— Кажи ми, Кат.

— Искам да съм сигурна, че бременността... и аз не знам... ще се запази. Нека минат още няколко месеца и тогава ще кажем на другите. — Очите ѝ блестяха насълзени под лунната светлина.

— Миличка, точно затова трябва да им кажем. — Той сложи ръка на корема ѝ. — За да защитим човечето, което расте тук.

Тя се обърна и ръката му се озова на кръста ѝ.

— Или пък може би ти си прав. Кариерата ми... може би моментът не е подходящ.

Монк въздъхна.

— Ако всички бебета се раждаха в подходящия момент, светът щеше да е наистина доста пусто място.

— Монк, не е честно. Нали не става въпрос за твоята кариера.

— Да бе! Мислиш, че детето няма да промени и моя живот, всичките ми решения? То променя всичко.

— Именно. Точно това ме плаши най-много. — Тя се отпусна на ръката му и той я прегърна.

— Ще се справим заедно — прошепна ѝ. — Обещавам ти.

— Въпреки това предпочитам да си мълчим... поне още няколко дни. Още дори не съм ходила на лекар. Може тестът да не е отчел правилно.

— Колко теста си направи?

Тя се облегна на него.

— Казвай де!

— Пет — прошепна тя.

— Пет? — Той не успя да скрие удивлението си.

Тя го блъсна с юмрук в ребрата.

— Не ми се подигравай. — Монк долови усмивката в гласа ѝ.

Притисна я по-силно към себе си.

— Добре. Засега ще го пазим в тайна.

Тя го целуна, не дълбоко, не страстно, а просто в знак на благодарност. Разделиха се, но продължиха през търговския център, без да пускат ръцете си.

Право напред и облята в ярки светлини се издигаше целта на нощната им разходка — замъкът Смитсониън. Бойниците му от червен пясъчник, големите и малките кули грееха в мрака — той целият беше един анахронизъм, кацнал сред подредения град. Централната сграда приютяваше информационния център на Смитсоновия институт, а старото изоставено бомбоубежище под земята беше преустроено в централното командване на Сигма — тайната сила от военни учени на АИОП в сърцето на множеството музеи и изследователски лаборатории.

Когато наближиха комплекса, Кат измъкна пръстите си от неговите.

Монк я изглежда. Все още го глождеше тревога.

Въпреки постигнатото съгласие усещаше малка ядка на несигурност зад уж нормалното й поведение. Дали нямаше и нещо друго освен бебето?

„Докато не съм сигурна.“

Сигурна в какво?

Тревогата не му даваше мира по целия път надолу към подземните офиси на командването. Ала последвалият инструктаж с Логан Грегъри, временно изпълняващия длъжността директор на Сигма, му струпа цял куп нови тревоги на главата.

— Заради бурята все така нямаме връзка с района. Всъщност целият Бенгалски залив е в лапите на електромагнитна буря — обясни седналият зад подреденото си бюро Логан. Едната стена беше заета от редица плазмени екрани. На два от тях течеше информация. Трети показваше данните от директна връзка с метеорологичен сателит, разположен над Азия.

Монк подаде на Кат снимка, направена при едно от преминаванията на сателита.

— С малко късмет преди съмване може да постъпят нови данни — продължи Логан. — Тази сутрин Анг Гелу излетял с хеликоптер от Непал заедно с медицински екип към манастира. Излетели са в

промеждутъка между двете бури. Още е рано. Там сега е едва обяд. Така че скоро може да получим нова информация.

Монк и Кат се спогледаха. Бяха ги уведомили за разследването на директора. Връзката с Пейнтър Кроу се беше изгубила преди три дни. Ако се съдеше по изтерзания му вид, Логан Грегъри оттогава не беше мигнал. Беше с обичайния си син костюм, но леко омачкан на лактите и коленете, което си беше направо безобразен вид за втория човек в командването на Сигма. Сламенорусата му коса и слънчевият загар му придаваха младежки вид, но тази нощ му личеше, че всъщност е надхвърлил четиридесетте — подпухнали очи, бледност и две бръчки между очите, дълбоки колкото Гранд Каньон.

— Ами Грей? — попита Кат.

Логан решително подравни една папка върху плота на бюрото си, сякаш с това слагаше точка на предишната тема. Притегли друга папка и я отвори.

— Преди час срещу командир Пиърс е имало опит за покушение.

— Какво?! — Монк се наведе напред. — Защо тогава изобщо говорим за разни метеорологични прогнози?

— Успокой се. Той е на сигурно място и чака подкрепление. — Логан им разказа накратко за случилото се в Копенхаген, включително за оцеляването на Грей. — Монк, ти заминаваш при командир Пиърс. На летище „Дълес“ те чака самолет, излита след деветдесет и две минути.

Трябваше да му го признае — Логан дори не си погледна часовника.

— Капитан Брайънт — продължи Логан и се обърна към Кат. — Междувременно бих искал да си ми на разположение тук, докато наблюдаваме развитието в Непал. Свързах се с посолството ни в Катманду. Опитът ти в разузнаването ще ми е от полза.

— Разбира се, сър.

Монк изведнъж се зарадва, че преди да постъпи в Сигма, Кат беше работила за разузнаването. Сега щеше да е дясната ръка на Логан, докато трае кризата, на сигурно място под замъка Смитсониън, а не някъде на терен. Една тревога по-малко на главата му.

Кат го гледаше напрегнато. И ядосано някак, сякаш му беше прочела мислите. Монк се постара лицето му да си остане безизразно.

Логан се изправи.

— Е, оставям ви да се подготвите. — Отвори вратата на кабинета си, с което на практика сложи край на срещата.

Вратата едва се беше затворила зад тях, когато Кат го стисна силно над лакътя.

— Значи заминаваш за Дания?

— Ами да.

— А какво ще... — Дръпна го в дамската тоалетна, празна по това време на денонощието. — А какво ще правим с бебето?

— Не разбирам. Какво общо...

— Ами ако с теб се случи нещо?

Той примигна насреща ѝ.

— Нищо няма да ми се случи.

Кат вдигна другата му ръка — протезата.

— Не си недосегаем.

Той дръпна ръката си и инстинктивно я скри зад гърба. Лицето му пламна.

— Операцията е нищо и никаква. Просто ще осигурявам Грей, докато той си свърши работата. Така де, даже и Рейчъл ще дойде. Най-вероятно ще им висят на главите да им светят. А после ще се метнем на първия самолет обратно.

— Щом е толкова незначително, защо не отиде някой друг? Мога да кажа на Логан, че ще ми трябва помощта ти тук.

— Да бе, и той ще ти повярва!

— Монк...

— Отивам, Кат. Ти държиш да не казваме на никого за бременността. Ако питаш мен, иде ми да го извикам с цяло гърло, за да ме чуе целият свят. Работата обаче е там, че си имаме задължения. Ти твоите. Аз моите. Бъди сигурна, че няма да поемам излишни рискове. — И отново сложи ръка на корема ѝ. — Ще си пазя задника заради трима ни.

Тя сложи ръка върху неговата и въздъхна.

— Е, задникът ти е доста хубав.

Монк ѝ се усмихна. Тя му отвърна със същото, но в очите ѝ прозираха умора и притеснение. За това Монк можеше да направи само едно.

Наведе се към нея, докосна устните ѝ със своите и прошепна:

— Обещавам.

— Какво обещавах? — попита тя и леко се дръпна.

— Всичко — отговори той и я целуна.

Не се шегуваше.

— На Грей можеш да кажеш — каза тя, когато най-сетне се откъснаха един от друг. — Стига да ти се закълне, че ще си мълчи.

— Сериозно? — Очите му грейнаха, после се присвиха подозрително. — Защо?

Кат го заобиколи на път към огледалото и на минаване го плесна по дупето.

— Защото искам и той да ти пази задника.

— Хубаво. Макар че едва ли точно моят му е по вкуса.

Тя поклати глава и се огледа в огледалото.

— Уф, направо не знам какво да правя с теб.

Той застана зад нея и я прегърна през кръста.

— Ами... според Грегъри ми остават деветдесет и две минути. Не, вече деветдесет.

12:15

ХИМАЛАИТЕ

Лиза се влачеше след Пейнтър.

С лекотата на планинска коза той водеше надолу по стръмнината, осеяна с камънаци и коварни замръзнали шишти. От небето се сипеше сняг на парцали, завихрена пелена, която смаляваше видимостта до няколко крачки и ги обвиваше в странен сивкав полумрак. Но поне бяха на завет от ужасния леден вятър. Дълбоката клисура, в която се бяха спуснали, лежеше направо на свирепите му повеи.

Нямаше как да избягат от студа обаче, а температурите падаха главоломно. Дори с дебелия си парка и ръкавици Лиза трепереше. Макар да бяха вървели по-малко от час, от горещината на горящия манастир беше останал само спомен. Малкото непокрита кожа по лицето ѝ гореше като ожулена.

Пейнтър сигурно беше много по-зле. Беше навлякъл дебелия панталон и вълнените ръкавици на един мъртъв монах. Но нямаше качулка, само шал, вързан през долната половина на лицето му. Дъхът му се кълбеше в ледения въздух.

Трябваше да намерят заслон.

При това скоро.

Тя се хързулна на задник по един особено стръмен участък и Пейнтър ѝ подаде ръка. Бяха стигнали дъното. Клисурата завиваше между високите, почти отвесни стени.

Тук новият сняг вече беше натрупал трийсетина сантиметра.

Преходът без специални обувки щеше да е труден.

Сякаш усетил тревогата ѝ, Пейнтър посочи към тясното ждрело. Там една козирка предлагаше завет. Тръгнаха през снега.

Лиза погледна назад. Следите им бързо се запълваха със сняг. След минути щяха да се заличат напълно. Снегът щеше да скрие пътя им от евентуални преследвачи, да, но въпреки това я изнервяше. Сякаш заличаваше самото им съществуване.

Обърна се напред.

— Имаш ли някаква представа къде отиваме? — попита шепнешком — не толкова от страх, че някой ще я чуе, а от несъзнателен стремеж да е в унисон с притискащата ги тишина.

— Съвсем смътна — отвърна Пейнтър. — Тези гранични земи дори ги няма на картата. В по-голямата им част не е стъпвал човешки крак. — Той махна с ръка. — Когато за пръв път дойдох тук, проучих подробно сателитните снимки, с които разполагах, но дори и те нямат особена практическа стойност. Теренът е прекалено пресечен.

Продължиха мълчаливо още няколко крачки.

После Пейнтър погледна назад към нея.

— Знаеш ли, че през 1999-а тук горе са открили Шангри-ла?

Лиза го изгледа. Не можеше да прецени дали се усмихва зад шала си и се опитва да успокои страховете ѝ.

— Шангри-ла? Като в „Изгубения хоризонт“? — Помнеше и книгата, и филма. Изгубен утопистки рай, замръзнал във времето сред върховете на Хималаите.

Пейнтър се обърна и продължи напред, като обясняваше в движение:

— Екипът на „Нешънъл Джиографик“ открил чудовищно дълбоко ждрело в Хималаите на няколкостотин мили южно оттук, на завет под един планински склон, който го скривал от очите на сателитите. На дъното му имало субтропичен рай. Водопади, борове и елхи, поляни с рододендрони, потоци, обточени с мури и хвощове. Истинска градина, пълна с живот, оградена отвсякъде с лед и сняг.

— Шангри-ла?

Той сви рамене.

— Просто доказателство, че науката и сателитите невинаги могат да разкрият онова, което светът е решил да скрие.

Зъбите му вече тракаха. Дори самото говорене хабеше дъх и топлина. Трябваше да намерят собствената си Шангри-ла.

Продължиха в мълчание. Снегът натрупваше.

След десетина минути клисурата рязко свърна встрани. При ъгъла козирката над главите им изчезна.

Спряха и впериха отчаяни погледи напред.

Клисурата се спускаше рязко надолу, разширяваше се и се отваряше към небето. Право пред тях пелена от сняг изпълваше хоризонта. От време на време поривите на вятъра отваряха за миг изглед към дълбоката долина.

Определено не беше Шангри-ла.

Теренът беше насечен от замръзнали назъбени канари, твърде стръмни за хора без специална алпинистка екипировка. Поток се спускаше надолу през неравния терен в серия високи водопади — разбира се, замръзнали в синкав лед, неподвластен на времето.

Отвъд канарите, сред мъгла от сняг, лежеше дълбоко ждрело, оттук изглеждаше бездънно. Краят на света.

— Ще намерим път надолу — побърза да каже Пейнтър.

И се гмурна отново в пастта на бурята. Скоро потънаха в сняг до над глезените, после и до средата на прасеца. Пейнтър ѝ разравяше пътечка.

— Чакай — каза тя. Даваше си сметка, че той няма да издържи още дълго. Беше я довел дотук, но не бяха екипирани да продължат. — Там.

Поведе го към скалната стена. Подветрената страна беше като че ли по-защитена.

— Къде... — почна той, но зъбите му тракаха толкова силно, че не успя да довърши.

Тя му посочи мястото, където замръзналият поток падаше покрай високата стена. Шерпът Таски ги беше понаучил някои неща за оцеляването в планината. Един от най-важните му уроци беше как да намериш заслон.

Лиза знаеше наизуст петте най-подходящи места.

Както ги беше инструктирал Таски, тя се насочи към мястото, където леденият водопад стигаше до тяхното ниво и черната скала се срещаше със синьо-белия лед. Според водача им лятното снеготопене в Хималаите превръщало водопадите в бесни порои, способни да издълбаят в скалата дълбоки джобове. В края на лятото водните потоци намалявали и постепенно замръзвали, като често оставяли празни пространства зад себе си.

Лиза с облекчение установи, че и този поток не прави изключение.

Благослови и Таски, и всичките му предци.

Разби с лакът кората от скреж и отдолу между леда и стената лъсна черна пролука. А зад нея се отваряше малка кухня.

Пейнтър застана до нея.

— Нека проверя дали е безопасно.

Извърна се странично, промуши се през пролуката... и изчезна. След миг слаба светлинка освети водопада.

Лиза надникна през пролуката.

Пейнтър стоеше на две крачки от нея с фенерчето в ръка. Плъзгаше лъча по стените на малката ниша.

— Изглежда наред. Все ще можем да останем тук, докато бурята утихне.

Лиза се промуши след него. На завет от вятъра и снега веднага ѝ стана по-топло.

Пейнтър изключи фенерчето. Всъщност не им трябваше допълнително осветление. Ледената стена пропускаше слабата дневна светлина и сякаш дори я усилваше. Замръзналият водопад грееше и блещукаше.

Пейнтър се обърна към нея, очите му бяха сини, в тон с блестящия лед. Лиза огледа лицето му за признаци на измръзване. От вятъра кожата му бе зачервена. Индианският му произход беше изписан в структурата на лицето му. Само сините очи не си пасваха.

— Благодаря — каза той. — Май току-що отървахме кожата благодарение на теб.

Тя сви рамене и отклони поглед.

— Връщам ти услугата.

Въпреки небрежните ѝ думи обаче ѝ стана приятно от признателността му — повече, отколкото би предположила.

— Откъде знаеше как да намериш... — Остатъкът от изречението му се загуби сред силна кихавица. — Ох!

Лиза свали раницата.

— Стига си питал. Първо трябва да се стоплим.

Отвори медицинската си чанта и измъкна изолиращо одеяло. Макар да изглеждаше измамно тънко, специалната му материя задържаше деветдесет процента от телесната топлина. А и Лиза не разчиташе само на нея.

Извади компактен каталитичен отоплител, задължителен елемент от екипировката на алпинистите.

— Седни — нареди на Пейнтър и постла одеялото върху студената скала.

Той не възрази, толкова беше изтощен.

Лиза седна до него и заметна одеялото около двамата в импровизиран пашкул. След като се сгушиха вътре, натисна бутона за електронно включване на отоплителя. Устройството се захранваше от малък бутанов цилиндър, достатъчен за четиринайсет часа. Ако го използваха пестеливо и с прекъсвания, в комбинация с одеялото, нямаше причина да не оцелеят два, дори три дни.

Пейнтър потръпна.

— Свали си ръкавиците и ботушите — каза тя и се зае да направи същото. — Стопли си ръцете над отоплителя и почвай да разтриваш пръстите на ръцете, на краката, носа, ушите.

— Срещу из... измръзване...

Тя кимна.

— Натрупай колкото се може повече дрехи между себе си и скалата, за да се намали топлинната загуба.

Съблякоха се и облицоваха гнездото си с вълна и гъши пух.

Скоро стана почти уютно.

— Имам няколко шоколадчета — каза тя. — Можем да разтопим сняг за вода.

— Явно си специалист по оцеляване в трудни условия — каза Пейнтър, този път по-спокойно. Оптимизмът му, изглежда, се връщаше заедно с топлината в крайниците му.

— Само че нищо тук няма да ни спаси от куршум — каза тя и го погледна. Носовите им почти се допираха.

Пейнтър въздъхна и кимна. Бяха се спасили от студа, но не и от другата опасност. Бурята, заплаха преди, сега им осигуряваше известна защита. Но после какво? Нямахме как да се свържат с цивилизацията. Нямаха оръжия.

— Ще стоим скрити — каза той. — Който и да е подпалил манастира, няма как да ни проследи дотук. Когато бурята спре, ще дойдат спасителни отряди. Да се надяваме, че ще имат и хеликоптери. Можем да им сигнализираме с ракетката — видях я в комплекта ти за спешни случаи.

— И да се надяваме, че спасителите ще стигнат до нас преди другите.

Той посегна и стисна коляното ѝ. Лиза беше благодарна, че не я засипва с фалшиви окуражавания. Ръката ѝ стисна в отговор неговата. Това беше достатъчно.

Замълчаха, всеки потънал в мислите си.

— Според теб какви са те? — попита тихо Лиза.

— Не знам. Но онзи изпсува, когато го съборих. На немски. Беше все едно се удрям в танк.

— На немски? Сигурен ли си?

— В нищо не съм сигурен. Може да е наемник. Очевидно е преминал военно обучение.

— Чакай — каза Лиза и се изви да стигне до раницата си. — Нали го снимах.

Пейнтър поизправи гръб, при което размести единия ъгъл на одеялото. Бързо го пхна под бедрото си, за да затвори пролуката.

— Снимала си го, наистина?

— Иначе нямаше как светкавицата да работи достатъчно дълго. Настроих фотоапарата на продължително снимане — в този режим прави по пет снимки на секунда. Нямам представа какво е уловил. — Тя се завъртя напред и включи фотоапарата.

Рамо до рамо гледаха втренчено малкото плазмено екранче. Лиза извика последните снимки. Повечето бяха неясни, но гледани една след друга, бяха като забавен каданс на бягството им — реакцията на стреснатия убиец, ръката му, вдигната инстинктивно да предпази очите, изстрелите към Лиза, връхлитащият отгоре му Пейнтър.

На няколко снимки бяха попаднали части от лицето на мъжа. Като подредиха мислено пъзела, се получи грубо подобие на портрет — руса

до бяло коса, ниско, животинско някак чело, издадена челюст. Последната снимка, изглежда, бе направена, когато Лиза притича покрай Пейнтър и убиеца. Уловила беше в едър план очите му, очилата за нощно виждане — килнати над едното ухо. Очите му излъчваха дива ярост, подсилена от фотографския ефект на червените зеници.

Лиза се сети за Релу На, далечния роднина на Анг Гелу, който ги беше нападнал със сърпа. Очите на лудия монах излъчваха нещо подобно. Тръпки, които нямаха нищо общо със студа, полазиха по гърба ѝ.

Забеляза и нещо друго.

Очите бяха с различен цвят.

Едното беше яркосиньо.

Другото — мъртво бяло.

Можа да беше дефект заради светкавицата...

Върна снимките към началото. После ги пусна на бърз преглед и спря на последната снимка преди серията в избата. Снимка на стена, изписана с кръв. Съвсем беше забравила за нея.

— Какво е това? — попита Пейнтър.

Вече му беше разказала тъжната история за лама Кемсар.

— Това беше написал на стената старецът. Една и съща поредица символи, която се повтаря.

Пейнтър се наведе да погледне по-отблизо.

— Можеш ли да го увеличиш?

Тя го направи, макар и за сметка на известна яснота на образа.

Пейнтър сбърчи вежди.

— Не е тибетски, нито непалски. Виж колко ъгловати са символите. Прилича повече на нордически руни или нещо такова.

— Смяташ ли?

— Възможно е. — Пейнтър се облегна назад и изпъшка уморено. — Във всеки случай ме кара да се питам дали лама Кемсар не е знаел повече, отколкото е бил склонен да сподели.

Лиза си спомни нещо, което беше пропуснала да му спомене.

— След като старият монах си преряза гърлото, открихме символ, изрязан на гърдите му. Тогава реших, че е просто случайност или резултат от умопомрачението му. Сега обаче не съм толкова сигурна.

— Какво представляваше? Можеш ли да го нарисуваш?

— Не е нужно. Беше свастика.

Пейнтър вдигна вежди.

— Свастика?

— Да. Дали стресът не го е върнал към нещо преживяно в миналото, нещо, което го е изплашило?

Разказа му историята за роднината на Анг Гелу. Как Релу На избягал от маоистките бунтовници, ужасен от жестокостта им, след като започнали да отсичат със сърпове крайниците на невинни селяни. А после самият той бе направил същото, когато болестта му бе отнела разсъдъка и бе извадила на повърхността дълбоко заровена стара травма.

Пейнтър се намръщи.

— Лама Кемсар беше прехвърлил седемдесетте. Което означава, че по време на Втората световна война е бил юноша. Следователно е възможно. Нацистите са пращали изследователски експедиции в Хималаите.

— Тук ли? И защо?

Пейнтър сви рамене.

— Говори се, че Хайнрих Химлер, шефът на СС, бил маниак на тема окултизъм. Изучавал древни ведически текстове, датиращи отпреди хиляди години. И стигнал до заключението, че планините тук са рождено място на оригиналната арийска раса. Пращал многобройни експедиции, които да търсят доказателство. Разбира се, Химлер не е бил съвсем наред.

Лиза му се усмихна.

— Възможно е старият лама да е имал някакъв досег с онези експедиции. Да са го наели за водач или нещо такова.

— Може би. Но едва ли ще разберем. Каквито и тайни да е имал, те са умрели заедно с него.

— Или пък не. Може би точно това се е опитвал да направи в стаичката си. Да се освободи от нещо ужасно. Подсъзнанието му се е стремяло към опрощение и е разкривало онова, което е знаел.

— Твърде много „може би“ се събраха. — Пейнтър разтърка челото си и примижа. — Ето ти още едно. Може би писанията му са просто драсканици.

Лиза нямаше какво да възрази. Въздъхна, налегната от умора. Адреналинът, поддържал я по време на бягството, започваше да се изчерпва.

— Стопли ли се?

— Да.

Тя изключи отоплителя.

— Трябва да пестим бутана.

Той кимна, после не успя да сдържи широката си прозявка.

— Добре ще е да поспим малко — каза Лиза. — На смени.

Пейнтър се събуди, защото някой го разтърсваше за рамото. Отлепи гръб от стената, на която се беше облегнал да поспи. Навън беше тъмно. Ледената стена пред тях беше черна като скалата.

Но поне бурята като че ли беше утихнала.

— Какво има? — попита той.

Лиза беше дръпнала надолу част от одеялото.

Посочи и прошепна:

— Чакай.

Той се отърси от съня. Чака половин минута. Нищо. Бурята определено беше утихнала. Вятърът не виеше. Извън малката им пещера се беше възцарил кристален планински покой. Пейнтър напрягаше слух за нещо подозрително.

Явно нещо беше изплашило Лиза.

Усещаше дивия ѝ страх — той буквално се излъчваше на вълни от напрегнатото ѝ тяло.

— Лиза, какво...

Внезапно ледената стена рязко просветля, сякаш в небето бяха блеснали фойерверки. Шум нямаше. Проблясващото сияние се посипа по скалните стени и изчезна. После ледът потъмня отново.

— Призрачните светлини... — прошепна Лиза и се обърна към него.

Пейнтър се върна мислено три нощи назад. Когато беше започнало всичко това. Болестта в селото, лудостта в манастира.

Спомни си преценката на Лиза. Че разстоянието до странните светлини е пряко свързано с тежестта на пораженията.

А сега те бяха в сърцето на лошата земя.

По-близо отвсякога.

И ето че замръзналият водопад грейна отново, облян в мъртвешко сияние. Призрачните светлини лумнаха пак.

5. НЕЩО ГНИЛО

18:12

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Никога нищо ли не започваше навреме в Европа?

Грей пак си погледна часовника.

Търгът беше обявен за пет часа.

Тук човек можеше да си сверява часовника по влаковете и автобусите, но ставаше ли въпрос за насрочени мероприятия, май никой не спазваше определения час. Вече минаваше шест. Последното съобщение гласеше, че търгът щял да започне към шест и половина заради закъснели участници. Буря в Северно море забавяла въздушния трафик към Копенхаген.

Участниците в търга продължаваха да пристигат.

Още преди слънцето да залезе, Грей се беше настанил на един балкон на втория етаж на „Скандик Хотел Веберс“. Хотелът беше от другата страна на улицата, точно срещу аукционна къща „Ергеншайн“, съвременна четириетажна сграда, която приличаше повече на художествена галерия с модерния си датски минималистичен стил, цялата от стъкло и избелено дърво. Търгът щеше да се проведе в сутерена.

И, дай Боже, скоро.

Грей се прозина и се протегна.

Рано следобед се беше отбил в първия си хотел, колкото да си събере набързо наблюдателното оборудване и да си плати сметката. После, под ново име и с нова кредитна карта, се регистрира в този хотел. Оттук се откриваше панорамна гледка към градския площад, а от балкона на стаята си чуваше далечния шум и музика от градините „Тиволи“, един от най-старите увеселителни паркове в града.

Пред него стояха отворен лаптоп и изяден наполовина хотдог, купен от уличен продавач. Единственото му ядене днес. Въпреки

общоприетото мнение животът на оперативния работник не се изчерпваше само с казината в Монте Карло и добрите ресторанти. Но пък хотдогът беше страхотен, нищо че струваше почти пет американски долара.

Изображението върху екрана на лаптопа потрепна, когато чувствителната към движение камера засне серия бързи снимки. Вече беше уловил двайсетина участници — колосани банкери, друг евробоклук, който не заслужаваше внимание, трио джентълмени с бичи вратове, лъскави костюми и „мафиот“, щамповано на челата; дундеста жена с професионално облекло и квартет новобогаташи с бели костюми и еднакви моряшки шапки. Разбира се, последните говореха на американски английски. При това на висок глас.

Грей поклати глава.

Едва ли се очакваха още много хора.

Дълга черна лимузина спря пред аукционната къща. Двама души слязоха на тротоара. Бяха високи и стройни, облечени в черни костюми на Армани. Мъж и жена. Той беше със синя вратовръзка. Тя — с копринена риза в същия цвят. И двамата бяха млади, на по двайсет и пет. Но маниерът им беше на много по-възрастни. Може да беше от изрусената до бяло коса, подстригана почти еднакво — къса, пригладена с гел, която им придаваше вид на двойка звезди на нямото кино от лудите години в началото на двайсети век. Излъчваха някакво лишено от възраст изящество. Не се усмихваха, но не бяха и студени. Дори и на снимките в очите им се долавяше някакво дружелюбно веселие.

Портиерът им задържа вратата.

И двамата кимнаха — пак без особена топлина, но и почтително в същото време. Скриха се в сградата. Портиерът влезе след тях, като обърна табелката на вратата. Явно тези двамата бяха последните гости и може би именно заради тях търгът се беше забавил толкова много.

Кои бяха?

Грей потисна любопитството си. Имаше си заповеди, както беше подчертал Логан Грегъри.

Прегледа снимките, за да е сигурен, че разполага с ясни изображения на всички участници в търга. Доволен, прехвърли данните върху диск и го пхна в джоба си. Сега оставаше да чака края на търга. Логан беше уредил да му пратят списък с продадените

експонати и имената на откупилиите ги. Естествено една част от имената щяха да са фалшиви, но информацията щеше да бъде предадена на американската антитерористична комисия, а по-нататък и на Европол и Интерпол. И да имаше нещо гнило във връзка с търга и купувачите, Грей най-вероятно нямаше да бъде уведомен.

Като например защо го бяха нападнали? И защо бяха убили Грете Неал?

Цял следобед се беше борил с емоциите си, но след като се поуспокои, призна, че ограниченията, поставени му от Логан, имат основание. Нямаше представа какво всъщност става тук и да действа слепешката, с рогата напред, като нищо можеше да струва живота на още хора.

Въпреки всичко силно усещане за вина тежеше като тумор в основата на гръбнака му и не му даваше мира. Дълго бе крачил из хотелската стая. Последните дни се бяха превъртали отново и отново в главата му.

Ако, като за начало, беше действал по-предпазливо... ако беше взел повече предпазни мерки...

Телефонът завибрира в джоба му. Той го извади и погледна номера на входящото обаждане. „Слава Богу.“ Вдигна капачето, стана и пристъпи към парапета на балкона.

— Рейчъл... добре, че се обаждаш.

— Получих съобщението ти. Всичко наред ли е?

Грей долови както личната ѝ тревога, така и професионалния интерес, примесен с голяма доза любопитство. Беше ѝ оставил само кратко съобщение на мобилния, колкото да я предупреди, че се налага да поотложат срещата си. Не беше навлизал в подробности. Въпреки личните им отношения тук ставаше въпрос и за ниво на достъп до секретна информация.

— Аз съм добре. Но Монк лети насам. Ще кацне малко след полунощ.

— Аз пък току-що пристигнах във Франкфурт — каза Рейчъл. — Чакам да ме прехвърлят на полет до Копенхаген. Проверих си съобщенията чак след като кацнахме.

— Не мога да ти опиша колко съжалявам...

— Значи да се връщам, така ли?

Грей предпочиташе да не я замесва в ставащото тук, заради собствената ѝ безопасност.

— Така би било най-добре. Ще уредим нещо друго. Ако нещата тук се успокоят, може би ще успея да прескоча до Рим и да се видим, преди да се върна в Щатите.

— Би било чудесно.

Грей долови разочарованието в гласа ѝ.

— Ще ти се реванширам — каза той с надеждата, че ще успее да изпълни обещанието си.

Рейчъл въздъхна — не с раздражение, а с разбиране. И двамата бяха наясно, че в дългосрочен план връзката им е повече или по-малко обречена. Два континента, две разнопосочни кариери. Но пък и двамата имаха желание да положат необходимите усилия... и да видят докъде ще ги доведе това.

— Надявах се да поговорим — каза Рейчъл.

Грей знаеше какво има предвид, какво се крие зад тези думи. Бяха преживели много неща заедно, видели бяха и доброто, и лошото у другия, но въпреки обективните трудности, съпътстващи всяка връзка от разстояние, никой от двамата не искаше да сложи точка. Всъщност и двамата разбираха, че е време да обсъдят следващата стъпка.

Скъсяване на разстоянието.

Може би това беше една от причините да мине толкова много време от последната им среща. Някакво неизречено на глас споразумение, че им е нужно време да премислят нещата. А сега беше време да сложат картите на масата.

Дали ще преминат към следващата фаза, или не.

Само че имаше ли той отговор на този въпрос? Обичаше Рейчъл. Готов беше да заживее с нея. Говорили бяха и за деца дори. И въпреки това... нещо го притесняваше. Дотам, че да изпитва известно облекчение от провала на срещата им. Причината не беше нито очевидна, нито елементарна. Каква беше тогава?

Може би наистина трябваше да поговорят.

— Ще се отбия в Рим на връщане — каза той. — Обещавам.

— Гледай да си изпълниш обещанието. Дори ще ти оставя малко от любимия ти специалитет на вуйчо Вигор. — Напрежението в гласа ѝ сякаш се оттичаше. — Липсваш ми, Грей. Трябва...

Думите ѝ се изгубиха, заглушени от гневния врясък на клаксон.

Грей погледна към улицата. Някой пресичаше на бегом двете платна между колите. Млада жена с кашмирено сако и рокля до глезените, с навита на кок коса. За малко да не я познае. Поне докато тя не показа среден пръст на шофьора, който ѝ беше свирнал.

„Фиона!“

Какво правеше тук, по дяволите?

— Грей? — каза Рейчъл в ухото му.

Той заговори бързо:

— Извинявай, Рейчъл... Трябва да тръгвам.

Затвори и прибра телефона в джоба си.

Фиона стигна на бегом до врата на аукционната къща и влетя вътре. Грей хукна към лаптопа си. Камерата улови образа на момичето през стъклената врата. Спореше разгорещено с портиера. Накрая униформеният мъж погледна някакво картонче, което тя тикаше в ръцете му, намръщи се и ѝ махна да влиза.

Фиона се стрелна покрай него и изчезна. Образът потъмня.

Грей погледна към улицата.

„По дяволите...“

На Логан това нямаше да му хареса. Ха, да не действал безразсъдно!

От друга страна, какво би направил Пейнтър Кроу?

Грей влезе в стаята. Официалното сако беше метнато на леглото. Готово за спешни случаи.

Пейнтър определено нямаше да си седи кротко на задника.

22:22

ХИМАЛАИТЕ

— Трябва да запазим спокойствие — каза Пейнтър. — Просто ще си седим тук.

Призрачните светлини все така проблясваха и угасваха, студени и тихи, обливаха ледената стена в ярко сияние, после замираха. В тъмните отрязъци пещерата изглеждаше още по-тъмна и студена.

Лиза се премести още по-близо до него. Напипа ръката му и я стисна.

— Нищо чудно, че не се опитаха да ни проследят — прошепна, останала без дъх от страх. — Защо да ни гонят през бурята, когато

могат просто да пуснат пак проклетите си светлини и да ни облъчат? От това не можем да се скрием.

Пейнтър знаеше, че е права. Изпаднаха ли в умопомрачение, щяха да са безпомощни. В такова безмозъчно състояние опасният терен и нетърпимият студ щяха да ги убият толкова сигурно, колкото и куршумите на снайперист.

Ала той нямаше да загуби надежда — да, нямаше.

Умопомрачението не се проявяваше веднага, минаваха часове. И той нямаше да пропилее тези часове. Ако намереха помощ навреме, може би имаше начин заболяването да бъде овладяно.

— Ще се справим — тъпо каза той.

С което само я подразни.

— И как, ако мога да попитам?

Обърна се към него, и в този миг светлините грейнаха отново и изпълниха кухнята с диамантен блясък. В очите ѝ нямаше чак толкова много страх, колкото беше очаквал. Уплашена беше — и с основание, — но в очите ѝ се четеше и твърдост, твърдост като диамант.

— Не ми говори все едно съм бебе — каза тя и пусна ръката му.
— Ако обичаш.

Пейнтър кимна.

— Ако наистина разчитат, че радиацията, или каквото е там, ще ни убие, може би няма да наблюдават внимателно планината. Щом свърши бурята, можем да...

Залп разкъса зимната тишина.

Пейнтър и Лиза се спогледаха.

Стреляше се някъде съвсем наблизо.

В следващия миг проехтя нов залп, в ледената стена се забиха куршуми. Пейнтър и Лиза се дръпнаха назад, забравили изолационното одеяло. Гърбовете им опряха в стената на кухнята. Нямаше накъде да бягат.

Този път призрачната светлина не угасна. Замръзналият водопад все така светеше, попил смъртоносния ѝ блясък. Светлината не намаляваше, уловила ги в обсега си.

Прогърмя мегафон:

— Пейнтър Кроу! Знаем, че с жената се криете там!

Гласът беше женски.

— Излезте! С вдигнати ръце!

Пейнтър стисна Лиза за рамото и прошепна:
— Стой тук.

Посочи захвърлените им дрехи и ѝ даде знак да се облече. Самият той нахлузи ботушите си, после предпазливо тръгна към пролуката в леда. Подаде глава навън.

Както често става високо в планината, бурята и този път се беше разнесла толкова бързо, колкото се беше и появила. Звезди грееха по черното небе. Млечният път се извиваше над зимната долина, скована от сняг и лед, покрита тук-там, на кръпки, с мъгла от миниатюрни ледени частици.

Лъч на прожектор пронизваше мрака — бе насочен право към замръзналия водопад. Насочваше го неясна фигура, обкрачила снегомобил, спрял на петдесетина метра върху една ниска канара. Всъщност беше обикновена лампа, вероятно ксенонова, ако се съдеше по силната ѝ светлина със синкав оттенък.

Никаква призрачна светлина не беше.

Заля го облекчение. Нима през цялото време бяха виждали светлината от лампата, ту появяваща се, ту изчезваща заради движението на снегомобилите по неравния терен? Преброи пет. Преброи и двайсетина фигури в бели парки, разгърнали се в полукръг. Всичките държаха пушки.

Нямаше избор — а беше дяволски любопитен на всичкото отгоре, — така че вдигна ръце и излезе от пещерата. Най-близкият стрелец, огромен мъж, тръгна предпазливо към него с насочена пушка. Тъничък лъч светлина затанцува по гърдите на Пейнтър. Лазерен мерник.

Пейнтър нямаше оръжие и можеше единствено да стои неподвижно. Прецени шансовете си да измъкне със сила пушката от стрелеца.

Не бяха добри.

Погледите им се срещнаха.

Едното око на мъжа беше синьо, другото — бяло като скреж.

Убиецът от манастира.

Спомни си нечовешката му сила. Да, шансовете му определено не бяха добри. А дори да успееше, какво можеше да направи срещу толкова много врагове?

Зад рамото на мъжа се появи друг човек. Жена. Вероятно същата, която беше говорила по мегафона преди малко. Посегна и с един пръст наведе дулото на пушката. Пейнтър се съмняваше, че който и да било мъж би имал силата да го направи.

Докато жената се приближаваше, Пейнтър я огледа на ярката светлина на прожектора. Наглед на трийсет. Късо подстригана черна коса, зелени очи. Облечена с дебела бяла парка с обточена кожа качулка. Фигурата ѝ изглеждаше безформена под тежката дреха, но движенията ѝ издаваха овладяна грация.

— Доктор Анна Споренберг — каза тя и му протегна ръка.

Пейнтър се втренчи в ръкавицата ѝ. Ако я дръпнеше към себе си, стиснеше я с лакът през гърлото и се опита да я използва като заложница...

После срещна погледа на мъжа зад нея, премисли и се ръкува възпитано. Тъй като още не го бяха застреляли, можеше поне да се държи учтиво. Щеше да играе по техните правила, поне докато това му гарантираше живота. А трябваше да мисли и за Лиза.

— Директор Кроу — каза жената. — През последните няколко часа международните разузнавателни канали буквално се задръстиха от догадки относно местоположението ви.

Лицето на Пейнтър не трепна. Не виждаше причина да отрича кой е. Дори би могъл да използва това в своя полза.

— Значи си давате сметка какви ресурси ще бъдат впрегнати, за да бъда намерен.

— Natürlich. — Тя кимна. — Но на ваше място не бих разчитала на успех от тяхна страна. Междувременно ще помоля вас и младата дама вътре да ме придружите.

Пейнтър отстъпи крачка назад.

— Доктор Къмингс няма нищо общо с това, каквото и да е то. Притекла се е на помощ на болните в качеството си на здравен работник. Не знае нищо.

— Много скоро ще разберем дали е така.

Така значи, ясно и просто казано при това. Живи бяха единствено защото ги подозираха в информираност. И степента им на информираност щеше да бъде определена чрез мъчения. Пейнтър се замисли дали да не действа сега. Да сложи край. Бърза смърт вместо

бавна и мъчителна. Беше запознат с твърде много секретна информация, за да рискува с изтезания.

Обаче не беше сам. Представи си Лиза, как топли ръцете му със своите. Докато бяха живи, надежда имаше.

Междувременно се бяха приближили още стрелци. Изведоха Лиза от пещерата и ги поведоха към снегомобилите.

Лиза го погледна. Очите ѝ бяха пълни със страх.

Пейнтър си помисли, че ще направи всичко по силите си да я защити.

Докато ги връзваха, Анна Споренберг се приближи към тях.

— Преди да тръгнем, нека се изразя съвсем ясно. Не можем да ви пуснем. Мисля, че разбирате. Няма да ви давам фалшива надежда в този смисъл. Но мога да ви обещаю безболезнен и спокоен край.

— Като на монасите ли? — озъби ѝ се Лиза. — Видяхме колко струва милосърдието ви.

Пейнтър се опита да улови погледа ѝ. Моментът не беше подходящ да дразнят похитителите си — тези мръсници явно не страдаха от излишни скрупули и можеха да ги застрелят на място. Засега трябваше да демонстрират охота за пълно съдействие.

Твърде късно.

Анна се обърна към Лиза, сякаш я видя за пръв път. И гласът ѝ не прозвуча толкова безизразно като преди.

— О, милосърдие беше, доктор Къмингс. — Хвърли поглед към убиеца, който все така ги охраняваше под прицел. — Не знаете нищо за болестта, поразила манастира. И на какъв ужас бяха обречени монасите. Ние обаче знаем. Смъртта им не беше убийство, а евтаназия.

— И кой ви е дал това право? — попита Лиза.

Пейнтър се попремести към нея.

— Лиза, може би...

— Не, господин Кроу. — Анна също пристъпи към Лиза. — С какво право, питате? С правото, което ни дава опитът, доктор Къмингс. Опитът. Повярвайте ми — смъртта в манастира беше проява на милост, а не на жестокост.

— Ами хората, които пристигнаха с мен, с хеликоптера? И тяхната смърт ли беше проява на милост?

Анна въздъхна. Явно започваше да се отегчава от спора.

— Понякога човек се изправя пред труден избор. Работата ни тук е важна, по-важна от всичко друго.

— Ами ние? — извика Лиза. — Ако съдействаме, ще получим безболезнена смърт за награда. А ако не сме в настроение да съдействаме?

Анна се отправи към снегомобила в челото на колоната.

— Няма да ви забиваме клечки под ноктите, ако това имате предвид. Само медикаменти. Ние не сме варвари, доктор Къмингс.

— Вярно, не сте варвари, нацисти сте! — изсъска Лиза след нея. — Видяхме свастиката!

— Не бъдете глупава. Не сме нацисти. — Анна ги погледна спокойно, докато прехвърляше крак през седалката на снегомобила. — Вече не.

18:38

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Грей бързаше през улицата към аукционната къща.

„Къде ѝ е умът на Фиона, да нахлуе така след онова, което стана?“

Тревогата за безопасността ѝ свиваше стомаха му на топка. Но пък, от друга страна, появата ѝ му предоставяше извинението, от което се нуждаеше. Предлог да присъства лично на търга. Който и да беше опожарил книжарницата и бе убил Грете Неал, и се бе опитал да убие и него... следата му при всички случаи водеше тук.

Стигна до тротоара и забави крачка. Косите лъчи на залязващото слънце превръщаха вратата на аукционната къща в сребърно огледало и той огледа дрехите, които беше навлякъл толкова набързо. Костюмът, тъмносин Армани на фино райе, му беше по мярка, но колосаната бяла риза му стягаше в яката. Изпъна бледожълтата вратовръзка.

Определено привличаше вниманието. Но пък трябваше да влезе в ролята си на купувач от името на богат американски финансист.

Отвори вратата и влезе. Фоайето беше издържано в изчистен скандинавски стил, тоест опоскано до максимум — избелено дърво, стъклени преградни стени и кажи-речи нищо друго. Единствената мебел беше кокаляв дизайнерски стол до масичка с размерите на пощенска марка. Отгоре ѝ се мъдреше една-единствена орхидея.

Подобното на тръстика стебло поддържаше анемичен цвят в кафяво и розово.

Портиерът остави цигарата си в чинийката на саксията и тръгна към Грей с възкисела физиономия.

Грей бръкна в джоба си и извади поименната си покана. Наложило се бе да депозират разписка на стойност четвърт милион долара във фонда на аукционната къща като гаранция, че купувачът е достатъчно състоятелен, за да присъства на подобно събитие.

Портиерът провери поканата му, кимна и тръгна към кадифеното въже, опънато през широкото стълбище към долния етаж. Откачи го от едната страна и махна на Грей да минава.

В долния край на стълбите люлеещи се врати водеха към помещението, където щеше да се проведе търгът. От двете страни на входа стояха пазачи. Единият държеше детектор за метал. Грей се остави да го проверят, с разперени ръце. Забеляза видеокамерите, поставени от двете страни. Охранителната система беше първокласна. След като проверката приключи, другият пазач натисна едно копче и отвори.

Заляха го приглушени гласове. Говореше се на италиански, датски, френски, арабски и английски. Май половината свят се беше стекъл за търга.

Грей влезе. Появата му предизвика няколко любопитни погледа, но повечето присъстващи не откъснаха очи от стъклените витрини, наредени покрай стените. Служители на аукционната къща, всичките в еднакви черни униформи, стояха зад щандовете като в бижутерски магазин. Носеха бели ръкавици и помагаха на клиентите да разгледат включените в търга експонати.

Струнен квартет свиреше тихичко в един ъгъл. Неколцина сервитьори циркулираха из залата и предлагаха на гостите шампанско.

Грей се отби при едно бюро до вратата и получи табелка с номер. Продължи навътре. Шепа клиенти вече бяха заели местата си. Грей забеляза двамата закъснели, заради които беше отложено началото на търга — бледаликите младежи, звездите от нямото кино. Седяха на първия ред. Табелката им лежеше в скута на жената. Мъжът се наведе и ѝ каза нещо на ухо. Жестът беше някак странно интимен, навярно заради протегнатия настрани врат на жената, дълъг и изящен, извит сякаш в очакване на целувка.

Погледът ѝ закачи Грей, докато той вървеше по централната пътека. После се плъзна без пауза нататък.

С нищо не показва, че го познава.

Грей продължи собственото си издирване. Вече беше стигнал до предната част на залата с подиума. Направи бавен кръг. Не забеляза видима реакция на присъствието си.

Не видя и Фиона.

Къде беше изчезнало това момиче?

Стигна до една от стъклените витрини и продължи покрай нея. Отваряше си ушите за разговорите наоколо. Мина покрай служител, който внимателно извади и после още по-внимателно постави върху горния плот на витрината дебела подвързана с кожа книга, поискана от едър джентълмен, който се наведе да я огледа през очилата, кацнали на върха на носа му.

Грей хвърли поглед на книгата.

Трактат върху пеперудите с ръчно рисувани илюстрации от 1884-та.

Продължи нататък. Близо до вратата се озова пред развлечената жена, която беше заснел по-рано. Жената му подаде малък бял плик. Грей го взе още преди да се е зачудил какво ли може да има вътре и защо му го дават. С това интересът на жената към него, изглежда, се изчерпи и тя се отдалечи с бавна стъпка.

Грей подуши откъм плика лек мирис на парфюм.

Странно.

Счупи с нокът печата и извади сгънат на две лист, доста скъпа хартия, ако се съдеше по водния знак. Съдържаха кратка бележка.

ДОРИ И ГИЛДИЯТА ПРЕДПОЧИТА ДА СТОИ НА
БЕЗОПАСНО РАЗСТОЯНИЕ ОТ ТОЗИ ОГЪН.

ПАЗИ СИ ГЪРБА.

ЦЕЛУВКИ.

Подпис нямаше. Но в долния край, с червено мастило, се кипреше символът на малък дракон с извита опашка. Другата ръка на Грей се вдигна сякаш по своя воля към врата му, където висеше същото драконче, но от сребро. Подарък от конкурент.

Сейчан.

Сейчан беше оперативен агент на Гилдията, сенчест картел от терористични клетки, с който Сигма Форс вече беше кръстосвала шпаги. Грей настръхна. Обърна се и огледа залата. Развлечената жена не се виждаше никъде.

Отново сведе поглед към бележката.

Предупреждение.

„По-добре късно, отколкото никога...“

Но ако не друго, поне Гилдията не беше в играта. Ако можеше да се вярва на Сейчан, разбира се...

В интерес на истината, Грей беше склонен да ѝ се довери.

Гарван гарвану, честта сред крадците и т.н.

Някакво раздвижване привлече погледа му към дъното на залата.

Висок джентълмен с елегантен смокинг се появи през една задна врата и се качи на подиума. Това беше самият господин Ергеншайн, сега в ролята на аукционер. Приглади с длан гелосаната си черна коса — освен гелосана очевидно беше и боядисана. Върху мъртвешките му черти се беше разтеглила заучена усмивка, сякаш изрязана и залепена там от някое списание.

Причината за смущението му го следваше по петите. Или по-скоро човек от охраната я водеше, стиснал я за лакътя.

Фиона.

Лицето ѝ беше зачервено. Устните ѝ — стиснати в тънка черта и побелели.

Бясна беше.

Грей тръгна към тях.

Ергеншайн мина встрани. Носеше нещо, увито в мека обработена кожа. Приблжи се до централната витрина близо до подиума, която досега беше празна. Един служител я отключи. Ергеншайн разви внимателно нещото и го постави във витрината.

Щом забеляза приближаването на Грей, аукционерът изтупа ръце и тръгна да го пресрещне, сбрал длани като за молитва. Зад него служителят заключи витринката.

Грей видя кое е новото попълнение сред експонатите.

Библията на Дарвин.

Като видя Грей, Фиона се ококори.

Той не ѝ обърна внимание, а се обърна към Ергеншайн.

— Проблем ли има?

— Не, разбира се, не, сър. Тъкмо извеждат младата дама навън. За съжаление, тя няма покана за търга.

Грей извади своята покана.

— Ако не греша, имам право на един гост. — И подаде изискано ръка на Фиона. — Радвам се, че дамата ми вече е пристигнала. Имах поверителен разговор с моя клиент и се позабавих малко. По-рано днес се свързах с госпожица Неал във връзка с една частна сделка. Интересът ни е насочен най-вече към ето този експонат.

И кимна към библията на Дарвин.

Цялото тяло на Ергеншайн се спихна с въздишка на фалшива скръб.

— Каква трагедия! Пожара имам предвид. Боя се обаче, че Грете Неал даде писменото си съгласие библията да бъде включена в наддаването. Без нареждане в обратния смисъл, изготвено от нейния адвокат, библията ще трябва да участва в търга. Такъв е законът.

Фиона задърпа ръката си от хватката на пазача, очите ѝ гледаха убийствено.

Ергеншайн изобщо не ѝ обърна внимание.

— Така че ще трябва да участвате в наддаването, ако искате да получите този експонат. Съжалявам, но ръцете ми са вързани.

— В такъв случай не бихте имали нищо против госпожица Неал да остане с мен, нали? Да ми помогне в огледа на експоната?

— Както желаете. — Дежурната усмивка на Ергеншайн бе помрачена от кратко смръщване. — Но ви съветвам да я държите под око. Щом е ваш гост, вие носите отговорност за поведението ѝ.

Пуснаха Фиона. Грей я поведе към дъното на залата и забеляза, че човекът от охраната ги следва в паралелен курс покрай едната стена. Изглежда, се бяха сдобили с личен бодигард.

Грей подкара Фиона към последния ред столове. Удари камбанка, в знак, че търгът ще започне всеки момент. Столовете започнаха да се запълват. Предимно първите редове. Грей и Фиона бяха сами на последния.

— Какво правиш тук? — прошепна той.

— Връщам си библията — презрително изсъска тя. — Или поне се опитвам.

Тръшна се на стола си и стисна дамската си чантичка.

Ергеншайн се качи на подиума и каза няколко въвеждащи думи. Търгът щял да се проведе на английски. Това бил най-удобният език за интернационалната клиентела на аукционната къща. После се спря подробно на правилата за наддаване, на таксите и търговската отстъпка, които оставали за къщата, дори и на подходящия етикет на поведение. Най-важното правило било, че всеки участник можел да наддава само до сума десет пъти по-висока от предварително депозираната.

Грей слушаше обяснението с половин ухо и продължаваше да разпитва Фиона, с което си спечели възмутени погледи откъм предния ред.

— Да си върнеш библията? Защо?

Момичето само стисна чантичката си още по-здраво.

— Фиона...

Тя се обърна към него, напрегната и сърдита.

— Защото беше на Мути, затова! — В очите ѝ блеснаха сълзи. — Заради тая проклета библия я убиха. Няма да им я оставя.

— На кого?

Тя махна с ръка.

— На тия дето я убиха, по дяволите! Ще я взема и ще я изгоря.

Грей въздъхна и се облегна назад. Фиона искаше да си отмъсти. И Грей не можеше да я вини за това... само че безразсъдните ѝ действия като нищо можеха да доведат и до собствената ѝ смърт.

— Библията е наша. Би трябвало да мога да си я взема. — Гласът ѝ секна. Тя поклати глава и избърса носа си с ръка.

Грей я прегърна през раменете.

Тя примижа, но не се дръпна.

Търгът започна. Табелки се вдигаха и сваляха. Експонати се вадеха и прибираха. Най-добрите щяха да бъдат предложени за наддаване накрая. Грей следеше кой какво купува. И най-вече кой печели наддаването за книгите, описани в бележника му, трите експоната от особен интерес — трудовете на Мендел върху генетиката, физиката на Планк и записките върху мутациите на Де Врис.

Всичките бяха купени от бледоликата двойка, звездите на нямото кино.

Самоличността им остана неизвестна. Грей чу хората наоколо да коментират тихичко по същия въпрос. Изглежда, никой не знаеше кои

са. Знаеше се само кой е номерът на кажи-речи постоянно вдигнатата им табелка.

Номер 002.

Грей се наведе към Фиона.

— Познаваш ли онези двамата? Да си ги виждала във вашата книжарница?

Фиона поизправи гръб, гледа ги цяла минута, после пак се отпусна назад.

— Не.

— А някой друг от присъстващите?

Тя сви рамене.

— Фиона, сигурна ли си?

— Да — сопна му се тя. — Съвсем сигурна съм, мамка му!

Това им спечели нова доза възмутени погледи.

Накрая наддаването стигна до последния експонат. Библията на Дарвин беше извадена от витринката и занесена като религиозна реликва до един статив, поставен под специална халогенна лампа. На външен вид томчето не правеше особено впечатление — напукана черна кожа, поокъсана и петносана, без никакъв надпис. Просто стара книга.

Фиона изправи гръб. Явно само заради книгата беше мирувала досега. Стисна Грей за китката.

— Наистина ли ще наддаваш за нея? — попита с надежда и очите ѝ блеснаха.

Грей я изгледа намръщено... а после си даде сметка, че идеята всъщност никак не е лоша. Щом някои хора бяха готови да убиват заради тази книга, може пък наддаването да им дадеше някаква нишка към цялата тази история. А и така щеше има повод да разгледа библията. Сигма Форс бяха налели двеста и петдесет хиляди евро по сметката на аукционната къща, което означаваше, че ще може да наддава до два милиона и половина. Това беше два пъти повече от максималната предварителна оценка. Ако спечелеше, щеше добре да огледа покупката си.

Но трябваше да се съобрази и с указанията на Логан Грегъри. Вече беше престъпил заповедта му с идването си тук. Не смееше да се забърква още повече.

Усещаше погледа на Фиона върху себе си.

Ако започнеше да наддава, щеше да постави живота и на двамата в опасност, да ги превърне в мишени. Ами ако загубеше? Щеше да е рискувал за нищо. Не беше ли направил вече достатъчно глупости за един ден?

— Дами и господа, с колко да започнем наддаването за последния ни експонат днес? — драматично подхвана Ергеншайн. — Какво ще кажете за сто хиляди? А, да, вече имаме сто хиляди... и то от нов участник. Колко хубаво! Номер 144.

Грей свали табелката си. Изведнъж се бе превърнал в център на вниманието. Зарът беше хвърлен.

Фiona се ухили.

— Е, сумата се удвоява — каза Ергеншайн. — Двеста хиляди от номер 002!

Звездите от нямото кино.

Грей усети как вниманието на присъстващите се премества отново към него, включително и на двамата отпред. Твърде късно беше да бие отбой. Вдигна отново табелката си.

Наддаването продължи още десетина напрегнати минути. Залата беше все така пълна. Всички бяха останали да видят каква цена ще достигне библията на Дарвин. Усещаше се някаква безмълвна подкрепа за Грей. Твърде много от присъстващите бяха загубили от вездесъщата табелка с номер 002, а когато сумата надмина двата милиона, което беше далеч над максималната предварителна оценка, залата се изпълни с възбуден шепот.

Ново вълнение предизвика участник по телефона, който неочаквано се включи в битката, но номер 002 предложи по-висока цена и онзи пасува.

За разлика от Грей. „Два милиона и триста.“ Дланите му започваха да се потят.

— Два милиона и четиристотин от номер 002! Дами и господа, моля, останете по местата си.

Грей вдигна табелката си още веднъж.

— Два милиона и петстотин.

Грей знаеше, че ще го бият. Можеше само да гледа как табелката с 002 се вдига отново — вездесъща и безмилостна.

— Три милиона — каза бледоликият джентълмен: играта явно започваше да го отегчава. Изправи се и погледна към Грей, сякаш го

предизвикваше да даде повече.

Грей беше стигнал лимита си. И да искаше, не можеше да наддава повече. Сложи ръка върху табелката в скута си и поклати глава — знак, че признава поражението си.

Младият мъж му се поклони леко като на уважаван противник. Дори докосна периферията на въображаема шапка. Грей мерна синкаво петно върху дясната му ръка, на меката част между палеца и показалеца. Татуировка. Придружителката му, която, изглежда, му беше сестра, дори близначка може би, имаше същия знак на лявата си ръка.

Грей се постара да запомни татуировката, която с повечко късмет можеше да даде някаква информация за самоличността им.

Вниманието му беше привлечено от водещия търга.

— Изглежда, номер 144 се оттегля от наддаването! — обяви Ергеншайн. — Някой друг? Веднъж, два пъти, три пъти. — Вдигна чукчето, задържа го за миг, после го стовари върху катедрата пред себе си. — Продадено.

Учтиви ръкопляскания посрещнаха края на наддаването.

Грей знаеше, че аплодисментите щяха да са по-силни, ако той беше спечелил. Изненада се обаче, като видя кой ръкопляска до него.

Фиона.

Тя му се ухили.

— Да се махаме оттук.

Докато излизаха, Грей получи съболезнования и изрази на симпатия от немалко участници. Скоро се озоваха навън и хората се пръснаха всеки в своята посока.

Фиона го завлече няколко магазина по-надолу в една сладкарница — френска измишльотина с пъстри басмени перденца и

масички от ковано желязо. Избра масичка близо до витринка с парфета, петифури, шоколадови еклери и вездесъщите датски сандвичи.

Не обърна обаче никакво внимание на вкуснотиите. Лицето ѝ грееше от странно злорадство.

— На какво толкова се радваш? — попита Грей. — Загубихме наддаването.

Беше седнал с лице към прозореца — и възможно по-далече: все пак трябваше да се пазят. Макар да се надяваше, че сега, когато библията беше продадена, опасността може би няма да е толкова голяма.

— Набутахме им го! — каза Фиона. — Наду цената до три милиона. Жестоко!

— Не мисля, че парите са чак толкова важни за тях.

Фиона издърпа иглата, която държеше кока ѝ, и разтърси косата си. Десетина години от възрастта ѝ се изпариха като дим. В очите ѝ продължаваше да свети самодоволство с привкус на отровно злорадство.

Грей изведнъж го присви стомахът.

— Фиона, какво си направила?

Тя вдигна чантичката си на масата, наклони я към Грей и я отвори. Той се наведе напред.

— О, Господи!... Фиона...

В чантичката имаше очукана книга с кожена подвързия. Същата като библията на Дарвин, която току-що беше продадена.

— Това истинската ли е? — попита той.

— Измъкнах я право изпод носа на онзи слепок в задната стаичка.

— Как?

— Старият номер с отклоняване на вниманието и подмяна. Цял ден мина, докато намеря библия с подходящия размер и форма. Е, след това си поиграх малко с нея, разбира се, за да заприлича досущ на истинската. А после трябваше само да се разцивря, да повреця, да размахвам ръце като луда и... — Тя сви рамене. — И фокус-мокус, готово.

— Щом вече си била прибрала библията, защо ме накара да наддавам? — И изведнъж му просветна. — Използвала си ме!

— За да изгръскаш от онези копелета три милиона за евтин фалшификат!

— Много скоро ще разберат измамата — каза Грей с растящо чувство на ужас.

— Да, но тогава аз ще съм далеч.

— Къде?

— Където и ти. Тръгвам с теб. — Фиона щракна закопчалката на чантичката си.

— Тая няма да стане.

— Помниш ли какво ти каза Мути за разпродадената библиотека? От която е купена и библията на Дарвин?

Грей знаеше за какво му говори. Грете Неал беше намекнала, че някой се опитва да възстанови библиотеката на някакъв стар учен. Тъкмо му даваше оригиналната разписка за покупко-продажба, когато ги нападнаха, а после пламъците погълнаха всичко.

Фиона се почука по челото с показалец.

— Адреса го знам. — После му протегна ръка. — Е?

Грей се намръщи и посегна да си стиснат ръцете.

Фиона обаче дръпна своята с отвращение.

— Да бе. — После пак протегна ръка, но с дланта нагоре. — Искам да ти видя истинския паспорт, приятел. Мислиш, че не мога да различа фалшификатите? От пръв поглед ги хващам.

Той я погледна в очите. Веднъж вече му беше откраднала паспорта. И сега го гледаше безкомпромисно. Той свъси вежди още повече, накрая бръкна в един скрит джоб на самото си и извади истинския си паспорт.

Фиона отгърна на първата страница.

— Грейсън Пиърс. — Метна го обратно на масичката. — Радвам се да се запознаем... най-накрая.

Грей си взе паспорта.

— А сега за библията. Откъде идва?

— Ще ти кажа само ако ме вземеш с теб.

— Не ставай смешна. Не можеш да дойдеш с мен. Ти си още дете.

— Дете с библията на Дарвин.

Започваше да му писва от изнудването ѝ. Можеше да ѝ вземе библията, когато си поиска, но същото не можеше да се каже за

информацията в главата ѝ.

— Фиона, това не е детска игра.

Очите ѝ го фиксираха и сякаш остаряха пред погледа му.

— Да не си мислиш, че не знам? — Думите ѝ студенееха мъртвешки. — Къде беше ти, когато изнесоха баба в пликчета? В проклети гадни малки *пликчета*!

Грей затвори очи. Беше докоснала чувствителна струна в него, но той нямаше да поддаде.

— Фиона, съжалявам — каза напрегнато. — Но искаш нещо невъзможно. Не мога да те...

Експлозията разтърси сладкарницата като земетресение. Предното стъкло се раздрънча, изпопадаха чинии. Фиона и Грей скочиха и отидоха при прозореца. През улицата се виеше дим, издигаше се към здрачното небе. Пламъци танцуваха по напуканата фасада на сградата от другата страна на улицата.

Фиона го погледна и каза само:

— Мога да позная. От първия път.

— Стаята ми в хотела — призна той.

23:47

ХИМАЛАИТЕ

Пейнтър се взеше зад Лиза на шейна, вързана за един от снегомобилите. Пътуваха вече почти час, завързани за шейната и един за друг. Ако не друго, шейната поне ги топлеше отдолу.

Въпреки това той се беше сгърбил над Лиза, предпазваше я донякъде с тялото си. Тя пък се беше облегнала назад към него. Само това можеха да направят. Китките им бяха вързани за скоби от двете страни на шейната.

Пред тях убиецът се взеше на задната седалка на снегомобила, който ги теглеше. Възседнал го беше заднишком, с лице към тях и насочена пушка; различните му на цвят очи не ги изпускаха и за миг. Анна Споренберг управляваше снегомобила начело на групата.

Група бивши нацисти.

Или реформирани нацисти.

Или каквито бяха там, да ги вземат мътните.

Пейнтър остави този въпрос за по-късно. В момента му предстоеше да разреши една далеч по-неотложна загадка.

Как да останат живи.

По пътя беше разбрал как бяха открили скривалището им — съвсем лесно. Чрез инфрачервено отчитане. Сред замръзналия пейзаж топлинната им сигнатура бе изпъквала като фар в морето нощем.

Същият фактор би направил бягството им почти невъзможно.

Бе насочил мислите си към една-единствена цел.

Бягство.

Но сега какво?

През последния час керванът снегомоби́ли се беше придвижвал с умерена скорост през зимната нощ. Двигателите им бяха електрически и работеха почти безшумно. Петте машини се придвижваха през планинския лабиринт по очевидно познат до болка маршрут; спускаха се в дълбоки долини, прехвърляха ледени ридове.

Пейнтър се стараеше да запомни изминатия маршрут. Ала изтощението и множеството завой му пречеха. Не помагаше и възобновилото се главоболие — в комплект с гадене. Трябваше да си признае, че симптомите му не отслабват. Трябваше да признае също, че окончателно се е изгубил.

Погледна нощното небе.

Звездите светеха студено.

Може би пък по тях щеше да успее да определи местоположението си.

И изведнъж точиците светлина в небето се завъртяха. Прониза го остра болка зад очите.

— Добре ли си? — прошепна му Лиза през рамо.

Пейнтър само изсумтя. Толкова много му се гадеше, че не смееше да отвори уста.

Убиецът изръмжа и с това сложи край на разговора им. Кое́то беше добре дошло за Пейнтър. Той затвори очи, пое си дълбоко дъх няколко пъти и зачака кризата да отмине.

Кое́то и стана.

Отвори очи — керванът тъкмо изкачваше поредното възвишение и при каменистия хребет намали и спря. Пейнтър се огледа. Нищо особено нямаше наоколо. Ледена стена се врязваше в хребета отдясно. Пак започваше да вали сняг.

Защо бяха спрели?

Убиецът слизаше от снегомобила.

Анна също слезе. Едрият мъж се извърна към нея и я заговори на немски.

Пейнтър напрегна слух и долови последните му думи:

— ... трябва просто да ги убием.

Не беше казано със злост или нещо такова, прозвуча практично и делово.

Анна се намръщи.

— Необходима ни е повече информация, Гюнтер. — После погледна към Пейнтър. — Знаеш какви проблеми имаме напоследък. Ако е бил изпратен тук... ако знае нещо, което може да го спре...

Пейнтър нямаше представа за какво говорят, но не си направи труда да разсее заблудението им. Навярно именно на това дължаха живота си.

Убиецът само поклати глава.

— Той ще ни създаде неприятности. Подушвам го. — Понечи да се обърне, небрежно, сякаш за него въпросът беше приключен.

Анна го докосна по бузата, нежно, благодарно... а сякаш и нещо повече.

— Danke, Гюнтер.

Той се извърна, но не и преди Пейнтър да зърне проблясъка на болка в очите му. Убиецът тръгна към грапавата скална стена и хлътна в някаква пролука. След миг облак пара излетя оттам заедно с жълтеникава светлина... после и двете изчезнаха.

Врата, която се беше отворила и затворила.

Зад него един от пазачите изсумтя презрително и измърмори една дума под нос — обида, която стигна до ушите само на хората около него.

Leprakonig.

Прокаженият крал.

На Пейнтър не убягна фактът, че пазачът беше изчакал едрият мъж да затвори вратата. Не беше посмял да изрече обидата в лицето му. Но ако се съдеше по сгърбените рамене и грубото държане на убиеца, той явно я беше чувал и преди.

Анна отново яхна снегомобила. Друг въоръжен пазач зае мястото на Гюнтер и насочи пушката си към Пейнтър и Лиза. Потеглиха

отново.

Завиха покрай щръкнала канара и поеха надолу към още по-стръмно ждрело, врязало се в плътта на планината. Пътят напред тънеше в море от ледена мъгла. Масивен хребет заслоняваше мъгливото море, снишил се като шепи над пламък.

Навлязоха в гъстата мъгла, фаровете я сечаха като светлинни мечове.

За нула време видимостта намаля до половин метър. Звездите изчезнаха.

После тъмнината стана още по-тъмна — навлязоха в сянката на надвисналия хребет. Но вместо да стане по-студено, въздухът осезаемо се затопли. Колкото по-надолу се спускаха, толкова по-често сред снега стърчаха оголени скали — капки вода от стопен сняг се стичаха по снагите им.

Тук някъде сигурно имаше геотермална активност. Горещите извори, макар и рядко, се срещат в Хималаите — резултат са от огромното налягане на индийската континентална плоча, стържеща в азиатската. Смята се, че именно тези геотермални извори са източникът на легендите за Шангри-ла.

Снегът скоро изтъня съвсем и снегомобилите спряха. Пейнтър гледаше да се държи близо до Лиза. Погледите им се срещнаха и в нейния той видя огледален образ на собствените си страхове.

Къде, по дяволите, ги бяха довели?

Обградени от бели парки и пушки, двамата продължиха напред. Под краката им вече имаше само мокри камънаци. Появиха се стъпала, издълбани в скалата, хлъзгави от разтопения сняг. Вездесъщата мъгла изтъня и се накъса.

След няколко стъпки в сумрака се извиси скална стена, заслонена от рамото на планината. Естествена дълбока пещера. Не беше рай обаче — само назъбен черен гранит, мокър от кондензираната влага.

Повече ад, отколкото Шангри-ла.

Лиза се спъна и Пейнтър я прихвана, доколкото му беше възможно с вързани китки. И разбра защо е изгубила равновесие.

Право пред тях от мъглата се беше появил замък.

Или по-скоро половин замък.

Когато се приближиха още малко, Пейнтър прецени, че всъщност става въпрос за фасада, изсечена грубовато в дъното на

пещерата. Две гигантски кули с бойници се възправяха като стражи от двете страни на масивна централна част. Зад дебели полупрозрачни стъкла грееха светлини.

— Granitschloss — обяви Анна и ги поведе към арковиден вход, два пъти по-висок от човешки ръст, охраняван от двама великански рицари от гранит.

Тежка дъбова врата, обточена с ленти от черно желязо, запечатваше входа. Но когато групата приближи, вратата се вдигна нагоре като решетките на старинен замък.

Анна тръгна напред.

— Хайде. Нощта беше дълга, ја?

Пейнтър огледа фасадата — бойници, парапети и арковидни прозорци. По цялата си повърхност черният гранит капеше и се потеше, плачеше и ручеше. Водата приличаше на черно олио и създаваше илюзията, че замъкът се разлага пред очите им, стопява се обратно в черната скала.

Огнената светлина откъм прозорците подпалваше повърхността на замъка в адски отблясъци и напомняше картина от Йеронимус Бош. Този художник, живял през петнайсети век, се беше специализирал в изображения на ада. Ако му беше хрумнало да изобрази портите към подземния свят, сигурно щеше да ги изобрази точно като този замък.

По липса на друг избор Пейнтър последва Анна. Вдигна очи — търсеше думите, които според Данте били изсечени в портите на Ада.

„Надежда всяка тука оставете.“

Думите ги нямаше... но иначе мястото беше съвсем подходящо.

„Надежда всяка оставете...“

Това, кажи-речи, обобщаваше всичко.

20:15

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Грей стисна Фиона за лакътя и я повлече през една странична врата на сладкарницата. Измъкна я на някаква уличка, като разбута хората на тротоара.

Завиха сирени.

Явно копенхагенските пожарникари днес щяха да работят до късно.

Грей стигна до ъгъла на уличката, дърпаше Фиона след себе си. Тухла изпука близо до ухото му, миг по-късно се чу звън на рикошет. Изстрел. Грей се извъртя, бутна Фиона в уличката и се наведе. Огледа трескаво улицата за стрелеца.

И я видя.

Близо.

На половин пресечка, от другата страна на улицата.

Бледоликата млада жена от търга. Само дето сега беше облечена в черен прилепнал анцуг. Беше се сдобила и с няколко модни аксесоара. Пистолет със заглушител. Държеше го ниско до коляното си и крачеше бързо към тях. Вдигна ръка към ухото си, устните ѝ се раздвижиха.

Радиовръзка.

Когато жената пристъпи в светлината на една улична лампа, Грей разбра грешката си. Не беше филмовата звезда от търга. Тази беше с по-дълга коса. И с по-слабо лице.

По-голяма сестра на онези двамата.

Грей се извърна.

Очакваше Фиона вече да е преполовила уличката. Вместо това я видя само на пет метра от себе си, яхнала някакъв доста ръждясал лимоненозелен моторед.

— Какво правиш?

— Осигурявам ни транспорт — каза тя и пусна в чантичката си малка отвертка.

Грей затича към нея.

Пръстите на Фиона ровичкаха слепешката кълбо сплетени жици. Тя изви две и двигателят изхърка и запали.

„По дяволите...“

Биваше си я... но доверието си имаше граници.

Грей ѝ махна да се премести назад.

— Аз ще карам.

Фиона само сви рамене и плъзна дупе назад. Грей яхна мотореда, даде газ и без да включва фара, подкара по тъмната уличка. Или по-скоро запълзя.

— Хайде де — измърмори подканящо на старата машина.

— Включи на втора — каза Фиона. — Третата я прескочи. С тия таралясници иначе не става.

— Мразя да ми дават съвети, като карам.

Въпреки това я послуша и мина на четвърта. Мотопедът подскочи като стреснато жребче. Поеха доста по-бързо по уличката, лавираха на зигзаг между кофите за боклук.

Зад тях пищяха сирени. Грей хвърли поглед през рамо. Пожарна кола изрева покрай входа към уличката на път към експлозията. Преди Грей да се е обърнал напред, в полезрението му се появи тъмна фигура, очертана на фона на ярките улични светлини отзад.

Жената с пистолета.

Той даде още газ и заобиколи голям контейнер за строителни отпадъци, така че да остане между тях и жената. Придържаше се близо до стената.

Перпендикулярната улица пред тях грееше като фар.

Беше единственият им шанс.

Вперил поглед напред, той видя как втора тъмна фигура се очертава на фона на светлината и спира. Фаровете на минаващ автомобил посребриха руса коса. Поредният член на семейството. Мъж с дълъг черен шлифер. Разтвори го и измъкна изпод диплите му автомат.

Жената явно му се беше обадила и така бяха спретнали засадата.

— Дръж се! — извика Грей.

Онзи вдигна автомата с една ръка и Грей забеляза, че другата му ръка е превързана от китката до лакътя и виси на шина. Макар лицето му да беше в сянка, Грей знаеше кой им препречва пътя.

Мъжът, който беше убил Грете Неал.

Под превръзката на ръката му се криеха раните от зъбите на Бертал.

Автоматът се насочи към Грей.

Нямаше време.

Грей зави рязко, изпод гумите се вдигна прах, мотопедът се наклони и се хлъзна към стрелеца.

Автоматът изстреля приглушено, чу се и трясък на разцепено дърво откъм един вход наблизо.

Фиона изписка.

Само че това беше единственият изстрел, който онзи успя да произведе, защото отскочи, за да избегне налитащия странично мотопед. Грей изскочи от тъмната уличка, овладя плъзгащата се

машина, даде газ сред писъка на прегрята гума върху цимент и се вмъкна в движението. Един възмутен водач на ауди му изсвири гневно с клаксона си.

Грей продължи напред между автомобилите.

Фиона поотпусна хватката си около кръста му.

Грей маневрираше между по-бавните коли и набираше скорост по стръмното надолнище в този участък. Наклонът свършваше при обточена с дървета пресечка. Грей натисна спирачките, за да вземе острия завой, но мотопедът не се подчини. Грей погледна надолу. Някакъв кабел се влачеше до задната гума.

Кабелът на спирачката.

Страничното плъзгане при изхода на уличката явно го беше измъкнало от гнездото му.

— Намали! — изкрещя Фиона в ухото му.

— Спирачката не работи! — извика ѝ той. — Дръж се!

Изключи двигателя, после се опита да намали инерцията на мотопеда, като изви в странично плъзгане като скиор по стръмен склон. Провлече задната гума по бордюра сред миризма на изгорял каучук.

Стигнаха завоя с твърде висока скорост.

Грей наведе мотопеда силно настрани, металът застърга сред искри по пътната настилка. Плъзнаха се през кръстовището право пред някакъв камион. Запищяха клаксони. Засвириха спирачки.

После се удариха в отсрещния бордюр.

Мотопедът се преобърна. Грей и Фиона излетяха.

Жив плет смекчи удара в някаква степен, но все пак се търкулнаха по тротоара — спря ги една тухлена стена. Грей се наведе над Фиона.

— Как си?

Тя се изправи, повече ядосана, отколкото пострадала.

— Платих двеста евро за това нещо. — Роклята ѝ се беше скъсала почти до кръста от едната страна. Тя я притисна с ръка и се наведе да си вземе чантичката.

Костюмът на Грей беше пострадал повече и от роклята. Имаше дупка на едното коляно, а дясната страна на сакото беше като драна с метална четка. Но като се изключеха няколко ожулвания и натъртвания, двамата бяха добре.

Движението покрай тях си продължаваше.

Фиона тръгна напред.

— Тези мотопеди непрекъснато катастрофират. И пак толкова често ги крадат. Собствеността върху мотопед в Копенхаген е термин почти изпразнен от съдържание. Трябва ти мотопед? Взимаш си някой. После го оставяш за следващия, на който му потрябва. Никой не се впечатлява особено.

Ала този път явно не беше така.

Нов писък на гуми привлече вниманието им. Една черна кола изскочи на улицата на две пресечки зад тях. Твърде тъмно беше, за да различат шофьора или пътниците. Фаровете летяха към тях.

Забързаха под дърветата по тротоара, оглеждаха се за по-плътни сенки. Високата тухлена стена се точеше покрай тях. Никакви сгради, никакви пресечки. Само дълга висока стена. Иззад нея долиташе весел звънтеж на китари. Зад тях колата намали до катастрофиралия мотопед.

Нямаше съмнение, че новината за бягството им с мотопеда е била съобщена където трябва.

— Насам — каза Фиона, праметна чантичката си през рамо и го помъкна към една потънала в сенки пейка, стъпи на нея — а после приклезна, подскочи и се хвана за най-долния клон на дървото. Праметна крака през него и увисна.

— Какво правиш?

— Уличните хлапета го правят непрекъснато. Нещо като безплатен вход.

— Какво?!

— Хайде, качвай се!

Педя по педя тя се придвижи по дебелия клон, който се прехвърляше над тухлената стена. От другата страна се пусна и изчезна от погледа му.

По дяволите!

Черната кола се включи в движението.

Не му оставаше друго, освен да последва примера на Фиона. Качи се на пейката и подскочи. Иззад стената се носеше музика, вълшебно нежна в тъмната нощ. Той залази по клона.

От другата страна се разстиляше чуден свят от мигащи фенери, миниатюрни дворци — и изобщо атракционни всякакви.

Паркът „Тиволи“.

Увеселителният парк се гушеше в сърцето на Копенхаген. От мястото си на стената Грей зърна езерото в центъра му. Огледалната му повърхност грееше с хиляди светлинки. Като спици на колело от него се проточваха алеи с цветни лехи по края и водеха към окъпани в светлина павилиони и всякакви видове въртележки. Старият парк, построен в началото на двайсети век, не приличаше на съвременните чудеса на техниката — беше запазил атмосферата си на уютен панаир.

Фиона го чакаше — махаше му, застанала зад някаква служебна постройка, навярно барака за инструменти.

Грей пусна краката си и увисна на ръце.

Парче кора излетя на трески до дясната му ръка. Стреснат, той се пусна и падна, ръцете му се размахаха трескаво. Строполи се тежко в някакви цветя, удари си коляното, но меката пръст смекчи падането. От другата страна на стената изрева двигател и се затръшна врата.

Бяха ги видели.

Изкривил лице от болка, Грей закуцука към Фиона. Погледите им се срещнаха. Очите ѝ се бяха разширили. Чула беше изстрела. Без да си кажат и дума, хукнаха към сърцето на парка.

6. ГРОЗНОТО ПАТЕНЦЕ

01:22

ХИМАЛАИТЕ

Лиза се киснеше в гореща вана от естествено топли минерални води. Ако затвореше очи, спокойно можеше да си представи, че е в някой скъп европейски курорт. Стаята ѝ определено се вписваше в луксозната категория — тежки халати и кърпи от египетски памук, масивно легло с четири колони и пластове одеяла върху дебел дюшек от гъши пух. По стените висяха гоблени на средновековна тематика, а подът беше покрит с турски килими.

Пейнтър беше в предната стая и се опитваше да запали огън в малката камина.

Бяха ги настанили заедно в тази приятна малка килия.

Пейнтър беше казал на Анна Споренберг, че с Лиза се познават още от Щатите. Лъжа с цел да не ги разделят.

Лиза си беше замълчала.

Не искаше да остава сама тук.

Макар водата да беше почти гореща, Лиза трепереше. Като лекар веднага си постави диагнозата — шок след отдръпването на адреналина, поддържал я досега. Сети се как по-рано се беше нахвърлила с думи върху немкия и само дето не я беше нападнала физически. Къде ли беше умът ѝ? Заради нея можеха да ги разстрелят и двамата.

А през цялото време Пейнтър беше запазил завидно спокойствие. Дори и сега Лиза черпеше сила от присъствието му, стигаше ѝ, че го чува как слага поредната цепеница в камината, колкото и дребно да изглеждаше това. Сигурно бе изтощен. Беше минал през банята преди нея, не толкова заради хигиената, колкото като предпазна мярка срещу измръзване. Лиза беше забелязала белите петна по върховете на ушите му и беше настояла той да покисне пръв в горещата вода.

Самата тя не беше пострадала — заради по-топлите си дрехи.

Въпреки това се потопи изцяло във ваната, включително и главата, косата ѝ се разстла като ветрило. Топлината я обгърна и попи сякаш до мозъка на костите ѝ. Сетивата ѝ се разгънаха до нова перспектива. Трябваше само да вдиша, да поеме дълбоко вода в дробовете си и да се удави по своя воля. Миг на паника — и после всичко щеше да приключи. Страхът, напрежението. Щеше да поеме контрол над собствената си съдба — да си вземе обратно онова, с което похитителите я държаха заложничка.

Само едно вдишване...

— Свършваш ли? — Приглушените думи стигнаха до слуха ѝ под водата, сякаш от много далеч. — Донесоха ни вечеря.

Лиза се размърда, вдигна глава над водата и тя се отля по косата и лицето ѝ.

— Само минутка.

— Не е нужно да бързаш — извика Пейнтър откъм стаята с камината.

Чу го как слага още една цепеница в огъня.

Как бе в състояние още да се движи този човек? Три дни на легло, после ръкопашният бой в избата на манастира, мразовитият преход дотук... и още се държеше. Това ѝ даваше надежда. Може и само да си въобразяваше, но сякаш долавяше в него запас от сила, която отиваше отвъд чисто физическото.

Докато мислеше за Пейнтър, постепенно спря да трепери.

Излезе от ваната. От кожата ѝ се вдигаше пара. На една кука висеше тежък халат. Лиза не бързаше да го вземе. Високо огледало на стойка се мъдреше до старинен умивалник. Повърхността му беше запотена от парата, но голото ѝ тяло все пак се виждаше. Завъртя крак, не в пристъп на нарцислично възхищение, а за да огледа рисунъка от синини по себе си. Дълбоката болка в прасците ѝ напомни нещо важно.

Че още е жива.

Хвърли поглед към ваната.

Нямаше да ги улесни, като сложи сама край на живота си. Все щеше да издържи някак.

Навлече халата, пристегна го около кръста си, вдигна тежкото желязно резе и отвори вратата на банята. В стаята беше топло —

местното парно все пак работеше в някаква степен, а огънят в камината беше повишил температурата допълнително. Пламъчетата припукваха весело и хвърляха треперливи сенки. Свещите до леглото добавяха своя дял към уюта на домашна атмосфера, но с това източниците на осветление се изчерпваха.

Електричество нямаше.

Когато ги доведоха тук, Анна Споренберг гордо обясни, че голямата част от използваната тук енергия се генерира на геотермален принцип, разработен преди сто години от Рудолф Дизел, родения във Франция немски инженер, който по-късно изобретил дизеловия двигател. Въпреки това се опитвали да пестят електричеството и го използвали само в някои части на замъка.

Тук — не.

Пейнтър се обърна към нея. Косата му беше изсъхнала несресана и му придаваше момчешки вид. Бос и с халат като нейния, той сипваше нещо горещо в две големи каменни чаши.

— Чай от жасмин — каза и ѝ махна към малкото канапе пред камината.

На ниската масичка беше оставен поднос — сирене, самун черен хляб, нарязано на филийки печено телешко и купа с боровинки плюс каничка сметана.

— Последното ни ядене? — попита Лиза уж небрежно, но не ѝ се получи. Щяха да ги разпитват рано на следващата сутрин.

Пейнтър седна и потупа мястото до себе си.

Тя седна до него.

Докато той режеше хляба, Лиза си взе парче сирене. Подуши го и го върна в чинията. Нямаше апетит.

— Трябва да хапнеш — каза Пейнтър.

— Защо? За да съм по-силна, когато ни натъпчат с гадостите си?

Пейнтър си нави на рулце едно парче телешко и го лапна цялото. Задъвка и каза:

— Нищо не е сигурно. И да не съм научил нищо друго в живота си, това поне го знам от опит.

Тя поклати глава със съмнение.

— И какво? Просто да се надяваме на чудо?

— Лично аз предпочитам да имам план.

Тя го изглежда.

— И вече си го измислил?

— Нещо съвсем простичко. Без пушкала и гранати.

— Тогава как?

Той преглътна и отвърна:

— Нещо, което сработва почти винаги, както съм установил от личен опит.

— И то е?

— Честността.

Лиза се отпусна назад и сгърби рамене.

— Супер.

Пейнтър си взе филия хляб, намаза я с горчица, сложи отгоре парче телешко, а върху телешкото — парче сирене. После ѝ подаде сандвича.

— Яж.

Тя взе с въздишка творението му — само за да му угоди.

Пейнтър направи същия сандвич и за себе си.

— Аз например съм директорът на Сигма, което е отдел на АИОП. Работата ни е да разследваме евентуални заплахи за Съединените щати с помощта на екип от агенти, бивши членове на специалните сили. Силната ръка на АИОП, когато се изисква работа на терен.

Лиза отхапа миниатюрно парче от сандвича. Горчицата беше много.

— И можем ли да се надяваме, че твоите хора ще ни спасят?

— Съмнявам се. Няма достатъчно време. Ще минат дни, докато установят, че тялото ми не е сред руините на манастира.

— Тогава не разбирам...

Пейнтър вдигна ръка, отхапа от сандвича и продължи, без да спира да дъвче:

— Въпросът е в честността. Казваш си всичко — простичко и открито. И гледаш какво ще стане. Нещо привлече вниманието на Сигма към тази част на света. Сведения за странни болести. След като са действали толкова години, без да издадат присъствието си, на какво се дължат грешките през последните месеци? Лично аз не вярвам в съвпаденията. Чух нещо, което Анна каза на убиеца от манастира. Намекна за някакъв проблем тук. Нещо, с което не могат да се справят.

Възможно е целите ни, нашата и тяхната, да не са чак толкова различни. Възможно е да има място за сътрудничество.

— И ще ни оставят живи? — попита тя, наполовина презрително, но и със скрита надежда. Отхапа от сандвича, за да прикрие глупостта си.

— Не знам — каза той: все така залагаше на честността. — Докато сме им полезни, сигурно. Но ако спечелим няколко дни... това ще увеличи шансовете да ни спасят отвън или пък може да промени обстоятелствата в наша полза.

Лиза дъвчеше и размишляваше. Преди да се усети, сандвичът ѝ изчезна. И още беше гладна. Поделиха си купичката с боровинките — поляха ги щедро със сметана.

Изглежда Пейнтър, сякаш го виждаше за пръв път. В него имаше и друго освен упорита сила. Зад тези сини очи имаше остър ум и неизчерпаемо количество здрав разум. Сякаш усетил изпитателния ѝ поглед, той обърна очи към нея. Тя бързо сведе поглед към подноса с храната.

Довършиха вечерята си — чашите чай — в мълчание. На фона на пълните им стомаси изтощението започна да ги надвива, дори разговорът се превръщаше в нещо непосилно. А и на Лиза тишината ѝ беше приятна, така, както си седеше до него. Чувахе дишането му. Долавяше миризмата на чистата му кожа.

Допиваше подсладения си с мед чай, когато го видя да разтрива дясното си слепоочие. Едното му око бе полузатворено. Главоболието му се усилваше. Не ѝ се искаше да се прави на доктор, да го преглежда и така да засили тревогата му, затова само плъзна кос поглед по него. Пръстите на другата му ръка потрепваха. Забеляза и лекото присвиване на зениците му, докато той гледаше неподвижно пламъците в камината.

Пейнтър ѝ беше говорил за честността, но включваше ли тя и истината за състоянието му? Пристъпите сякаш зачестяваха. А и в нея се прокрадваше егоизъм, който я караше да се страхува не толкова за неговото здраве, колкото за крехката им надежда за оцеляване. Да, тя имаше нужда от него.

Изправи се.

— По-добре да поспим. Сигурно скоро ще се съмне.

Пейнтър изпъшка и кимна. Стана. Залитна и се наложи Лиза да го хване.

— Добре съм — каза той.

Дотук с честността.

Тя го поведе към леглото и отметна одеялата.

— Мога да спя на канапето — каза той и се дръпна.

— Не ставай смешен. Лягай. Не му е сега времето да се правим на скромни. Нито мястото — в крепост на нацисти.

— Бивши нацисти.

— Да бе, то пък голямата утеха.

Въпреки това той се вмъкна неохотно в леглото, както си беше с халата и всичко. Лиза заобиколи от другата страна и направи същото, като преди това духна свещите. Сенките в стаята станаха по-гъсти, но загасващият огън в камината хвърляше достатъчно светлина. Лиза не мислеше, че нервите ѝ биха издържали на пълен мрак.

Намърда се под одеялата и ги придърпа до брадичката си. Остана на разстояние от Пейнтър, с гръб към него. Той, изглежда, усети страха ѝ и се обърна към нея.

— Ако умрем — измърмори, — поне ще умрем заедно.

Лиза преглътна. Не тези думи на утеха беше очаквала да чуе, но въпреки това се почувства странно утешена. Нещо в тона му, честността, обещанието зад думите, постигнаха успех там, където измамните уверения за розово бъдеще биха се провалили.

Повярва му.

Премести се по-близо до него, намери ръката му под одеялата и пръстите им се преплетоха. Нищо сексуално, просто двама души, които имат нужда от човешко докосване. Тя праметна ръката му през гърба си.

Той стисна ръката ѝ, утешително и силно.

Тя се намести по-близо до него, той нагласи тялото си по извивките на нейното.

Лиза затвори очи, макар да не вярваше, че ще заспи.

Но на топло в прегръдките му скоро и това стана.

22:39

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Грей си погледна часовника.

Криеха се вече повече от два часа. Бяха се набутали в будката, обслужваща увеселително влакче, наречено „Мината“. Мината беше доста старомодна — вагончета на релси, които се движеха покрай подобни на къртици животинки в миньорска екипировка, които уж се трудеха в излязла от приказките подземна каменоломна. Един и същи музикален мотив се повтаряше отново и отново, като вариант на китайското мъчение с вода.

Малко след като се сляха с тълпите в парка, се качиха на тази стара атракция — преструваха се на баща и дъщеря. Но още при първия неохраняван завой скочиха от вагончето и се вмъкнаха в тази служебна будка зад люлееща се врата с надпис „Високо напрежение, опасно за живота“. Понеже така и не довършиха пътуването си през подземната галерия, Грей можеше само да си представя края му — малките весели къртици, настанени в болнични легла с диагноза тежко възпаление на белите дробове от вдишвания каменен прах.

Или така поне се надяваше.

Веселата песничка на датски се завъртя за хиляден път. Може и да не беше толкова ужасно като някои атракции в Дисниленд, но изоставаше само на косъм.

Грей беше отворил библията на Дарвин. Разлистваше я на светлината на фенерчето си и търсеше нещо, което да му подсказе защо книгата е толкова важна. Главата му пулсираше в такт с музиката.

— Имаш ли пищов? — попита Фиона. Беше се свила в единия ъгъл. — Ако имаш, застреляй ме.

Грей въздъхна.

— Остава ни само още час.

— Няма да издържа толкова.

Планът им беше да изчакат затварянето на парка. От Тиволи уж се излизаше само от едно място, но Грей не се съмняваше, че онези са поставили под наблюдение всички възможни изходи. Единственият им шанс беше да си пробват късмета в полунощ, когато тълпите щяха да се юрнат вкупом към официалния изход. Опитал се беше да провери дали Монк е пристигнал на копенхагенското летище, но желязото и медта на старата постройка си правеха шеги с мобилния му телефон. Трябваше да се доберат до летището.

— Откри ли нещо? — попита Фиона.

Грей поклати глава. Страхотно беше да видиш с очите си имената, вписани на вътрешната страна на предната корица — еволюционното дърво на семейство Дарвин. Но като се изключи това, страниците, които беше разгледал дотук, крехки и чупливи от времето, не предлагаха нищо интересно. Открил беше само някакви драсканици. Една и съща поредица, която се повтаряше отново и отново, на различни места и с различен шрифт.

Погледна бележника си. Беше преписал символите от полетата на страниците — а дали там ги беше написал лично Дарвин, или по-късният собственик на библията, нямаше как да разбере.

Бутна бележника си към Фиона.

— Това да ти изглежда познато?

Фиона въздъхна и се наведе напред. Присви очи и заразглежда символите.

— Драсканици. Не е нещо, заради което да убиваш наред.

Грей завъртя очи, но не каза нищо. Фиона беше изпаднала в мрачно настроение. Лично той я предпочиташе в състояние на хумористична отмъстителност и маниакален гняв. Откакто се бяха напъхали тук, тя сякаш се затваряше все по-навътре в себе си. Грей подозираше, че е вложила цялата си скръб и енергия в плана си да докопа библията и така да отмъсти за убийството на баба си. И сега, в тъмното, реалността започваше да я притиска.

Какво можеше да направи той?

Взе лист и химикал и се зачуди как да задържи вниманието ѝ върху настоящето. Нарисува друг символ — малката татуировка, която беше видял върху ръката на бледоликия мъж от търга.

Бутна го към нея.

— А това говори ли ти нещо?

С още по-силна и драматична въздишка тя пак се наведе напред да погледне. Поклати глава.

— Четирилистна детелина. Не знам. А ти откъде... Чакай... — Взе бележника и погледна нарисувания символ по-отблизо. Очите ѝ се разшириха. — Това съм го виждала!

— Къде?

— На една визитка — каза Фиона. — Макар че не изглеждаше точно така. — Взе химикалката му и почна да рисува.

— Чия беше визитката?

— На гадняра, който се появи преди няколко месеца да ни тършува из архива. Онзи, дето ни нарисна с фалшивата кредитна карта — обясни Фиона, без да вдига поглед от листа. — А ти къде видя детелинката?

— На ръката на мъжа, който купи библията.

Фиона изръмжа.

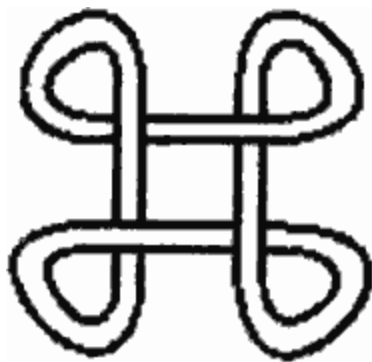
— Знаех си! Значи през цялото време онзи тип е дирижирал нещата. Първо се опита да я открадне. После се опита да прикрие следите си, като уби Мути и подпали книжарницата.

— Спомняш ли си името на визитката? — попита Грей.

Тя поклати глава.

— Само символа. Защото ми беше познат.

Бутна скицата си към него. Така нарисувана, масивната иначе татуировка разкриваше в по-голяма степен оплетеното естество на символа.

Грей потупа с пръст по страницата.

— Бил ти е познат?

Фиона кимна.

— Колекционирам значки. Е, с тия тежкарски дрехи не можех да се закича, нали така.

Грей се сети за жилетката с качулка, която носеше, когато я беше видял за пръв път — цялата беше накичена със значки от всякакъв калибър и форма.

— По едно време бях пощуряла на келтска тема — каза Фиона. — Слушах само келтска музика и повечето ми значки бяха с келтска символика.

— А този символ тук?

— Нарича се Земен квадрат или Кръстът на свети Ханс. Уж е нещо като талисман, черпи защита от четирите ъгъла на земята. — Почука с пръст четирите кръгли листчета на детелината. — Затова понякога му казват защитен възел. Предназначението му е да те пази.

Грей се замисли, но не откри нищо, което да свърже разказаното от Фиона с неговото разследване.

— Точно затова казах на Мути, че може да му има доверие — каза Фиона. Гласът ѝ се сниши до шепот, сякаш я достраша от собствените ѝ думи. — Тя не го харесваше. От пръв поглед ѝ стана антипатичен. Но когато видях това на визитката му, реших, че сигурно е точен тип.

— Нямало е откъде да знаеш.

— Мути знаеше — остро каза тя. — А сега е мъртва. Заради мен. — Вина и дълбока скръб звъннаха в думите ѝ.

— Глупости. — Грей се премести по-близо и я прегърна през раменете. — Които и да са тези хора, те са били твърдо решени да се

докопат до библията и ти го знаеш. Щяха да намерят начин да стигнат до информацията в архива ви. Не сте могли да ги спрете. Ако не си била убедила баба си да го допусне до архива, сигурно са щели да ви убият и двете още тогава.

Фиона се облегна на него.

— Баба ти...

— Не ми беше баба — прегракнало го прекъсна тя.

Грей и сам се беше досетил, но не каза нищо, а я остави да продължи когато и както сметне за добре.

— Хвана ме, докато се опитвах да открадна едни неща от магазина ѝ. Преди две години. Не извика полиция. Вместо това ми направи супа. Пилешка, с много магданоз.

На Грей не му трябваше да вижда лицето ѝ в тъмното — и така долови леката ѝ усмивка.

— Такава си беше. Вечно помагаше на уличните хлапета. Прибираше безпризорните.

— Като Бертал.

— И мен. — Дълго мълча. — Родителите ми загинаха при автомобилна катастрофа. Бяха емигранти от Пакистан. Имахме си малка къща в Уолтъм Форест, в Лондон, и градинка даже. Говорехме си, че е крайно време да си вземем куче. А после... после те умряха.

— Съжалявам, Фиона.

— Прибраха ме леля и вуйчо... тъкмо бяха пристигнали от Пенджаб. — Нова дълга пауза. — Мина месец и той започва да идва в стаята ми нощем.

Грей затвори очи. Мили Боже...

— И аз избягах... две години живях по лондонските улици, но се забърках с кофти хора. Наложих се да избягам. Така че напуснах Англия и тръгнах да обикалям Европа с раница на гръб. Преживявах някак. Докато не се озовах тук.

— И Грете те прибра.

— А сега и тя е мъртва. — Пак онзи звънтеж на вина. — Сигурно нося лош късмет.

Грей я прегърна по-силно.

— Видях я как те гледа. Появата ти в живота ѝ не е била лош късмет. Тя те обичаше.

— Аз... знам. — Фиона извърна лице. Раменете ѝ се разтресоха от тихи хлипове.

Грей просто я държеше. Накрая тя се обърна и зарови лице в рамото му. Сега беше негов ред да се бори с пристъпи на вина. Грете беше толкова щедра жена, грижовна и интуитивна, мила и способна на съпричастие. А сега беше мъртва. И навярно отчасти вината за това беше негова. Ако беше действал по-предпазливо... не толкова безразсъдно...

Други бяха платили за грешката му.

Фиона продължаваше да плаче.

Дори убийството и палежът да бяха планирани без връзка с непохватната му намеса, то последвалите му действия определено търпяха критика. Беше избягал, изоставил беше Фиона сама в хаоса, сама със скръбта ѝ. Спомни си как беше извикала след него — първо ядосано, после умоляващо.

А той не беше спрял.

— Сега си нямам никого — изплака на рамото му Фиона.

— Имаш мен.

Тя се дръпна и го погледна с насълзени очи.

— Но нали и ти си тръгваш.

— И ти ще дойдеш с мен.

— Но нали каза...

— Забрави какво съм казал. — Грей знаеше, че Фиона вече не е в безопасност тук. Щяха да я елиминират, ако не за да вземат библията, то за да ѝ затворят устата. Тя знаеше твърде много. Например... — Спомена, че знаеш адреса от фактурата за покупката на библията.

Фиона го погледна с нескрито подозрение. Вече не плачеше. Дръпна се още малко — явно се чудеше дали съчувствието му не е само начин да изтръгне от нея адреса. Грей вече разбираше откъде се е взела тази нейна вечна подозрителност — от улицата.

Разбираше също, че не бива да я притиска.

— Един мой приятел лети насам с частен самолет. По разписание трябва да кацне в полунощ. Може да се свържем с него, да се качим на самолета и да излетим накъдето искаме. Можеш да ми кажеш посоката, след като се качим. — Грей протегна ръка, за да подпечатат сделката.

Примижала с едно око, Фиона стисна ръката му.

— Дадено.

Беше нищо на фона на всичките грешки, които беше допуснал този ден, но пак беше някакво начало. Трябваше да я изведе от опасния вече Копенхаген, а в самолета щяха да са на сигурно място. Момичето можеше да остане на борда в безопасност, докато двамата с Монк си свършат работата.

Фиона му върна бележника с нарисуваните символи.

— Само за сведение... трябва да стигнем в Падерборн, Германия. Точния адрес ще ти го кажа там.

Грей прие отстъплението ѝ като символичен знак за доверие.

— Съгласен.

Тя кимна.

Сделката беше сключена.

— Само ако можеше да спреш някак тази ужасна музика — добави тя с уморена въздишка.

Сякаш по неин знак, нескончаемият припев секна. Постоянното жужене на двигателите и подрънкването на вагончетата по релсите също замлъкнаха. Във внезапната тишина под тясната врата прозвучаха стъпки.

Грей се изправи и изсъска:

— Стой зад мен!

Фиона взе библията и я пхна в чантичката си. Грей грабна някакво желязо.

Вратата се отвори и в очите им блисна ярка светлина.

Мъжът пред прага извика стреснато:

— Какво правите тука бе?

Грей поизправи гръб и отпусна желязото. Едва не го беше цапардосал.

— Атракцията е затворена — каза служителят и отстъпи в страни. — Разкарайте се, преди да съм извикал охраната.

Грей се подчини. Мъжът го изгледа намръщено, докато минаваше покрай него. Грей знаеше как изглеждат отстрани. Голям мъж и тийнейджърка, сврели се на тясно наред увеселителен парк.

— Добре ли сте, госпожице? — попита служителят. Беше забелязал подпухналите ѝ очи и съдраните ѝ дрехи.

— Добре сме. — Тя хвана демонстративно Грей под ръка. — Господинът си плати допълнително за *тази* атракция.

Мъжът разкриви отвратено лице.

— Задната врата е ей там. — И посочи към неоновия надпис. — И да не ви хващам повече тук. Опасно е. Пише го на вратата, ако не сте забелязали.

Но не толкова опасно, колкото навън. Грей си погледна часовника. Единайсет и малко. Паркът щеше да затвори чак след час. Може би пък щеше да е по-добре да си изпробват късмета сега.

В тази си част паркът бе почти пуст. Нищо чудно, че Мината беше затворила толкова рано.

Грей чу музика и весели гласове откъм езерото в центъра.

— Всички се събират за електрическия парад — каза Фиона. — Той е последната атракция, преди да затворят, заедно с фойерверките.

Грей се надяваше днешните фойерверки да не завършат със стрелба, писъци и окървавени хора. Огледа се. Фенери осветяваха нощта. Лалета преливаха от лехите. Алеите пустееха. Лошо. Бяха твърде открити.

Забеляза двама души от парковата охрана, мъж и жена — крачеха към тях някак целенасочено. Дали пък служителят по поддръжката все пак не се беше обадил на охраната?

— Време е пак да изчезнем — каза Грей и повлече Фиона в посока обратна на приближаващите охранители. Към мястото, където се стичаха хората. Вървяха бързо, в сенките под дърветата. Просто двама посетители, които нямат търпение да видят парада.

Измъкнаха се от алеите и излязоха на централния площад с езерото, блеснал под светлината на всичките фенери и лампи, с които бяха окичени павилионите и атракциите в съседство. Отсреща се чуха одобрителни викове, когато първата парадна платформа се появи на площада. Беше висока три ката и изобразяваше русалка върху скала, окъпана в изумрудени и морскосини светлини. Други платформи се появиха след първата — ярко осветени анимирани марионетки, високи по пет метра. Флейти свиреха весели мелодии под акомпанимента на барабани.

— Парадът на Ханс Кристиан Андерсен — обясни Фиона. — По случай двеста години от рождението му. Той е патронът на града.

Грей тръгна до нея към тълпата, скупчила се покрай маршрута на парада. Огромно огнено цвете се разпукна в небето под съпровода на

нисък бумтеж. Цветни каскади от примигващи светлинки се стрелнаха като спици във всички посоки.

Вече бяха близо до развълнуваното човешко море. Грей се оглеждаше внимателно, отваряше си очите на четири за руси хора в черни дрехи. Ала това беше Копенхаген. Всеки пети беше рус. А черното, изглежда, беше на мода в Дания през този сезон.

Сърцето му биеше в ритъм с барабаните. Фойерверките сякаш избухваха в гърдите и ушите му. Най-накрая все пак се сляха с тълпата.

Точно над главите им изпука и избухна още едно огнено цвете.

Фиона се спъна.

Грей я улови; ушите му пищяха.

Фиона вдигна очи към него. Изглежда го невярващо. После вдигна ръка. Вдигна я към него. Беше се хванала за хълбока. Дланта ѝ беше цялата в кръв.

04:02

ХИМАЛАИТЕ

Пейнтър се събуди — в мрак. Огънят в камината беше загаснал. Колко време беше спал? Без прозорци времето в стаята сякаш беше спряло. Едва ли бе спал дълго обаче.

Нещо го беше събудило.

Надигна се на лакът.

В другия край на леглото Лиза също беше будна и гледаше към вратата.

— Усети ли?

Стаята се разтресе. Далечен трясък прониза тишината, басов, усетиха вибрациите чак в червата си.

Пейнтър отметна завивките.

— Става нещо.

Посочи купчината дрехи, оставени им от домакините. Облякоха се набързо — топло бельо, избелели дънки и дебели пуловери.

Лиза запали свещите до леглото и obu тежките кожени ботуши, подходящи повече за мъж. Зачакаха мълчаливо...

— Какво беше това според теб? — прошепна Лиза.

Отнякъде се чуха отсечени викове.

— Не знам... но мисля, че скоро ще научим.

Ботуши изтрополиха по каменния коридор и спряха пред вратата. Последва силно стържене — махаха желязното резе, което я залостваше отвън.

Четирима мъже с пушки нахлуха в стаята. И пети след тях. Много приличаше на Гюнтер — огромен мъж с дебел врат и твърда четина на главата, сребриста или светлосива. Беше с кафяви торбести панталони, напъхани във високи черни ботуши, и риза в същия кафяв цвят.

Липсваше му само черната лента със свастика на ръката, за да е пълен образ и подобие на нацистки щурмовак.

Или по-скоро на бивш нацистки щурмовак.

И лицето му беше бледо като на Гюнтер, само че с лицето на този нещо не беше наред. Лявата му половина бе отпусната като на човек, прекарал мозъчен удар. Лявата му ръка трепереше парализирано, когато посочи с нея към вратата.

— Kommen mit mir! — нареди рязко той.

Казваше им да излязат. Обърна се и излезе пръв, сякаш и за миг не допускаше, че затворниците може да не се подчинят. Но пък насочените към тях пушки определено му даваха основание за такава увереност.

Пейнтър кимна на Лиза. Излязоха заедно, следвани от четиримата пазачи. Коридорът беше тесен, изсечен в скалата, двама души едва можеха да вървят един до друг. Единствената светлина идваше от фенерчетата, прикрепени към пушките на охраната. Мракът напред отстъпваше пред танцуващи сенки. Тук беше значително по-студено, отколкото в стаята, но се търпеше.

Не ги отведеха далеч. Пейнтър прецени, че се движат към фасадата на замъка. Оказа се прав. Даже чу далечния вой на вятъра. Явно бурята отново се беше развилняла.

Здравенякът почука на една резбована дървена врата. Приглушен глас отвътре го подкани да влезе. Мека светлина се изля в коридора заедно с топъл повей.

Пейнтър влезе преди Лиза и се огледа. Стаята приличаше на библиотека или кабинет в провинциален стил. На височина заемаше два ката, четирите стени бяха покрити с библиотечни рафтове. Горният кат беше обточен с галерия от тежък метал без никакви декорации. Нагоре водеше само една стръмна стълба.

Топлината идваше от голяма зидана камина, в която гореше огън. Маслен портрет на мъж в немска униформа им се звереше отвисоко.

— Дядо ми — каза Анна Споренберг, щом забеляза накъде гледа Пейнтър. Изправи се иззад огромно дървено писалище. И тя беше с черни дънки и пуловер. Явно това влизаше в правилата за вътрешния ред тук. — Поел замъка след войната.

Посочи им към креслата пред камината. Пейнтър забеляза тъмните сенки под очите ѝ. Май изобщо не бе спала тази нощ. Усети и някаква миризма на дим да се носи от дрехите ѝ, на кордит като че ли.

Интересно.

Погледите им се срещнаха и той настръхна. Въпреки очевидната ѝ умора очите ѝ гледаха ясно и съсредоточено. Плюс подмолен, хищнически, пресметлив блясък. Тази жена не беше лесен противник. И изглежда, го преценяваше също толкова напрегнато, колкото той нея, взимаше му мярката.

Какво ставаше тук?

— Setzen Sie, bitte — каза тя и кимна към креслата.

Пейнтър и Лиза седнаха един до друг. Анна седна срещу тях. Здравеният заста на пост до затворената врата, скръстил ръце пред гърдите си. Другите четирима със сигурност чакаха в коридора. Пейнтър огледа стаята. Единственият друг изход беше дълбоко разположен прозорец с дебело стъкло, заскрежено до непрозрачност и с гъста желязна решетка.

Никакъв шанс за бягство в тази посока.

Насочи вниманието си към Анна. Може би имаше друг начин да се измъкнат. Засега тя се държеше възпитано, но едва ли ги бяха довели тук за светски разговор. Нужна му беше информация, колкото повече, толкова по-добре, но трябваше да подходи предпазливо. Забеляза фамилната прилика на Анна с масления портрет. Ставаше за начало.

— Казахте, че дядо ви е „поел“ замъка — подхвана Пейнтър, с мисълта, че така ще получи някои отговори, без да навлиза в опасна територия. — Кой го е управлявал преди това?

Анна се облегна назад, явно се наслаждаваше на кратката отмора пред камината. Въпреки това вниманието ѝ си остана съсредоточено, ръцете стиснати в скута, а погледът ѝ се плъзна към Лиза, преди отново да се закове върху Пейнтър.

— Granitschloss има дълга и тъмна история, господин Кроу. Чували сте за Хайнрих Химлер, нали?

— Вторият човек след Хитлер?

— Да. Шефът на СС. Също така луд и истински касапин.

Пейнтър се изненада да чуе подобно описание тъкмо от нея. Някакъв номер ли беше? Усещаше, че ги въвличат в някаква игра. А той не знаеше правилата ѝ, засега поне.

Анна продължи:

— Химлер вярвал, че е прероденият Хенрих Първи, който през десети век основава Саксонската династия. Вярвал дори, че получава психически послания от него.

Пейнтър кимна.

— Чувал съм, че се интересувал от окултното.

— По-скоро е бил обсебен от него. — Анна сви рамене. — И не бил единственият в Германия по онова време. А и по-рано — спомнете си за мадам Блаватска, която всъщност измислила термина „ариец“. Твърдяла, че получила тайно познание, докато се обучавала в един будистки манастир. Тайни учители уж ѝ разкрили, че човечеството било деградирало от по-висша раса и един ден щяло да еволюира обратно до първоначалното си превъзходство.

— Пословичната господарска раса — каза Пейнтър.

— Именно. По-късно Гуидо фон Лист смесва нейните теории с немската митология и приписва на въпросната арийска раса нордически произход.

— И германският народ налага тази история с все кукичката, плувката и кордата — каза Пейнтър, сам хвърляйки въдицата.

— И защо не? След поражението ни в Първата световна война подобна идея звучала ласкателно. Била подета от множество окултни ложи в Германия. Обществото „Туле“, обществото „Врил“, Ордена на новите тамплиери.

— Ако не греша, Химлер също е бил в „Туле“.

— Да, райхсфюрерът вярвал напълно в тази митология. Дори в магическите свойства на нордическите руни. Точно затова избрал двойната руна „зиг“ — двойна светкавица, като символ на собствения си орден от рицари-жреци, небезизвестния Schutzstaffel, или СС. Като изучавал писанията на мадам Блаватска, Химлер стигнал до

заклучението, че Хималаите са родният дом на арийската раса и че пак тук арийците ще се възродят.

Лиза се обади за пръв път:

— Значи Химлер наистина е пращал експедиции в Хималаите. — С Пейнтър се спогледаха. Бяха говорили за това. Значи не бяха много далеч от истината. Но Пейнтър още не разбираше какво се крие зад загадъчните думи на Анна.

„Ние не сме нацисти. Вече не.“

Стараеше се да поощрява общителността ѝ, преди желанието ѝ да говори да се е изпарило. Усещаше, че го подвеждат, но накъде — нямаше представа. Мразеше да е на тъмно, но предпочиташе да не го показва.

— И какво е търсил Химлер по тези места? — попита той. — Някакво изгубено племе арийци? Или своята Шангри-ла, рая за белите шовинисти?

— Не точно. Под прикритието на антропологически и зооложки изследвания Химлер пратил членове на СС да търсят „доказателства“ за отдавна изчезналата господарска раса. Убеден бил, че тук ще намери следи от нея. И макар че не намирал нищо, това само подсилвало решимостта му и го тласкало още по-надълбоко в лудостта. Когато започнал строителството на крепост на СС в Германия, личния си замък Вевелсбург, построил негов огледален образ тук — прекарвали със самолети стотици затворници от различни концентрационни лагери в Германия. Прекарвали и цял тон златни кюлчета. За да се издържа замъкът. Кое то и станало, с внимателни инвестиции.

— Но защо го е построил тук? — попита Лиза.

Пейнтър смяташе, че се досеща.

— Вярвал е, че арийската раса ще се възроди за нов живот в тези планини. Построил е първата им цитадела.

Анна кимна, сякаш му признаваше точка в някакъв двубой.

— Вярвал също, че тайните учители, просветили някога мадам Блаватска, още са живи. Построил им крепост, централа, където да се стече цялото търсено познание и опит.

— И появили ли се тайните учители? — подигравателно попита Пейнтър.

— Не. Но пък се появил моят дядо, след края на войната. И донесъл нещо вълшебно, нещо, което можело да сбъдне мечтата на

Химлер.

— И какво било то? — попита Пейнтър.

Анна поклати глава.

— Преди да продължим разговора си, трябва да ви задам един въпрос. И ще оценя по достойнство откровения отговор.

При тази внезапна смяна на темата Пейнтър се намръщи.

— Знаете, че не мога да ви обещаю това.

Анна се усмихна за пръв път.

— Дори и тази откровеност не остава неоценена, господин Кроу.

— И какъв е въпросът? — попита любопитно той. Явно се приближаваха към сърцевината на мистерията.

Анна го изгледа продължително.

— Болен ли сте? Трудно ми е да преценя. Изглеждате ми съвсем с ума си.

Пейнтър само дето не зяпна. Точно този въпрос изобщо не беше очаквал.

Преди да е отговорил, го направи Лиза:

— Да.

— Лиза... — почна той предупредително.

— Тя и без това ще разбере. Не е нужно да си лекар, за да го видиш. — Лиза се обърна към Анна. — Налице са признаци за вестибуларна нестабилност, нистагмус и дезориентация.

— А пристъпи на мигрена със зрителни смущения?

Лиза кимна.

— Така и предполагам. — Тя се облегна назад. Тази информация незнайно защо я успокои.

Пейнтър се намръщи. Защо?

Лиза настоя:

— На какво се дължат симптомите? Мисля, че имаме... че той има право да знае.

— Това е тема на един по-дълъг разговор, но още сега мога да ви кажа каква е прогнозата.

— И каква е.

— Господин Кроу ще умре след три дни. В ужасни мъки.

Пейнтър се насили да не реагира.

Лиза също запази самообладание, тонът ѝ бе делови.

— Има ли лечение?

Анна погледна Пейнтър, след това Лиза.
— Не.

23:18

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Трябваше да я заведе на сигурно място — но първо при лекар. Усещаше как кръвта тече от раната и се просмуква през ризата ѝ.

Тълпата ги притискаше. Проблясваха светкавици на фотоапарати и изнервяха Грей още повече. Музика и песни се носеха покрай езерото заедно с парада от платформи. Огромни анимирани марионетки се извисяваха в небето, кимаха и се полюшваха над тълпата.

Трещяха нови и нови фойерверки.

Всичко това минаваше покрай ушите му. Беше се привел и продължаваше да се оглежда за стрелеца, който беше ранил Фиона. Погледнал беше за миг раната ѝ. Лека беше, куршумът само я беше закачил. Въпреки това момичето се нуждаеше от лекарски грижи. Лицето ѝ беше бяло като платно от болката.

Изстрелът беше дошъл отзад. Което означаваше, че стрелецът е заел позиция някъде сред дърветата и ниските храсти. Извадили бяха голям късмет, че изобщо бяха стигнали до множеството от хора край езерото. Но сега, след като ги бяха открили, преследвачите със сигурност затягаха обръча. И се смесваха с тълпата.

Погледна си часовника. Четиридесет и пет минути до затварянето на парка.

Спешно му трябваше план... нов план. Вече не можеха да чакат до полунощ, за да се измъкнат под прикритието на тълпата. Щяха да ги открият много преди това. Налагаше се да действат веднага.

Ала участъкът между множеството около езерото и изхода беше почти пуст. Ако рискуваха с луд спринт към изхода, щяха да се озоват на открито. А и портата при изхода на парка със сигурност се наблюдаваше.

Фиона притискаше раната си с ръка. Между пръстите ѝ се процеждаше кръв. Вдигна поглед към него — беше на ръба на паниката.

Прошепна му:

— Какво ще правим?

Грей се стремеше да са в постоянно движение сред множеството. Само една идея му беше хрумнала. Опасно беше, но с предпазливост нямаше да се измъкнат от парка. Погледна Фиона и каза:

— Трябва да си окървавя ръцете.

— Какво?!

Той посочи ризата ѝ.

Тя повдигна смръщено крайчеца ѝ.

— Внимавай...

Грей нежно избърса кръвта, която се процеждаше от откритата рана. Фиона примижа и тихичко простена.

— Извинявай — каза той.

— Пръстите ти са ледени — измърмори тя.

— Как си?

— Ще оживея.

Това беше целта на занятието.

— След малко ще трябва да те вдигна — каза Грей.

— Какво си намислил?

— Щом ти кажа, почваш да пициш.

Тя сбърчи озадачено нос, но после кимна.

Грей зачака подходящия момент. Флейти и барабани прозвучаха в далечината. Грей поведе Фиона към централната порта. Над главите на група ученици мерна позната фигура в шлифер, видя и ръката с шина. Убиецът на Грете. Вървеше през учениците и се оглеждаше във всички посоки.

Грей се оттегли сред група германци, които пееха балада в тон с флейтите и барабаните. Песента свърши и сякаш в последен акорд нов взрив на фойерверки се пръсна над езерото.

— Хайде — каза Грей и се наведе. Намаза лицето си с кръв и вдигна Фиона на ръце. После извика силно:

— Бомба!

Припукващи експлозии накъсаха вика му.

— Викай! — прошепна в ухото на Фиона.

И вдигна отново окървавеното си лице. В същия миг Фиона запищя агонизиращо в ръцете му.

— Бомба! — изкрещя отново Грей.

Всички се заобръщаха към тях. Фойерверките трещяха. Кръвта лъщеше по страните му. Отначало никой не помръдна. После, като обръщаща се вълна, един човек отстъпи назад и се блъсна в друг. Надигнаха се уплашени викове. Още хора заотстъпваха.

Грей се смеси с отстъпващите, буташе се сред най-паникьосаните.

Фиона пищеше и мятеше ръце. От пръстите на едната капеше кръв.

Паниката плъзна като горски пожар. Виковете на Грей прихванаха като искра на сухи подпалки — атентатите в Лондон и Испания бяха още пресни в съзнанието на хората. И други се развиваха, че имало бомба — страшната дума се предаваше от човек на човек.

Тълпата се заблъска като подплашено стадо. Блъсканицата подсилваше страха. Фойерверките заглъхнаха, но паниката вече се предаваше по пътя на парада. Първо един, след него още двама хукнаха към изхода, броят им растеше в геометрична прогресия. Тропот на крака, отдалечаващ се и едновременно все по-силен.

Потокът се превърна във вълна.

Паническото бягство към изхода започна.

Грей се остави на тълпата, притискаше Фиона към гърдите си. Молеше се никой да не бъде стъпкан. Но поне засега хората, изглежда, запазваха известно самообладание. Фойерверките вече не трещяха и ужасът отстъпи пред объркването. Въпреки това тълпата се носеше към централната порта.

Грей пусна Фиона да стъпи на земята, та ръцете му да са свободни. Избърса лицето си с ръкава на сакото. Фиона вървеше до него, хванала с една ръка колана на панталоните му, за да не ги раздели тълпата.

Грей кимна към портата.

— Ако стане нещо... тичай. Без да спираш.

— Не знам дали ще успея. Много ме боли.

Беше започнала да накуцва, превита леко над ранената си страна.

Парковата охрана се опитваше да въведе някакъв ред при портата, за да не се стигне до жертви. Двама пазачи обаче стояха встрани и изобщо не помагаша на колегите си. Млади мъж и жена. И двамата руси до бяло. Участниците в търга. Вардеха изхода,

дегизирани с униформи на парковата охрана. Държаха ръце върху кобурите на кръста си.

Само за миг погледът на жената се засече с неговия.

И се плъзна нататък.

После се върна рязко.

Беше го познала.

Грей даде на заден, едва удържаше натиска на тълпата.

— Какво? — попита Фиона, когато я задърпа след себе си.

— Връщаме се. Трябва да намерим друг изход.

— Къде?

Грей свърна настрани, защото пробивът назад изглеждаше почти невъзможен. След миг се откъсна от множеството. Само шепа хора все още се блъскаха около тях.

Трябваше им по-добро прикритие.

Стигнаха до края на изоставения параден маршрут. Платформите бяха спрели, светлинките им още примигваха, но без музикален съпровод. Изглежда, паниката беше обхванала и хората, които ги управляваха, и те си бяха плюли на петите. Дори служителите от охраната се бяха изтеглили към портата.

Грей зърна отворената врата на кабината на една от платформите и подвикна:

— Насам.

Измъкна Фиона от тълпата и хукна към платформата. Над кабината се издигаше великанска ярко осветена патица с несъразмерно голяма глава. Грей се сети кого изобразява марионетката. Грозното патенце от едноименната приказка на Ханс Кристиан Андерсен.

Хукнаха под едно от разперените крила, грейнало от примигващи жълти светлини. Грей помогна на Фиона да се мушне в кабината. Очакваше всеки момент да го прострелят в гръб. Качи се след нея и затвори вратата.

Погледна през предното стъкло и видя, че с право е бил предпазлив.

От тълпата се отдели облечена в черно фигура. Убиецът на Грете. Дори не си правеше труда да прикрива автомата си — цялата охрана се беше събрала при портата. Движеше се по края на изтеглящата се тълпа и оглеждаше езерото и парадната колона.

Грей натисна Фиона надолу и също се приведе.

Убиецът мина на метри от тях и продължи покрай изоставените платформи.

— Но косъм беше — прошепна Фиона. — Трябва да...

— Шшш. — Грей притисна пръст до устните й — и без да иска, закачи с лакът някакво лостче. Нещо в таблото изтрака.

Ох, мамка му...

Високоговорителите, скрити в марионетката над тях, се включиха.

— ПА-ПА-ПА... ПА-ПА-ПА...

Грозното патенце се беше събудило.

Твърде шумно при това.

Грей се изправи. На трийсет метра от тях убиецът се обърна.

Вече нямаше как да се скрият.

Внезапно двигателят на платформата заръмжа. Грей извърна поглед и видя, че Фиона също се е изправила и държи скоростния лост.

— Ключът не беше изваден — каза тя и включи на скорост. Платформата се сурна напред и напусна колоната.

— Фиона, дай на мен...

— Последния път ти кара. И виж докъде стигнахме. — Насочи се право към стрелеца с автомата. — Освен това имам да си връщам на това копеле.

Значи и тя го беше познала. Човекът, убил баба й. Докато онзи вдигне автомата, тя вече беше минала на втора. Носеше се към него, сляпа сякаш за опасността.

Грей огледа трескаво кабината за нещо, с което да й помогне.

Толкова много лостове...

Убиецът стреля.

Грей примижа, но Фиона вече беше извъртяла волана. Единият ъгъл на предното стъкло се напука като паяжина — куршумът беше минал далеч от целта. Фиона завъртя волана обратно, опитваше се да прегази стрелеца.

Завоят се оказа твърде остър и платформата, с висок център на тежестта, се изправи на две гуми.

— Дръж се! — изпищя Фиона.

Платформата се срина на четири гуми, но краткото залитане даде на убиеца време да хукне вляво. Беше дяволски бърз и вече насочваше

автомата си с намерение да стреля от упор през страничния прозорец, когато платформата мине край него.

А нямаше време за друга маневра.

Грей погледна към редицата лостове и стисна най-левия. Той трябваше да е. Дръпна го. Машинарията в корема на Грозното патенце пристърга. Лявото му крило, вдигнато досега, се спусна надолу. Удари стрелеца във врата, странично, и му строши прешлените. Повдигна го и го захвърли настрани.

— Към портите! — извика Грей на Фиона.

Грозното патенце неочаквано се беше превърнало в хищна птица.

— ПА-ПА-ПА... ПА-ПА-ПА...

Силното квакане на платформата им разчисти пътека сред тълпата. Хората се пръскаха настрани. Тълпата изблъска служителите от охраната. Дори и дегизираните. Служебният вход до централната порта, отворен, за да поеме част от излизащото множество, се оказа открит.

Фиона насочи платформата натам.

Патето се вмъкна в него, но входът се оказа тесен и лявото — смъртоносното — крило се откъсна. Кабината се разтресе, но вече бяха на улицата. Фиона настъпи газта.

— Свий в първата пресечка — каза Грей и посочи.

Тя се подчини и мина на по-ниска скорост като истински професионалист. Грозното патенце взе плавно завоя. След още два завоя Грей я накара да намали.

— Не можем да останем в това нещо — каза той. — Твърде много се набиваме на очи.

— Сериозно? — Фиона го погледна и поклати невярващо глава.

Грей измъкна дълъг ключ от едно сандъче с инструменти. Накара момичето да спре на върха на едно нанадолнище и да слезе. Премести се на шофьорското място, запъна с ключа педала за газта и скочи на тротоара.

Грозното патенце потегли, цялото грейнало в светлинки — летеше по нанадолнището и забърсваше паркираните коли. Където и да спреше накрая, щеше да е сред трясък на огънати ламарини, и с повечко късмет това щеше да отвлече вниманието на преследвачите им.

Тръгнаха в обратната посока. Поне час-два би трябвало да са в безопасност. Грей си погледна часовника. Имаха достатъчно време да стигнат до летището. И до Монк. Който всеки момент трябваше да кацне.

Фиона куцукаше до него и току поглеждаше назад.

Зад тях Грозното патенце квакаше в нощта.

— ПА-ПА-ПА... ПА-ПА-ПА...

— Ще ми липсва — каза Фиона.

— И на мен.

04:35

ХИМАЛАИТЕ

Пейнтър стоеше до камината. След произнасянето на смъртната му присъда беше станал.

Здравеният при вратата беше направил три крачки напред, когато Пейнтър се изправи, но Анна беше вдигнала ръка да го спре.

— Nein, Klaus. Alles ist ganz recht.

Пейнтър изчака здравеняка да се върне на поста си при вратата и попита:

— Няма лечение, така ли?

Анна кимна.

— Да. Няма.

— Тогава защо при него не се проявява умопомрачението на монасите? — попита Лиза.

Анна погледна Пейнтър.

— Не сте били в манастира, ја? Били сте в селото? При вас облъчването е било по-слабо. Вместо бързата неврологична дегенерация при вас се проявява бавна и по-обща физическа такава. Но изходът е също толкова летален.

После, изглежда, долови нещо на лицето му.

— Макар да няма лечение, има надежда дегенерацията да се забави. С годините при експериментите си с животни стигнахме до някои модели, които изглеждат обещаващи. Можем да удължим живота ви. Или по-скоро можехме.

— Какво имате предвид? — попита Лиза.

Анна се изправи.

— Точно затова ви повиках. Да ви покажа нещо. — Кимна на Клаус и той отвори вратата. — Елате. И може би ще намерим начин да си помогнем взаимно.

Пейнтър подаде ръка на Лиза, Анна мина пред тях. Любопитството го изгаряше. Усещаше капан и надежда едновременно.

Каква по-добра стръв?

Докато се изправяше, Лиза се наведе към него и прошепна:

— Какво става?

— Не съм сигурен. — Погледна към Анна, която говореше с Клаус.

„Може би ще намерим начин да си помогнем взаимно.“

Пейнтър беше планирал да ѝ предложи същото, дори вече го беше обсъдил с Лиза: да се пазарят за живота си, да спечелят време. Дали не ги бяха подслушали? Дали в стаята имаше бръмбари? Или нещата тук бяха се влошили дотам, че наистина имаха нужда от съдействието им?

Започваше сериозно да се тревожи.

— Може да е свързано с експлозията, която чухме — каза Лиза.

Пейнтър кимна. Определено му трябваше повече информация. Притесненията за собственото си здраве засега оставяше на изчакване... макар че не му беше лесно с този нов пристъп на главоболие, което се беше настанило зад очите му чак до кътниците и с всяка пулсация му напомняше за болестта, разяждаща тялото му.

Анна им махна да я последват. Клаус отстъпи назад. Не изглеждаше доволен. Но пък Пейнтър не знаеше как изглежда този тип, когато е доволен. Всъщност се надяваше изобщо да не разбере. Доволството на този мъж сигурно изискваше писъци и кървища.

— Последвайте ме, моля — с хладна любезност ги подкани жената.

Излезе през вратата и двама от пазачите в коридора тръгнаха с нея. Клаус тръгна след Лиза и Пейнтър, последван от останалите двама въоръжени мъже.

След няколко завоя поеха по прав тунел, по-широк от другите. Тук осветлението се осигуряваше от електрически крушки в защитни решетки покрай едната стена. Това беше и първият знак за съвременни удобства.

Миришеше на дим и миризмата ставаше все по-силна. Пейнтър отново се обърна към Анна.

— Значи знаете какво е причинило заболяването ми?

— Беше злополука.

— Злополука, свързана с какво? — настоя той.

— Не може да се отговори с две думи. Свързано е с нещо от далечното минало.

— От времето, когато сте били нацисти?

Анна хвърли поглед към него.

— От времето, когато животът се е зародил на планетата.

— Сериозно? — възкликна Пейнтър. — Та колко е дълга тази история? Не забравяйте, че ми остават само три дни.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Във вашия случай ще почна от времето, когато дядо ми дошъл в Granitschloss. В края на войната. Какво знаете за хаоса от онзи период? Хаосът в Европа, докато Германия се свивала?

— Всеки гледал да заграби каквото може.

— И не само земята и ресурсите ни, но и научните ни изследвания. Съюзническите сили, всяка за себе си, пращали отряди учени и войници със задачата да опоскат страната и да откраднат каквото могат от секретната ни технология. На принципа който превари, той натовари. — Анна се намръщи. — Разбирате какво имате предвид, нали?

Пейнтър и Лиза кимнаха.

— Само Британия пратила пет хиляди войници и цивилни под кодовото име Т-Форс. Технологична сила. Официалната им задача била да локализират и предпазят немската технология от разграбване, макар че именно разграбването било истинската им задача, в която се състезавали с американските, френските и руските си конкуренти. А знаете ли кой е основателят на британската Т-Форс?

Пейнтър поклати глава. Нямаше как да избегне сравнението между собствената си Сигма Форс и британските отряди от края на Втората световна. Технологични мародери. Много би се радвал да обсъди темата с основателя на Сигма Шон Макнайт. Ако оживееше дотогава.

— Кой е бил водачът им? — попита Лиза.

— Един джентълмен на име Ян Флеминг. Би трябвало да сте чували за него.

Лиза изсумтя пренебрежително.

— Писателят, който създал Джеймс Бонд?

— Същият. Казват, че героят му бил събирателен образ на мъжете от отряда му. Това дава някаква представа за арогантността и кавалерството на онези техномародери.

— Победителите не ги съдят — цитира Пейнтър и вдигна рамене.

— Може и така да е. Но дълг на дядо ми било да опази колкото се може повече от тази технология. Бил офицер от Sicherheitsdienst. — Погледна косо Пейнтър. Изпитваше го.

Значи играта не беше свършила. А той знаеше отговора.

— Sicherheitsdienst е била групата командоси на СС, натоварени със задачата да евакуират германските съкровища — произведения на изкуството, злато, антики и технология.

Анна кимна.

— През последните дни на войната, докато руската армия пробивала през източните ни граници, на дядо ми била възложена задача — от онези, които вие, американците, наричате „черни“. Получил заповедите си лично от Хайнрих Химлер, преди райхсфюрерът да бъде заловен и да се самоубие.

— И заповедите са били?

— Да премести и опази един проект с кодовото име Хронос, като унищожи всички доказателства за съществуването му. В сърцето на проекта било устройство, наречено простичко Die Glocke. Изследователската лаборатория била заровена дълбоко под земята в изоставена мина в Судетските планини. Отначало дядо ми нямал никаква представа каква е целта на проекта. Когато разбрал, едва не го унищожил, въпреки получените изрични заповеди.

— Значи избягал с Камбаната. Как?

— Имало два работни плана. Единият предвиждал бягство на север през Норвегия, другият — на юг през Адриатическо море. И по двата маршрута чакали агенти, готови да съдействат. Дядо ми избрал да тръгне на север. Химлер му бил казал за Granitschloss. Дядо ми се добрал дотук с група нацистки учени, някои от тях били работили в

лагерите. Всички търсели място, където да се скрият. А и дядо ми им предложил проект, на който малцина учени биха устояли.

— Камбаната — заключи Пейнтър.

— Именно. Предложил им нещо, което много учени по онова време били търсили чрез други средства.

— И то е?

Анна въздъхна и хвърли поглед към Клаус.

— Съвършенство. — Помълча известно време, потънала в тъжни мисли.

Проходът най-после свърши. В дъното му имаше огромна двойна врата — отворена. Зад нея грубо стълбище се спускаше в спирала надолу. Беше изсечено в скалата и обикаляше около централна колона от стомана, дебела колкото дънер на дърво. Заслизаха.

Пейнтър погледна нагоре. Колоната пробиваше тавана и продължаваше нагоре... може би през цялата планина. „Гръмоотвод“, помисли си. Във въздуха се усещаше лъх на озон, по-силен дори от миризмата на пушек.

Анна забеляза къде се е загледал.

— Използваме шахтата като отвод за излишната енергия. — И посочи нагоре.

Пейнтър изви още повече врат. Сети се за призрачните светлини, наблюдавани в района. Това ли беше източникът им? На светлините, а и на болестта може би?

Преглътна гнева си и се съсредоточи върху стъпалата. Главата му пулсираше от болка, а спускането по спирала не се отразяваше добре на стомаха му. С надеждата да отклони вниманието си от неприятните усещания, той продължи разговора.

— Камбаната. За какво служи?

Анна се отърси от мислите си.

— В началото никой не знаел. Появила се в резултат на едно изследване върху нов източник на енергия. Някои дори смятали, че е груба версия на машина на времето. Точно затова ѝ дали кодовото име Хронос.

— Пътуване във времето? — попита невярващо Пейнтър.

— Не забравяйте — каза Анна, — че в някои технологии Германия била на светлинни години пред другите нации по онова време. Затова и научното пиратство в годините след войната

придобило такива неவிждани размери. Но да се върнем назад. В началото на века две теоретични системи се конкурирали помежду си — теорията на относителността и квантовата теория. И макар да не си противоречали директно, дори Айнщайн, бащата на относителността, ги смятал за несъвместими. Теориите разделили научната общност на два лагера. И всички ние много добре знаем на коя страна застанал в по-голямата си част западният свят.

— Относителността на Айнщайн.

Анна кимна.

— Кое то довежда до разделянето на атома, бомбите и ядрената енергия. Целият свят се превръща в един огромен проект „Манхатън“. И всичко това — основано на работата на Айнщайн. Нацистите поемат по различен път, но със същата решителност. Имат си свой еквивалент на проекта „Манхатън“, само че той се основава на другата теория. Квантовата.

— И защо са тръгнали по този път? — попита Лиза.

— По една съвсем проста причина. — Анна се обърна към нея. — Защото Айнщайн бил евреин.

— Какво?!

— Спомнете си контекста на онова време. Айнщайн бил евреин. В очите на нацистите този факт омаловажавал откритията му. Вместо това нацистите взели присърце физичните открития на чистокръвни немски учени, смятали, че тяхната работа е по-важна и истинска. Базирали своя проект върху работата на учени като Вернер Хайзенберг и Ервин Шрьодингер, и основно върху откритията на Макс Планк, бащата на квантовата теория. Всички те имали дълбоки корени във фатерланда. И така нацистите насочили усилията си към практическите приложения на квантовата механика, работа, която и днес се смята за истински научен пробив. Нацистките учени смятали, че чрез експериментиране с квантови модели е възможно да се открие нов източник на енергия. Нещо, за което в съвременния западен свят започна да се говори едва през последните години. Съвременната наука го нарича енергията на точка нула.

— Точка нула? — Лиза погледна Пейнтър.

Той кимна. Познаваше добре това научно схващане.

— Когато нещо се охлади до абсолютната нула — двеста седемдесет и три градуса под нулата по Целзий, — движенията на

атомите спират напълно. Никакво движение. Нулевата точка на природата. Дори и тогава обаче енергията продължава да съществува. Фонова радиация, която не би трябвало да е там. Присъствието на тази енергия не може да се обясни адекватно чрез традиционните теории.

— Но квантовата теория го обяснява — твърдо каза Анна. — Тя допуска движение дори когато материята е замръзнала до абсолютна неподвижност.

— Как е възможно това? — попита Лиза.

— При абсолютната нула частиците може и да не се движат нагоре, надолу, наляво и надясно, но според квантовата механика могат да преминават към и извън съществуване, като по този начин генерират енергия. Която се нарича енергията на точка нула.

— Към и извън съществуване? — Лиза не изглеждаше убедена.

Пейнтър пое юздите.

— Квантовата физика е склонна да залита към чудатости. Но макар концепцията да звучи откачено, енергията е реална. Установена в лабораторни условия. По целия свят учени се опитват да овладеят тази енергия, която е в ядрото на всичко съществуващо. Тя би била източник на безкрайна, неизчерпаема сила.

Анна кимна.

— И нацистите експериментирали с тази енергия със същото старание и хъс, които западният свят влага в проекта „Манхатън“.

Очите на Лиза се разшириха.

— Неограничен източник на енергия! Ако са го били открили, това е щяло да промени изхода на войната.

Анна вдигна ръка да я поправи.

— Кой казва, че не са го открили? Има документи, от които е видно, че през последните месеци на войната нацистите са постигнали забележителни пробиви. Проекти с имена Feuerball и Kugelblitz. Подробности за тях могат да се открият в незасекретените архиви на британската Т-Форс. Но откритията закъснели. Лабораториите били бомбардирани, учените — убивани, откритията — крадени. Малкото останало потънало в засекретените проекти на различни държави.

— Но не и Камбаната — каза Пейнтър, за да върне дискусията към основната тема. Гаденето непрекъснато му напомняше защо са тук.

— Не и Камбаната, да — съгласи се Анна. — Дядо ми успял да избяга с най-важното на проекта „Хронос“, роден в резултат от изследванията на енергията на точка нула. После дал друго име на проекта. Schwarze Sonne.

— Черно слънце — преведе Пейнтър.

— Sehr gut.

— Ами тази Камбана? — попита отново той. — Какво прави?

— Точно тя предизвика заболяването ви — каза Анна. — Увреди ви на квантово равнище, където нито хапче, нито друго лечение може да достигне.

Пейнтър едва не се спъна. В първия миг не можа да осмисли новата информация. „Увреден на квантово равнище.“ Какво означаваше пък това?

Вече се виждаха последните стъпала, преградени от кръстосани дървени греди и охранявани от двама въоръжени пазачи. Колкото и да беше зашеметен от лошите новини, Пейнтър забеляза, че скалният таван в края на стълбището е почернял, обгорен сякаш.

Зад дъските зейваше огромно подземие. Погледът не стигаше далеч, но горещината се усещаше и оттук. Всички повърхности бяха почернели. Покрити с мушама купчини лежаха в редица. Трупове.

Явно тук бе избухнал взривът, който бяха чули.

От руините се появи човек, целият в сажди. Беше Гюнтер, гигантът, опожарил манастира. Май хората тук бяха пожънали каквото бяха посели.

Огън за огън.

Гюнтер се приближи до кордона. Анна и Клаус го посрещнаха. Когато двамата мъже застанаха един до друг, Пейнтър долови приликата помежду им — не толкова във физическите черти, а в някаква твърдост и чуждоземност, която му убягваше.

Гюнтер кимна на Клаус.

Той почти не даде вид, че го е забелязал.

Анна наведе глава към Гюнтер и бързо заговори на немски. Пейнтър разпозна само една дума. Беше еднаква и на английски, и на немски.

Саботаж.

Значи не всичко в Гранитния замък беше наред. Предател ли си имаха? И ако е така — кой? И каква беше целта му? Приятел ли беше,

или поредният враг?

Очите на Гюнтер се спряха върху Пейнтър. Устните му се движеха, но Пейнтър не различи думите. Анна поклати глава в несъгласие. Гюнтер присви очи, но после кимна.

Пейнтър знаеше, че би трябвало да изпита облекчение.

С последен отровен поглед Гюнтер се обърна и тръгна назад към почернелите руини.

Анна се върна при тях.

— Това исках да ви покажа. — И обхвана с жест разрушението.

— Камбаната — каза Пейнтър.

— Беше унищожена. Саботаж.

Лиза плъзна поглед по обгорелите стени.

— И тази Камбана е разболяла Пейнтър?

— Пак тя беше и единственият шанс за лечение.

Пейнтър оглеждаше руините.

— Нямате ли дубликат на Камбаната? — попита Лиза. — Можете ли да направите друга?

Анна бавно поклати глава.

— Един от ключовите компоненти не може да бъде пресъздаден. Зерум 525. Дори и след шейсет години опити не успяхме да възстановим формулата.

— Значи няма Камбана, няма и лекарство — каза Пейнтър.

— Но може и да има известен шанс... ако си помогнем взаимно. — Анна протегна ръка. — Ако си съдействаме... ви давам думата си.

Пейнтър безизразно стисна подадената му ръка. И въпреки това се колебаеше. Долавяше още нещо, нещо подмолно. Нещо, което Анна беше премълчала. Толкова много беше изприказвала... а обясненията й... единствената им цел беше да му отклонят вниманието. Защо изобщо му предлагаша тази сделка?

И изведнъж се сети.

Разбира се!

— Злополуката... — каза той.

Усети как пръстите на Анна се стягат около ръката му.

— Не е било злополука, нали? — Сети се за думата, която беше доловил в разговора й с Гюнтер. — И тя е била саботаж.

Анна кимна.

— Отначало помислихме, че е злополука. И преди сме имали дребни проблеми с приливите. Това са върхове в излъчването на Камбаната. Нищо съществено. Отвеждането на енергиите разболяваше по някой и друг местен. Случайна смърт.

Пейнтър с мъка се сдържа да не поклати глава. „Нищо съществено“, беше казала Анна. Болестта и смъртните случаи бяха достатъчно съществени, та Анг Гелу да изпрати зов за помощ и Пейнтър да се озове тук.

Анна продължи:

— Но преди няколко дни, през нощта, някой е променил драстично настройките по време на рутинен тест. И е увеличил излъчването многократно.

— И е обрекъл манастира и селото на гибел.

— Точно така.

Пейнтър стисна силно ръката ѝ. Стори му се, че Анна понечи да я издърпа. Нямаше да ѝ позволи. Все още криеше нещо от него. Но Пейнтър знаеше истината толкова сигурно, колкото беше сигурно, че главата му ще се пръсне от болка. Това обясняваше и предложението за съдействие.

— Но не само монасите и селото са били засегнати — каза той. — Всички тук — също. Всички вие сте болни, също като мен. Не бързата неврологична дегенерация, засегнала монасите, а по-бавното физическо отпадане, от което страдам аз.

Анна присви очи. Гледаше го и явно премисляше колко може да му каже. И накрая кимна.

— Тук бяхме частично предпазени. Отведохме навън огромната част от радиацията.

Пейнтър си спомни призрачните светлини, танцували по планинските върхове. За да защитят себе си, германците бяха облъчили околността, включително и манастира. Но това не се беше оказало достатъчно.

Анна срещна погледа му, без да трепне. Не мислеше да се извинява за нищо.

— Сега всички ни грози една и съща смъртна присъда.

Пейнтър обмисли вариантите си за избор. Такива на практика липсваха. Макар помежду им да нямаше и капка доверие, се бяха

оказали в една лодка, така че като нищо можеха и да се сближат.
Разтърси ръката ѝ, за да скрепи договора.

Сигма и нацистите заедно.

ВТОРО

7. ЧЕРНА МАМБА

05:45

РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

ЗЕМЯТА НА ЗУЛУ, ЮЖНА АФРИКА

Камиси Тейлър стоеше пред бюрото на главния надзирател и изпънал рамене, чакаше началник Джералд Келог да дочете предварителния му доклад за трагедията от предишния ден.

Единственият звук идваше от вентилатора на тавана — въртеше се бавно и току проскърцваше.

Камиси беше облякъл униформа назаем и панталоните му бяха дълги, а ризата — възтясна. Но пък беше сух. След като бе прекарал цял ден и цяла нощ в хладкия вир, потънал до раменете в калната вода и със схванати до болка ръце да стиска пушката в готовност, топлите дрехи и твърдата земя под краката му бяха истинска благословия.

Същото важеше и за дневната светлина. В отрязъка небе, който се виждаше през прозореца зад бюрото на шефа, зората рисуваше в сумрачно розово с дебела четка. Светът се възраждаше от сенките.

А той беше оцелял. Беше жив.

Но тепърва щеше да свиква с тази мисъл.

Крясъците на укуфа в главата му не стихваха.

Началник Келог почеса разсеяно бухналите си кестеняви мустаци, забил поглед в доклада. Утринното слънце се отразяваше в голото му теме и то лыщеше в мазно розово. Накрая Келог вдигна очи и погледна Камиси над малките очила, кацнали на върха на носа му.

— И това е докладът, който според теб трябва да заведе в архива, така ли, Тейлър? — Началник Келог прокара пръст по един ред върху жълтия лист. — „Неизвестен едър хищник.“ Само това ли можеш да кажеш за животното, убило и завлякло нанякъде доктор Феърфилд?

— Сър, не видях добре животното. Беше голямо и с бяла козина. Както упоменавам в доклада.

— Навярно лъвица — каза Келог.

— Не, сър... не беше лъв.

— Откъде си сигурен? Нали току-що каза, че не си го видял?

— Да, сър... Имах предвид, че... онова, което видях, не приличаше на нито един от познатите ни хищници.

— Тогава какво е било?

Камиси не каза нищо. Не беше толкова глупав, че да спомене за укуфа. Под ярките лъчи на начеващия ден приказките за чудовища биха предизвикали единствено присмех. „Гледай го тоя суеверен селяк!“

— Значи някакво същество е нападнало и отвлякло доктор Феърфилд, същество, което не си видял достатъчно ясно, за да го идентифицираш...

Камиси бавно кимна.

— ... и въпреки това си хукнал да се скриеш във вира? — Джералд Келог смачка доклада на топка. — Какво според теб говори това за работата ни тук? Един от собствените ни надзиратели оставя шейсетгодишна жена на произвола на съдбата, а самият той тича да се скрие. Подвил опашка, без дори да знае какво ги е нападнало.

— Сър. Не е честно...

— Честно ли? — Началникът повиши глас, толкова, че да го чуят и във външната стая, където беше свикан по спешност целият персонал. — А честно ли ти се струва, че сега аз трябва да се обадя на близките на доктор Феърфилд и да им кажа, че майка им или баба им, или каквато там им се пада, е била нападната и изядена, докато един от моите подчинени — от моите въоръжени подчинени — е тичал да се скрие?

— Нищо не можех да направя.

— Освен да спасиш собствената си... кожа.

На Камиси не убягна съзнателно пропуснатата дума.

Да спасиш собствената си *черна* кожа.

Джералд Келог беше назначил Камиси неохотно. Семейството на началника имаше връзки със старото африканерско правителство и благодарение на тях той се беше издигнал в службата. И досега членуваше в клуб „Олдави“, където белият цвят на кожата беше задължително условие за членство и където дори след края на апартейда бе съсредоточена значителна част от икономическата мощ на страната. Бяха прокарани закони, преодолены бяха бариери в

правителствения сектор, създадени бяха профсъюзи, но бизнесът в Южна Африка почти не се беше променил. Семейство Де Беерс все още притежаваше диамантените си мини. А семейство Вааленберг все още притежаваше кажи-речи всичко останало.

Промяната щеше да е бавна и трудна.

Службата на Камиси беше малка крачка, стъпало, което той искаше да опази за следващото поколение. Затова успя да запази самообладание.

— Сигурен съм, че разследването ще потвърди думите ми.

— Така ли, господин Тейлър? Пратих десетина служители там час след като спасителният хеликоптер те откри посред нощ да киснеш в калната вода. Върнаха се преди петнайсет минути. Намерили са трупа на носорога почти оглозган от чакали и хиени. Нито следа от новороденото, за което говориш ти. И което е по-важно — нито следа от доктор Феърфилд.

Камиси поклати глава. Търсеше начин да отхвърли обвиненията. Върна се назад към дългите часове във вира. Денят му се беше сторил безкраен, ала през нощта стана още по-лошо. Очакваше всеки миг да го нападнат. Вместо това беше чул лая на хиени и чакали, които се спускаха в долчинката.

Присъствието на всички тези хранещи се с мърша животни почти му беше вдъхнало кураж да хукне към джипа. Щом чакалите и хиените се бяха върнали, значи укуфа най-вероятно се беше махнал.

Въпреки това не беше помръднал от мястото си.

Засадата, на която беше станала жертва докторката, не му даваше мира.

— Трябва да е имало и други следи — каза той.

— Имало е.

Камиси се обнадежди. Ако бяха намерили доказателство...

— Лъвски следи — каза началник Келог. — На две големи лъвици. Точно както вече казах.

— Лъвовے?!

— Да. Мисля, че тук някъде се мотаят една-две снимки на тези чудати същества. Сигурно ще е добре да ги разгледаш, та друг път да ги познаеш по-лесно. И без това ще имаш много свободно време.

— Сър?

— Отстранен си, Тейлър.

Камиси не успя да овладее потреса си. Знаеше, че ако се беше случило на който и да било от другите надзиратели... от белите надзиратели... началникът щеше да е по-снизходителен, по-толерантен. Но не и към човек с черна кожа. Нямаше смисъл да спори, разбира се. Това само би влошило нещата.

— Смятай, че си в неплатен отпуск, Тейлър. Докато не завърши подробното разследване.

Подробно разследване. Камиси знаеше как ще свърши това.

— А полицейският началник каза да те информирам, че не трябва да напускаш района. Тепърва предстои да се изключи версията за престъпна небрежност.

Камиси затвори очи.

Слънцето изгряваше, но не носеше край на кошмара.

След десет минути Джералд Келог още седеше зад бюрото си, само че сега кабинетът му беше празен. Прокара потна длан по голото си теме, все едно лъскаше ябълка. Устата му сигурно завинаги щеше да си остане стисната на черта. Каква нощ... безкрайна сякаш, и толкова пожари за гасене. И още оставаха хиляди подробности, с които да се занимае — комуникето за медиите, разговорът със семейството на биоложката, включително и с партньорката на доктор Феърфилд.

При мисълта за последното поклати глава. Доктор Пола Кейн щеше да е най-големият трън в задника му. Наясно беше, че в отношенията на двете възрастни жени терминът „партньорство“ се бе простирал и извън научната им работа. Именно доктор Пола Кейн беше настояла за спасителния хеликоптер снощи след необичайното закъснение на доктор Феърфилд.

Самият Джералд, когато го събудиха посред нощ, беше предложил да не избързват. Учените често оставаха да бивакуват навън. Раздвижи се чак когато му казаха накъде е тръгнала доктор Феърфилд заедно с един от неговите надзиратели. Към северозападната граница на резервата. Недалеч от частното имение на Вааленберг.

Всяко претърсване в онзи район изискваше личната му намеса.

Нощта беше продължила на бързи обороти, с много тичане и координиране на действията, но вече всичко беше почти приключило и пословичният дух беше върнат в пословичната си бутилка.

С изключение на едно последно нещо.

Нямаше причина да го отлага повече.

Вдигна телефона и набра един номер. Зачака отсреща да вдигнат, като почукваше с писалката си по един тефтер.

— Докладвай — чу се отривист отговор, щом връзката се осъществи.

— Току-що разговарях с него.

— И?

— Не е видял нищо... нищо ясно.

— Какво означава това?

— Твърди, че бил зърнал нещо. Но не може да каже какво.

Проточи се дълго мълчание.

Джералд започна да се изнервя.

— Докладът му ще бъде редактиран. Лъвовете. Това ще е заключението. Ще застреляме няколко за всеки случай и с това до няколко дни въпросът ще приключи. Междувременно служителят е отстранен от работа.

— Много добре. Знаеш какво трябва да направиш.

Келог възрази:

— Отстранен е. Няма да посмее да клати лодката. Добре го подплаших. Не мисля, че...

— Именно. Не мисли. Имаш заповеди. И да прилича на злополука.

Линията прекъсна.

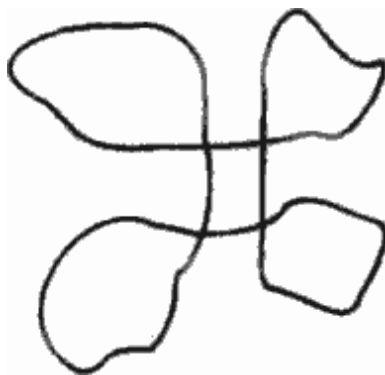
Келог остави слушалката на вилката. Въпреки климатика и бавно въртящия се вентилатор в стаята беше задушно. Нищо не можеше да надвие нечовешката горещина, която покриваше саваната с напредването на деня.

Но не горещината беше причина за потта, избила по челото му.

„Имаш заповеди.“

И той щеше да се подчини.

Погледна отворения тефтер на бюрото си. Беше си драскал разсеяно, докато говореше по телефона — поредното доказателство колко неспокоен се чувстваше при всеки контакт, дори от разстояние, с човека в другия край на линията.

Задраска набързо неумелата рисунка, откъсна листа и го накъса на парчета. Никакви доказателства. Никога. Такова беше правилото. А той имаше заповед да изпълнява.

„И да прилича на злополука.“

04:50

НА 12 000 МЕТРА НАД ГЕРМАНИЯ

— Кацаме след час — каза Монк. — Вземи да подремнеш малко.

Грей се протегна. Тихото жужене на реактивния „Чалънджър“ почти го беше приспало, но мозъкът му продължаваше да отмята събитията от предишния ден в опит да подреди мозайката. Библията на Дарвин лежеше отворена пред него.

— Как е Фиона? — попита той.

Монк кимна към дивана в задната част на самолета. Фиона лежеше там, завита с одеяло.

— Най-накрая заспа. Наложил се да ѝ дам нещо за болката. Не млъква това хлапе.

Беше говорила без спиране още откакто двамата пристигнаха на летището. Грей беше предупредил Монк по телефона и той им беше уредил частна кола, която да ги откара до чакащия самолет, който вече презареждаше с гориво. Логан, от своя страна, се погрижи за дипломатическата и визова страна на въпроса.

Въпреки всичко Грей се отпусна чак когато самолетът се отлепи от пистата.

— Раната ѝ?

Монк сви рамене и се тръшна на едно съседно кресло.

— Одраскване по-скоро. Добре де, дълбоко и гадно одраскване. Няколко дена ще я боли много. Но с антисептика, течната превръзка и доброто бинтоване след два дни ще е кукуряк. Готова да преджоби още някого.

Монк потупа джоба на самото си да провери дали портфейлът му още е там.

— Сви ти го вместо „здрасти“ — каза Грей. Скри една уморена усмивка. Грете Неал му беше обяснила същото вчера. Боже, наистина ли беше минал само един ден?

Докато Монк се грижеше за Фиона, Грей се беше обадил да докладва на Логан. Временно изпълняващият длъжността директор никак не се зарадва на приключенията му след търга... търг, на който Грей изобщо не трябваше да присъства. Но... стореното — сторено. За щастие дискът със снимките на участниците в търга, включително на двойката блондини, беше у него. Прати данните на Логан заедно с факс копия на бележките си и на определени страници от библията. Изпрати дори рисунката си на татуировката с форма на детелинов лист, която беше видял върху ръката на русия мъж. Който пък беше член на незнаен отряд убийци-блондини.

Логан и Кат щяха да подхванат работата от Вашингтон с надеждата да установят кой се крие зад всичко това. Логан вече беше направил запитване до копенхагенските власти. Оттам казали, че в парка не е имало жертви. Явно трупът на убиеца, когото Грей и Фиона бяха очистили с помощта на Грозното патенце, междувременно беше изчезнал. Така че, официално поне, последиците от бягството им от парка се изчерпваха с незначителни ожулвания и натъртвания сред посетителите. Никой не беше пострадал сериозно... освен Грозното патенце.

Монк проверяваше в джоба на дънките си.

— Пръстенът още ли е там? — подкачи го Грей.

— Не виждам защо трябваше и него да краде.

Трябваше да й го признае това на Фиона. Бързи пръсти имаше.

— Е, ще ми кажеш ли каква е тази работа с кадифената кутийка? — попита Грей и затвори библията.

— Искях да те изненадам...

— Монк, не знаех, че изпитваш такива чувства към мен.

— О, я млъкни. Имах предвид, че щях да ти кажа, когато аз реша, а не... не защото госпожица фокусничката ей там го измъкна от шапката си.

Грей се облегна и скръсти ръце на гърдите си.

— Значи ще й направиш предложение. Не знам... Госпожа Кат Кокалис. Звучи ужасно.

— И аз така си помислих. Купих го проклетото нещо преди два месеца, но така и не намерих сгоден момент.

— По-вероятно е да не си намерил достатъчно кураж.

— Е, може и това да е.

Грей се протегна и го потупа по коляното.

— Тя те обича, Монк. Спри да се притесняваш.

Монк му се ухили като ученик. Не му стоеше никак тази усмивка. Въпреки това Грей долови дълбочината на чувството в очите му. Примесено със сянка на искрен страх. Монк потри ставата, където свършваше чуканчето на китката му и започваше протезата. Въпреки демонстративния му непукизъм загубата на ръката му миналата година го беше потресла. Топлотата и вниманието на Кат бяха постигнали чудеса за изцеляването му, много повече от усилията на лекарите. И въпреки това някъде дълбоко в него се таеше несигурност.

Монк отвори черната кадифена кутийка и впери поглед в трикаратовия годежен пръстен.

— Може би трябваше да купя пръстен с по-голям диамант... особено сега.

— Какво имаш предвид?

Монк го погледна. Ново изражение разведри лицето му... „Треперлива надежда“ сякаш го описваше най-точно.

— Кат е бременна.

Грей изправи гръб от изненада.

— Какво?! Как?

— Мисля, че знаеш как — сопна му се Монк.

— Господи... ами честито... — изломоти той, понеже още не се беше съвзел. Последното прозвуча по-скоро въпросително. — Тоест... ще задържите бебето, нали?

Монк вдигна едната си вежда.

— Разбира се, че ще го задържите — каза Грей и поклати удивено глава на собствената си глупост.

— Още е рано — каза Монк. — Кат не иска никой да знае... но на теб можело да кажа.

Грей кимна — нужно му беше време да асимилира новината. Опита се да си представи Монк като баща и се изненада колко му е лесно да го види в тази роля.

— Господи, това е направо страхотно!

Монк затвори кутийката с пръстена.

— Ами ти?

Грей се намръщи.

— Какво аз?

— Ти и Рейчъл. Тя какво каза, когато ѝ се обади да ѝ разкажеш за приключенията си в парка?

Грей сбърчи чело.

Очите на Монк се разшириха.

— Грей...

— Какво?

— Не си ѝ се обадил, така ли?

— Не сметнах, че...

— Тя работи с карабинерите, следователно е разбрала за възможното терористично нападение в Копенхаген. Особено щом се касае за някакъв откачен, който се развивал „бомба“ в претъпкан увеселителен парк и после подкарал парадна платформа по улиците. Няма начин да не се е сетила, че е твоя работа.

Монк беше прав. Трябваше да ѝ се обади още щом се качиха в самолета.

— Грейсън Пиърс, какво да те правя? — Монк поклати тъжно глава. — Кога ще отървеш това момиче от себе си?

— Какви ги говориш?

— Хайде стига. Хубаво, свалихте се, но после накъде?

Грей настръхна.

— Не че е твоя работа, но точно за това щяхме да говорим с Рейчъл, ако нещата в Копенхаген не бяха отишли по дяволите.

— За твой късмет.

— Виж какво, само защото от два месеца държиш годежен пръстен в джоба си, не значи, че си станал експерт по любовните връзки.

Монк вдигна ръце.

— Добре де, добре... просто си приказвам...

Но сега беше ред на Грей да го ухапе.

— Ами да те чуем тогава.

— Казвам, че ти изобщо не искаш да имаш връзка.

При тази фронтална атака Грей примигна.

— Какви ги говориш? С Рейчъл правим и невъзможното, за да се получи. Обичам я. И ти го знаеш.

— Така е. Обичаш я. Да съм казвал обратното? Просто не искаш да имаш истинска връзка с нея. — И започна да отброява на пръсти. — А това означава съпруга, заеми и деца.

Грей само поклати глава.

— Твоето е само една проточила се първа среща.

Грей се помъчи да измисли някакъв саркастичен отговор, но Монк всъщност беше уцелил почти в десетката. Стеснителността, която и двамата с Рейчъл изпитваха след поредната раздяла, бариерата, която всеки път трябваше да преодолеят, за да влязат отново в коловозите на близостта... Точно като при първа среща.

— Откога те познавам? — попита Монк.

Грей само махна с ръка.

— И колко сериозни гаджета си имал за това време? — Монк събра палец и показалец в голяма нула. — И виж кого избра за първата си сериозна връзка.

— Рейчъл е изключителна жена.

— Да, изключителна е. И е добре, че най-после започваш да смъкваш преградите си. Но аз ти говоря за невъзможните бариери, които си издигаш, човече.

— Какви бариери?

— Ами проклетият Атлантически океан например. Който стои между теб и една истинска връзка. — И пак му вдигна трите пръста.

Съпруга, заеми, деца.

— Не си готов — продължи Монк. — Така де, като ти казах, че Кат е бременна, да си беше видял физиономията само. Направо си изкара акъла. И то заради чуждо дете.

Сърцето на Грей се беше качило в гърлото и биеше като лудо. Дишаше трудно. Като да го бяха ударили с юмрук в корема.

Монк въздъхна.

— Имаш проблем, човече. Може да е нещо с родителите ти, не знам.

Звън по интеркома спести на Грей необходимостта да измисли някакъв смислен отговор.

Пилотът докладва:

— Кацаме след трийсетина минути. Скоро започваме снижаване.

Грей погледна през прозореца. Слънцето изгряваше.

— Май ще опитам да подремна — измърмори той, без да поглежда към приятеля си. — Докато кацнем.

— Добре ще направиш.

Грей се обърна към него. Отвори уста да възрази по някакъв начин, но накрая реши да се ограничи с истината:

— Аз наистина обичам Рейчъл.

Монк смъкна назад облегалката на креслото си и се завъртя със сумтене на хълбок.

— Знам. Точно затова ти е толкова трудно.

06:05

РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

Камиси Тейлър отпиваше от чая. Макар отварата да беше силна и подсладена с мед, той така и не усещаше вкуса на напитката.

— И няма никакъв шанс Марша да е жива? — попита Пола Кейн.

Камиси поклати глава. Нямаше смисъл да се самозалъгва и да дава фалшиви надежди другиму. Не за това беше дошъл тук, след като началникът му три сол на главата. Излязъл беше от кабинета му с единственото желание да се прибере в едностайното си жилище в края на резервата, където се намираха бунгалата на редовите надзиратели. Питаше се колко ли време ще го оставят в къщичката, ако временното му отстраняване се превърне в постоянно.

Само че така и не тръгна натам. Вместо това подкара джипа в противоположната посока към друга група жилища за временно настаняване — тук живееха учените, спечелили стипендии за работа в резервата.

В тази точно двуетажна къща в колониален стил, с огромни сенчести акации, малка градинка и още по-малко дворче с щъкащи пилета, беше идвал много пъти. Стипендиите за научна работа на двете

й обитателки сякаш никога не свършваха. Даже последния път, когато им беше дошъл на гости, двете жени празнуваха десетата годишнина от престоя си в резервата. За местната научна общност те бяха фактор на постоянно присъствие в Хлуклуве-Умфолози точно толкова, колкото и петте вида големи трофейни животни.

Но сега беше останала само едната от тях.

Доктор Пола Кейн седеше на малкия диван зад ниската масичка, срещу Камиси. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но страните ѝ си оставаха сухи.

— Не ми обръщай внимание — каза тя. Погледът ѝ се плъзна към окичената със снимки стена отсреща, панорама на един щастлив живот. Камиси знаеше, че двете жени са били неразделни още от колежа в Оксфорд преди сто години. — Всъщност не се и надявах, че може да е жива.

Беше дребна жена, крехка, с прошарена тъмна коса до раменете. Макар да наближаваше шестдесетте, изглеждаше с десет години по-млада. Притежаваше някаква корава хубост, излъчваше самоувереност, по-впечатляваща от всеки грим. Тази сутрин обаче изглеждаше избеляла, призрак на самата себе си, сякаш живецът ѝ се беше стопил. Кафеникавите панталони и свободната бяла риза бяха измачкани, сякаш бе спала с тях.

Камиси не знаеше какво да ѝ каже, за да намали болката. Освен съпричастност не можеше да предложи нищо.

— Съжалявам.

Пола го погледна отново.

— Знам, че си направил всичко възможно. Чух какво дрънкат. Бяла жена умира, но не и черният мъж с нея. Някои хора тук само това чакат.

Камиси знаеше, че има предвид главния надзирател Келог. Пола и Марша неведнъж бяха кръстосвали шпаги с него. Знаеха не по-зле от всички останали за връзките му с влиятелните бели родове. В градовете апартейдът може и да беше отхвърлен, но тук, в пущинака, митът за Големия бял ловец все още беше реалност.

— Не си виновен ти за смъртта ѝ — каза Пола, прочела нещо по лицето му.

Камиси отклони поглед. Имаше нужда от разбирането ѝ, но обвиненията на началника бяха подклали собственото му чувство за

вина. С разума си разбираше, че е направил всичко възможно да защити доктор Феърфилд. Но той се беше върнал. А тя — не. Факт.

Камиси стана. Не искаше да се натрапва повече. Беше дошъл да изкаже съболезнованията си и лично да разкаже на доктор Кейн какво е станало. И вече го беше направил.

— По-добре да тръгвам — каза той.

Пола стана и го изпрати до вратата. Но явно имаше да му зададе още един въпрос, преди да си е тръгнал.

— Какво беше според теб? — попита тя.

Камиси се обърна към нея.

— Какво я уби? — попита Пола.

Камиси отклони поглед под дневната светлина, твърде ярка, за да търпи приказки за чудовища. А и изрично му бяха забранили да обсъжда темата. Работата му можеше да зависи от това.

Сведе поглед към Пола и й каза истината.

— Не беше лъв.

— Тогава какво?

— Точно това възнамерявам да разбера.

Бутна вратата и слезе по стълбите. Малкият му ръждясал джип вече бе напечен от слънцето. Камиси се качи в нажежената кабина и потегли към дома.

За стотен път тази сутрин пред очите му се извъртя ужасът от предния ден. Ловните крясъци на укуфа бяха толкова живи в спомените му, че почти заглушиха рева на двигателя. Не беше лъв. Никога нямаше да приеме, че е било лъв.

Стигна редицата бунгала, паянтови и без климатици. Наби спирачки сред облак червеникав прах пред портата към малкото дворче.

Първо щеше да си почине час-два.

После щеше да тръгне по следите на истината.

Вече знаеше откъде да започне разследването си.

Но това щеше да почака.

Слезе от джипа и забеляза, че портичката е отворена. А той винаги й слагаше резето на излизане. Но пък когато се бе разбрало за изчезването им късно снощи, някой сигурно бе прескочил дотук да провери.

Само че сетивата му бяха наострени като бръснач... и така без миг покой още от онзи пръв смразяващ кръвта крясък в джунглата

вчера. Всъщност не вярваше, че някога изобщо ще се отпусне.

Промуши се през откrehнатата порта. Входната врата на бунгалото изглеждаше заключена. Пликове стърчаха от пощенската кутия, недокоснати. Изкачи стъпалата, бавно.

И с мисълта, че щеше да е добре, ако имаше пистолет.

Изскърцаха дъски. Звукът не дойде изпод собствените му крака... а отвътре, от бунгалото.

Всичките му сетива крещяха да си плюе на петите.

Не. Този път — не. Нямаше да бяга.

Стъпи на верандата, мина встрани и провери вратата.

Отключена.

Бутна я навътре. Някъде в дъното на къщата пак изскърца дъска.

— Кой е там? — извика той.

08:52

ХИМАЛАИТЕ

— Ела да видиш нещо.

Пейнтър се събуди рязко и моментално застана нащрек. Между очите му сякаш беше забит шиш. Изтърколи се от леглото, напълно облечен. Не беше усетил кога е заспал. Двамата с Лиза се бяха върнали в стаята си преди два часа, под охрана. Анна си имаше други задължения, а трябваше да осигури и някои неща, които Пейнтър беше поръчал.

— Колко време съм спал? — попита той. Главоболието му бавно затихваше.

— Извинявай. Не знаех, че спиш. — Лиза седеше с кръстосани крака до масичката пред камината. По целия плот бяха наредени листове. — Не ще да е било повече от петнайсет-двайсет минути. Искан да ти покажа нещо.

Пейнтър се изправи. За миг стаята се завъртя пред очите му, после си застана на мястото. Лошо. Приблужи се до Лиза и седна до нея.

Фотоапаратът ѝ лежеше на масичката. Лиза беше помолила да ѝ го върнат като един вид първи знак за съдействие от страна на похитителите.

Плъзна един лист към Пейнтър.

— Виж.

Беше изписала ред символи напреко на листа. Руните, които лама Кемсар бе надраскал на стената, веднага се досети Пейнтър. Сигурно ги бе прекопира от цифровата снимка. И под всеки от символите беше написала по една буква.

The image shows two rows of handwritten text. The top row consists of 14 stylized, black, hand-drawn symbols that resemble a mix of letters and runic characters. The bottom row consists of the German words 'SCHWARZE SONNE' written in a bold, hand-drawn, sans-serif font. The symbols in the top row correspond to the letters in the word below them: S, C, H, W, A, R, Z, E, S, O, N, N, E.

— Най-обикновен заместващ код — обясни тя. — Всяка руна отговаря на буква от азбуката. На принципа на пробата и грешката стигнах до това.

— Schwarze Sonne — прочете той на глас.

— Черно слънце. Името на тукашния проект.

— Значи лама Кемсар е знаел. — Пейнтър поклати глава. — Старият будист наистина е имал нещо общо с това.

— И то очевидно го е травмирирало. — Лиза дръпна листа към себе си. — Умопомрачението явно е събудило стари рани. Вдъхнало им е нов живот.

— Или пък ламата им е сътрудничил през цялото време и манастирът е бил нещо като охранителен пост на замъка.

— Ако е било така, виж какво му донесе в крайна сметка това сътрудничество — натъртено каза Лиза. — Страшни награди раздават тук на хората, които им съдействат.

— Нямаме избор. Това е единственият начин да останем живи. Да сме им необходими.

— А след това? Когато вече няма да сме им необходими?

Пейнтър не си направи труда да я заблуждава.

— Ще ни убият. Това, че им съдействаме, само ни печели известно време, нищо повече.

Забеляза, че истината не я плаши, напротив, дори сякаш черпеше сили от нея. Решителност изпъна раменете ѝ.

— И с какво ще започнем? — попита тя.

— С първата стъпка при всеки конфликт.

— Която е?

— Опознай врага си.

— Ако питаш мен, и малкото, което знам за Анна и екипа ѝ, вече ми идва в повече.

— Не, друго имах предвид. Да открием кой се крие зад саботажите. И кой — зад саботьора. Нещо голямо се вихри тук. Първите саботажки — промените в контрола по безопасността на Камбаната, първите случаи на болест и смърт сред местните — целта им е била да ни доведат тук. Нещо като димен сигнал. Да бъдем примамени тук чрез слуховете за странни болести.

— Но защо им е да го правят?

— За да са сигурни, че Анна и хората ѝ ще бъдат разкрити и дейността им — прекратена. Не ти ли се струва странно, че Камбаната, сърцето на технологията им, беше унищожена едва след като ние пристигнахме тук? На какво навежда това?

— Макар че са искали проектът на Анна да бъде прекратен, не са искали ключът към технологията да попадне в други ръце.

Пейнтър кимна.

— А може да е и още по-драстично. Всичко това може да е диверсия. Фокус-мокус един вид. Привличат вниманието ни насам, докато истинският трик се върши другаде. Но кой е тайнственият фокусник зад кулисите? Каква е целта му, намерението му? Това трябва да разберем.

— А електронното оборудване, което поиска от Анна?

— Може да ни помогне да измъкнем къртицата от дупката ѝ. Ако спипаме саботьора, може да получим някои отговори, да разберем кой всъщност дърпа конците.

Почукване на вратата ги стресна.

Пейнтър стана. Дръпнаха резето отвън и вратата се отвори.

Влезе Анна, придружена от Гюнтер. Великанът се беше измил и преоблякъл. Друга охрана нямаше, което само подчертаваше заплахата, която се излъчваше на вълни от Гюнтер. Дори и оръжие не носеше.

— Помислих си, че може да закусим заедно — каза Анна. — Докато хапнем, оборудването, което поискахте, би трябвало да е на разположение.

— Всичко? Как? И откъде?

— От Катманду. Разполагаме с малка хеликоптерна площадка от другата страна на планината.

— Сериозно? И още не са ви открили?

Анна сви рамене.

— Просто съобразяваме нашите полети с десетките хеликоптери, които ежедневно разхождат туристи и вдигат алпинистки екипи. Пилотът трябва да се върне до час.

Пейнтър кимна. Смяташе да използва този час по най-добрия начин.

За събиране на информация.

Всеки проблем си има решение. Или така поне се надяваше той.

Излязоха от стаята. Коридорите бяха необичайно оживени. Новината се беше разпространила. Всички изглеждаха заети или ядосани, или пък ги поглеждаха сърдито... сякаш Пейнтър и Лиза имаха някаква вина за саботажа. Ала никой не се приближаваше твърде до тях. Тежките стъпки на Гюнтер им отваряха широка пътека. Похитителят им се беше превърнал в техен защитник.

Стигнаха до кабинета на Анна.

Пред камината беше сложена дълга маса, отрупана с подноси. Наденички, различни видове пълнозърнест хляб, вдигащи пара яхния и каши, сирена и за десерт боровинки, сливи и пъпеша.

— Да не би да очаквате цяла рота за закуска? — попита Пейнтър.

— Постоянното хранене с гориво е много важно в местата със студен климат, както за дома, така и за сърцето — каза Анна, типичната съвестна германка.

Седнаха около масата. Заподаваха си храната. Точно като голямо и щастливо семейство.

— Ако наистина има надежда за лечение — каза Лиза, — трябва да ни кажете повече за тази ваша Камбана. Историята й... как работи...

Умърлушената Анна сякаш се поразведри. Кой учен не обича да обсъжда откритието си?

— Започнало като експериментален енергиен генератор — подхвана тя. — Нов вид двигател. Името си получил от формата на външната си обвивка, керамичен барабан с обем сто галона и с оловно покритие. Вътре има два метални цилиндъра, един в друг, които се въртят в противоположни посоки.

Анна показва с ръце.

— Барабанът е пълен с течен метал от рода на живака. Именно този метал бил наречен Зерум 525.

Анна беше споменала това име и преди.

— Веществото, което не сте успели да пресъздадете — каза Пейнтър.

Анна кимна.

— В продължение на десетилетия се опитвахме да стигнем по обратен път до компонентите на течния метал. Някои аспекти на съдържанието му не подлежат на тестване. Открихме, че съдържа пероксиди на тория и берилия, и толкова. Знаем само, че Зерум 525 е бил страничен продукт от нацистко изследване, свързано с енергията на точка нула. Произведен е бил в друга лаборатория, унищожена в края на войната.

— И не сте открили начин да произведете още от него? — попита Пейнтър.

Анна поклати глава.

— Но какво всъщност правеше Камбаната? — попита Лиза.

— Както казах, било е обикновен експеримент. Най-вероятно поредният опит за пробив в мистерията на безкрайната енергия на точка нула. Само че когато нацистките учени включили устройството, се появили странни ефекти. Камбаната излъчвала слабо сияние. Всички електрически устройства в огромен радиус дали на късо. Имало данни за необясними смъртни случаи. След серия от допълнителни експерименти устройството било усъвършенствано и обезопасено. Експериментите се провеждали дълбоко в една изоставена мина. Няколко повече смъртни случаи, но селяните в радиус от километър и повече се оплаквали от безсъние, световъртеж и мускулни спазми. Очевидно Камбаната излъчвала нещо и интересът към нея нараснал.

— Интерес като към потенциално оръжие? — досети се Пейнтър.

— Това не мога да кажа. Ръководителят на научния екип унищожил голяма част от документацията. Знаем обаче, че преди това на въздействието на Камбаната били изложени всякакви видове продукти от растителен и животински произход — мъхове, плесени, яйца, месо, мляко. Както и цял спектър от животински видове. Безгръбначни и гръбначни. Хлебарки, охлюви, хамелеони, жаби, както, естествено, и мишки и плъхове.

— А върхът на хранителната верига? — попита Пейнтър. — Човекът?

Анна кимна.

— Боя се, че и това също. Моралът често е първата жертва на прогреса.

— И какво станало при тези експерименти? — попита Лиза. Беше изгубила всякакъв интерес към храната в чинията си. Не заради отвращение от предмета на разговора, а от искрено и дълбоко любопитство.

Анна, изглежда, долови у Лиза научен интерес, сходен на нейния, защото насочи вниманието си основно към нея.

— И този път ефектите били необясними. Хлорофилът в растенията изчезвал и те ставали бели. Само за няколко часа се разлагали на мазна каша. При животните кръвта се желирала в кръвоносните съдове. В тъканите пък се образувало кристалоподобно вещество, което унищожавало клетките отвътре навън.

— Нека позная — каза Пейнтър. — Само хлебарките не били засегнати.

Лиза го погледна смръщено, после отново се обърна към Анна.

— Имате ли някаква представа какво е предизвикало тези ефекти?

— Можем само да предполагаваме. Дори и сега. Смятаме, че при въртенето си Камбаната създава силен електромагнитен вихър. Когато Зерум 525, страничен продукт от по-ранни изследвания на точка нула, бъде изложен на този вихър, генерира аура от странни квантови енергии.

Пейнтър сглоби парченцата в главата си.

— Значи този Зерум 525 е горивото, а Камбаната е двигателят.

Анна кимна.

— Един вид миксер — изръмжа нов глас.

Всички обърнаха очи към Гюнтер. Устата му беше пълна с наденица. За пръв път показваше някакъв интерес към разговора.

— Грубовато, но иначе доста точно описание — съгласи се Анна. — Представете си вездесъщата природа на точка нула като купа с тесто за кекс. Въртящата се Камбана е като миксер, който се спуска в тестото и изсмуква квантова енергия отвътре навън, към нас, като пръска наоколо си всякакъв вид непознати субатомни частици. Най-ранните

експерименти представлявали опити да се контролира скоростта на миксера и чрез нея да се контролира „пръскането“.

— За да е по-чисто.

— Да, както и за да се ограничат дегенеративните странични ефекти. И успели. Нежеланите странични ефекти били овладени в голяма степен и се случило нещо забележително.

Пейнтър знаеше, че се приближават до същината на разговора.

Анна се приведе напред.

— Вместо дегенерация в живите тъкани, нацистките учени започнали да забелязват точно обратното — подобрения. Ускорен растеж при плесените. Гигантизъм при папратите. По-бързи рефлексии при мишките и по-висока интелигентност при плъховете. Резултатите били толкова убедителни и систематични, че не могли да се обяснят единствено със случайни мутации. И по всичко личало, че от колкото по-висок ред е тестваният организъм, толкова по-благоприятни са ефектите от облъчването.

— И следващите лабораторни обекти били хората — каза Пейнтър.

— Не забравяйте историческия контекст на времето, господин Кроу. Нацистите били убедени, че ще положат началото на следващата свръхраса. И ето че разполагали с метода да го осъществят само в рамките на едно поколение. Моралът нямал думата. Нещо много по-важно било сложено на масата.

— Създаването на господарска раса, която да управлява света.

— Така смятали нацистите. За тази цел в по-подробното проучване на Камбаната били вложени огромни усилия. Но времето им свършило, преди изследванията да приключат. Германия загубила войната. Камбаната била евакуирана, за да продължат проучванията тайно. Тя била последната велика надежда на Третия райх. Шанс арийската раса да бъде преродена. За да се въздигне и да управлява света.

— И Химлер избрал това място — каза Пейнтър. — Дълбоко в пазвата на Хималаите. Каква лудост! — Той поклати глава.

— Често не геният, а лудостта придвижва света напред. Кой друг, ако не лудият, би се прицелил толкова напред, към невъзможното? Което в крайна сметка се оказва възможно.

— Или пък изобретява най-ефикасния метод за геноцид.

Анна въздъхна.

Лиза върна разговора към основната му тема.

— И какво станало при тестовете с хора? — Тонът ѝ издаваше само чисто научен интерес.

Анна отново се обърна към нея, делово, като към колега.

— При възрастните ефектите били все така пагубни. Особено при по-високи дози. Но изследванията не се ограничили само до възрастни индивиди. Когато изложили на лъчението зародиши в утробата, едно от всеки шест родени деца показвало забележителни подобрения. Промени в гена на миостатина довели до деца с по-развита мускулатура. Били установени други подобрения. По-остро зрение, по-добра координация ръка-око и удивителен коефициент на интелигентност.

— Суперменчета — каза Пейнтър.

— Уви, тези деца рядко надживявали втората си година — каза Анна. — Накрая и при тях се появявала общата дегенерация на организма, избледняването. В тъканите се формирали кристали. Пръстите на ръцете и краката некротизирали и падали.

— Интересно — каза Лиза. — Прилича на страничните ефекти при първата серия тестове.

Пейнтър я погледна. Наистина ли току-що беше казала „интересно“? Не сваляше очи от Анна, гледаше я направо като хипнотизирана. Как бе възможно да отдели до такава степен морала от науката? После забеляза лявото ѝ коляно — подскачаше нервно под плота на масата — и сложи ръка върху него. Лиза потръпна. Лицето ѝ обаче си остана пасивно. И чак тогава Пейнтър си даде сметка, че интересът ѝ е изцяло фалшив. Потискаше гнева и ужаса си, та двамата да разиграят стария номер с доброто и лошото ченге. Привидното ѝ съдействие му позволяваше да вмъква по някой и друг неудобен въпрос в разговора и дори да получи отговорите, които му бяха нужни.

Пейнтър стисна леко коляното ѝ, в знак, че е разбрал замисъла.

Лиза продължи да играе ролята си.

— Споменахте, че само при едно на шест бебета се забелязвали тези краткотрайни подобрения. А останалите пет?

Анна кимна.

— Били мъртвородени. Или заради мутации на зародиша, или заради смърт на майките. Смъртността била много висока.

— И кои са били всичките тези майки? — попита Пейнтър; даваше израз на възмущението си — и на своето, и вместо Лиза. — Не са били доброволки, предполагам.

— Не съдете прибързано, господин Кроу. Знаете ли каква е смъртността при новородените в собствената ви страна? В някои страни от Третия свят тя е дори по-висока, без никаква полза от смъртта на децата там.

„О, Господи, не може да говори сериозно!“, помисли Пейнтър. Сравнението ѝ беше направо нелепо.

— Нацистите имали своята висша цел — продължи Анна. — Ако не друго, поне са я следвали неотклонно.

Пейнтър затърси достатъчно силни думи, но гневът върза езика му.

Вместо него се обади Лиза. Ръката ѝ намери неговата върху коляното ѝ и я стисна силно.

— Предполагам, че учените са търсели начин да настроят допълнително Камбаната, така че да елиминират страничните ефекти.

— Разбира се. Но не постигнали кой знае какво до края на войната. Има данни само за един пълен успех, но и това е повече в сферата на легендите. Едно уж съвършено дете. Преди това всички деца, родени под въздействието на Камбаната, показвали известни несъвършенства. Бели петна по тялото заради липса на пигментация, органична асиметрия, очи с различен цвят. — Анна хвърли поглед към Гюнтер, после отново се обърна към Лиза. — Но онова дете, изглежда, нямало никакви дефекти. Дори несъвършеният по онова време анализ на генома на момченцето не показвал никакви аномалии. Уви, не знаем нищо за техниката, с която бил постигнат този резултат. Научният ръководител на екипа извършил този последен експеримент тайно. Когато дядо ми отишъл да евакуира Камбаната, научният ръководител се противопоставил и унищожил всичките си лабораторни записки. Детето умряло малко след това.

— От страничните ефекти?

— Не, дъщерята на научния ръководител удавила и себе си, и бебето.

— Защо?

Анна поклати глава.

— Дядо ми не искаше да говори за това. Както казах, цялата тази история е повече легенда, отколкото документиран факт.

— Как се е казвал този учен? — попита Пейнтър.

— Не си спомням. Но мога да проверя, ако искате.

Пейнтър сви рамене. Ех, ако имаше достъп до компютрите на Сигма... Усещаше, че в тази история с дядо ѝ се крие още нещо.

— А след евакуацията? — попита Лиза. — Проучванията са продължили тук?

— Да. Макар и изолирани, учените тук следели работата на колегите си по света. След войната повечето нацистки учени се пръснали, мнозина били привлечени в засекретени проекти на различни страни. В Европа. В Съветския съюз. В Щатите. Те били нашите очи и уши и препращали важните и интересни данни към нас. Някои все още вярвали в каузата. Други били изнудвани с миналото си.

— Значи сте били в крак със световната наука.

Кимване.

— През следващите две десетилетия били направени значителни пробиви. Родили се свръхдеца, които живеели по-дълго. Тук тях ги отглеждали като царчета. Давана им била титлата *Ritter des Sonnekönig*. Рицари на краля-слънце. Като напомняне, че са родени благодарение на проекта Черно слънце.

— Съвсем по вагнеровски — изсумтя презрително Пейнтър.

— Може и така да е. Дядо ми държеше на традициите. Но знайте, че всички експериментални обекти тук, в *Granitschloss*, са били доброволци.

— Да, но дали сте преминали към доброволци заради внезапно пробудила се гузна съвест? Или защото не сте имали евреи подръка в Хималаите?

Анна се намръщи и дори не удостои думите му с коментар. Вместо това продължи:

— Въпреки забележителния напредък Рицарите все така ставали жертва на болестта. Симптомите все още се появявали около двегодишната им възраст, но били значително по-поносими. Острата дегенерация отпреди се превърнала в хронична. А с по-голямата продължителност на живота се появили и нови симптоми — психически увреди. Остра параноя, шизофрения, психози.

Лиза се обади:

— Тези, последните симптоми... приличат на онова, което сполетя монасите в манастира, нали?

Анна кимна.

— Всичко зависи от степента на облъчване и възрастта на облъчения. Децата, изложени вътреутробно на контролирани нива от квантовата радиация на Камбаната, показвали подобрения, последвани от пожизнена хронична дегенерация. Докато възрастните, като мен и като Пейнтър, които са били изложени на умерени количества неконтролирана радиация, страдат от по-остра форма на същата дегенерация с по-бързо влошаване на общото състояние. Монасите обаче, изложени на високо ниво радиация, са преминали директно към фазата на психическата дегенерация.

— А Sonnekonige? — попита Пейнтър.

— Също като при нас, и за тяхната болест няма лечение. Даже при тях е по-лошо, защото ако в Камбаната се крие надежда за нас, то те са имунизирани срещу въздействието ѝ. Изглежда, ранното излагане на лъчението ѝ ги прави резистентни към по-нататъшна подобна манипулация — за добро или зло.

— Значи когато те полудеят... — Пейнтър си представи как разни откачили супермени беснеят из замъка.

— Такова състояние би било заплахата за сигурността ни. Така че в крайна сметка опитите с хора бяха прекратени.

Пейнтър не успя да скрие изненадата си.

— Зарязали сте изследванията?

— Не точно. Тестовите с хора вече бяха станали неефективни като експериментален метод. Твърде много време минаваше до отчитане на резултатите. Преминахме към нови модели. Модифицирани видове мишки, зародишна тъкан, отглеждана in vitro, стволови клетки. След като човешкият геном беше окончателно картографиран, ДНК тестовите станаха значително по-бърз метод за оценка на резултатите. Работата ни се ускори. Подозирам, че ако бяхме възобновили проекта Sonnekonige, днес щяхме да разполагаме с много по-добри резултати.

— И защо не го възобновихте?

Анна сви рамене.

— При опитните ни мишки все още се проявява деменция, а това е обезпокоително. Но основната причина да се откажем от експериментите с хора е друга — през последното десетилетие

интересите ни се изместиха в нова посока. Вече не се виждаме като предвестниците на нова господарска раса. Наистина вече не сме нацисти. Вярваме, че от нашето дело, след като го усъвършенстваме, може да се възползва човечеството като цяло.

— Тогава защо не излезете на светло? — попита Лиза.

— И да приемем ограниченията, налагани от законите на международната общност и невежеството на игнорантите? Науката не е демократичен процес. Подобни спорни ограничения от морално естество биха забавили напредъка ни десеторно. А това е неприемливо.

Пейнтър се постара да не изсумти. Явно някои от убежденията на нацистите все още бяха на почит тук.

— А какво стана със Sonnekonige? — попита Анна.

— Уви. Много от тях починаха вследствие на общата физическа дегенерация, но повечето трябваше да бъдат евтаназирани, когато психиката им започна да се уврежда. Но все пак шепа от тях оцеляха. Като Клаус, когото вече видяхте.

Пейнтър си помисли за едрият здравеняк, който ги беше пазил по-рано. Спомни си потрепващата му ръка и изкривеното като от мозъчен удар лице — категорични признаци за дегенерация. Погледът му се плъзна към Гюнтер. Онзи го погледна в очите с безизразно лице. Едното око синьо, другото — мъртвешки бяло. Поредният Sonnekonige.

— Гюнтер беше последното дете, което се роди тук.

Анна посочи рамото си и даде знак на гиганта.

Гюнтер се намръщи още повече, но все пак нави нагоре ръкава си, почти до рамото. И до черната татуировка на ръката си.

— Това е символът на Sonnekonige — каза Анна. — Знак на гордост, дълг и постижение.

Гюнтер смъкна ръкава си и скри татуировката.

Пейнтър се сети за обидната дума, с която един от пазачите беше нарекъл Гюнтер зад гърба му, докато пътуваха със снегомобилите насам. Как точно го беше нарекъл? Leprakonig. Прокажения крал. Явно Рицарите на слънцето не се ползваха с голямо уважение сред младшия персонал. Гюнтер беше последният от своя вид и бавно дегенерираше. Кой щеше да го оплаче?

Очите на Анна се задържаха върху Гюнтер, после тя отново насочи вниманието си към тях двамата.

Може и да имаше един, който да го оплаче.

Лиза още стискаше ръката на Пейнтър под масата. Каза:

— Все още не сте ни казали едно нещо. Камбаната. Как предизвиква тя тези промени? Казахте, че били твърде закономерни, за да се дължат на случайни мутации.

Анна кимна.

— Така е. Проучванията не се ограничаваха само до ефектите на Камбаната. Голяма част от работата ни беше насочена към това как работи тя.

— И постигнахте ли някакъв напредък? — попита Пейнтър.

— Разбира се. Всъщност вече сме сигурни, че разбираме основните принципи на нейното функциониране.

Пейнтър примигна да скрие изненадата си.

— Сериозно?

Анна сбърчи чело.

— Мислех, че е очевидно. — Премести поглед към Лиза, после обратно към него. — Камбаната контролира еволюцията.

06:15

РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

— Кой е там? — повтори Камиси, застанал на прага на дома си. Някой дебнеше вътре, в задната стая.

Или пък беше някакво животно.

Маймуни често влизаха в къщите тук, а понякога и по-едри животни.

Въпреки това той не смееше да влезе. Напрягаше поглед, но всички завеси бяха спуснати. След шофирането на ярката дневна

светлина сумракът в бунгалото беше непроницаем като в джунгла.

Застанал на верандата, Камиси протегна ръка през прага към ключа за осветлението. Отпърво не го напипа. После го откри и натисна копчето. Голата крушка на тавана светна и озари оскъдно обзаведената предна стая и кухненския бокс. Но с нищо не му помогна да разбере кой или какво го дебне в стаята отзад.

Чу някакво шумолене там.

— Кой...

Силно ужилване във врата прекъсна думите му. Камиси се стресна и несъзнателно пристъпи в стаята. Ръката му се вдигна към ухапаното място. Пръстите му напипаха нещо с пера.

Извади го от кожата си и го погледна неразбиращо.

Стреличка.

Използваше същите, когато се налагаше да приспи някое едро животно.

Ала тази беше различна.

Падна от пръстите му.

Краткият миг недоумение беше достатъчен на токсина да стигне до мозъка му. Светът се килна. Камиси се опита да запази равновесие... и не успя.

Дъсченият под литна към лицето му.

Той успя да омекоти малко удара, но въпреки това се удари зле, особено главата. Светли искри се пръснаха за миг сред спускащата се тъмнина. Главата му се люлееше. Под ъгъл от пода Камиси мярна върху дъските някакво въже. Опита се да фокусира погледа си върху него. „Не е въже!“

Змия. Дълга три метра.

Позна я веднага.

Черна мамба.

Мъртва беше, срязана наполовина. Наблизо се търкаляше мачете. Неговото мачете.

Крайниците му вече изтръпваха вледенени, когато истината най-после си проби път до съзнанието му.

Отровната стреличка.

Не беше като онези, които той използваше в джунглата. Тази имаше две връхчета. Като зъби.

Очите му не мръдваха от мъртвата змия.

Постановка.

Смърт от змийско ухапване.

Откъм задната стая изскърцаха дъски. Останали му бяха сили колкото да обърне глава. Сега на прага стоеше тъмна фигура, осветена само отчасти от лампата, и го наблюдаваше безизразно.

Не.

В това нямаше смисъл.

Защо?

Така и нямаше да получи отговор.

Обви го мрак и го отнесе със себе си.

8. СМЕСЕНА КРЪВ

06:54

ПАДЕРБОРН, ГЕРМАНИЯ

— Ти оставаш тук — каза Грей. Стоеше в средата на основния салон на самолета, с юмруци на кръста, и нямаше никакво намерение да отстъпи.

— Дрън-дрън — отвърна Фиона. Стоеше на крачка от него и очевидно и тя не смяташе да отстъпва.

Монк се бе облегнал на отворената врата на самолета, скръстил ръце на гърдите си, и явно се забавляваше.

— Още не съм ти казала адреса — посочи Фиона. — Избирай: да обикаляш от врата на врата, да кажем месец, или да дойда с вас и да ви заведа където трябва. Ти решаващ, пич.

Грей почервения и от яд, и от притеснение. Защо не ѝ беше измъкнал адреса, докато още беше слаба и уязвима? Поклати глава. „Слаба“ и „уязвима“ не се връзваха с Фиона в нито едно нейно състояние.

— Е, кое от двете?

— Май ще си имаме ремарке — обади се Монк.

Грей нямаше да се даде толкова лесно. Може би ако я уплашеше, ако ѝ припомнеше колко близо бе до смъртта и в книжарницата, и в парка...

— А раната ти?

Фиона вирна вбесено нос.

— Нищо ми няма. Тая течна превръзка е голяма работа.

— Може и да плува с нея даже — каза Монк. — Водоустойчива е.

Грей го изгледа сърдито.

— Не е там въпросът.

— А къде е? — не отстъпваше Фиона.

Грей пак се обърна към нея. Не искаше да носи повече отговорност за момичето. И определено нямаше време да се прави на бавачка.

— Страх го е да не пострадаш — каза Монк и сви рамене.

Грей въздъхна.

— Фиона, просто ни кажи адреса.

— Качим ли се в колата, веднага ти го казвам — отвърна тя. — Но тук няма да остана, и толкова.

— Времето напредва — каза Монк. — И като гледам, май ще се понамокрим.

Небето беше синьо и ясно, но от север се влачеха тъмни облаци. Наближаваше буря.

— Добре. — Грей махна на партньора си да слиза. Така поне щеше да държи Фиона под око.

Слязоха по стълбичката на самолета. Вече бяха уредили въпроса с митницата и едно БМВ под наем ги чакаше на паркинга. Монк мъknеше на рамо черна раница, Грей — още една. Хвърли кос поглед на Фиона. И тя мъknеше раница.

— Откъде я взе?

— Имаше една резервна — обясни Монк. — Не бой се. В нейната няма оръжия, нито запалителни гранати. Поне така мисля.

Грей поклати глава и тръгна по пистата към паркинга. Освен че бяха с еднакви раници, и облеклото им беше кажи-речи еднакво — черни дънки, маратонки, пуловери. Висша туристическа мода. Добре че Фиона се беше закичила с няколко значки, иначе щяха да са съвсем като с униформа. Една от значките хвана окото му. Надписът гласеше: „ЧУЖДТО Е НАЙ-СЛАДКО“.

Докато навлизаха в паркинга, той провери за последно оръжията си. Потупа деветмилиметровия Глок в кобур под пуловера си, плъзна пръсти и по дръжката на карбонизираната кама в кания на лявата си китка. В раницата имаше и други играчки — запалителни гранати, пакети с експлозив С4, допълнителни муниции.

Този път нямаше да го хванат неподготвен.

Накрая стигнаха до автомобила. Тъмносиньо БМВ 525i.

Фиона тръгна към шофьорската врата.

Грей ѝ пресече пътя.

— Много смешно.

Монк заобиколи откъм другата страна на колата и извика:

— Пушка!

Фиона приклепна и се заоглежда трескаво.

Грей я изправи и я поведе към задната врата.

— Монк просто си заплю мястото до шофьора.

Фиона изгледа намръщено Монк над покрива на колата.

— Тъпанар!

— Без обиди. А ти не се връзвай толкова лесно, дечко.

Качиха се, Грей запали двигателя и погледна назад към Фиона.

— Е? Накъде?

Монк вече беше извадил карта.

Фиона се приведе напред, посегна над рамото на Монк и плъзна пръст по картата.

— Извън града. На двайсет километра югозападно. Трябва да стигнем до село Брен в долината Алме.

— И какъв е адресът там?

Фиона се облегна назад.

— Много смешно — подхвърли му собствената му реплика отпреди малко.

Грей срещна погледа ѝ в огледалцето. Фиона го гледаше с отвращение. Май опитите му да ѝ измъкне информация бяха принципно обречени на провал.

Но пък човек трябва да опитва, нали така.

Фиона му махна да потегля.

Понеже нямаше друг избор, Грей се подчини.

В другия край на паркинга двама души седяха в бял спортен мерцедес. Мъжът свали бинокъла от очите си и си сложи италиански слънчеви очила. Кимна на близначката си. Тя тихо заговори в сателитния телефон. Говореше на датски.

Другата ѝ ръка държеше неговата. Той потърка татуировката ѝ с палец.

Тя стисна пръстите му.

Той сведе поглед и забеляза изгризания ѝ до кръв нокът. Това дребно несъвършенство се набиваше в очи като счупен нос.

Тя забеляза погледа му и смутено се опита да скрие грозния пръст.

Нямаше от какво да се срамува. Той разбираше объркването и болката, които се криеха зад това самоосакатяване. Снощи бяха изгубили Ханс, един от по-големите си братя.

Убил го беше човекът, който шофираше тъмносиньото БМВ.

Тъмната кола вече излизаше от паркинга. GPS предавателят, който бяха лепнали на рамата, щеше да им дава постоянна информация за движението ѝ.

— Разбрано — каза в телефона сестра му. — Както се очакваше, движат се по следите на книгата. Несъмнено отиват към имението Хирцфелд в Бьорен. Ще поставим самолета под наблюдение. Всичко е подготвено.

Заслуша се и улови погледа на брат си.

— Да — каза тя, както в телефона, така и на брат си, — няма да се провалим. Ще вземем библията.

Той кимна утвърдително. Измъкна ръката си от нейната, завъртя ключа и запали колата.

— Дочуване, дядо — каза сестра му.

Остави телефона, после посегна и приглади един кичур от русата коса на брат си.

Свършен.

Винаги свършен.

Той целуна върховете на пръстите ѝ.

Обич и едно обещание.

Щяха да си отмъстят.

Скръбта трябваше да почака.

Мъжът изкара белия мерцедес от паркинга и ловът започна.

11:08

ХИМАЛАИТЕ

Върхът на поялника подскачаше. Пейнтър го хвана по-здраво. Ръката му трепереше лошо, но не от страх. Зад дясното му око все така пулсираше болка. Беше взел цяла шепа тилебол, заедно с две таблетки фенотарбитал, който уж намаляваше конвулсиите. Нито едно от

лекарствата нямаше да спре физическата и психическа дегенерация, но според Анна поне щели да удължат с малко работоспособността му.

С колко време разполагаше?

Три дни, а навярно доста преди това щеше вече да е на легло, безполезен.

Мъчеше се да не мисли за това. Тревогите и отчаянието можеха да го свалят по-бързо и от болестта. Както с типичната си индианска мъдрост казваше дядо му: „Докато кършиш ръце, няма да си запретнеш ръкавите“.

Стиснал зъби, Пейнтър се съсредоточи върху задачата да запои жичките на единия кабел към жичките на другия. Целият подземен замък беше обточен с кабели, част от които извеждаха до богатия набор от различни антени. Включително към сателитната чиния, скрита някъде по високите части на планината.

Този път успя, облегна се назад и зачака спойката да се охлади. Седеше на работна маса, отрупана с инструменти и части, всичките в спретнати редички като в операционна зала. Плюс два отворени лаптопа по фланговете.

И двата осигурени му от Гюнтер. Човекът, убил монасите. И Анг Гелу. Изпълваше го гняв всеки път, когато Гюнтер се приближеше.

Като сега например.

Гигантът стоеше зад рамото му и наблюдаваше зорко всяко негово движение. Бяха само двамата в стаята. Пейнтър се замисли дали да не му ръгне поялника в окото. Но после какво? Бяха на километри от цивилизацията, а над неговата глава висеше смъртна присъда. Съдействието беше единственото им средство за оцеляване. Пак с тази цел Лиза беше останала с Анна в кабинета ѝ и работеше по лечението от своя си ъгъл.

Пейнтър и Гюнтер работеха заедно.

Опитваха се да открият саботъора.

Според Гюнтер бомбата, унищожила Камбаната, била заложена ръчно. И понеже никой не беше напускал комплекса след експлозията, саботьорът най-вероятно още беше в замъка.

Ако го заловяха, сигурно щяха да научат повече.

За тази цел беше пусната мълва, която да послужи за примамка.

Сега оставаше да заложат и капана, който вървеше с нея.

Единият лаптоп беше свързан с комуникационната мрежа на замъка. Пейнтър вече се беше вмъкнал в системата с паролите, дадени му от Гюнтер. Беше въвел серия компресирани кодови пакети, които следяха системата за всички изходящи съобщения. Ако саботьорът направеше опит да се свърже с външния свят, щяха да го открият, както и мястото, от което предава.

Но Пейнтър не очакваше саботьорът да действа толкова тронаво. Все пак беше действал успешно дълго време. Това говореше за остър ум, както и за връзка с външния свят, независима от главната комуникационна система на замъка.

Точно затова той беше конструирал нещо ново.

Саботьорът сигурно се бе снабдил със свой сателитен телефон и го бе използвал тайно, за да държи връзка с шефовете си. Ала такъв телефон се нуждаеше от чист хоризонт между антената си и геосинхронизирания сателит в орбита. За жалост, имаше твърде много ниши, прозорци и служебни шлюзове, където това можеше да се направи, твърде много, за да бъдат поставени под охрана, без това да събуди подозренията на саботьора.

Затова им трябваше някаква алтернатива.

Пейнтър провери сигналния усилвател, който беше свързал със захранващия кабел. Това устройство го беше конструирал сам преди време по поръчка на Сигма. Преди да поеме директорския пост, когато беше още редови оперативен агент, основната му специалност бе наблюдението и микроинженерството. Така че плуваше в свои води.

Усилвателят свързваше мрежата кабели на замъка с втория лаптоп.

— Сигурно е готово вече — каза той. Главоболието му най-после започваше да затихва.

— Включи го.

Пейнтър включи захранването — енергията се подаваше от батерии; зададе амплитудата на сигнала, после и пулсовото ниво. Лаптопът щеше да свърши останалото. Щеше да следи за необичайни върхове в потреблението. Доста груба работа с никакъв шанс да подслушат евентуалния разговор. Можеше единствено да им даде приблизителното място на незаконна трансмисия с точност до радиус трийсет метра. Но и това трябваше да стигне.

Пейнтър настрои допълнително устройството.

— Готово. Сега остава само да чакаме копелето да се обади.

Гюнтер кимна.

— В случай че саботьорът изобщо захапе въдицата — добави Пейнтър.

Преди половин час бяха пуснали слуха, че количество Зерум 525, заключено в тайно, защитено с оловни стени подземие, е оцеляло след взрива. Това беше надежда за всички обитатели на замъка. Ако наистина беше останало нещо от незаменимото гориво, навярно биха могли да конструират нова Камбана. Анна дори беше възложила на екип от учени да сглоби нова Камбана от наличните резервни части. Дори да не осигуреше лечение за прогресиращата болест, Камбаната поне им предлагаше допълнително време. За всички.

Ала не надежда целяха с този фалшив слух.

Мълвата трябваше да стигне до ушите на саботьора. И той — или тя — да реши, че планът му се е провалил. Че в крайна сметка Камбаната може да бъде построена наново. И че е наложително да се свърже с шефовете си за нови указания.

А когато това станеше, Пейнтър щеше да е готов.

Междувременно се обърна към Гюнтер и попита:

— Какво е да си супермен? Рицар на черното слънце.

Гюнтер сви рамене. Начинът му на общуване май се ограничаваше до сумтене, мръщене и по някой едносричен отговор.

— Чувстваш ли превъзходство спрямо другите? Че си по-силен, по-бърз, все едно можеш да прескочиш небостъргач с един скок?

Гюнтер само го изглежда.

Пейнтър въздъхна и реши да подходи от друг ъгъл, та дано най-после изтръгне някаква реакция от гиганта.

— Какво означава Lerakonig? Чух да употребяват тази дума зад гърба ти.

Пейнтър много добре знаеше какво означава, но целеше да изтръгне някаква реакция и изглежда, най-после успя. Гюнтер отклони поглед, но не и преди Пейнтър да е зърнал огъня в очите му. Мълчанието се проточи. Пейнтър си помисли, че май и този път няма да получи отговор.

— Прокажен крал — най-накрая изръмжа Гюнтер.

Сега беше ред на Пейнтър да помълчи. Усещаше тягостната атмосфера, затиснала малкото помещение. Накрая Гюнтер заговори.

— Когато се стремиш към съвършенство, предпочиташ да не виждаш провалите. Дори лудостта да ни се размине, последните стадии на физическата дегенерация са грозна гледка. По-добре да ни затворят някъде. Далеч от всички.

— Заточени. Като прокажените някога.

Пейнтър се опита да си представи какво ли е да бъдеш отгледан като последния от Sonnekonige и от най-ранна възраст да знаеш какво те чака. Боготворените някога принцове, превърнали се в отбягвани и разпадащи се прокажени.

— Въпреки това продължаваш да им помагаш — каза Пейнтър.
— Да служиш.

— За това съм роден. Знам дълга си.

Пейнтър се зачуди дали това са им го втълпявали до полуда още от раждането, или са успели някак да им го зложат генетически. Плъзна поглед по високия мъж. Усещаше, че има и нещо повече. Какво обаче?

— Не разбирам защо изобщо ти пука какво ще стане с нас — каза той.

— Вярвам в онова, което се прави тук. Собствените ми страдания ще помогнат на други хора да избегнат същата съдба.

— А лечението, това, което търсим в момента? То по никакъв начин няма да удължи собствения ти живот.

Гюнтер го стрелна с поглед.

— Ich bin nicht krank.

— Не си болен? Какво искаш да кажеш?

— Sonnekonige са родени под Камбаната — натъртено каза Гюнтер.

И Пейнтър разбра. Спомни си какво беше казала Анна за супермените в замъка — че били резистентни към по-нататъшни манипулации с лъчението на Камбаната. „За добро или зло.“

— Ти си резистентен — каза той.

Гюнтер се извърна.

Пейнтър се замисли за изводите, до които водеше този факт. Значи не инстинктът за самосъхранение караше Гюнтер да помага.

Тогава какво?

И изведнъж си спомни как Анна беше погледнала Гюнтер, докато закусваха в кабинета ѝ. С някакво топло чувство, обич може би. И

Гюнтер го беше приел като нещо нормално. Явно имаше достатъчно основателна причина да ѝ съдейства въпреки липсата на уважение от другите.

— Ти обичаш Анна.

— Разбира се, че я обичам — сопна му се Гюнтер. — Тя ми е сестра.

Лиза стоеше пред осветеното табло в кабинета на Анна. Такива табла обикновено се използват за осветяване на рентгенови снимки в болниците, но сега Лиза го използваше да освети две ацетатни плаки, набраздени с черни линии. Плаките бяха архивирани хромозомни карти от проучванията върху мутационните ефекти на Камбаната, снимки на зародишна ДНК преди и след облъчване, събрани чрез амниоцентеза. На снимките след облъчването имаше кръгчета там, където Камбаната беше променила определени хромозоми. До тях имаше бележки на немски.

Анна ги беше превела и беше отишла да донесе още книги.

Лиза прокара пръст по мутационните промени, търсеше някакъв модел. Вече беше прегледала няколко комплекта и не откриваше в мутациите никаква последователност или логика.

Върна се при масата, на която бяха закусили. Сега тя бе отрупана с купове книги и папки с научни данни, съдържащи резултати отпреди десетилетия.

Пламъците в камината припукваха зад гърба ѝ. Идеше ѝ да хвърли папките в огъня. Но пък едва ли би го направила. Дошла беше в Непал, за да изследва ефектите, които големите височини оказват върху човешката психика. Освен това в сърцето си беше изследовател.

Също като Анна.

Е... не точно като Анна.

Бутна настрана една научна монография, оставена на масата. „Тератогенеза в ембрионалния бластодерм.“ Описваше мутациите при абортираните зародиши вследствие облъчване с Камбаната. Онова, което черните резки върху ацетатните плаки описваха с клинична безстрастност, снимките в книгата разкриваха в ужасяващи детайли — ембриони без крайници, зародиши-циклопи, мъртвородени с хидроцефалия.

Да, определено не беше като Анна.

Гняв натежа в гърдите ѝ.

Анна затрополи по металната стълба, водеща към втория кат на научната ѝ библиотека; носеше още книги. Германците определено не криеха информация. И защо да го правят? Откриването на лечение за квантовата болест ги засягаше пряко. Анна смяташе, че усилията им са напразни и че всички възможности са били проучени през изминалите десетилетия, но лесно се беше съгласила да помогне с каквото може.

Лиза беше забелязала едва доловимия тремор в ръцете ѝ. Анна току потриваше длани в опит да го скрие. Останалите обитатели на замъка не си правеха този труд. Напрежението се усещаше осезаемо и навсякъде. Лиза беше станала неволен свидетел на няколко шумни скандали и на един юмручен бой. Беше чула и за две самоубийства през последните няколко часа. Без Камбаната и с жалки изгледи за лечение замъкът се разпадаше по шевовете. Ами ако умопомрачението ги обхванеше, преди двамата с Пейнтър да намерят някакво решение?

Избута тази мисъл настрани. Нямаше да се предаде толкова лесно. По каквато и причина да ѝ съдействаха местните, тя смяташе да използва максимално това съдействие.

Кимна на Анна, която идваше към нея.

— Мисля, че придобих най-обща представа за нещата. Но вие споменахте нещо, което не ми дава мира.

Анна остави книгите на масата и седна.

— За какво става въпрос?

— Споменахте, че Камбаната контролирала еволюцията. — Лиза махна с ръка да обхване книгите и трудовете, пръснати по масата. — Тук обаче виждам само мутагенна радиация, която сте обвързали в евгенична програма. С цел чрез генетични манипулации да се създаде по-качествено човешко същество. Дали не преувеличихте малко, като говорехте за еволюция?

Анна поклати глава, явно без да се обижда.

— Вие как бихте дефинирали еволюцията, доктор Къмингс?

— По обичайния Дарвинов начин, предполагам.

— И той е?

Лиза смръщи чело.

— Постепенен процес на биологична промяна... при която един едноклетъчен организъм се размножил и диверсифицирал до днешното

многообразие на живи организми.

— И Бог няма пръст във всичко това?

Този въпрос изненада Лиза.

— Като в библията?

Анна сви рамене, без да сваля поглед от нея.

— Или като интелигентния дизайн.

— Не говорите сериозно. Остава да ми кажете, че еволюцията е просто теория.

— Глупости. Аз не съм лаик, който свързва думата „теория“ с „догадка“ или „предположение“. В науката нищо не се издига в теория, без да е стъпило на огромна база данни и изпитани хипотези.

— Значи приемате Дарвиновата теория за еволюцията?

— Естествено. Без капка съмнение. Във всички научни дисциплини има факти, които я потвърждават.

— Тогава защо говорите за...

— Едното не изключва непременно другото.

Лиза вдигна едната си вежда.

— Интелигентен дизайн и еволюция едновременно?

Анна кимна.

— Но нека се върнем малко назад, за да ме разберете правилно. За начало да отхвърлим безумните теории на креационистите, които вярват, че Земята е плоска, както и на онези, които четат библията буквално и смятат, че планетата ни е най-много на десет хиляди години. Да минем към основните аргументи на онези, които застават зад идеята за интелигентния дизайн.

Лиза поклати глава. Една бивша нацистка, защитаваща псевдонаука. Какво ставаше тук?

Анна се окашля.

— Вярно е, че повечето аргументи в полза на интелигентния дизайн са погрешни. Погрешна интерпретация на втория закон на термодинамиката, изграждане на статистически модели, които не издържат на критика, тенденциозно разчитане на радиометрично датиране на скали. Списъкът е дълъг. И нищо в него не е доказуемо, но пък хвърля плътна димна завеса.

Лиза кимна. Точно заради това я притесняваше съвременната тенденция в часовете по биология в гимназията да се преподава и псевдонаука паралелно с постулатите на еволюционната теория.

Получаваше се едно мултидисциплинарно блато, от което трудно би се измъкнал и средностатистически специалист с университетско образование, какво остава за учениците.

Анна обаче не беше приключила с доводите си.

— Като оставим всичко това настрана, пак остава един въпрос, поставян от поддръжниците на интелигентния дизайн, въпрос, който заслужава внимание.

— И какъв е той?

— Случайността на мутациите. Чистата случайност не би могла да създаде толкова много полезни мутации. Вие за колко дефекти по рождение знаете, които са довели до полезни промени?

Лиза и преди беше чувала този аргумент. „Животът е еволюирал твърде бързо, за да е плод на чиста случайност.“ Нямаше да се хване.

— Еволюцията не е само случайност — възрази тя. — Естественият подбор и натискът на околната среда са елиминирали вредните промени и са позволили само на най-добре пригодените организми да предадат гените си на следващото поколение.

— Оцеляването на най-пригодния?

— Или на достатъчно пригодния. Не е задължително промените да водят до съвършенство. Само до предимство. И в продължение на стотиците милиони години тези дребни предимства или промени са се натрупвали и са създали многообразието, което имаме днес.

— Стотици милиони години? Вярно, това е огромен период, но дали все пак е достатъчен за пълния мащаб на еволюционната промяна? А какво да кажем за онези случайни изблици на еволюция, при които огромни промени са настъпвали за кратко време?

— Предполагам говорите за камбрийската експлозия? — попита Лиза. Това беше един от основните аргументи в полза на интелигентния дизайн. Камбрийският период бил относително кратък. Само петнайсет милиона години. Но през това време се появил истински взрив от нови форми на живот — пиявици, охлюви, медузи и трилобити. Сякаш от нищото. Прекалено бързо според противниците на еволюцията.

— Nein. Анализът на вкаменелостите от този период дава достатъчно доказателства, че тази „внезапна поява“ на безгръбначни не е била чак толкова внезапна. Имало е изобилие от пиявици и подобни на червеи организми и в предкамбрия. Дори разнообразието

във формите през онзи период се обяснява с появата на хокс-гени в генетичния код.

— Хокс-гени?

— Комплект от четири до шест контролни гена; появяват се в генетичния код малко преди началото на камбрия. Те са нещо като контролни ключета на ембрионалното развитие, определящи основната телесна форма във всички основни посоки, нагоре и надолу, наляво и надясно. Плодните мушици, жабите, хората, всички имат едни и същи хокс-гени. Можеш да вземеш хокс-ген от мушица, да замениш с него съответния ген в жабешка ДНК и той пак ще си функционира чудесно. И понеже тези гени са основните превключватели на ембрионалното развитие, и най-миниатюрната промяна във всеки от тях води до масова поява на нови телесни форми.

Макар че не знаеше накъде води този разговор, Лиза се впечатли от дълбоките познания на Анна по темата. Не отстъпваха на нейните. Ако бяха на научна конференция, спорът сигурно би ѝ доставил истинско удоволствие. Всъщност непрекъснато ѝ се налагаше да си напомня кой седи срещу нея.

— Следователно появата на хокс-гените непосредствено преди началото на камбрия може да обясни експлозията на нови животински форми — продължи Анна. — Но хокс-гените не могат да обяснят други моменти на бърза — почти целенасочена — еволюция.

— Като? — Дискусията ставаше все по-интересна.

— Като пръсканите молци. Сигурно знаете за тях?

Лиза кимна. Сега Анна повдигаше един от основните аргументи на другия научен лагер. Пръсканите молци живееха по брезите и бяха „напръскани“ с бели точки, за да се сливат с кората, един вид защитен камуфлаж срещу птиците, които се хранят с тях. Но когато близо до Манчестър била построена фабрика за обработка на въглища и дърветата почернели от саждите, белезникавите молци изведнъж започнали да изпъкват на тъмния фон и станали лесна плячка. Но само след няколко поколения доминиращият цвят на популацията станал черен, изцяло черен, и така молците се сливали с почернялата от саждите кора на дърветата.

— Ако мутациите са случайни — продължи Анна, — то молците явно са имали невиджан късмет черното да се прояви точно в подходящия момент. Ако е било случайна промяна, то къде са тогава

червените молци, зелените молци, цикламените молци? Или дори двуглавите?

Лиза с мъка се въздържа да не завърти очи.

— Бих могла да кажа, че молците с други цветове са били изядени. А двуглавите са измрели. Но вие погрешно интерпретирате примера. Промяната в цвета на онези молци не е била продукт на мутация. Видът им вече е имал ген за черен цвят. При всяко поколение се раждали по няколко черни молеца, но те били изядени и така белият цвят оставал доминиращ в популацията. Но след като дърветата почернели, малкото черни молци имали предимство и постепенно тяхното поколение запълнило популацията, докато белите им събратя били изядени от птиците. Точно това показва примерът. Че околната среда може да влияе на една популация. Но не е въпрос на мутация. Генът за черен цвят вече е бил налице.

Анна ѝ се усмихваше.

Лиза си даде сметка, че просто я е изпитвала, преценявала е знанията ѝ. Поизправи гръб, едновременно ядосана и все по-заинтригувана.

— Браво — каза Анна. — Тогава нека минем към едно по-скорошно събитие. Събитие, случило се в контролирана лабораторна среда. Учен създал вид бактерия Ешерихия коли, която не можела да разгражда лактозата. После поставил жизнеспособна популация от новите бактерии в хранителна среда, където единственият хранителен източник бил именно лактозата. Какво би се случило с бактериите според официалната наука?

Лиза сви рамене.

— Понеже не могат да разграждат лактозата, бактериите биха умрели от глад.

— И точно това се случило с деветдесет и осем процента от бактериите. Но два процента продължили да си живеят честито. При тях се появила спонтанна мутация на ген, разграждащ лактозата. В рамките на едно поколение. Удивително, не мислите ли? Това противоречи на всички теории за случайността на мутациите. От всички гени в ДНК-то на Ешерихия коли и при редкостта на мутациите, защо при два процента от популацията е мутирал именно онзи ген, който е бил необходим за оцеляването ѝ? Това отрича случайността.

Лиза трябваше да се съгласи, че е странно.

— Може лабораторните проби да са били контаминирани и сред модифицираните бактерии да са попаднали и нормални, които разграждат лактозата.

— Експериментът е бил повторен. Със същите резултати.

Лиза отказваше да се предаде.

— Виждам съмнението в очите ви. Така че да вземем друг пример за невъзможността генните мутации да са случайни.

— И къде ще търсим този пример?

— В самото начало на живота. В първичната супа — или бульон, както щете. Където за пръв път се задействал двигателят на еволюцията.

Лиза си спомни, че Анна вече беше споменала нещо за произхода на живота и че Камбаната била свързана с това. Натам ли биеше сега? Наостри уши.

— Да обърнем часовника назад — каза Анна. — Още преди появата на първата клетка. Да си спомним един от основните постулати на Дарвин — всичко, което съществува, задължително е произлязло от по-проста своя форма. Само че какво е имало преди първата единична клетка? Докъде можем да върнем живота и все още да твърдим, че е живот? ДНК жива ли е? Хромозомите живи ли са? А протеините и ензимите? Къде е границата между химията и живота?

— Добре де, това наистина е интересен въпрос — призна Лиза.

— Тогава нека поставя и друг. Как е бил осъществен скокът от химическата първична супа до първата клетка?

Този отговор Лиза го знаеше.

— Ранната атмосфера на Земята е била пълна с водород, метан и вода. Добавете някой и друг излив на енергия, например от светкавици, и тези газове могат да формират прости органични съединения. После те се сварили в пословичната първична супа и след време се появила първата молекула, която можела да се размножава.

— Кое е доказано в лаборатория — съгласи се Анна и кимна. — Бутилка, пълна с първични газове, дала смес от аминокиселини, строителните блокчета на протеините.

— И животът започнал.

— А, нямате търпение да прескочите напред — подразни я Анна. — Дотук имаме само аминокиселини. Строителните блокчета. Как се

стига от няколко аминокиселини до онзи пръв, способен да се самокопира протеин?

— Ако се смесят достатъчно аминокиселини, след време те неизбежно се нареждат във вериги с правилната комбинация.

— По силата на случаен избор?

Лиза кимна.

— Точно тук стигаме до корена на проблема, доктор Къмингс. Мога и да се съглася с вас, че дарвиновата еволюция е изиграла значителна роля, след като се е появил първият репликиращ се протеин. Знаете ли обаче колко аминокиселини трябва да се свържат, за да се образува този пръв репликиращ се протеин?

— Не.

— Най-малко трийсет и две. Това е най-малкият протеин, който е в състояние да се репликира. Вероятността да се образува такъв протеин случайно е повече от минимална. И по-точно — десет на четиридесет и първа степен.

Лиза вдигна рамене. Въпреки презрението си към Анна неохотно трябваше да признае, че като учен тя заслужава уважението ѝ.

— Нека погледнем на тази вероятност в перспектива — продължи Анна. — Ако се вземат всички протеини, открити във всички дъждовни гори на света, и бъдат разградени в супа от аминокиселини, пак ще си остане крайно невероятно да се образува верига от трийсет и две аминокиселини. Всъщност би било необходимо пет хиляди пъти по-голямо количество, за да се образува само една такава верига. Пет хиляди пъти повече дъждовни гори. Така че нека ви попитам отново — как преминаваме от аминокиселинната супа към онзи първи репликатор, първата частица живот?

Лиза поклати глава.

Анна скръсти доволно ръце.

— Ето ви една еволюционна пропаст, която и Дарвин трудно би прескочил.

— И все пак — възрази Лиза — да се запълни тази пропаст с Божията ръка не е никаква наука. Само защото още не разполагаме с отговор, който да я запълни, не означава, че е имало свръхестествена намеса.

— Не казвам, че е свръхестествена. А и кой е казал, че нямам отговор, с който да запълня пропастта?

Лиза я зяпна невярващо.

— Какъв отговор?

— Нещо, което открихме още преди десетилетия, като проучвахме Камбаната. Нещо, което учените днес едва начеват.

— И какво е то? — Лиза я гледаше с очакване. Нямахше смисъл да прикрива интереса си към нещо, свързано с Камбаната.

— Ние го наричаме квантова еволюция.

Лиза си спомни за историята на Камбаната и нацистките изследвания върху странния свят на субатомните частици и квантовата физика.

— Какво общо има всичко това с еволюцията?

— Тази нова научна област, квантовата еволюция, не само предлага най-силния аргумент в полза на интелигентния дизайн — каза Анна, — но отговаря и на въпроса кой е дизайнерът.

— Шегувате се. И кой е? Бог?

— Nein. — Анна я погледна в очите. — Ние.

Преди да е обяснила повече, радиоточката на стената изпука и се чу познат глас. Гюнтер.

— Имаме нещо за саботъора. Тръгваме.

07:37

БЬОРЕН, ГЕРМАНИЯ

Грей задмина един стар селски камион, натоварен със сено. Мина на пета и влезе на скорост в последния завой. Вече бяха на билото на възвишението и към долината долу се откриваше панорамна гледка.

— Долината Алме — каза Монк. Стискаше здраво ръкохватката над вратата.

Грей мина на по-ниска скорост и намали.

Монк го изгледа сърдито.

— Виждам, че Рейчъл ти е давала уроци по италианско шофиране.

— Когато си в Рим...

— Не сме в Рим.

Очевидно не бяха. Спускаха се към широка речна долина, зелена шир от ливади, гори и ниви. В отсрещния край на долината немско

селце, излязло сякаш от пощенска картичка, се гушеше в ниското с острите си червени покриви и каменни къщи между тесни лъкатушни улички.

Ала друго привлече погледа им — масивният замък, кацнал на отсрещното възвишение, като гнездо сред гората току над селото. Кулите му стърчаха високо и по върховете им се вееха знамена. Макар да бе солиден и грубоват, като повечето укрепени сгради по бреговете на Рейн, в него се долавяше и някаква приказност, навяваща мисли за омагьосани принцеси и рицари на бели коне.

— Ако Дракула беше гей — каза Монк, — това щеше да е замъкът му.

Грей разбираше какво има предвид приятелят му. Имаше нещо смътно зловещо в това място, но пък може да се дължеше и само на смрачилото се небе и тъмните облаци, приближаващи от север. Късмет щеше да е, ако стигнеха до селото, преди да се е извила бурята.

— А сега накъде? — попита Грей.

Откъм задната седалка се разнесе шумолене — Фиона разгръщаше картата. Беше я взела от Монк и си бе присвоила ролята на навигатор — съвсем уместна, предвид че още не им беше казала къде точно отиват.

Наведе се напред и посочи към реката.

— Трябва да минем по моста.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Мога да разчета една проста карта.

Грей подкара надолу, изпревари дълга колона велосипедисти, екипирани в многоцветно разнообразие от впити тениски и клинове, настъпи газта и скоро влязоха в селото.

То сякаш беше излязло от друго столетие. По всички прозорци имаше сандъчета с лалета, а заострените покриви до един си имаха високи фронтони. От главната улица се отделяха калдъръмени пресечки. Прекосиха площад, обточен с кафенета, бирарии и подиум за духова музика в центъра — тук сигурно всяка вечер свиреха полка.

Скоро вече се клатушкаха по моста и отново се озоваха сред ливади и малки ферми.

— Следващата вляво! — извика Фиона.

Наложи се Грей да набие спирачки, за да вкара автомобила в острия завой.

— Другия път кажи малко по-навреме.

Пътят се стесни, с живи плетове и вляво, и вдясно. Асфалтът отстъпи на калдъръм. БМВ-то се тресеше по неравната настилка. Скоро между калдъръма се появиха буренаци, после пред тях се появи порта от ковано желязо, отворена.

Грей намали.

— Къде сме?

— Това е мястото — каза Фиона. — Оттук е дошла библията на Дарвин. Имението Хирцфелд.

Грей вкара БМВ-то през портата. От мрачното небе закапа дъжд. Отначало леко, после се усили.

— Тъкмо навреме — каза Монк.

От другата страна на портата имаше широк двор, ограден от две страни с крилата на малко имение в селски стил. Голямата къща, право напред, беше само на два етажа, но покритият с каменни плочи покрив се издигаше в стръмен наклон и ѝ придаваше известно великолепие.

Светкавица блесна в небето и те вдигнаха глави.

Замъкът се издигаше на върха на залесения склон зад имението. Сякаш надвисваше над къщата.

— Ой! — остро извика някой.

Грей моментално заряза гледките.

Един велосипедист — буташе колелото си под дъжда — едва не се беше наврял под гумите на БМВ-то. Младежът — бе с жълта футболна фланелка и колоездачески клин — удари с длан капака на автомобила.

— Гледай къде караш бе, човек! — И показва среден пръст на Грей.

Фиона вече беше свалила стъклото на прозореца си и беше подала глава навън.

— Чупката бе, простак! Що не гледаш къде си навираш впитото педерастко клинче!

Монк поклати глава.

— Фиона май вече си спечели един ухажор.

Грей паркира колата до къщата. Имаше само още един автомобил, затова пък планински велосипеди и бегачи имаше цяла редица. Групичка измокрени младежи и девойки стояха под един навес, струпали раниците си на земята. Чу ги да говорят, след като

изключи двигателя. На испански. Изглежда, бяха попаднали в младежко общежитие. Или поне сега беше такова. Направо надушваше миризмата на пачули и коноп.

Наистина ли търсеха това място?

Дори и така да беше, не му се вярваше, че ще открият нещо ценно. Но така или иначе вече бяха тук.

— Чакайте ме в колата — каза той. — Монк, остани...

Задната врата се отвори и Фиона слезе.

— Следващия път — каза Монк, докато посягаше да отвори своята врата, — гледай да избереш модел с централно заключване.

— Хайде. — Грей слезе и тръгна след Фиона.

Тя вече вървеше към къщата.

Грей я настигна при стъпалата към верандата и я хвана над лакътя.

— Движим се в група. Никой няма да се отделя.

Тя обърна лице към него, не по-малко ядосана.

— Именно. Движим се в група. Никой не се отделя. Което означава да не ме зарязвате в разни самолети и коли. — Издърпа ядно ръката си и отвори вратата.

Камбанка извести за пристигането им.

Един млад служител вдигна глава от махагоновото бюро на рецепцията встрани от входа. Жар грееше в камината и прогонваше утринния хлад. Фоайето бе с дебели греди по тавана и каменни плочи по пода. Избелели стенописи, които изглеждаха на стотици години, красяха стените. Но се забелязваха и признаци на лошо стопанисване — ронеща се мазилка, прах по лавиците, разнищени и избелели пътеки по пода. Явно къщата беше подминала разцвета си.

Служителят — румен и млад, със спортна фланелка и зелени панталони — им кимна. Беше двайсетинагодишен и приличаше на русокос колежанин от телевизионна реклама.

— Guten morgen — поздрави той Грей, който тъкмо пристъпваше към бюрото му.

Под съпровода на трескавиците Монк огледа фоайето и измърмори:

— Нищо „guten“ няма в това утро.

— А, американци — каза младежът. В тона му се появи известен хлад.

Грей се изкашля.

— Чудехме се дали това е старото имение Хирцфелд?

Очите на младежа се разшириха едва доловимо.

— Ja, aber... вече двайсетина години е общежитие Буршлос. Откакто баща ми, Йохан Хирцфелд, го получил в наследство.

Значи бяха уцелили мястото. Грей хвърли поглед на Фиона, която му вдигна вежди, сякаш го питаше: „Какво?“. Ровеше за нещо в раницата си. Грей се надяваше Монк да е бил прав и в раницата ѝ да няма запалителни гранати.

Насочи вниманието си към служителя на рецепцията.

— Чудех се дали ще можем да разговаряме с баща ви.

— Относно? — Хладът се беше върнал, плюс известна бдителност.

Фиона избута Грей.

— Относно това. — И плесна една позната му вече книга върху бюрото. Библията на Дарвин.

О, Господи... На самолета Грей не беше изпускарал книгата от очи. Явно все пак я бе изпускарал.

— Фиона — предупредително каза той.

— Моя си е — изсумтя тя под нос.

Младежът взе книгата и я разлисти. По нищо не личеше да я е виждал някога.

— Библия? Проповядването в общежитието е забранено. — Затвори книгата и я бутна към Фиона. — А и баща ми е евреин, между другото.

Фиона така или иначе беше разкрила картите им, така че Грей реши да кара направо.

— Тази библия е принадлежала на Чарлз Дарвин. Имаме причина да вярваме, че някога е била част от семейната ви библиотека. Надявахме се баща ви да ни каже за нея нещо повече.

Този път младежът погледна библията малко по-почтително.

— Библиотеката е била разпродадена, преди баща ми да влезе във владение. Аз изобщо не съм я виждал. От съседни съм чувал, че била събирана в продължение на векове.

Младежът заобиколи бюрото и ги поведе покрай камината към арка, водеща към малка стая. Едната стена беше заета изцяло от високи тесни прозорци, които създаваха атмосфера на параклис. На

стената отсреща имаше незапалена камина, толкова голяма, че човек можеше да застане вътре прав. Покрай останалите стени бяха наредени маси и пейки. Иначе беше празна, като се изключеше една възрастна жена с престилка, която метеше пода.

— Тук се е помещавала библиотеката. Сега е трапезария за гостите на общежитието. Баща ми винаги е бил против продажбата на имението, но данъците... Сигурно пак по тази причина са разпродали библиотеката преди петдесет години. Баща ми се принуди да предложи на търг повече от оригиналната мебелировка. С всяко поколение по малко от семейната история изчезва.

— Жалко — каза Грей.

Младежът кимна и се обърна.

— Ще се обадя на баща си. Да го питам дали ще иска да говори с вас.

След малко младежът им махна и ги поведе към широка двойна врата. Отключи я и я задържа отворена да влязат. Вратата водеше към частта от къщата, обитавана от семейството.

Младежът — представи се като Райън Хирцфелд — ги поведе към задната част на къщата и оттам към зимна градина, цялата от стъкло и бронз. Папрати и цветя се редяха в саксии покрай стените. Стъпаловидни рафтове се катереха по едната остъклена стена, претъпкани с различни видове растения, някои от които приличаха на бурени. В дъното се издигаше самотно палмово дръвче, короната му стигаше до стъкления покрив, част от листата му бяха пожълтели. Цялото място изглеждаше някак запуснато и оставено само на себе си. Впечатлението се подсилваше и от водата, която капеше през пукнатина в едно от стъклата на покрива и се събираше в сложена на пода кофа.

Зимната градина всъщност приличаше повече на пущинак.

В средата на помещението крехък мъж седеше на инвалидна количка. Краката му бяха завити с одеяло. Беше зареял поглед към задния двор. По стъклата се стичаше дъждовна вода и светът навън изглеждаше нереален и смътен.

Райън се приближи някак срамежливо до него и каза:

— Vater. Hier sind die Leute mit der Bibel.

— Auf Englisch, Райън... auf englisch. — Мъжът завъртя едното колело и инвалидната количка се обърна към тях. Кожата му

изглеждаше тънка като хартия. Гласът му хриптеше. Сигурно страдаше от белодробен емфизем.

Райън, синът, се беше намръщил отегчено. Грей се зачуди дали младежът изобщо си дава сметка за изражението си.

— Аз съм Йохан Хирцфелд — каза възрастният мъж. — Значи сте дошли да питате за старата библиотека. Напоследък има голям интерес. Десетилетия наред нито дума. А сега за една година — два пъти.

Грей си спомни разказа на Фиона за тайнствения възрастен господин, който се появил в книжарницата на Грете с молба да прегледа архивите ѝ. Сигурно бе видял фактурата за покупка и бе проследил пътя ѝ дотук.

— Райън каза, че една от книгите е у вас.

— Библията на Дарвин — потвърди Грей.

Възрастният мъж протегна ръце. Фиона пристъпи напред и постави книгата върху разперените му длани. Той я сложи в скута си.

— Не съм я виждал, откакто бях малко момче — изхъхри мъжът. После вдигна поглед към сина си. — Danke, Райън. По-добре се върни на рецепцията.

Райън кимна, отстъпи неохотно назад, после се обърна и излезе.

Йохан изчака синът му да затвори вратата, после въздъхна и пак сведе поглед към библията. Отвори на гърба на предната корица, където беше записано фамилното дърво на семейство Дарвин.

— Това беше едно от най-ценните притежания на семейството ни. Библията била подарена на праядо ми през 1901-ва от Британското кралско общество. Той е бил уважаван ботаник.

Грей долови меланхоличната нотка в гласа му.

— Родът ни има отдавнашна традиция в научните изследвания и постижения. Нищо от калибъра на хер Дарвин, разбира се, но и ние сме дали нещо на науката, пък било то и само бележки под линия. — Погледът му се върна към облените от дъжда прозорци. — Това отдавна приключи. Сега май ще трябва да се задоволим с битието си на хотелиери.

— За библията — подсети го Грей. — Можете ли да ми кажете нещо повече за нея? Сбирката ви винаги ли се е пазила тук?

— Natürlich. Някои книги са били изнасяни, когато един или друг от роднините ми е заминавал по научна работа в чужбина. Но тази

книга е напускала къщата само веднъж. Знам го само защото бях тук, когато я върнаха. Дядо ми я изпрати по пощата. Това доста разбунди духовете навремето.

— Защо?

— Знаех си, че ще попитате. Точно затова отпратих Райън. По-добре е да не знае.

— За какво да попитаме?

— Дядо ми Хуго е работил за нацистите. Както и леля ми Тола. Двамата бяха неразделни. По-късно научих — в семейството рядко се говореше за това, — че работели по някакъв секретен научен проект. И двамата бяха признати и уважавани биолози.

— Що за проект? — попита Монк.

— Така и никой не разбра. В края на войната и дядо, и леля Тола загинаха. Само че месец преди това пристигна пратка от дядо ми. Съдържаше част от книгите, които беше взел със себе си. Може би е знаел, че е обречен, и е искал да спаси поне книгите. Пет книги по-точно. — И почука с пръст по библията. — Тази беше една от тях. Макар че защо му е трябвала библията за научните изследвания, нямам представа.

— Може би я е взел, за да му напомня за родния дом — тихо каза Фиона.

Йохан сякаш чак сега забеляза момичето. Кимна бавно.

— Може би. Или като един вид връзка със собствения му баща. Нещо като символичен знак за одобрението му. — Възрастният мъж поклати глава. — Да работи за нацистите! Ужасно.

Грей си спомни нещо, казано от Райън.

— Чакайте. Вие сте евреи, нали?

— Да. Само че прабаба ми, майката на Хуго, е била немкиня, с дълбоки фамилни корени тук. Кое то е означавало връзки и с нацистката партия. Дори когато започнала програмата на Хитлер за избиване на евреите, семейството ми било пощадено. Водели ни Mischlinge, смесена кръв. Достатъчно немци, за да избегнем смъртната присъда. Но за да докажат лоялността си, дядо и леля трябвало да приемат работата, възложена им от нацистите. А по онова време нацистите набирали учени повсеместно.

— Значи са били принудени — каза Грей.

Йохан пак впери поглед към бурята навън.

— Онези времена са били сложни. Дядо ми имаше по-особени убеждения.

— Какви?

Йохан сякаш не чу въпроса. Отвори библията и я разлисти. Грей забеляза нанесените на ръка бележки, пристъпи напред и посочи няколко начертани със синьо мастило символа.

— Чудехме се какво означават.

— Чували ли сте за обществото „Туле“? — попита възрастният мъж, сякаш не беше чул въпроса му.

Грей поклати глава.

— Били германска крайно националистическа група. Дядо ми също бил член, приет, когато бил едва на двайсет и две. Семейството на майка му било свързано с учредителите. Обществото дълбоко вярвало във философията *Übermensch*.

— Свръхчовеци?

— Правилно. Било наречено на името на мистичната земя Туле, останка от изгубената Атлантида, дом на някаква свръхраса.

Монк изсумтя презрително.

— Както казах — изхъхри Йохан, — дядо ми имаше някои странни убеждения. Но по онова време това се отнасяше за мнозина. Особено тук, в нашия район. Именно в тези гори древните тевтонски племена отблъснали римските легиони и начертали границата между Германия и Римската империя. Та членовете на „Туле“ вярвали, че въпросните тевтонски бойци били потомци на изгубената свръхраса.

Грей разбираше защо този мит е бил толкова популярен. Ако онези древни немски бойци са били супермени, то потомците им — съвременните германци — би трябвало да носят генетичното им наследство.

— Било е началото на арийската философия.

— Вярванията им били смесени и с голяма доза мистицизъм и окултни ритуали. Не знам много за това. Но според роднините ми дядо бил необичайно любопитен по природа. Вечно се забърквал в разни странни неща, разследвал исторически загадки. В свободното си време се занимавал с неща, които да изострят ума му. Различни методи за усиляване на паметта, главоблъсканици. Особено главоблъсканици. После попаднал на няколко окултни истории и се заровил надълбоко да търси истината, която се криела зад тях. Това се превърнало в нещо като мания за него, обсебило го.

Докато говореше, разлистваше разсеяно библията. Стигна до края и отвори на вътрешната страна на задната корица.

— Das ist merkwürdig!

Merkwürdig. Странно.

— Кое? — попита Грей.

Възрастният мъж прокара пръст по корицата. Отвори най-отпред, после пак в края.

— Дарвиновото фамилно дърво. Не беше написано само от вътрешната страна на предната корица... а и на задната. Бях малък, но това си го спомням съвсем ясно.

Йохан вдигна книгата и им показва задната корица.

— Фамилното дърво на задната корица е изчезнало.

— Дайте да видя. — Грей взе книгата от ръцете му. Огледа отблизо мукавата, залепена за вътрешната страна на задната корица. Фиона и Монк надничаха над раменете му.

Той прокара пръст по гръбчето, после и по задната корица.

— Вижте тук. Изглежда, някой е отрязал празната страница в самия край на книгата и я е залепил върху мукавата на задната корица. Върху оригиналната мукава, залепена там още при отпечатването на библията. — Погледна Фиона. — Грете би ли направила такова нещо?

— За нищо на света. По-скоро би порнала с нож Мона Лиза.

Щом не беше Грете...

Грей погледна Йохан.

— Сигурен съм, че никой от моето семейство не би го направил. Библиотеката беше разпродадена само няколко години след войната. Съмнявам се някой да е отварял библията, след като пристигна по пощата.

Значи оставаше само Хуго Хирцфелд.

— Нож — каза Грей и отиде при една масичка.

Монк бръкна в раницата си и извади сгъваемо ножче. Отвори го и го подаде на Грей. С връхчето Грей срязва задния лист по ръбовете, после повдигна едното ъгълче. Плътната хартия се отдели лесно — с лепило бяха намазани само ръбовете.

Йохан се приближи с инвалидната количка. Надигна се на ръце, за да погледне над ръба на високата маса. Грей не скри какво прави. Не знаеше какво ще излезе отдолу, а съдействието на възрастния мъж можеше да му потрябва.

Отстрани плътния лист и отдолу се показва оригиналната мукава. С втората част от фамилното дърво на Дарвин, изписано със спретнат калиграфски почерк. За това Йохан бе прав. Но имаше и друго.

— Ужасно — промълви Йохан. — Защо го е направил това дядо? Защо е обезобразил така библията?

Върху фамилното дърво, начертан с черно мастило върху цялата страница и вдълбан от натиска в корицата на библията, се кипреше странен символ.

Със същото мастило под символа беше изписан един-единствен ред на немски.

Gott, verzeihen mir.

Грей си го преведе.
„Господи, прости ми.“
Монк посочи символа.

— Какво е това?

— Руна — каза Йохан и свъсил чело, се отпусна назад в количката. — Поредната мания на дядо ми.

Грей се обърна към него.

Йохан обясни:

— Обществото „Туле“ вярвало в магията на руните. Древна сила и ритуали, свързани с нордическите символи. Когато нацистите възприели философията им за свръхчовеците, възприели и отношението им към мистичните руни.

Грей знаеше за нацистките символи и техните връзки с руните, но какво общо имаха те с това?

— Знаете ли какво означава този конкретен символ? — попита той.

— Не. Това едва ли е най-интересното хоби за един немски евреин. Особено след войната. — Йохан завъртя количката си и впери поглед към бурята вън. Трещяха гръмотевици, някак далече и близо едновременно. — Но знам кой би могъл да ви помогне. Един куратор в музея.

Грей затвори библията и попита:

— Кой музей?

Светкавица огря зимната градина. Йохан посочи нагоре и Грей вдигна глава. В угасващата светлина, под булото на дъжда, се възправяше тежкият замък.

— Historschtes Museum des Hochstifts Paderborn — каза Йохан. — Днес е отворен. Помещава се в замъка. — Възрастният мъж се намуси. — Там със сигурност ще знаят какво означава символът.

— Защо? — попита Грей.

Йохан го погледна така, сякаш му беше задал най-глупавия въпрос на света.

— Кой би могъл да знае по-добре? Това е замъкът Вевелсбург. — И когато Грей не реагира, възрастният мъж продължи с въздишка: — Химлеровият Черен Камелот. Крепостта на СС.

— Значи бях прав за Дракула — измърмори Монк.

Йохан продължи:

— През седемнайсети век там се провеждали съдебни процеси срещу вещици, хиляди жени били измъчвани и екзекутирани. Химлер само добави и своя дял към кървавата история на онова място. Хиляда и двеста евреи от концентрационния лагер Недерхаген умрели от изтощение, докато замъкът бил реконструиран по нареждане на Химлер. Прокълнато място е това. По-добре да го изравнят със земята.

— Но музеят там? — попита Грей, за да откъсне Йохан от гнева, който набираше сила в него и караше гърдите му да хриптят още по-силно. — Казвате, че ще знаят за руната?

Йохан кимна.

— Хайнрих Химлер бил член на обществото „Туле“ и познавал добре руните. Всъщност именно те привлекли вниманието му към дядо ми. Двамата имали обща мания.

Грей се замисли за цялата плетеница от връзки и събития, всичките свързани с окултното общество. Какво обаче се криеше в дъното на тази история? Трябваше му повече информация. Определено им предстоеше посещение в музея горе.

Йохан завъртя количката си с гръб към Грей, сякаш в знак, че иска да сложи край на разговора.

— Именно заради тези си общи интереси с дядо ми Химлер пощади семейството ни, семейство на Mischlinge. Лагерите ни се разминаха.

„С помощта на Химлер.“

Грей разбираше в какво се корени гневът на този човек... и защо беше накарал сина си да излезе от стаята. Семейна тайна като тази беше по-добре да си остане заровена. Йохан отново впери поглед в бурята навън.

Грей взе библията и даде знак на другите да излязат. После каза на възрастния мъж:

— Danke.

Йохан не му обърна внимание, потънал в миналото.

Излязоха на верандата. Дъждът все така се изливаше от прихлупеното небе. Дворът беше празен. Денят явно не ставаше за туризъм.

— Да тръгваме — каза Грей и излезе на дъжда.

— Идеален ден за щурмуване на замъци — саркастично отбеляза Монк.

Докато притичваха през двора, Грей забеляза, че някаква кола е паркирала до тяхната. Празна. Предният ѝ капак вдигаше пара под студения дъжд. Явно автомобилът току-що беше пристигнал.

Ледено бял мерцедес.

9. САБОТЪОРЪТ

12:32

ХИМАЛАИТЕ

— Откъде идва сигналът? — попита Анна.

Сама беше — Лиза предпочела да остане в библиотеката, работела по нещо. Пейнтър реши, че по-скоро Анна предпочита засега да ги държи разделени.

И толкова по-добре в случая — така Лиза щеше да е далеч от опасността.

Особено ако наистина бяха засекли саботъора.

Наведен към екрана на лаптопа, Пейнтър разтриваше върховете на пръстите си. Мъчеше го непрестанен сърбеж под ноктите. Спря, колкото да посочи триизмерната схема на замъка.

— Най-вероятно е да е в този район — каза и почука по екрана. Беше изненадан колко навътре в планинските недра се е разпрострял замъкът. Сигналът идваше от най-вътрешната част. — Няма как да ограничим повече периметъра, но знаем, че саботъорът има нужда от чист хоризонт, за да използва сателитния си телефон.

Анна поизправи гръб.

— Там е хеликоптерната площадка.

Гюнтер кимна и изсумтя.

Пулсиращите линии на екрана внезапно изчезнаха.

— Затвори — каза Пейнтър. — Трябва да действаме бързо.

Анна се обърна към Гюнтер.

— Свържи се с Клаус. Хората му да обградят хеликоптерната площадка. Веднага.

Гюнтер се обърна към един закачен на стената телефон и даде заповед за начало на претърсването. Планът им беше да задържат всички в непосредствена близост до сигнала и да установят кой има незаконен сателитен телефон.

Анна отново се обърна към Пейнтър.

— Благодаря ви за помощта. Оттук ние ще поемем търсенето.

— Може би все още мога да помогна. — Пейнтър пишеше бързо по клавиатурата. Запомни номера, който се появи на екрана, после разкачи импровизирания сигнален усилвател от захранващата система на замъка. И стана. — Но ще ми трябва един от портативните висателитни телефони.

— Не мога да ви оставя тук с телефон. — Анна разтърка слепоочията си с кокалчетата на пръстите си и примижа. Главоболие.

— Не е необходимо да ме оставяте. Ще дойда с вас на хеликоптерната площадка.

Гюнтер пристъпи напред, свъсен повече от обичайното.

Анна му махна да отстъпи.

— Нямаме време за спорове. — Ала нещо неизказано премина между гиганта и сестра му. Предупреждение към здравеняка да държи Пейнтър под око.

Анна ги поведе навън.

Пейнтър тръгна след нея, продължаваше да разтрива пръстите си. Имаше чувството, че ноктите му горят. Огледа ги внимателно — очакваше червенина на възпаление. Но вместо това ноктите му бяха необичайно бледи, почти безцветни.

Измръзване?

Гюнтер му подаде един от телефоните, с които разполагаше замъкът, забеляза какво е привлякло вниманието му и поклати глава. После протегна към него ръката си. Пейнтър отначало не разбра... а после забеляза, че ноктите на три от пръстите му, от средния към кутрето, липсват.

Гюнтер дръпна ръка и тръгна след Анна.

Пейнтър свиваше и отпускаше ръце. Значи усещането за гъдел и парене не се дължеше на измръзване. Квантовата болест прогресираше. Спомни си какво беше казала Анна за хората, облъчвани експериментално с лъчението на Камбаната — че губели уши и пръсти. Почти като при проказа.

Още колко време му оставаше?

Докато навлизаха все по-дълбоко в планинските недра, Пейнтър наблюдаваше Гюнтер. През целия му живот над главата му бе висял меч. Хронично отпадане, последвано от лудост. А сега на Пейнтър му

предстоеше да се запознае отблизо със съкратената версия на същата болест. Не можеше да отрече, че мисълта за това го ужасява — не толкова физиологичната страна, колкото загубата на ясния разсъдък.

Още колко време му оставаше?

Гюнтер, изглежда, се беше досетил за какво мисли и изръмжа под нос:

— Няма да позволя това да сполети Анна. Ще направя всичко, за да го спра.

„Вярно, нали са брат и сестра“, помисли си Пейнтър. Едва след като беше разбрал за това, забеляза слабата семейна прилика — извивката на устните, формата на брадичката, еднаквите бръчки по челото, когато се намръще. Определено имаше прилика, но тя свършваше дотук. Тъмната коса и зелените очи на Анна нямаха нищо общо с промитите, избелени сякаш цветове на брат й. Само Гюнтер е бил роден под въздействието на Камбаната, само едното дете е било пожертвано, дадено като кръвен данък, за да се превърне в последния Sonnekonig.

Докато вървяха по коридорите и се спускаха по стълбища, Пейнтър свали задния капак на преносимия телефон. Прибра капака в джоба си, извади батерията и свърза своя усилвател към жичката за антената в освободеното от батерията гнездо. Излъчването щеше да е единично и да трае само няколко секунди, но би трябвало да свърши работа.

— Какво е това? — попита Гюнтер.

— Нещо като ловджийска хрътка. Усилвателят записва спецификациите на чипа на телефона на саботьора, докато траеше обаждането му. С негова помощ мога да го открия, ако е наблизо.

Гюнтер изсумтя, взел лъжата за чиста монета.

Дотук добре.

Стълбището ги изведе в широк проход, достатъчно голям да мине и танк. Стари стоманени релси лъщяха по пода право към сърцето на планината. Хеликоптерната площадка беше в другия край, далеч от основната част на замъка. Качиха се на една открита платформа, Гюнтер освободи ръчната спирачка и включи електрическия мотор, като натисна педал в пода. Нямаше седалки, само перила. Пейнтър се хвана здраво. Платформата ускори по релсите, осветявана на пресекулки от вградени в тавана лампи.

— Имате си собствена подземна железница? — каза Пейнтър.

— За транспортиране на товари — отвърна тихо Анна, лицето ѝ бе вцепенено от болка. Беше взела две таблетки по пътя дотук.

Подминаха някакви складове, пълни с натрупани един върху друг варели, сандъци и щайги, явно транспортирани по въздуха и оставени тук на склад. След минута стигнаха до края на прохода. Въздухът постепенно се беше затоплил, станал беше по-влажнен и миришеше слабо на сяр. Пейнтър слезе от платформата и веднага усети дълбоко басово трептене, което вибрираше през скалата и нагоре по краката му. Разгледал беше плана на замъка и знаеше, че геотермалната централа е разположена дълбоко под земята някъде в този район.

Но те се движеха нагоре, а не надолу.

Поеха по широка рампа. Лекият ѝ наклон ги изведе в просторна кухня. Светлина се лееше от отворена двойна стоманена врата на тавана. Помещението приличаше на склад на търговско летище — кранове, мотокари, тежко оборудване. А в центъра си почиваха два хеликоптера, единият черен, другият бял, и двата с форма на сърдити стършели, конструирани за полет при големи височини.

Клаус, здравенякът, един от малцината побратими на Гюнтер от групата на Sonnekonige, ги видя и тръгна към тях; придържаше болната си ръка. Обърна се към Анна, без да поглежда двамата ѝ придружители.

— Периметърът е покрит — каза отсечено на немски.

Кимна към редица мъже и жени встрани. Бяха десетина и стояха под зорките погледи на въоръжени пазачи.

— И никой не се е измъкнал? — попита Анна.

— Nein. Бяхме готови.

Анна беше наредила по един Sonnekonige да заеме позиция във всеки основен квадрант на замъка, в готовност да отцепи своя район, ако устройството на Пейнтър го посочи като вероятното местоположение на саботъора. Но ако беше допуснал грешка? Вълнението тук със сигурност щеше да предупреди саботъора и той щеше да се укрие още по-надълбоко. Друг шанс нямаше да имат.

Анна също го знаеше. Тръгна вдървено към задържаните.

— Открихте ли го?

Спъна се и за миг сякаш загуби равновесие. Гюнтер я хвана за лакътя и на лицето му се изписа тревога.

— Добре съм — прошепна му тя и продължи напред сама.

— Претърсихме всички. — Клаус се правеше, че не е забелязал нищо. — Не открихме телефон, нито друго съмнително устройство. Тъкмо се канехме да започнем претърсване на хеликоптерната площадка.

Анна свъси чело още повече. Точно от това се бяха страхували. Вместо да носи телефона у себе си, саботьорът като нищо можеше да го е оставил някъде след обаждането.

Или пък Пейнтър беше допуснал грешка при изчисленията.

В такъв случай трябваше да се реваншира.

Той пристъпи до Анна и вдигна импровизираното устройство.

— Навярно бих могъл да съкратя търсенето на телефона.

Тя го изгледа подозрително, но нямаше избор. Така че кимна.

Гюнтер не се отделяше от него, буквално се беше залепил за гърба му.

Пейнтър вдигна сателитния телефон, включи го и набра номера, който беше научил наизуст. Девет цифри. Нищо не се случи. Всички го гледаха втренчено.

Той се навъси съсредоточено и набра номера още веднъж.

Пак нищо.

Дали не го беше запомнил погрешно?

— Was ist los? — попита Анна.

Пейнтър гледаше поредицата цифри върху малкото екранче на телефона. Прочете ги отново и осъзна грешката си.

— Объркал съм последните две цифри. Разменил съм им местата.

Тръсна глава и отново набра номера, максимално съсредоточен и без да бърза. Най-после въведе правилната последователност. Анна срещна погледа му, когато той вдигна очи. Грешката му не се дължеше единствено на стреса и тя също го знаеше. Натискането на зададени клавиши често се използваше като тест за състоянието на умствената активност.

А това беше най-обикновен телефонен номер.

Макар и много важен.

Сигналната мрежа на Пейнтър беше засякла номера на сателитния телефон на саботьора. Той натисна копчето за предаване и вдигна поглед.

След част от секундата в помещението иззвъня телефон, пронизително.

Всички обърнаха очи...

Към Клаус.

Той отстъпи крачка назад.

— Ето го и вашия саботьор — каза Пейнтър.

Клаус отвори уста да отрече... и после светкавично извади пистолета си и лицето му се превърна в безизразна маска.

Гюнтер реагира секунда по-бързо — неговият МК23 вече беше в ръката му.

Изстрел и припламване от дуло.

Оръжието на Клаус излетя от ръката му сред рой искри.

Гюнтер се хвърли напред и притисна димящото дуло на пистолета си в бузата на своя побратим. Студената плът изсъска, жигосана от нагорещения метал. Клаус дори не мигна.

Саботьорът им трябваше жив, за да отговори на въпросите, които имаха да му зададат. Гюнтер зададе първия:

— Warum? — изръмжа той. Защо?

Клаус го изгледа гневно с единственото си здраво око. Клепачът на другото беше увиснал, също като парализираното му наполовина лице, и бе превърнал озъбената му усмивка в нещо наистина ужасно.

— За да свърши унизителното царуване на Lerakonige.

Дълго сдържана омраза разкриви още повече и без това разкривеното му лице. Пейнтър можеше само да се досеща за таения с години гняв, за годините на насмешки, докато тялото му е отстъпвало пред болестта. Някога принц, сега — прокажен. Но имаше и нещо повече от обикновеното отмъщение. Някой беше превърнал Клаус в къртица.

Кой обаче?

— Братко — каза Клаус на Гюнтер, — не е нужно да търпим това. Живот на живи мъртъвци. Има лечение. — Жална нотка на надежда се промъкна в гласа му. — Можем отново да сме крале сред хората.

Значи това бяха трийсетте му сребърника.

Обещанието за лечение.

Гюнтер остана непоклатим.

— Не съм ти брат — изгромоли гласът му дълбоко. — И никога не съм бил крал.

В този момент Пейнтър долови истинската разлика между тези двама Sonnekonige. Клаус беше с десетина години по-голям и децата от неговото поколение наистина са били отглеждани като принцове, а по-късно са били низвергнати. Гюнтер, от своя страна, бе роден в самия край на експерименталната програма, когато учените тук най-последно приели факта, че физическите недъзи и лудостта на подопечените им са неизбежни. Тоест Гюнтер бе прокажен още от невръстно дете.

А имаше и друга разлика между двамата. Много важна.

— С предателството си ти обрече Анна на смърт — каза Гюнтер. — И аз ще накарам теб и всичките ти поддръжници да си платите за това.

Клаус не отстъпи, а заговори още по-пламенно:

— Тя също може да бъде излекувана. Ще го уредим.

Гюнтер присви очи.

Клаус усети колебанието и надеждата му. Не за самия него, а за сестра му.

— Ще я излекуват. Няма да умре.

Пейнтър си спомни какво беше казал Гюнтер. „Няма да позволя това да сполети Анна. Ще направя всичко, за да го спра.“ Включваше ли това и предателство към всички останали? Дори срещу желанията на сестра му?

— Кой ти е обещал това лечение? — с твърд глас попита Анна.

Клаус се изсмя гърлено.

— Мъже много по-велики от жалката сбирщина, в която се превърнахте вие. Заслужавате съдбата си. Изпълнихте предназначението си и вече не сте нужни.

Силно изпукване се чу от ръцете на Пейнтър. Сателитният телефон, с чиято помощ беше разкрил саботъора, даде на късо заради усилвателя. Той пусна димящите останки, които опариха пръстите му, и погледна нагоре, към вратите на хеликоптерната площадка. Надяваше се усилвателят да е действал достатъчно дълго.

Не беше единственият стреснал се. Всички погледнаха към него, когато телефонът избухна. Включително Гюнтер.

Клаус се възползва от този миг, измъкна ловджийски нож и се хвърли върху другия Sonnekonig. Гюнтер стреля и го уцели в корема. Въпреки това, докато се свличаше, Клаус успя да забие ножа в ръката му.

Гюнтер изохка и блъсна Клаус на пода.

Здравеният падна тежко, с разперени ръце и крака. После успя някак да се извърти на една страна, притискаше корема си с ръка. От раната бликаше кръв. Клаус се закашля. Още кръв. Яркочервена. Артериална. Куршумът на Гюнтер беше засегнал важен орган.

Анна притича при Гюнтер да провери раната му. Той я бутна назад, беше насочил пистолета си към поваления Клаус. По ръката му се стичаше кръв и капеше по скалния под.

Клаус се изсмя, звук като от стържещи камъни.

— Всички ще умрете! Когато взелът се затегне около вратовете ви!

Закашля се отново, разтърсен от конвулсии. Кръвта се събираше в локва под него. С последна крива усмивка, той се отпусна на пода по лице. Гюнтер свали пистолета. Нямаше нужда да държи повече на прицел бившия си събрат. Едно последно вдишване — и едрият мъж застина.

Мъртъв.

Гюнтер остави Анна да стегне раната му с някакъв мазен парцал.

Пейнтър обиколи тялото на Клаус. Нещо не му даваше мира. Другите хора в халето се бяха събрали и си говореха оживено. В гласовете им се долавяше едновременно страх и надежда. Всички бяха чули за предполагаемото лечение.

Анна се приближи до него.

— Ще накарам някой от техниците да прегледа сателитния му телефон. Може би това ще ни насочи към човека или хората, организирали саботажа.

— Няма достатъчно време за това — измърмори разсеяно Пейнтър. Опитваше се да се изключи от всичко странично и да се съсредоточи върху онова, което не му даваше мира. Беше като да посягаш към нещо, което е само на милиметри от обсега ти.

Крачеше и прехвърляше наум казаното от Клаус.

„... можем отново да сме крале сред хората...“

„... изпълнихте предназначението си и вече не сте нужни...“

Главоболието му рязко се усили.

Клаус явно бе вербуван като двоен агент... в игра на индустриален шпионаж. От някой, който провежда паралелно проучване. И работата тук, в замъка, на даден етап бе станала излишна, при което бяха предприети стъпки за елиминиране на конкуренцията.

— Възможно ли е да говореше истината? — попита Гюнтер.

Пейнтър си спомни колебанието му отпреди малко, когато му подхвърлиха въдицата с неустоима стръв — лечение за него и за сестра му. Всичко това беше умряло заедно с Клаус.

Но те нямаше да се откажат.

Анна беше коленичила до трупа. Извади от джоба на Клаус малък телефон.

— Ще трябва да действаме бързо.

— Ти можеш ли да помогнеш? — обърна се Гюнтер към Пейнтър и кимна към телефона.

Единствената им надежда беше да открият кой е стоял от другата страна на линията.

— Ако успееш да проследиш разговора... — каза Анна, докато се изправяше.

Пейнтър поклати глава, но не в знак на отрицание. Стисна слепоочията си. Главата му пулсираше — главоболието се беше превърнало в тежък пристъп на мигрена. Но не това го накара да поклати глава.

Близко... каквото и да го глождеше, беше толкова близо, че...

Анна пристъпи към него и го докосна по лакътя.

— Всички имаме интерес да...

— Знам — прекъсна я той. — Млъкни! Остави ме да помисля.

Анна отпусна ръка.

Избухването му накара всички в халето да млъкнат. Той се мъчеше неистово да измъкне на светло онова, което мозъкът му криеше от него. Беше като разместените цифри на телефонния номер. Сигурно така се чувстваха хората, страдащи от старческо оглупяване.

— Сателитният телефон... нещо, свързано със сателитния телефон... — прошепна той, потискаше мигрената само със силата на волята си. — Но какво?

— Какво имаш предвид? — тихо попита Анна.

И изведнъж той се сети. Не можеше да повярва, че е бил толкова сляп.

Свали ръце и отвори очи.

— Клаус знаеше, че замъкът е под електронно наблюдение. Така че защо изобщо се е обадил? С риск да се разкрие? Защо е поел такъв риск?

Заля го вълна от студен ужас. Извъртя се към Анна.

— Слухът. Онзи, че има скрит запас от Зерум 525. Само ние ли знаехме, че е фалшив? Че всъщност няма и грам от течния метал?

Другите в халето ахнаха. Неколцина се развикаха. Слухът беше посял надежда, породил беше оптимизъм, че може да се конструира нова Камбана. Сега всичко това се срути с един удар.

Но явно и някой друг беше повярвал на слуха.

— Само Гюнтер знаеше истината — каза Анна и потвърди най-лошите му страхове.

Пейнтър бързо огледа халето. Представи си плана на замъка. Вече знаеше защо Клаус се е обадил... и защо го е направил оттук. И защо бе толкова самоуверен, че дори не бе захвърлил някъде телефона. Неслучайно беше избрал именно това място.

— Анна, когато пусна слуха, къде каза, че било допълнителното количество Зерум 525? И как е избегнало експлозията?

— В сейф.

— Какъв сейф? Къде?

— Далеч от мястото на експлозията. В моя кабинет. Защо?

В нейния кабинет — в другия край на замъка.

— Изиграха ни — каза Пейнтър. — Клаус се е обадил оттук. Знаел е, че замъкът се наблюдава. Искал е да ни подмами. Да отклони вниманието ни от твоя кабинет, от тайното подземие, от предполагаемото допълнително количество Зерум 525.

Анна поклати глава в недоумение.

— Обаждането е примамка. Истинската цел през цялото време е бил прословутият последен запас от Зерум 525.

Очите на Анна се разшириха.

Гюнтер също събра две и две и изръмжа:

— Има и друг саботьор.

— И докато ние бързахме насам, той е тръгнал след течния метал.

— В моя кабинет — каза Анна и се обърна към Пейнтър.

И чак сега Пейнтър разбра какво го бе глождило най-силно, какво бе стягало сърцето му и бе предизвиквало гадене в стомаха му. Осъзнаването го застигна с нажежен до бяло шиш от ослепителна болка. Един човек... една жена стоеше на пътя на саботъора.

Лиза се ровеше из горния кат на библиотеката. Беше се качила по стълбата от ковано желязо до халтавата метална галерия и сега обикаляше стаята, като се държеше с една ръка за парапетчето.

През последния час беше събирала книги и трудове по квантова механика. Откри дори оригиналния труд на Макс Планк, бащата на квантовата теория, теория, която описваше уникален свят от елементарни частици, свят, където енергията можеше да бъде разбита на малки пакети, наречени кванти, и където елементарната материя се държеше едновременно като частици и вълни.

От всичко това я заболя главата.

Какво общо имаше всичко това с еволюцията?

Усещаше, че ако има лечение, то се крие в отговора на този въпрос.

Посегна и извади наполовина една книга от рафта. Вгледа се в гръбчето ѝ и примижа, за да разчете избелелите букви.

Тази ли ѝ трябваше?

Някакъв шум откъм вратата привлече вниманието ѝ. Знаеше, че там има охрана. Какво ставаше? Анна ли се връщаше?! Вече? Бяха ли открили саботъора? Обърна се към стълбата. Надяваше се Пейнтър да е с Анна. Не ѝ харесваше да е далеч от него. А и може би той щеше да открие някаква логика в тези странни теории за материя и енергия.

Стигна до стълбата, обърна се и спусна крак към първата стъпенка.

Остър вик, заглушен бързо, я накара да застине.

Дошъл беше откъм затворената врата.

Лиза инстинктивно се завъртя назад и се просна по корем върху решетката от ковано желязо, която служеше за под на галерията. Даде си сметка, че прикритието ѝ тук не е никакво прикритие. Пропълзя по-близо до рафтовете, в сенките, далеч от аплиците на това ниво.

Вратата долу се отвори и затвори. Някой влезе. Жена. В снежнобяла парка. Но не беше Анна. Жената свали качулката си, смъкна и шала, прикривал наполовина лицето ѝ. Имаше дълга бяла коса и изобщо беше бледа като призрак.

Приятел или враг?

Лиза реши, че е разумно да остане скрита, докато не разбере нещо повече.

От жената се излъчваше някаква прекалена увереност. От нещо в начина, по който оглеждаше стаята. Извърна се настрана. Пръски кръв изпъкваха по бялата материя на парката ѝ отляво. В другата си ръка държеше закривена катана — къс японски меч. От острието капеше кръв.

Жената пое в широк кръг с движения изящни като на танцьорка.

Или като на ловец.

Лиза не смееше да диша. Молеше се сенките да я скриват достатъчно. Лампите в библиотеката, а и огънят в камината осветяваха долното ниво. Галерията горе оставаше в сянка.

Достатъчно ли беше това, за да я скрие?

Жената долу направи още един кръг и застана в средата на стаята, стиснала окървавената Катана.

После с бърза крачка се отправи към бюрото на Анна. Не обърна внимание на книгите, струпани отгоре, а мина направо зад широкото писалище. Застана пред един тъкан гоблен на стената, отмести го и зад него се видя голям сейф от черен метал.

Жената отметна гоблена настрани да не ѝ пречи, коленичи пред сейфа и заоглежда ключалката.

Лиза задиша по-свободно. Щом тази жена бе дошла да открадне нещо, прав ѝ път. Да го взима и да изчезва. А ако беше убила пазачите, може би тя щеше да успее да използва това в своя полза. Ако се добереше до телефон... кражбата можеше дори да се окаже късмет за нея.

Стресна я силен трясък.

На няколко метра от нея една тежка книга беше паднала от рафта и лежеше отворена върху решетката от ковано желязо. Страниците още се разлистваха от удара. Беше книгата, която бе издърпала наполовина преди малко. Изобщо беше забравила за нея, но междувременно

гравитацията си беше свършила работата и бавно бе надвила триенето в съседните томовете.

Жената долу скочи и се върна в средата на стаята.

В дясната ѝ ръка се беше появил пистолет, сякаш от нищото, насочен нагоре.

А Лиза нямаше къде да се скрие.

09:18

БЬОРЕН, ГЕРМАНИЯ

Грей отвори вратата на БМВ-то и тъкмо да седне зад волана, когато зад гърба му някой извика. Той се обърна. Райън Хирцфелд подтичваше към него, изгърбен под един чадър. Проехтя гръмотевица. Дъждът все така се изливаше на коси пелени.

— Влизайте в колата — нареди Грей на Монк и Фиона.

После се обърна към Райън, който бе само на метри от тях.

— Към замъка ли сте тръгнали... към Вевелсбург? — попита младежът и премести чадъра така, че да пази и двамата от дъжда.

— Да. Защо?

— Може ли да ме хвърлите дотам?

— Не мисля, че...

Райън го прекъсна:

— Питайте за працядо ми... Хуго. Може би знам още нещичко. Ще ви струва само да ме хвърлите горе.

Грей се колебаеше. Младежът сигурно беше подслушал разговора им с Йохан. Какво можеше да знае Райън повече от баща си? Но пък младежът го гледаше съвсем сериозно.

Грей се извърна и отвори задната врата.

— Danke. — Райън сгъна чадъра и се мушна при Фиона.

Грей се намести зад волана и подкара по неравната алея към портата на имението.

— Не трябва ли да си на рецепцията? — попита Монк, като извърна глава назад към Райън.

— Алиша ще ме замести за малко — каза Райън. — А и едва ли някой от гостите ще реши да излезе в това отвратително време.

Грей огледа изпитателно неочаквания им спътник в огледалото за задно виждане. Младежът сякаш се чувстваше неудобно под

кръстосания огън от вниманието на Фиона и Монк.

— Та какво искаше да ни кажеш? — попита Грей.

Райън срещна погледа му в огледалото, преглътна и каза:

— Баща ми си мисли, че не знам нищо за праядо Хуго. Според него е по-добре всичко да си остане погребано в миналото, ја? Само че хората тук още говорят. За праядо и за баба Тола.

Грей разбираше. Семейните тайни винаги намираха начин да излязат на повърхността, колкото и надълбоко да си ги заровил. А слуховете очевидно бяха събудили любопитството на младежа към роднините му и участието им във войната. То буквално струеше от очите му.

— Провел си свое собствено разследване, а? — подхвърли Грей.

Райън кимна.

— Вече от три години се ровя. Само че всичко започна по-рано. Когато падна Берлинската стена. Когато Съветският съюз се разпадна.

— Не разбирам — каза Грей.

— Помните ли когато Русия разсекрети старите съветски досиета?

— Долу-горе. И какво?

— Ами, когато реконструирали Вевелсбург...

— Чакай малко — прекъсна го Фиона. Седяла беше със скръстени ръце, сякаш възмутена от нахлуването на непознатия. Но Грей я беше хванал да измерва косо с поглед младежа и сега се зачуди дали Райън още е във владение на портфейла си. — Реконструирали са го? Това грозно нещо?

Райън кимна и в същото време замъкът се появи пред погледите им на хребета. Грей даде мигач и зави по Бургщрасе, шосето, което водеше към замъка.

— Малко преди края на войната Химлер заповядал да го взривят. Само северната кула останала непокътната. След войната го построили наново. Отчасти музей, отчасти младежко общежитие. Ако питате баща ми, по-добре било да го сринат до основи.

За Грей това бе разбираемо.

— Довършили го през седемдесет и девета — продължи Райън. — Оттогава директорите на музея редовно отправят молби към правителствата на бившите съюзници да върнат на музея експонати, документи и така нататък.

— Включително и към Русия — каза Монк.

— Natürlich. След като досиетата бяха разсекретени, тогавашният директор прати специалисти в Русия. Преди три години те се върнаха с цели камиони документация, свързана с руската кампания по тези места. Преди да потеглят обаче били подготвили и списъци с имена на хора, за които да потърсят информация в съветските досиета. Включително за моя праядо Хуго Хирцфелд.

— Защо?

— Бил е тясно свързан с ритуалите на обществото „Туле“, които се провеждали в замъка. А и бил широко известен, поне на местна почва, с познанията си за руните, които се срещат навсякъде из замъка. Дори си е кореспондирал с Карл Вилигут, личния астролог на Химлер.

Грей си помисли за символа в библията, но не каза нищо.

— Няколко кашони били пълни само с документи за праядо ми. Информираха баща ми, но той отказа да има каквото и да било общо с всичко това.

— Но не и ти. Промъкнал си се горе — каза Монк.

— Искях да науча повече за него — каза Райън. — Да разбере защо... какво е станало... — Младежът поклати глава.

Миналото си има начин да те сграбчи в лапите си и да не те пусне.

— И какво научи? — попита Грей.

— Не много. В единия кашон имаше документи от нацистката изследователска лаборатория, където е работил праядо ми. Издигнали са го до ранг Oberarbeitsleiter. Ръководител на проекта. — Последното беше казано едновременно със срам и предизвикателство. — Но не ставаше ясно върху какво са работили — явно целта на проекта не е била разсекретена. Имаше предимно лична кореспонденция. С приятели и роднини.

— И ти изчете всички писма?

— Достатъчно, за да остана с впечатлението, че към края праядо ми е започнал да изпитва съмнения относно работата си. Само че не е могъл просто така да си подаде оставката, разбира се.

— Обратното би било равнозначно на куршум в тила — каза Фиона.

Райън поклати глава и за миг на лицето му се изписа дълбока тъга.

— Но сякаш е имало и нещо друго. Самият проект... не е можел да се откаже. Не напълно. Като че ли едновременно и го е отвращавал, и го е привличал неустойимо.

Грей си помисли, че и самият Райън е станал жертва на същите емоции, докато се е ровил в миналото на семейството си.

Монк кривна глава и вратът му изпука силно.

— Какво общо има всичко това с библията на Дарвин?

— Открих една бележка — отговори Райън. — Адресирана до баба Тола. В нея се споменава за пратката с книги, които пралядо ми изпратил обратно вкъщи. Запомнил съм я заради странните изрази.

— Какво гласи?

— Писмото е в музея. Реших, че може би ще искате да направите копие... Един вид да върви наедно с библията.

— И не помниш какво пише?

Райън сбърчи чело.

— Само два-три реда. „Съвършенството може да бъде открито в книгите ми, скъпа Тола, скрито в тях. Истината е твърде красива, за да я оставим да умре, и твърде чудовищна, за да я пуснем на свобода.“

В колата се възцари мълчание.

— След два месеца умрял.

Грей размишляваше над думите. „Скрито в книгите ми.“ Петте книги, които Хуго изпратил по пощата, преди да умре. За да опази някаква тайна? Да защити онова, което е твърде красиво, за да умре, и твърде чудовищно, за да го пуснат на свобода?

Вдигна поглед към отражението на Райън в огледалото.

— Казвал ли си на някой друг какво си открил?

— Не, но старият господин и племенникът и племенницата му... тази година идваха да говорят с баща ми за книгите. Вече бяха идвали тук и бяха ровичкали из документацията на пралядо ми в архивите. Сигурно са попаднали на същата бележка и след това са дошли при баща ми за повече информация.

— Тези хора... племенницата и племенникът. Как изглеждат?

— Много светла коса, почти бяла. Високи. Атлетични. Добра порода, както би казал пралядо ми.

Грей и Монк се спогледаха.

Фиона се прокашля. После посочи ръката си.

— Имаха ли белег тук... татуировка?

Райън бавно кимна.

— Май да. Баща ми ме отпрати малко след като пристигнаха. Както направи и днес. Нали не трябва да се говори пред децата. — Опитва се да се усмихне, но явно долови напрежението в колата. Огледа ги бързо. — Вие познавате ли ги?

— Конкуренция — каза Грей. — Колекционери като нас.

По изражението на Райън не пролича да му е повярвал, но момчето не попита нищо повече.

Грей отново си помисли за скритата в библията руна. Дали и в другите четири книги нямаше подобни символи със скрито значение? Дали всичко това не беше свързано с научния проект, който Хуго беше ръководил по поръчка на нацистите? Затова ли беше всичко? Убийците едва ли биха дошли тук просто да се ровят в архивите... бяха търсили нещо конкретно.

Какво обаче?

Монк все така седеше полуизвърнат към задната седалка. Изведнъж се обърна напред и каза тихо:

— Знаеш, че ни следят, нали?

Грей само кимна.

На няма и половин километър зад тях една кола ги следваше бавно под дъжда. Същата, която беше видял паркирана пред общежитието. Перленобял спортен мерцедес. Може пък да бяха обикновени туристи, наумили си да разгледат замъка.

Да бе.

— Може би не трябва да ги следиш толкова отблизо, Исак.

— Те вече ни забелязаха, Ишке. — Той посочи с брадичка БМВ-то, на половин километър напред: едва се различаваше през обляното в дъждовна вода предно стъкло. — Виждаш ли как влиза по-сдържано в завоите, а не толкова остро и небрежно като преди. Знае.

— И ние го искаме това, така ли? Да знаят?

— Ловът е най-хубав, когато плячката е уплашена.

— Не мисля, че Ханс би се съгласил с теб. — Лицето ѝ помръкна.

Той докосна ръката ѝ с пръст, споделяше мъката ѝ. Знаеше колко е чувствителна сестра му.

— Няма друг път — увери я. — Само този, по който се движим. В замъка всичко е готово. Трябва само да ги вкараме в капана. Ако непрекъснато поглеждат през рамо към нас, едва ли ще забележат какво ги чака напред.

Тя само пое дълбоко дъх.

— Време е да разчистим всички тези подробности. После можем да си идем у дома.

— У дома — повтори тя с доволна въздишка.

— Почти приключихме. Винаги трябва да помним целта, Ишке. Саможертвата на Ханс няма да е напразна, проляната му кръв ще е предвестник на една нова зора, на един по-добър свят.

— Така казва дядо.

— И ти знаеш, че е прав.

Устните ѝ се извиха в уморена усмивка.

— Внимавай с кръвта, сладка Ишке.

Сестра му сведе поглед към дългото стоманено острие на кинжала. Бършеше го разсеяно с бяла кърпа. Натезала червена капка щеше всеки миг да падне върху белия ѝ панталон. Една подробност беше заличена. Оставаха още няколко.

— Благодаря ти, Исак.

13:22

ХИМАЛАИТЕ

Лиза гледаше втренчено вдигнатия пистолет.

— Wer ist dort? Zeigen Sie sich! — извика русата жена.

Макар да не знаеше немски, Лиза разбра какво иска. Бавно се изправи. С вдигнати ръце.

— Не знам немски — извика надолу.

Жената я изгледа, толкова съсредоточено, че Лиза усети погледа ѝ като лазерен лъч по тялото си.

— Ти си от американците — каза жената на английски. — Слез. Бавно.

Пистолетът не трепна и за миг.

Лиза нямаше друг избор, освен да се подчини. Пристъпи към стълбата, обърна се с гръб към жената и заслиза. С всяко следващо

стъпало очакваше да чуе изстрел. Раменете ѝ се бяха стегнали до болка. Но стигна долу жива и здрава.

Обърна се, ръцете и бяха вдигнати настрани.

Жената пристъпи към нея. Лиза направи крачка назад. Даваше си сметка, че непознатата още не я е застреляла само защото не иска да вдига шум. Ако не се броеше краткият предсмъртен вик, белезникавата убийца се беше отървала от охраната при вратата съвсем безшумно с помощта на късия си меч.

Окървавената катана още беше в другата ѝ ръка.

Може би щеше да е по-умно, ако беше останала горе и бе принудила жената да използва пистолета. Може би стрелбата щеше да привлече някого навреме. Много глупаво от нейна страна да се приближи на един меч разстояние от убийцата. Ала паниката беше размътила мозъка ѝ. Трудно е да се опънеш на човек, който те е взел на мушка.

— Зерум 525 — каза жената. — В сейфа ли е?

Лиза си позволи миг закъснение, преди да отговори. Да излъже или да рискува с истината? Май нямаше голям избор.

— Анна го взе — отговори тя. И махна леко към вратата.

— Къде го отнесе?

Спомни си какво ѝ беше казал Пейнтър малко след като ги заловиха. Бъди необходим. Бъди полезен.

— Не познавам замъка толкова добре, че да опиша къде. Но знам как се стига там. Мога... мога да те заведа. — Гласът ѝ потрепери. Трябваше да е по-убедителна. А какво по-убедително от това да се пазари, все едно наистина може да предложи нещо ценно? — Но ще те заведа само ако обещаеш, че ще ми помогнеш да се измъкна оттук.

„Врагът на моя враг е мой приятел.“

Щеше ли да се хване жената? Беше зашеметяващо красива — изящна, със съвършена кожа, сочни устни и всичко останало, но в леденосините ѝ очи светеше студена пресметливост и остър ум.

И плашеше Лиза до смърт.

В нея имаше нещо неестествено.

— Значи ще ми покажеш — каза жената и прибра пистолета в кобура. Катаната остана в ръката ѝ.

Ако питаха Лиза, по-добре би било обратното.

Върхът на меча посочи вратата.

Лиза трябваше да мине напред. Заобиколи в широк кръг към изхода. Навярно след като тръгна по коридорите, би могла да избяга. Това бе единствената ѝ надежда. Трябваше да си отваря очите и появеше ли се и най-малката възможност, отклонеше ли жената и за миг вниманието си — да си плюе на петите и да тича с всички сили.

Лек полъх и потрепналите пламъци в камината бяха единственото предупреждение, което получи.

Обърна се... и жената вече беше само на крачка от нея. Беше се приближила бързо и безшумно. Невъзможно бързо. Погледите им се срещнаха. В мига, преди мечът да се спусне, Лиза разбра, че жената изобщо не ѝ е повярвала.

Всичко бе само трик, та Лиза да ѝ повярва.

Последната грешка в живота ѝ.

Светът застина... уловен в проблясъка на великолепен японски меч, устремен към сърцето ѝ.

09:18

ВЕВЕЛСБУРГ, ГЕРМАНИЯ

Грей спря до син туристически автобус, така че той да ги скрива откъм пътя. Сводестият вход към двора на замъка бе право пред тях.

— Стойте в колата — нареди той и се извъртя към задната седалка. — Това се отнася и за теб, госпожичке.

Фиона му показва среден пръст, но остана на мястото си.

— Монк, мини зад волана. Не изключвай двигателя.

— Слушам.

Райън го гледаше с ококорени очи.

— Was ist los?

— Споко — отвърна Монк. — Но за всеки случай си дръж главата наведена.

Грей отвори вратата. Заля го ко̀са дъждовна пелена. Навяваните от вятъра капки се удряха в автобуса с тропот като от картечен обстрел. В далечината изтреща гръмотевица.

— Райън, ще ми дадеш ли чадъра си?

Младежът кимна и му го подаде.

Грей излезе от колата, разтвори чадъра и мина към задницата на автобуса. Зае позиция до задната му врата, на завет от дъжда.

Надяваше се, че ще мине за обикновен служител на туристическа агенция. Криеше се зад чадъра, без да изпуска пътя от поглед.

В сумрака блеснаха фарове.

След миг се появи и белият двуместен мерцедес. Приблужи се до паркинга и го подмина, без да намали. Грей проследи с поглед отдалечаващите се задни светлини на спортната кола. Тя изчезна зад един ъгъл.

Грей изчака цели пет минути, после заобиколи автобуса и даде знак на Монк, че е чисто. Монк изключи двигателя. Грей погледна отново към ъгъла, зад който се беше скрил мерцедесът, и махна на спътниците си да слизат.

— Параноята ни гони, а? — подметна Фиона на минаване край него и тръгна към вратата.

— Не е параноя, ако наистина са решили да те спипат — подвижна след нея Монк. Обърна се към Грей. — Наистина ли са решили да ни спипат?

Грей впери поглед в бурята. Не обичаше съвпаденията, но не можеше да чака със скръстени ръце само защото е уплашен.

— Ти дръж под око Фиона и Райън. Да си поговорим с директора, да вземем копие от писмото на Хуго и да се махаме оттук.

Монк вдигна поглед към кулите и бойниците. Дъждът се изливаше върху сивите каменни блокове и клокочеше по зелените улуци. Само на първия етаж светеха пет-шест прозореца. Като цяло сградата беше тъмна и потискаща.

— Само за да сме наясно — изръмжа той. — Да знаеш, че видя ли и един гнусен прилеп, изчезвам.

13:31

ХИМАЛАИТЕ

Лиза гледаше как мечът лети към гърдите ѝ. Всичко се случи между два удара на сърцето. Времето се стъсти и забави. Значи така щеше да умре.

После звън на стъкло разчупи тишината... последван от мек пукот на огнестрелно оръжие, дошъл сякаш от много далеч. А съвсем близо, пред очите ѝ, гърлото на убийцата цъфна във фонтан от кръв и кости.

Ала въпреки това смъртоносният ѝ замах не спря.

Мечът стигна до гърдите на Лиза, разпори кожата и се удари в гръдната ѝ кост. Но в удара вече нямаше нито сила, нито тежест. Безжизнените пръсти изпуснаха дръжката на катаната. Умиращата изтърва меча, преди да е нанесъл по-дълбока рана.

Лиза залитна назад, сякаш най-сетне освободена от някакво заклинание.

Японският меч се завъртя във въздуха и се удари в пода с камбанен звън. Тялото на убийцата се строполи тежко до него.

Лиза продължи да отстъпва — невярваща, изтръпнала, безчувствена.

Нов звън на стъкло.

Някакви думи стигнаха до съзнанието ѝ, сякаш изречени под вода.

— Добре ли си? Лиза...

Тя вдигна поглед към другия край на библиотеката. Към единствения прозорец. Той зейна под ударите на приклад. В отвора се появи лице в рамка от назъбени стъкла.

Пейнтър.

Зад него се вихреше сняг. Нещо голямо, тежко и тъмно се спусна от небето. Хеликоптер. Под него се люлееха въже и сбруя.

Лиза се разтрепери и падна на колене.

— Ей сега идваме — увери я Пейнтър.

Пейнтър стоеше надвесен над трупа на убийцата — втория саботьор. Анна беше клекнала и я претърсваше. Лиза седеше на стол до камината, без пуловер, с разкопчана риза, която разкриваше сутиена ѝ и грозната порезна рана отдолу. С помощта на Гюнтер вече беше почистила раната и сега лепеше едно под друго тънки парченца лейкопласт, за да затвори дългия три сантиметра прорез. Извадила беше късмет. Банелът на сутиена ѝ беше спрял и без това слабия удар и така ѝ беше спасил живота. Да живеят сутиените с банели!

— Никакви документи — каза Анна и се обърна към Пейнтър. — Трябваше ни жива.

Пейнтър нямаше какво да предложи като извинение.

— Целех се в рамото ѝ.

Поклати безпомощно глава. Докато го спускаха от хеликоптера, изведнъж му се зави свят, до такава степен, че почти загуби представа къде е горе и къде — долу. Но нямаха никакво време за губене — и без това едва бяха смогнали да се придвижат от другия край на комплекса. Никога нямаше да успеят, ако бяха тръгнали пеша през замъка. Хеликоптерът беше единственият им шанс — да се прехвърлят над планинския хребет и някой да се спусне през долния люк.

Анна не стреляше добре, а Гюнтер пилотираше.

Което означаваше, че остава само Пейнтър.

Така че въпреки световъртежа и замъгленото зрение той се беше спуснал до прозореца на кабинета и се беше прицелил, доколкото му позволяваха силите. А време за губене нямаше никакво, защото непознатата вече се спускаше към Лиза с вдигнат за удар меч.

И той беше стрелял.

И макар че това можеше да им коства всичко — дори информацията за истинския вдъхновител на саботажите, — Пейнтър не съжаляваше за направения избор. Беше видял ужаса на лицето на Лиза. И забравил за световъртежа, беше натиснал спусъка. Главата му продължаваше да пулсира от болка. А го завладяваше и нов ужас.

Ами ако беше уцелил Лиза? Още колко време щеше да мине, преди да се превърне в пасив, вместо в актив? Реши, че няма да мисли за това.

„Престани да кършиш пръсти и си запретни ръкавите.“

— А някакви отличителни белези? — попита той, включвайки се отново в играта.

— Само това. — Анна завъртя китката на мъртвата жена. — Познато ли ти е?

Черна татуировка загрозяваше съвършената бяла кожа. Четири преплетени кръгчета.

— Изглежда келтско, но иначе нищо не ми говори.

— И на мен. — Анна седна на пода и пусна ръката на трупа.

Пейнтър забеляза нещо друго и се премести по-близо. Обърна отново все още топлата ръка. Нокътят на кутрето липсваше. Дребен дефект, но в случая значим.

Анна пое ръката от него. Потърка мястото на липсващия нокът.

— Сухо е... — Дълбока бръчка се вкопа между веждите ѝ. Погледите им се срещнаха.

— Знаеш какво имам предвид, нали? — каза Пейнтър.

Анна се наведе над лицето на жената.

— За по-сигурно ще трябва да направя сканиране на ретината. За изменения около оптичния нерв.

На Пейнтър обаче не му трябваха други доказателства. Видял беше как се придвижи жената през стаята — с буквално неестествена бързина.

— Тя е от Sonnekonige.

Лиза и Гюнтер дойдоха при тях.

— Не от нашите обаче — каза Анна. — Твърде млада е. Твърде съвършена. Който и да я е създал, е използвал най-новите ни техники, онези, които усъвършенствахме през последните десетилетия при опитите ин витро. Приложили са ги върху хора.

— Възможно ли е някой да ги е създал тук, зад гърба ви... след работно време, така да се каже?

Анна поклати глава.

— Изисква се огромно количество енергия, за да се задейства Камбаната. Щяхме да разберем.

— В такъв случай остава само един вариант.

— Била е създадена другаде. — Анна се изправи. — Някой друг разполага с действаща Камбана.

Пейнтър остана на мястото си. Разглеждаше нокътя и татуировката. Накрая измърмори:

— И този някой е решил да ви отстрани от бизнеса.

Възцари се мълчание.

В тишината Пейнтър чу тих звън, едва доловим. Идваше откъм жената. Осъзна, че вече го е чул на няколко пъти, но пък всички говореха и така и не му беше обърнал внимание.

Вдигна ръкава на парката ѝ.

На китката ѝ имаше цифров часовник с широка кожена каишка, почти три сантиметра. Пейнтър огледа червения му циферблат. Холографска стрелка правеше пълен оборот на всяка секунда. Имаше и дигитален брояч.

С всеки оборот секундите намаляваха.

Оставаше малко повече от минута.

Пейнтър свали часовника и огледа каишката от вътрешната страна. Имаше две сребърни контактни точки. Монитор на сърдечния пулс. А някъде вътре в часовника сигурно имаше микропредавател.

— Какво правиш? — попита Анна.

— Претърси ли я за експлозиви?

— Чиста е — каза Анна. — Защо?

Пейнтър стана и заговори бързо:

— Свързана е с монитор. Когато сърцето ѝ е спряло, е било изпратено съобщение. — Погледна часовника в ръката си. — Това е само таймер.

Вдигна го, така че и те да го видят.

01:05

— Клаус и тази жена са имали достъп до целия замък, от колко време, никой не знае. Но във всички случаи достатъчно, за да се подсигурят при неуспех. — Вдигна отново часовника. — Нещо ми подсказва, че ще е по-добре да не сме тук, когато таймерът стигне до нулата.

Секундната стрелка трепкаше. Тихото прозвъняване се чу отново, когато броячът падна под минута.

00:59

— Трябва да се махнем оттук. Веднага!

10. ЧЕРНИЯТ КАМЕЛОТ

09:32

ВЕВЕЛСБУРГ, ГЕРМАНИЯ

— СС се създава като лична охранителна гвардия на Хитлер — обясняваше на френски екскурзоводът, повел група подгизнали туристи из музея. — Всъщност съкращението СС идва от немската дума Schutzstaffel, която означава „охранителен отряд“. Чак по-късно СС се превръща в Черния орден на Химлер.

Грей се дръпна встрани и изчака туристите да го подминат. Докато чакаше директора на музея, беше чул достатъчно от обясненията на екскурзовода, за да придобие представа за историята на замъка. Как Химлер купил замъка само за една райхсмарка, а после похарчил четвърт милиард да го ремонтира и превърне в свой личен Камелот... но и тази сума била ниска в сравнение с цената на човешката кръв и страдания, погребани тук.

Във витрината до Грей беше изложена раирана униформа от концентрационния лагер в Недерхаген.

Поредната гръмотевица изгромоли зад дебелите зидове и прозорците се разтресоха.

Туристите бавно се отдалечиха, гласът на екскурзовода се изгуби сред разговорите на неколцината други посетители, потърсили тук убежище от бурята.

Монк стоеше с Фиона. Райън беше отишъл да доведе директора. Монк се беше навел да разгледа по-отблизо един от прословутите сребърни пръстени Totenkopf, които раздавали на офицерите от СС. Беше гравирани с руни, плюс череп и кръстосани кости. Зловещо произведение на изкуството, пълно със символизъм и самонадеяност.

И други групирани по теми експонати бяха изложени в малката зала — миниатюрни макети, снимки, лични вещи на офицери от СС,

дори един странен малък чайник, принадлежал някога на Химлер. Беше украсен с руна във формата на стилизирано слънце.

— Ето го директора — каза Монк и кимна към един набит господин, който тъкмо влизаше заедно с Райън.

Директорът на музея беше петдесетинагодишен, с прошарена коса и омачкан черен костюм. Свали си очилата и подаде ръка на Грей.

— Доктор Дитер Улмщром — представи се той. — Директор на Historisches Museum des Hochstifts Paderborn. Willkommen.

Притесненият му вид беше в противоречие с гостоприемните думи. Той продължи:

— Младият Райън казва, че сте дошли във връзка с някакви руни, които сте открили в стара книга. Много интригуващо.

Само дето изглеждаше повече уплашен, отколкото заинтригуван.

— Няма да ви отнемем много време — каза Грей. — Надявахме се, че ще ни помогнете със значението на една определена руна.

— Разбира се, разбира се. Няма начин един директор във Вевелсбург да не разбира от руни.

Грей махна на Фиона да му покаже библията. Тя вече я беше извадила.

Грей отвори книгата на последната страница и я показва на директора.

Свил устни, доктор Улмщром сложи очилата на носа си и се наведе да погледне по-отблизо руната, която Хуго Хирцфелд беше нарисувал с мастило върху мукавата на задната корица.

— Мога ли да прегледам книгата, bitte?
След кратко колебание Грей му я връчи.

Директорът я разлисти бавно, като спираше да огледа някои от написаните на ръка символи по вътрешните страници.

— Библия... колко странно...

— И символът отзад? — настоя Грей.

— Разбира се. Това е руната Mensch.

— Mensch — повтори Грей. — Тоест „човек“.

— Я. Обърнете внимание на формата. Като стилизирано изображение на човек, но без главата. — Директорът разлисти към средата на библията. — Прадядото на Райън, изглежда, е бил вманиачен на тема символи, свързани с Всеотеца.

— Какво имате предвид? — попита Грей.

Улмщром посочи един от символите, надраскани по вътрешните страници на библията.

— Това е руническият знак за „k“ — обясни директорът, — наречен също „сен“ в англосаксонския. Това е по-ранна руна за човек, само с две вдигнати ръце, още по-грубо стилизирана. А на тази страница е огледалният ѝ образ. — Прелисти няколко страници и посочи.

— Двата символа са нещо като двете страни на една и съща монета. Ин и ян. Мъжко и женско. Светлина и мрак.

Грей кимна. Казаното му напомняше за дългите му разговори с Анг Гелу по времето, когато се беше обучавал при будисткия монах. За това как всички общества по света били като омагьосани от тази двойственост. Споменът го подсети за Пейнтър Кроу и веднага го жегна тревога — все още нямаше никаква връзка с шефа в Непал.

Монк насочи разговора в нова посока.

— Тези руни, те какво общо имат с... този... Всеотеца ли беше?

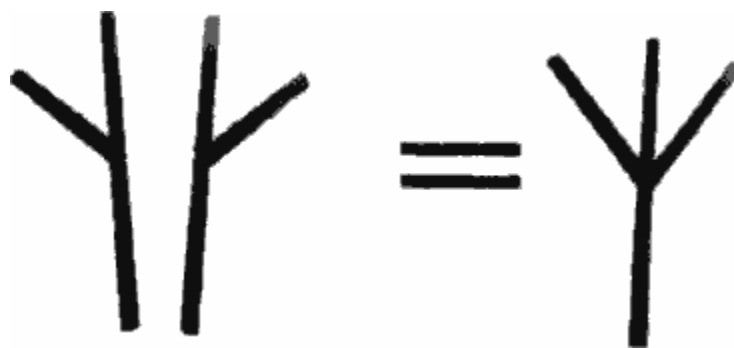
— Трите са взаимно свързани. Символично поне. Често се смята, че голямата руна, руната Mensch, символизира северния бог Тор, който е създател, по-висше същество. Онова, към което всички се стремим.

Грей се опита да подреди детайлите, да си представи отговора.

— И тези две по-ранни руни, те са всъщност двете половини на руната Mensch.

— Ъ? — изхъмка въпросително Монк.

— Ето така — каза Фиона и начерта с пръст върху покритата с прах витринка наблизко. — Събираш двете по-малки руни и се получава по-голямата. Като пъзел.

— Sehr gut — похвали я директорът. Почука с пръст по първите две руни. — Тези обозначават обикновения човек в неговата двойственост, а когато двете му половинки се съберат, се получава Всеотецът, върховното същество. — Върна библията на Грей и поклати глава. — Тези руни очевидно са интересували дълбоко прадядото на Райън.

Грей се взираше в символа върху мукавата на задната корица.

— Райън, Хуго е бил биолог, нали така?

Райън се размърда малко притеснено.

— Да. Баба Тола също.

Грей бавно кимна. Нацистите бяха проявявали неотслабващ интерес към мита за свръхчовека, за Всеотеца, от който уж била произлязла арийската раса. Всичките тези надраскани символи... нима бяха просто израз на вярата на Хуго в нацистката догма? Едва ли. Спомни си какво беше казал Райън за писмата на прадыдо си, за растящото отрезвяване на биолога... а и онова странно писмо до сестра му, в което се намекваше за тайна истина, която е твърде красива, за да умре, и твърде чудовищна, за да я пуснеш на свобода.

От един биолог към друг.

Усещаше, че всичко това е свързано — руните, Всеотецът, отдавна изоставеният научен проект. Каквато и да беше тайната, явно някой смяташе, че е достатъчно важна, за да убива хора.

Улмщром продължи:

— Руната Mensch е била от особен интерес за нацистите, между другото. Те дори я преименували на leben-rune.

— Руната на живота? — попита Грей.

— Ја. Използвали я дори като обозначение за програмата Lebensborn.

— Това пък какво е? — попита Монк.

Отговори му Грей:

— Нацистка програма за развъждане. Ферми за производство на руси и синеоки деца.

Директорът кимна.

— Но също като при двойствеността на руната „k“, и leben-rune си има огледален образ. — Даде знак на Грей да обърне библията на обратно, така че символът да сочи надолу. — Когато се обърне, leben-rune се превръща в своята противоположност. В toten-rune.

Монк изгледа смръщено Грей.

И той преведе:

— Руната на смъртта.

13:31

ХИМАЛАИТЕ

Смъртта отброяваше секундите.

Пейнтър стоеше с часовника-таймер в ръка.

— Пеша няма да успеем. Няма начин да се отдалечим достатъчно.

— Тогава какво? — попита Анна.

— Хеликоптерът — каза Пейнтър и посочи към прозореца.

— Но другите... — Анна тръгна към телефона с намерението да вдигне тревога.

— Keine Zeit — изръмжа Гюнтер.

После свали автомата си, руски А-91, откачи пълнител с 40-милиметрови гранати от колана си и го зареди.

— Hier! — Тръгна с големи крачки към бюрото на Анна. — Schnell!

Насочи оръжието към зарешетения прозорец.

Пейнтър грабна Лиза за ръката и я повлече към бюрото. Анна хукна след тях. Гюнтер стреля.

Всички се хвърлиха зад бюрото.

Гюнтер сграбчи сестра си през кръста и легна отгоре ѝ да я защити. Гранатата избухна оглушително. Ушите на Пейнтър изпукаха.

Ударната вълна избути бюрото с цяла крачка. Парчета камък и стъкло обсипаха плота. Пелена от прах и дим се спусна отгоре им.

Гюнтер дръпна Анна да стане. Никой не губи време за приказки. В стената на библиотеката зееше неравна дупка. Книги — разкъсани и горящи — се въргаляха по пода, други бяха отнесени чак в двора навън.

Четиримата хукнаха към изхода.

Хеликоптерът клечеше под надвисналия скален корниз. На по-малко от четиридесет метра. Като прескачаха отломките, те хукнаха към машината.

Пейнтър все така стискаше таймера. Погледна го чак когато стигнаха до хеликоптера. Гюнтер се оказа най-бърз и им отвори задната врата. Пейнтър помогна на Анна и Лиза да се качат, после се метна след тях.

Гюнтер вече седеше на пилотското място. Коланите изщракаха в закопчалките. Пейнтър погледна таймера. Не че имаше смисъл. Или

щяха да се измъкнат, или не.

Гледаше цифрите. Главата го болеше ужасно, сякаш шишове пробждаха очите му. Цифрите се размазваха пред погледа му.

00:09

Нямаше време.

Двигателят вече ръмжеше. Пейнтър погледна нагоре. Роторите бяха започнали да се въртят... бавно, твърде бавно. Погледна през страничния прозорец. Хеликоптерът бе на стръмен заснежен склон, обрулен от снощната буря. Небето от другата страна беше закърпено с облаци, а по ниските места се влачеха мъгли.

Гюнтер изруга. Хеликоптерът нямаше да се издигне в разрежения въздух, преди роторите му да достигнат пълната си скорост.

00:03

Нямаше да успеят. Абсурд.

Пейнтър посегна към ръката на Лиза.

Стисна я здраво... а после целият свят изведнъж подскочи и се стовари обратно. Чу се далечен кух бумтеж. Всички затаиха дъх в очакване взривната вълна да ги катурне по нанадолнището. Но нищо повече не се случи. Може пък да им се разминеше в края на краищата.

В следващия миг скалният корниз, на който бяха, се отчупи. Хеликоптерът се наклони с носа напред. Роторите му се въртяха безпомощно. Целият заснежен склон се хързулна като ледена плоча, сякаш планината беше отърсила рамене, и повлече хеликоптера със себе си.

Право към ръба на пропастта. Засипваха ги вълни от сняг.

Земята подскочи отново — още една експлозия...

Хеликоптерът все така не излиташе.

Гюнтер се бореше с контролните уреди, подаваше газ до дупка.

Пропастта летеше към тях. Грохотът на свличащия се сняг се чуваше дори през рева на хеликоптера, трещеше като огромен водопад.

Лиза се притисна към Пейнтър, ръката ѝ стискаше неговата до болка. От другата му страна Анна седеше вцепенена, с безизразно лице и вперени напред очи.

Гюнтер бе потънал в мъртвешко мълчание.

Хеликоптерът падна през ръба.

Остана без опора, машината се килна настрани сред пелена от сняг. Падаха бързо, хеликоптерът се тресеше и се люшкаше.

Никой не издаде и звук. Роторите пищяха и за четиримата.

После, най-неочаквано, роторите захапаха въздуха. С леко подрусване, като от спрял асансьор, хеликоптерът се закрепил. Гюнтер изръмжа... и бавно, много бавно, изведе машината в спирала нагоре.

Пред тях ариергардът на лавината се сурна през ръба.

Хеликоптерът се издигна и видяха опустошението. Дим бълваше през всички прозорци на фасадата. Тежките врати на входа бяха изкъртени. Иззад планинския масив се издигаше плътен стълб дим — откъм хеликоптерната площадка в другия край на комплекса.

— Почти сто и петдесет души... — въздъхна Анна, опряла ръце на страничния прозорец.

— Може някои да са се спасили — каза Лиза, очите ѝ не мигаха.

Не се забелязваше никакво движение.

Само дим.

Анна посочи към замъка.

— Wir sollten suchen...

Ала нямаше да има нито търсене, нито спасителна операция.

Никога.

Ослепителнобяло сияние, като светкавица, се ливна през всички прозорци. Зад планинския масив сякаш изгря бяло слънце. Никакъв звук. Светкавица без гръм. Светкавица, която прогаря ретината и отнема зрението.

Ослепен, Пейнтър усети как хеликоптерът се люшка. И ето че се появи звукът — стържене и трополене на скали. Неописуемо и невъзможно силен звук. Не просто като лавина. Звучеше като нещо тектонично, като разместване на континентални плочи.

Хеликоптерът се разтресе...

Зрението се връщаше бавно и болезнено.

Пейнтър притисна лице до прозореца и погледна с присвити очи надолу.

— Господи... — прошепна, обзет от страхопочитание.

Скален прах висеше във въздуха и скриваше отчасти гледката, но не можеше да скрие мащаба на унищожението. Целият планински масив се беше сринал сам в себе си. Гранитното рамо, надвисвало допреди секунди над замъка, се беше срутило, сякаш всичко под него — комплексът и голяма част от планината — просто бяха изчезнали.

— Unmöglich — промълви невярващо Анна.

— Какво?

— Такова унищожение... трябва да са използвали бомба с ЕТН.

Пейнтър я изчака да обясни.

— ЕТН. Енергията на точка нула. Формулите на Айнщайн довеждат до първата ядрена бомба, разбъркват енергиите на няколко уранови атома. Ала ядрената бомба е нищо в сравнение с потенциалната сила, скрита в квантовите теории на Планк. Такива бомби биха използвали енергиите, зародили се още при Големия взрив.

В кабината се възцари пълно мълчание.

Анна поклати глава.

— Експериментите с горивния източник на Камбаната — Зерум 525 — намериха за потенциалната употреба на енергията на точка нула като оръжие. Но никога не сме работили по това й приложение.

— Е, някой друг явно го е направил — каза Пейнтър. Помисли си за мъртвата ледено руса убийца.

Анна се обърна към него; на лицето ѝ бе изписан ужас и пълно стъписване.

— Трябва да ги спрем.

— Кого? Кой са те?

Лиза се размърда.

— Мисля, че скоро ще разберем. — И посочи през прозореца.

Над върха вдясно от тях се бяха появили три хеликоптера, бели, за да се сливат с пейзажа. Развърнаха се и поеха от три страни към техния.

Пейнтър знаеше достатъчно за въздушния бой.

Бяха се развърнали в атакуваща формация.

09:32

ВЕВЕЛСБУРГ, ГЕРМАНИЯ

— Северната кула е насам — каза доктор Улмщром и поведе Грей, Монк и Фиона през задната врата на изложбената зала. Райън беше тръгнал преди тях с една стройна жена, облечена в костюм от туид — уредничка в музея. Отишли бяха да направят копие на писмото на Хуго Хирцфелд, както и на всичко друго, свързано с научната дейност на пращядо му. Грей усещаше, че е близо до някои отговори, но първо му трябваше още информация.

С тази цел се беше съгласил директорът лично да ги разведе из замъка на Химлер. Именно тук беше започнала връзката на Хуго с нацистите. Грей си даваше сметка, че за да се придвижи напред, трябва да придобие възможно най-ясна представа за ситуацията през войната — а по-добър източник на подобна информация от директора едва ли щеше да намери.

— За да бъдат наистина разбрани нацистите — почна Улмщром, — човек не бива да ги разглежда само като политическа партия. Наричали себе си Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei — Германска националсоциалистическа работническа партия, — но в действителност организацията им представлявала по-скоро култ.

— Култ ли? — попита Грей.

— Налице са всички данни за това. Духовен водач, чиито решения не се подлагат на съмнение, негови последователи, облечени еднакво, ритуали и кръвни клетви, провеждани тайно, и най-важното — въвеждането на символ, тотем, който да почитат безпрекословно. Hakenkreuz. Пречупеният кръст, наричан още свастика. Символ, събиращ в едно разпятието и звездата на Давид.

— Кришнарчета, тъпкани с анаболи — измърмори Монк.

— Не се шегувайте. Нацистите разбирали присъщата на идеите сила. Сила, по-голяма от всяко оръжие или ракета. Използвали я, за да подчинят и промият мозъците на цяла нация.

Светкавица озари коридора зад тях. Гръмотевица изтрополи по петите ѝ, силна и басова. Осветлението примигна.

Всички спряха.

— Само един пищящ прилеп... — прошепна Монк. — Дори и най-малкият...

Лампите засветиха нормално и те продължиха напред. Коридорът свърши пред стъклена врата с решетки. От другата ѝ страна имаше просторно помещение.

— Това е така наречената Obergruppenfuhrersaal. — Улмщром извади тежка връзка ключове и отключи вратата. — Вътрешното светилище на замъка. Тук обикновено не се допускат посетители, но мисля, че на вас ще ви се стори интересна.

Отвори вратата и ги покани да влязат.

Минаха един след друг. Дъжд плющеше по пръстена от прозорци на кръглата зала.

— Химлер построил тази зала като повторение на онази в Камелот, замъка на крал Артур. Дори имало дъбова кръгла маса в средата, където се събирали дванайсетимата висши офицери на неговия Черен орден.

— Какъв е този Черен орден? — попита Монк.

— Друго име на СС. По-точно Schwarze Auftrag, или Черният орден, е името, дадено от Химлер на кръга негови приближени, тайната кабала, която водела началото си още от окултисткото общество „Туле“.

Грей наостри уши. Пак „Туле“. Химлер бил негов член, прадядото на Райън също. Замисли се за връзката. Вътрешен кръг от окултисти и учени, които вярват, че някога светът е бил управляван от господарска раса... и че това ще се случи отново.

Директорът продължи разказа си:

— Химлер бил убеден, че тази зала и кулата, в която тя се намира, са духовният и географски център на новия арийски свят.

— Защо точно тук? — попита Грей.

Улмщром сви рамене и тръгна към центъра на залата.

— Някъде по тези земи тевтонците са надвили римляните в една от най-важните битки в историята на германските народи.

Нещо подобно им беше разказал и бащата на Райън.

— Но може да е имало и други причини. Тук легенди колкото щеш. Недалеч има група праисторически монолити, подобни на камъните при Стоунхендж, казват се Екстернщайн. Някои твърдят, че под тях били корените на Северното световно дърво, Игдрасил. А да не забравяме, разбира се, и за вещиците.

— Които са били избити тук — каза Грей.

— Химлер вярвал, вероятно с основание, че жените са били убити, защото са били езичници, практикуващи нордическите обичаи

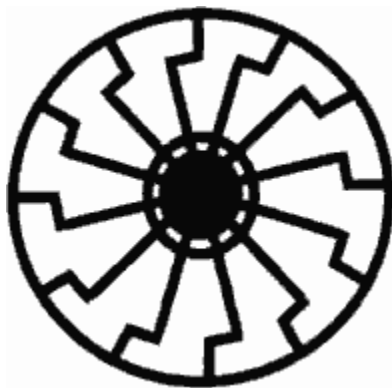
и ритуали. От негова гледна точка, фактът, че кръвта им е била пролята тук, бил по-скоро освещаване на тукашната земя.

— Значи агентите по недвижими имоти са прави — измърмори Монк. — Местоположение и пак местоположение, това е ключовата дума.

Улмщром се намръщи, но продължи без коментар:

— Каквато и да е причината, ето това е същинското предназначение на Вевелсбург. — И посочи към пода.

Рисунък от тъмнозелени плочки изпъкваше на белия фон в сумрака. Приличаше на слънце, от което излизаха дванайсет светкавици.

— Schwarze Sonne. Черното слънце. — Улмщром тръгна покрай външната окръжност. — И този символ е свързан с много легенди. Но за нацистите той символизира земята, откъдето произлизал Всеотецът. Земя, позната под много имена. Туле, Хиперборея, Агарта. По-общо, символът представлявал слънцето, под което щяла да се прероди арийската раса.

— Което ни връща към Всеотеца — каза Грей, замислил се за руната Mensch.

— Това била върховната цел на нацистите... или поне на Химлер и неговия Черен орден. Да се въздигне немският народ до предишния си богоподобен статут. Именно затова Химлер избрал този символ за един вид лого на своя Черен орден.

Грей започна да се досеща за естеството на научния проект, възложен на Хуго. Биолог, свързан с Вевелсбург. Дали не се е забъркал в някаква още по-изродена форма на проекта Lebensborn, някакъв вид евгенична програма — теорията за низшите раси, които се плодят като

зайци и развалят човешкия геном? На защо някой би пощурял по такава програма днес, и то до степен да убива хора наляво и надясно? Какво толкова беше открил Хуго, че да го запази в дълбока тайна, да го погребеш шифровано в семейните си книги?

Спомни си какво им беше казал Райън за писмото, което пращаше му написал на дъщеря си малко преди да умре. За тайната истина, която е твърде красива, за да умре, и твърде чудовищна, за да я пуснат на свобода. Какво беше открил? Какво беше решил да скрие от нацистките си шефове?

Нова светкавица обля залата в светлина. Символът на черното слънце грейна. Електрическото осветление потрепна отново, докато гръмотевицата тресеше кацналия на хълма замък. Да, това не беше най-подходящото място, където да се озовеш по време на гръмотевична буря.

Сякаш в потвърждение осветлението примигна отново... а после лампите угаснаха.

Токът спря.

Но пък през прозорците все още нахлуваше достатъчно сумрачна светлина.

Отнякъде долетяха силни гласове, викове.

Силен трясък долетя от по-близо.

Всички обърнаха погледи натам.

Вратата на залата се беше затръшна. Грей посегна към пистолета под мишницата си.

— От охранителната система е — успокои ги Улмщром. — Не се притеснявайте. Резервните генератори всеки миг ще...

Лампите примигнаха, после се включиха.

Улмщром кимна.

— Ето, нали ви казах. Es tut mir leid — извини се той. — Насам, моля.

Поведе ги обратно през вратата, но вместо да тръгне към централната зала, се насочи към някакво стълбище отстрани. Явно туристическата обиколка още не беше свършила.

— Мисля, че следващата стая ще ви се стори още по-интересна, защото там ще видите руната Mensch от вашата библия.

По коридора се чува стъпки, приближаваха се бързо.

Грей се обърна и осъзна, че ръката му още е върху пистолета. Но не се наложи да го вади от кобура. Стъпките се оказаха на Райън, който бързаше към тях, стиснал дебел кафяв плик.

Настигна ги задъхан. Очите му шареха неспокойно, сигурно заради спирането на тока отпреди малко.

— Ich glaube... — Окашля се да прочисти гърлото си. — Взех всички документи, включително писмото до баба Тола.

Монк взе плика и изсумтя:

— Значи вече можем да се разкараме оттук.

Може би наистина трябваше да побързат. Грей погледна към доктор Улмщром, който стоеше при стълбището, водещо надолу.

Директорът на музея пристъпи към тях.

— Ако бързате...

— Не, bitte. Та какво казвахте за руната Mensch? Глупаво ще е да си тръгнем, без да разберем колкото се може повече.

Улмщром вдигна ръка и махна към стълбището.

— На долното ниво се намира единствената стая в целия замък, където може да се види руната Mensch. Разбира се, присъствието ѝ е съвсем на място, като се има предвид...

— Като се има предвид какво?

Улмщром въздъхна и си погледна часовника.

— Елате. И без това трябва да побързаме. — Обърна се и заслиза по стълбището.

Грей махна на Фиона и Райън да го последват. Монк извъртя очи, докато минаваше покрай него.

— Призрачен замък... По-добре да си бяхме тръгнали...

Грей разбираше неустоимото му желание да се махне оттук. И той го усещаше. Първо фалшивата тревога с мерцедеса, после спрелият ток. Но пък нищо съмнително не се беше случило. А шансът да научат още нещо за руната в библията и присъствието ѝ тук не беше за изпускане.

Чу глас — директорът и другите бяха стигнали долу.

— Тази стая се намира точно под Obergruppenfuhrersaal.

Грей ги настигна, докато директорът отключваше друга врата, същата като вратата на горния етаж, с дебело стъкло и охранителна решетка. Задържа я да влязат, после влезе след тях.

И тази стая беше кръгла, но без прозорци, слабо осветена от аплици. Дванайсет гранитни колони обикаляха в пръстен помещението — поддържаха куполообразния таван. В центъра му беше нарисувана свастика.

— Това е криптата на замъка — каза Улмщром. — Вижте ямата в центъра на стаята. Тук изгаряли церемониално нашивките на провалилите се офицери от СС.

Грей вече беше забелязал каменната яма, точно под свастиката на тавана.

— Ако застанете близо до ямата и погледнете към стените, ще видите руните Mensch, изобразени там.

Грей пристъпи към ямата и изпълни указанията. На равни разстояния в четирите посоки руните изпъкваха ясно, вдълбани в каменните стени. Сега вече Грей разбираше казаното от Улмщром преди малко. „Присъствието на руните е съвсем на място, като се има предвид...“

Тук руните бяха обърнати надолу.

Toten-runes.

Руни на смъртта.

Силен трясък, същият като онзи отпреди малко, разтърси стаята. Само че този път токът не угасна. Грей се завъртя, осъзнал грешката си. Любопитството му го беше разсеяло. Доктор Улмщром всъщност така и не се беше отдалечил на повече от крачка от вратата.

А сега стоеше от другата ѝ страна и спускаше заключващия механизъм.

Извика през дебелото стъкло, което без съмнение беше бронирано.

— Сега ще разберете истинското значение на toten-rune.

След което се чу силно изпукване. Всички лампи угаснаха. Стаята потъна в пълен мрак.

В тишината на потресеното им мълчание нахлу нов звук — зловещо съскане.

Но не на змия.

Грей усети вкуса в устата си.

Газ.

ХИМАЛАИТЕ

Трите хеликоптера се разгърнаха в атакуваща формация.

Пейнтър наблюдаваше приближаването им с бинокъл. Беше разкопчал колана си и пълзешком се беше прехвърлил на мястото до пилота. Веднага позна вражеските машини — „Юрокоптер Тайгър“, снабдени с ракети въздух-въздух.

— Нашият хеликоптер има ли някакви оръжия? — попита той Гюнтер.

Гигантът поклати глава.

— Nein.

Опитваше се да обърне хеликоптера на сто и осемдесет градуса и да избяга от преследвачите. Завърши маневрата и даде газ. Това беше единствената им надежда — скоростта.

Техният хеликоптер, по-лек като конструкция и без тежестта на въоръжение, беше едновременно по-бърз и по-маневрен. Но дори и това предимство си имаше ограничения.

Пейнтър знаеше накъде ги води Гюнтер, притискан от машините отзад. Добре беше изучил картите на района. Китайската граница отстояше само на петдесетина километра.

Ако атакуващите хеликоптери не ги сваляха, навлизането в китайското въздушно пространство определено щеше да доведе до същото. А при напрежението в последно време между непалското правителство и маоистките бунтовници границата се охраняваше дори по-бдително от обичайното. Озовали се бяха между чука и наковалнята.

— Изстреляха ракета! — извика Анна от задната седалка.

Шеметна резка от пушек и огън мина от дясната им страна, само на метри от корпуса. Ракетата се заби в заледеното било пред тях. Лумна огън, разхвърчаха се скални отломки. Голям къс от билото се откърти и се плъзна по склона.

Гюнтер наклони хеликоптера и го изведе извън дъжда от отломки.

После се гмурна рязко надолу и се провря между два скални рида. Временно бяха извън директната линия на обстрел.

— Ако кацнем? — каза Анна. — Сега. И продължим пешком.

Пейнтър поклати глава и извика, за да го чуят над рева на двигателя:

— Тези хеликоптери имат инфрачервено засичане. Ще ни открият веднага. И няма начин да се измъкнем от ракетите и картечните им.

— Тогава какво ще правим?

Нажежените до бяло шишове на главоболието продължаваха да го измъчват. Зрението му се беше свило до лазерен фокус.

Отговори Лиза — беше се навела напред откъм задната седалка и бе забила поглед в компаса.

— Еверест — каза тя.

— Какво?

Лиза кимна към компаса.

— Движим се право към Еверест. Защо не кацнем там и не се смесим с катерачите?

Пейнтър се замисли за плана й. „Да се скрием на видно място.“

— Заради бурята планината направо се беше задръстила — продължи тя високо. — Когато тръгнах, поне двеста души чакаха времето да се оправи. Имаше и войници от непалската армия. Може и още да са пристигнали след опожаряването на манастира.

Лиза хвърли поглед към Анна. Пейнтър видя изражението й и разбра какво означава. Двамата се бореха за живота си в една лодка със същите хора, които бяха опожарили манастира. Ала по-голям враг заплашваше и четиримата. Макар Анна да беше направила жесток и непростим избор, необходимостта от нейните действия беше предизвикана от действията на другата, вражеската фракция, която беше задвижила събитията, довела и четиримата дотук.

А Пейнтър знаеше и друго — че няма да се свърши само с това. Това тук беше само началото, диверсия, предназначена да отклони вниманието от нещо друго. От нещо чудовищно. Думите на Анна кънтяха в измъчената му глава.

„Трябва да ги спрем.“

— При толкова много сателитни телефони и видеообмен от базовия лагер едва ли ще посмеят да атакуват — каза Лиза.

— Да се надяваме — каза Пейнтър. — Защото ако не се оттеглят, ще поставим в опасност живота на много хора.

Лиза се намръщи. Пейнтър знаеше, че сред хората в базовия лагер е и брат й. Двамата се спогледаха.

— Става въпрос за нещо наистина важно — каза тя, стигнала до същото заключение, до което беше стигнал и той преди миг. — Налага се да поемем риска. Трябва да кажем на някого какво става!

Пейнтър само кимна.

— По-бързо ще е, ако минем над отсамния му склон, вместо да го заобиколим, за да стигнем до другия — каза Анна и посочи огромната планина пред тях.

— Значи тръгваме към базовия лагер? — попита Пейнтър.

Явно бяха постигнали единодушие.

Но не всичко зависеше от тях.

Над хребета изрева хеликоптер и плъзгачите му минаха сякаш на сантиметри над тях. Новопоявилият се, изглежда, не беше очаквал да ги открие тук. „Тигърът“ се извъртя и набра височина в изненадан пирует.

Уви, бяха ги открили.

Пейнтър се надяваше другите два хеликоптера да ги търсят далече оттук... но пък и един „Тигър“ беше достатъчен.

Тяхната невъоръжена машина зави към широка клисура, цялата в сняг и лед. Никакво прикритие. Вражеският пилот реагира веднага и ги последва.

Гюнтер увеличи скоростта максимално, може и да успееш да надбягат по-тежкия „Тигър“... но не и ракетите му.

Сякаш за да подчертае това, вражеският хеликоптер откри огън с картечниците си, куршумите задупчиха заледения сняг.

— Няма да го надбягаш, забрави! — изкрещя Пейнтър и вдигна палец нагоре. — По-добре се надбягвайте натам.

Гюнтер го погледна, свъсил вежди.

— Той е по-тежък — обясни Пейнтър. — Ние можем да се изкачим на по-голяма височина. Където няма как да ни последва.

Гюнтер кимна и дръпна лоста за управление назад. Хеликоптерът се изстреля нагоре като експресен асансьор.

Преследвачът им явно не очакваше подобна маневра и изгуби няколко секунди.

Пейнтър гледаше висотомера. Световният рекорд за височинно изкачване с хеликоптер беше поставен с машина от същия модел като

тяхната, „А-Стар“, без въоръжение. Онзи хеликоптер беше кацнал на Еверест. Не беше нужно да се изкачват чак толкова високо — след седем хиляди метра тежкия „Тигър“ започна да изостава, роторите му блъскаха напразно разреждения въздух, машината се клатеше странично, което допълнително възпрепятстваше успешна стрелба с ракетите.

А тяхната машина все така се издигаше към безопасността.

Но пък не можеха вечно да останат тук, горе.

Всичко, което отива нагоре, рано или късно трябва да се върне долу.

А като кръжаща акула, атакуващият хеликоптер ги чакаше в ниското. Трябваше само да ги следи, нищо друго. Пейнтър забеляза и другите два да летят към тях — истинска глутница, която се събира около ранената плячка.

— Мини над хеликоптера — каза Пейнтър и постави дланите си една над друга за по-ясно.

Гюнтер продължаваше да се мръщи, но въпреки това последва съвета му.

Пейнтър се извърна към Анна и Лиза.

— Вие двете, искам да гледате внимателно през страничните прозорци. Кажете ми, когато е точно под нас.

Те кимнаха, че са го разбрали.

Пейнтър хвана лоста пред себе си.

— Почти! — извика Лиза от своята страна.

— Готово! — извика и Анна секунда по-късно.

Пейнтър дръпна лоста. Той контролираше лебедката, прикачена към колесниците на хеликоптера. Въжето и сбруята бяха спуснали Пейнтър по-рано, когато преследваха убийцата в замъка. Само че сега той не спускаше сбруята. Лостът, който държеше, се използваше за изхвърляне на цялата лебедка, в случай че механизмът заяде. Пейнтър го дръпна докрай и усети тласъка на изхвърлянето.

Притисна лице към прозореца.

Гюнтер изведе хеликоптера встрани, за да виждат по-добре.

Тежката лебедка падаше с въртеливо движение, сбруята и въжето се развиваха в оплетена маса.

Всичко това се удари в роторите на хеликоптера под тях. Ефектът беше разрушителен. Роторите се откъртиха и се разхвърчаха във

всички посоки. Самата машина се завъртя, килна се настрани и започна бързо да пада.

Нямаше време за губене. Пейнтър посочи единствения им съсед на тази височина. Белият масив на Еверест се издигаше напред, обвит в облачна пелена.

Трябваше да стигнат до базовия лагер на по-ниските му склонове... само че там, на по-малките височини, небето беше опасно.

Още два хеликоптера, разлютени като стършели, летяха към тях. А на Пейнтър му бяха свършили лебедките.

Лиза гледаше как другите хеликоптери се приближават и уголемяват — от мушици в началото до ястреби сега. Надбягването беше започнало.

Гюнтер наклони стръмно тяхната машина и се гмурна към не така разрежения въздух долу. Прицелил се беше в пролуката между връх Еверест и неговия побратим Лхотце. Извит хребет — прословутата южна седловина — свързваше Лхотце с Еверест. Трябваше да минат над нея и да оставят планината между себе си и преследвачите. Базовият лагер лежеше от другата страна на седловината, в подножието ѝ.

Ако успееш да стигнат там...

Лиза си представи брат си, широката му усмивка, врътката в косата му отзад, която все се опитваше да приглади. Къде им беше умът, да пренасят тази война в базовия лагер, при брат ѝ?

Пейнтър и Гюнтер се бяха привели над контролните уреди и говореха нещо, но ревът на двигателя поглъщаше думите им. Просто трябваше да вярва, че Пейнтър знае какво прави. Той не би изложил на излишен риск никого.

Седловината се приближаваше. Еверест изпълваше гледката вдясно, вятърът разнасяше сняг по върха му. Лхотце, четвъртият по височина връх на света, се изправяше като стена вляво.

Гюнтер снижи хеликоптера в по-остър ъгъл. Лиза стисна предпазния колан.

Пронизителен писък се врязва в рева на двигателя и тракането на перките.

— Ракета! — извика Анна.

Гюнтер рязко дръпна лоста. Носът на хеликоптера се вирна нагоре и надясно. Ракетата мина под плъзгачите им и се заби в източния край на седловината. Към небето изригна огън. Гюнтер побърза пак да сниши хеликоптера, далеч от разлетелите се отломки.

Притиснала буза до прозореца, Лиза гледаше назад. Двата хеликоптера бяха скъсили разстоянието и се насочваха към тях. А после ледена стена ги скри от погледа ѝ.

— Прехвърлихме билото! — извика Пейнтър. — Дръжте се здраво!

Лиза се обърна напред. Хеликоптерът се спусна стремглаво покрай почти вертикалния склон на южната седловина. Сняг и лед се изнизваха под тях. Напред се появи по-тъмно петно. Базовият лагер.

Летяха право натам, сякаш смятаха да се забият в палатковия град.

Лагерът се разду под тях, разрастваше се с всяка секунда, вече се различаваха и палатките.

— Ще кацнем тежко! — извика Пейнтър.

Гюнтер не намали.

Лиза зашепна:

— О, Боже... о, Боже... о, Боже...

В последния момент Гюнтер вдигна носа на машината нагоре, водеше отчаяна борба с контролните уреди. И с вятъра, който ги натискаше надолу.

Светът около тях се люлееше като пиян.

Лиза стисна до болка страничните облегалки; единствено предпазният колан я задържа на мястото ѝ.

А после плъзгачите се удариха силно в земята, носът на хеликоптера се озова малко по-ниско от оптималната позиция за кацане и Лиза политна напред. Коланът я задържа. Вихрушката на роторите вдигна пушилка от сняг. Хеликоптерът се люшна назад и клекна стабилно на плъзгачите.

— Бързо навън! — изкрещя Пейнтър, докато Гюнтер изключваше двигателя.

Люковете изщракаха и четиримата се изсипаха от кабината.

Пейнтър сграбчи ръката на Лиза. Анна и Гюнтер ги последваха. Към тях тичаха хора. Лиза вдигна поглед към хребета. Иззад седловината още се вдигаше дим от забилата се ракета. Несъмнено

всички в лагера бяха чули експлозията и именно тя ги беше изкарала от палатките.

Засипаха ги гласове, мешавица от езици.

Лиза, почти оглушала от трещенето в хеликоптера, ги чуваше сякаш от километри.

А после един познат глас стигна до нея:

— Лиза!

Тя се обърна. Висок мъж с черна грейка и сива термориза разбутваше яростно тълпата.

— Джош!

Пейнтър я пусна и след миг Лиза се озова в прегръдките на брат си, сгуши се до гърдите му. Миришеше на якове. По-приятна миризма не беше усещала в живота си.

Зад тях Гюнтер изръмжа:

— Pass auf!

Предупреждение.

Всички наоколо се раздвижиха и засочиха към небето.

Лиза се отскубна от прегръдките на брат си.

Двата хеликоптера бяха увиснали над седловината, перките им разбъркваха дима от ракетното попадение. Хищни, смъртоносни.

„Махайте се — помисли си Лиза — напрегнато, сякаш можеше да им го внуши само с усилие на волята си. — Махайте се, дяволите ви взели!“

— Тези пък кои са? — попита някой.

И без да се обръща, Лиза позна Бостънския Боб — поредната грешка от миналото ѝ. Вечното мрънкащо недоволство в гласа му го издаваше като документ за самоличност. Нахален както винаги, той явно беше тръгнал след Джош. Лиза не му обърна внимание.

Ала Джош, изглежда, беше усетил напрежението ѝ при появата на хеликоптерите.

— Лиза, какво става?

Тя само поклати глава, вперила очи в небето. Не биваше да раздвоява вниманието си, ако искаше да ги прогони.

Уви, и това не помогна.

Двата хеликоптера едновременно се гмурнаха към тях. Огнен пукот освети носовете им. Сняг и лед изригнаха в паралелни смъртоносни пътеки — идваха право към базовия лагер.

— Не... — простена Лиза.

Бостънския Боб заотстъпва и изкрещя:

— Какво си направила, за Бога?

Тълпата, зашеметена и вкаменила се за миг, изведнъж изригна в писъци и викове и се пръсна във всички посоки.

Пейнтър грабна другата ръка на Лиза. Дръпна я и повлече и Джош с нея. Но нямаше къде да се скрият.

— Радио! — изкрещя Пейнтър на Джош. — Къде има радио?

Брат й се взираше онемял в небето.

Лиза го разтърси за ръката и той най-после я погледна.

— Джош, трябва да намерим радиостанция! — Знаеше какво има предвид Пейнтър. Ако не друго, трябваше поне да съобщят на някого във външния свят какво става.

Брат й се закашля, съвзе се и посочи.

— Ето там... След като бунтовниците нападناха манастира, включиха спешна комуникационна мрежа — И забърза към една голяма червена палатка.

Бостънския Боб заподтичва подир тях, доловил авторитета, който се излъчваше от Пейнтър и Гюнтер. Или пък беше заради автомата на Гюнтер. Германецът беше заредил нова граната в приставката му. Готов беше да окаже последен отпор и да ги прикрива, докато те се оправят с радиостанцията.

Но преди да са стигнали до палатката, Пейнтър извика:

— Залегни!

И я повали на земята. Всички последваха примера му, макар че се наложи Джош да дръпне със сила Бостънския Боб.

Странен нов звук, като пиццене, отекна в планината.

Пейнтър трескаво оглеждаше небето.

— Какво е това? — възкликна Лиза.

— Чакай — измърмори Пейнтър, бе свъсил объркано чело.

Изад връх Лхотце се появиха два военни самолета. Огнени езици изригнаха изпод крилете им.

Ракети.

О, не!

Само че не в лагера се целеха самолетите. Стрелнаха се с гръмовен рев над палатковия град, разделиха се и набраха рязко височина.

Двата атакуващи хеликоптера, изминали вече три четвърти от разстоянието до лагера, се взривиха, ударени от ракетите с топлинно насочване. Горящите им останки се забиха в склона и изригнаха във фонтани от пламъци и сняг. Заваляха отломки, но нито една не стигна до лагера.

Пейнтър стана и помогна на Лиза да се изправи.

Другите се заизправяха след тях.

Бостънския Боб се втурна към Лиза и размаха пръст пред лицето ѝ.

— Какво значи това, мамка му? Ти ни го стовари на главата!

Лиза му обърна гръб. Къде ѝ беше умът, че да легне с това мекотело? Сякаш го беше направила някаква друга, непозната ѝ жена.

— Не ми обръщай гръб, кучка с кучка!

Лиза се извъртя, стиснала юмруци... но Пейнтър я изпревари. Юмрукът му се заби в лицето на Бостънския Боб. Лиза беше чувала израза „да паднеш като покосен“, но не беше виждала никой да пада така. Бостънския Боб политна като отсечено дърво и падна на земята. И не помръдна, проснат като труп, със счупен нос и в безсъзнание.

Пейнтър разтърси ръката си и примижа.

Джош ги зяпна, после се ухили.

— Приятел, от цяла седмица си мечтаех да го направя.

В този момент някакъв мъж с пясъчноруса коса излезе от червената палатка. Беше с военна униформа. Военна униформа на САЩ. Погледът му се закова върху Пейнтър.

— Директор Кроу? — попита той и протегна ръка.

Пейнтър я стисна и примижа — натъртените кокалчета боляха.

— Имате много поздрави от Logan Gregory, сър — каза мъжът и кимна към димящите на склона отломки.

— По-добре късно, отколкото никога — отвърна Пейнтър.

— В момента чака на линия. Бихте ли ме последвали?

Пейнтър придружи офицера от въздушните сили, майор Брукс, към комуникационната палатка. Лиза се опита да го последва заедно с Анна и Гюнтер, но майор Брукс вдигна ръка и ги спря.

— Ей сега се връщам — успокои ги Пейнтър.

Наведе се и влезе в палатката. Вътре имаше пълен комплект комуникационно оборудване. Един офицер отстъпи от сателитната телекомуникационна станция и Пейнтър зае мястото му и вдигна слушалката.

— Логан?

Гласът от другия край на линията се чу съвсем ясно:

— Директор Кроу, не мога да ви опиша колко се радвам да ви чуя.

— Май трябва да благодаря на теб за това.

— Получихме сигнала ви за помощ.

Пейнтър кимна. Значи съобщението му бе стигнало където трябва, изпратено чрез единичното излъчване от импровизирания усилвател, който беше сглобил в замъка, преди той да даде на късо.

— Доста се поозорихме, докато уредим сателитно наблюдение и координираме действията си с непалците — обясни Логан. — Успяхме, но беше на косъм.

Логан явно беше наблюдавал цялата ситуация чрез сателит, навярно още от момента, когато бяха избягали от замъка. Но подробностите щяха да почакаат. Пейнтър си имаше по-неотложни грижи.

— Логан, ще те уведомя за всичко случило се, но преди това искам да направя едно спешно проучване. Ще ти пратя по факса един символ, татуировка. — Пейнтър се обърна към майора и с жест му поиска нещо за писане. Подадоха му необходимото. Той нарисова набързо символа, който беше видял върху ръката на убийцата. Засега разполагаха само с това.

— Веднага започнете работа — продължи Пейнтър. — Виж дали някоя терористична организация, политическа партия, наркокартел или дори звено на бойскаутите може да бъде свързано с този символ.

— Веднага ще се заема.

Пейнтър довърши не особено умелата скица на татуираната детелина, подаде листа на офицера по комуникациите и той веднага я пусна по факса.

Междувременно Пейнтър описа в най-общи линии случилото се на своя заместник. За щастие, Логан го остави да довърши, без да задава излишни въпроси.

— Факсът пристигна ли вече? — попита Пейнтър, щом свърши.

— Държа го в ръцете си.

— Чудесно. Проучването... искам го с най-висок приоритет.

Последва дълга пауза. Пълно мълчание в ефира. Пейнтър помисли, че връзката е прекъснала, но после Логан най-сетне се обади, предпазливо и смутено.

— Сър...

— Какво има?

— Този символ ми е познат. Грейсън Пиърс ми изпрати същия преди осем часа.

— Какво?!

Логан му обясни за събитията в Копенхаген. Пейнтър се мъчеше да обхване всичко това и да го намести в ума си.

Адреналинът от преследването вече спадаше и пулсиращото главоболие му пречеше да се съсредоточи. Той се мъчеше да не му обръща внимание и да навърже новите факти към старите. Явно същите убийци бяха погнали и Грей — Sonnekonige, родени под въздействието на друга Камбана. Но какво правеха в Европа? Какво беше толкова важно в няколко стари книги? В момента Грей бил някъде в Германия и вървял по следата с надеждата да разбере нещо повече.

Затвори очи. От това главоболието му се усили още повече. Нападенията в Европа само засилиха убеждението му, че става въпрос за операция в световен мащаб. Готвеше се нещо голямо, което скоро щеше да даде плодове.

Но какво?

Можеха да започнат само от едно място, от една улика.

— Символът явно е от голямо значение. Трябва да разберем кой и какво стои зад него.

Логан каза отсечено:

— Може би знам отговора на този въпрос.

— Какво? Вече?

— Имах осем часа, сър.

„Да. Естествено.“ Пейнтър поклати глава. Погледна химикалката в ръката си и забеляза нещо странно. Обърна ръка. Нокътя на безимения му пръст го нямаше — навярно се беше откъртил преди малко, когато бе цапнал онзи нещастник в носа. Нямаше и капка кръв, само бледа суха плът, безчувствена и студена.

Пейнтър знаеше какво означава това.

Времето му изтичаше.

Логан обясни какво е научил и Пейнтър попита:

— Прати ли тази информация на Грей?

— Още не, сър. В момента нямаме връзка с него.

Пейнтър се намръщи, загърбил временно собствените си здравословни проблеми.

— Гледай да го откриеш — твърдо рече той. — На всяка цена. Грей си няма представа срещу какво се е изправил.

09:50

ВЕВЕЛСБУРГ, ГЕРМАНИЯ

Криптата се обля в слаба светлина — Монк беше включил фенерчето си.

Грей измъкна и своето фенерче, включи го и го насочи нагоре. По ръбовете на купола бяха разположени миниатюрни дюзи и сега през тях навлизаше зеленикав газ, по-тежък от въздуха — изливаше се на димни водопади от всички отвори.

Дюзите бяха прекалено високо и прекалено много, за да ги запушат.

Фиона се премести по-близо до него. Райън стоеше от другата страна на кладенеца, свил ръце пред гърдите си и вперил поглед в тавана, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Някакво движение привлече погледа на Грей към Монк.

Приятелят му беше извадил деветмилиметровия си Глок и се целеше в стъклената врата.

— Не! — извика Грей.

Твърде късно. Монк стреля.

Изстрелът отекна в затвореното пространство, чу се и острото изпукване на рикоширания в стъклото куршум, който след това се удари сред дъжд от искри в една от стоманените дюзи по ръба на тавана. Поне газът, изглежда, не беше запалим — иначе една искра щеше да ги погуби.

Явно Монк стигна до същия извод, защото горчиво заключи:

— Бронебойно стъкло.

Гласът на директора потвърди наблюдението му:

— Наложих се да инсталираме допълнителни мерки за сигурност. Твърде много неонацисти имаха мерак да се вмъкнат тук. — Отражението на фенерчетата им в стъклото скриваше местоположението му.

— Копеле гадно — измърмори Монк.

Газът се спускаше надолу. Миризмата му беше неприятно сладникава, но на вкус се усещаше горчив. Поне не беше цианид, ако не друго. Цианидът миришеше на горчиви бадеми — и убиваше почти светкавично.

— Стойте прави — каза Грей. — Дръжте главите си високо. И се съберете в средата на стаята, далеч от дюзите.

Събраха се около церемониалната яма. Фиона стисна ръката му. Силно. После вдигна другата си ръка.

— Свих му портфейла. Не че има значение.

— Супер — изръмжа Монк. — Да му беше свила ключовете.

Райън извика на немски:

— Баща ми... баща ми знае, че сме тук! Ще извика полицията!

Отвърна им нов глас — стъклото скриваше лицето на човека, който говореше:

— Боя се, че баща ти няма да се обади на никого... вече. — Думите не бяха изречени като заплаха, а по-скоро уведомително.

Райън залитна, сякаш го бяха ударили в корема. Метна поглед към Грей, после към вратата.

Грей позна гласа. Фиона — също. Пръстите ѝ буквално се впиха в ръката му. Беше татуираният купувач от аукционната къща.

— Този път никакви номерца няма да ви помогнат — каза той. — Оттук няма да се измъкнете.

Грей вече усещаше слаб световъртеж. Тялото му олекваше, почти като в безтегловност. Разтърси глава. Онзи беше прав. Нямахме как да избягат. Но това още не значеше, че са беззащитни.

Знанието беше сила.

Обърна се към Монк и каза:

— Дай си запалката.

Докато Монк ровеше в раницата си, Грей пусна своята на пода и измъкна бележника си. Хвърли го в ямата.

— Монк, хвърли копията, които направи Райън. — После протегна ръка към Фиона. — Фиона, дай ми библията, ако обичаш.

И двамата се подчиниха, без да задават въпроси.

— Подпали ямата — каза Грей.

Монк щракна запалката си и подпали един от листовете, копирани преди малко от Райън. После го хвърли в ямата. След миг от плитката дупка се издигнаха пламъци. Издигащият се дим дори сякаш донякъде разнесе отровния газ... или така поне му се стори на Грей. Главата му се въртеше като след четвърто уиски.

От другата страна на вратата се чуваха гласове, твърде тихи, за да се различат думите.

Грей вдигна библията на Дарвин и извика:

— Само ние знаем каква тайна е скрита в тази библия!

Светлорусият убиец, все още скрит зад стъклото, отговори развеселено:

— Доктор Улмщром разчете всичко, което ни е необходимо. Руната Mensch. Библията вече не ни трябва.

— Сериозно? — Грей вдигна книгата още по-високо и я освети с фенерчето си. — Показахме на Улмщром само онова, което Хуго Хирцфелд е написал върху мукавата на задната корица. Но не и написаното върху предната!

Миг мълчание, после пак тихи гласове. На Грей му се стори, че различава и женски глас, навярно на русата близначка.

Едно съвсем ясно и поуплашено „nein“ — Улмщром.

Фиона залитна, коленете ѝ се подгъваха. Монк я подхвана и задържа главата ѝ над покачващото се ниво на отровния газ. Но дори и той се клатушкаше.

Грей не можеше да чака повече.

Изключи фенерчето за повече драматизъм и пусна библията в огъня. Все още беше в достатъчна степен римокатолик, за да се притесни — не му се случваше всеки ден да гори библии. Старите страници се подпалиха моментално, пламъците се издигнаха до коленете им. Към тавана изригна валмо дим.

Грей си пое дълбоко дъх и вложи максимум увереност в гласа си:

— Ако ние умрем, умира и тайната на библията на Дарвин!

Зачака. Молеше се онези да захаят въдицата.

Една секунда... две...

Газът се надигаше, вече почти не можеха да дишат.

Райън се срина, сякаш някой беше срязал вървите, които го държаха изправен. Монк посегна да го хване, но падна на коляно под тежестта на Фиона. И не се изправи. Отпусна се, гушнал момичето.

Грей се взираше в черната врата. Фенерчето на Монк се търкулна от отпуснатите му пръсти. Имаше ли изобщо някой отвън? Беше ли му повярвал някой?

Така и нямаше да разбере.

Светът потъмня и Грей потъна в бездънен мрак.

17:30

ЛОВЕН РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

На хиляди километри оттам един мъж се събуди.

Светът се завърна като миазма от болка и цвят. Очите му примигнаха. Нещо пърхаше в лицето му... криле на птица. Слухът му регистрира песен, напев.

— Събужда се — каза нечий глас на зулуски.

— Камиси... — Този път беше женски глас.

Мина известно време, докато събуждащият се мъж свърже името със самия себе си. Негово беше, а някак не му пасваше. Нечий стон стигна до слуха му. Стон със собствения му глас.

— Помогни му да седне — каза жената. И тя говореше на зулуски, но акцентът ѝ беше британски и му звучеше познато.

Усети как го повдигат и го подпират на възглавници. Стаята, коптор от непечени тухли, беше тъмна, но по краищата на запердените прозорци и покрай чергата, преграждаща вратата, си пробиваха път болезнени копия светлина. Таванът беше украсен с цветни кратунки, животински кожи и нанизи пера. Въздухът тежеше от странни миризми. Поднесоха нещо под носа му. Блъсна го миризма на амоняк, толкова силна, че главата му отскочи назад.

Размърда се. Видя, че в дясната му ръка е включена интравенозна система, прикачена към стойка с някаква жълтеникава течност в прозрачна торбичка. Държаха ръцете му.

От едната страна гологърдият шаман с корона от пера стискаше рамото му. Именно той беше напявал. Размахваше отрязано крило на лешояд пред лицето му, за да прогони птиците на смъртта.

От другата му страна доктор Пола Кейн го държеше над лакътя и внимателно притискаше ръката му към одеялото. Под одеялото Камиси беше гол. Самото одеяло така се беше пропило с пот, че лепнеше.

— Къде... какво...? — изграчи той.

— Вода — нареди Пола.

Третият човек в стаята се подчини веднага — беше един прегърбен старейшина от племето. Подаде й очукана манерка.

— Можеш ли да я хванеш? — попита Пола.

Камиси кимна. Силите му бавно се възвръщаха. Взе манерката и отпи от хладката вода — тя размърда едновременно и залепналия му език, и спомените му. Старейшината, който подаде манерката... именно него беше видял в бунгалото си.

Сърцето му внезапно се разбърза. Другата му ръка, тази с включената система, се вдигна към шията му. Напипа превръзка. И тогава Камиси си спомни всичко. Стреличката със змийски зъб. Черната мамба. Инсценираното змийско ухапване.

— Какво стана?

Старецът запълни празнините в историята. Камиси се сети, че именно той, преди приблизително пет месеца, пръв беше казал, че е видял укуфа в резервата. По онова време никой не беше взел твърденията му на сериозно, дори и Камиси.

— Чух какво е станало с госпожа доктор. — Старецът кимна съчувствено към Пола. Заради нея говореше на езика на белите хора. — Чух и какво си казал, че видял. Хората приказва. И аз отивам в твой дом да говоря с теб. Но ти не вкъщи. И аз чакам. Други идват и аз скривам. Те убиват змия. Мамба. Лоша магия. Аз крия се.

Камиси затвори очи и поредицата събития се заниза пред вътрешния му взор. Беше се прибрал, отровиха го със стреличката, после го бяха зарязали, взели го бяха за мъртъв. Само че убийците му не бяха подозирали за човека, скрил се в задната стаичка.

— Аз излиза — продължи старейшината. — Вика други. Тайно отнасяме те.

Пола Кейн довърши историята:

— Донесохме те тук. Отровата едва не те уби, но медицината — и съвременната, и древната — те спаси. Беше на косъм.

Камиси премести поглед от интравенозната система към шамана.

— Благодаря.

— Ще имаш ли сили да ходиш? — попита Пола. — Трябва да се движиш. Отровата засяга най-вече кръвообращението.

С помощта на шамана Камиси се изправи, придържаше срамежливо потното одеяло на кръста си. Поведоха го към вратата. Първите няколко крачки се чувстваше слаб като бебе, но с всяка следваща крайниците му сякаш ставаха по-стабилни.

Дръпнаха чергата.

Светлината и жегата се ливнаха през прага, ослепителни и нетърпими.

Следобедно време, прецени той. Слънцето скланияше на запад.

Заслони очи с ръка и пристъпи навън.

Позна миниатюрното зулуско село. Намираше се в самия край на резервата Хлукхлуве-Умфолози. Недалеч от мястото, където бяха намерили носорога и където беше нападната доктор Феърфилд.

Погледна Пола Кейн. Тя стоеше със скръстени ръце, лицето ѝ бе изпито от умора.

— Бил е главният надзирател — каза Камиси. Сигурен беше. — Искал е да ми затвори устата.

— За това как е загинала Марша. За онова, което си видял.

Той кимна.

— А какво всъщност...

Не довърши въпроса си — прекъсна я двумоторен хеликоптер, който се стрелна в небето над тях, ниско и шумно. Завихреният от роторите му въздух сведе храстите и клоните на дърветата. Чергите по входовете на колибите заплюяха, сякаш разгневени от неканената поява на машината в небето.

Тежкия хеликоптер се отдалечи бързо, летеше ниско над саваната.

Камиси го проследи с поглед. Определено не беше тръгнал на туристическа обиколка.

Пола наблюдаваше машината с бинокъл. Хеликоптерът се отдалечи, после заходи за кацане. Камиси направи още няколко крачка напред.

Пола му подаде бинокъла.

— Цял ден кацат и излитат хеликоптери там.

Камиси вдигна бинокъла. Светът се увеличи и се приближи. Той видя двумоторната машина да се спуска зад триметрова черна ограда.

Оградата, която маркираше границата на частното имение на Вааленберг. Хеликоптерът изчезна зад нея.

— Нещо ги е размърдало — каза Пола.

Камиси настръхна.

Нагласи фокуса. Централните порти, които рядко се използваха, си бяха затворени. Ясно се виждаше старият семеен герб, очертан със сребърен филигран върху тях. Короната и Кръстът на Вааленберг.

TPETO

11. ДЕМОНЪТ В МАШИНАТА

00:33

НАД ИНДИЙСКИЯ ОКЕАН

— Двамата с капитан Брайънт ще направим всичко по силите си да проучим тези Вааленберг оттук, от Вашингтон — каза Логан Грегъри.

В ухото на Пейнтър имаше слушалка, а пред устата му — микрофонче. Искаше ръцете му да са свободни, за да прехвърли купищата бумацина, които Логан му беше пратил по факса още в Катманду. Факсовете съдържаха всичко за Вааленберг — семейна история, финансови отчети, международни връзки, дори клюки и слухове.

Най-отгоре на купчината лежеше зърнеста снимка — мъж и жена, които слизат от лимузина. Грей Пиърс беше направил снимката от хотелската си стая малко преди да започне аукционът. Дигиталното наблюдение беше потвърдило преценката на Логан. Татуировката беше свързана с клана Вааленберг. Двамата на снимката бяха Исак и Ишке Вааленберг, най-младите наследници, брат и сестра близнаци, които щяха да наследят семейното богатство, което съперничеше на брутния национален продукт на повечето държави в света.

Но по-важни бяха бледият цвят на кожата и почти бялата коса, които Пейнтър разпозна веднага. Двамцата не бяха само наследници. Бяха Sonnekonige. Като Гюнтер и като убийцата в планинския замък.

Пейнтър хвърли поглед към предната част на самолетната кабина.

Гюнтер спеше, проснат на едно канапе, краката му висяха над едната странична облегалка. Сестра му седеше пред купчина с документация, която почти не отстъпваше на тази на Пейнтър. Двамата, братът и сестрата, бяха под дискретната охрана на майор Брукс и двама въоръжени американски рейнджъри. Бяха си сменили ролите. Тъмничарите се бяха превърнали в затворници. Но въпреки промяната в силите отношенията в малката им групичка не се бяха променили

съществено. Анна се нуждаеше от връзките и логистичната подкрепа на Пейнтър; Пейнтър се нуждаеше от онова, което Анна знаеше за Камбаната и научните изследвания, свързани с нея. Анна беше права: първо трябваше да приключат с това, пък после щяха да уреждат въпросите за законност и отговорност.

Логан прекъсна мислите му:

— С Кат имаме уговорена среща за утре рано сутринта с посланика на Южна Африка. Да видим дали пък той няма да хвърли малко светлина върху това странно семейство отшелници.

А „отшелници“ беше меко казано. Вааленбергови бяха южноафриканският вариант на клана Кенеди — богати, безпардонни, със свое собствено имение с площта на Роуд Айлънд близо до Йоханесбург. Макар семейството да владееше големи територии из цялата страна и в чужбина, членовете му рядко напускаха фамилното имение.

Пейнтър взе снимката и я погледна пак.

Цяло семейство Sonnekonige.

Откъдето и да го погледнеш, втората Камбана можеше да е скрита само на едно място — някъде във въпросното имение. А в интерес на истината, нямаха и време да търсят другаде.

— Агент на британските служби ще ви посрещне, щом кацнете в Йоханесбург. МИ5 от години държи под око Вааленбергови — най-вече проследяват необичайни парични преводи, — но така и не са успели да проникнат през стената от уединение и тайнственост, с която семейството е оградило всички аспекти на живота си.

„Кое то едва ли е трудно, като се има предвид, че семейството буквално притежава тази страна“, помисли си Пейнтър.

— Колегите ще ви предоставят наземна поддръжка и местна информация — завърши Логан. — Докато кацнете, след три часа, ще разполагам с повече подробности.

— Добре. — Пейнтър гледаше снимката. — А с Грей и Монк какво става?

— В неизвестност са. Открихме колата им паркирана на летището във Франкфурт.

Франкфурт? Това пък изобщо не се връзваше. Градът беше основна точка в международния самолетен трафик, но Грей така или

иначе разполагаше с правителствен самолет, по-бърз от всяка пътническа линия.

— И изобщо не са се обаждали?

— Да, сър. Следим всички канали.

Тази новина беше крайно обезпокоителна.

Измъчван от главоболие, пред което дори кодеинът беше безсилен, Пейнтър се съсредоточи върху жуженето на самолетните двигатели в тъмното небе. Какво бе станало с Грей? Вариантите не бяха много — минал е в нелегалност, заловен е или е убит. Къде беше, по дяволите?

— Искам да го намериш, Логан. На всяка цена.

— Вече се работи по въпроса. Да се надяваме, че докато кацнете в Йоханесбург, ще съм научил нещо и за това.

— Ти спиш ли изобщо, Логан?

— Да живее нескафето, сър. Във всичките му варианти. — Уморена самоирония повя от думите му. — А вие как сте?

Беше поспал малко в Катманду, докато течеше подготовката и се гасяха пожари — буквално и политически — в Непал. Твърде много се бяха забавили в Катманду.

— Държа се, Логан. Няма повод за притеснение.

„Точно така.“

Прекъсна връзката и потърка разсеяно с палец бледата грапава плът, останала на мястото на нокътя на безимения му пръст. Усещаше странно гъделичкане в другите си пръсти — на ръцете, а вече и на краката. Логан се беше опитал да го придума да се върне директно във Вашингтон, да му направят изследвания в „Джонс Хопкинс“, но Пейнтър знаеше, че за тази конкретна болест Анна и групата ѝ знаят повече от всяка болница в САЩ. „Увреда на квантово ниво.“ Никое конвенционално лечение не можеше да помогне. За да забавят болестта, им трябваше друга Камбана. Според Анна периодично излагане на радиацията ѝ при контролирани условия можело да им спечели години вместо дни. „А в крайна сметка дори и пълно излекуване“, беше завършила обнадядено.

Но първо трябваше да намерят друга Камбана.

И още информация.

Стресна го глас зад рамото му:

— Мисля, че трябва да говорим с Анна — каза Лиза, сякаш прочела мислите му.

Пейнтър се обърна. Мислеше, че Лиза спи в дъното на кабината, но тя стоеше зад стола му, облечена с кафеникави панталони и кремава блузка.

Очите ѝ огледаха лицето му преценяващо, по лекарски.

— Изглеждаш ужасно.

— Много си любезна — отвърна той, стана и се протегна.

Самолетът се люшна и потъна в мрак. Лиза го стисна за лакътя. Постепенно нещата си дойдоха на мястото — и на светло. Не самолетът беше виновен, а главата му.

— Обещай ми да поспиш поне малко, преди да кацнем — каза тя и го стисна по-силно, направо го оципа.

— Ако остане време... оох!

Стискаше като менгеме тази жена.

— Добре де, обещавам — отстъпи той.

Тя отпусна пръсти и кимна към Анна, която се беше навела над купчина фактури — товарителници, издадени от имението Вааленберг. Търсеше нещо, което да подсказе, че Вааленбергови са поръчвали доставки на материали и компоненти, свързани с управлението на функционираща Камбана.

— Искam да знам нещо повече за това как работи Камбаната — каза Лиза. — За фундаменталните теории, които са в основата ѝ. Щом болестта предизвиква квантови увреждания, трябва да разберем как и защо. Анна и Гюнтер са единствените оцелели от Granitschloss. Не мисля, че Гюнтер е бил обучаван в тънкостите на квантовата теория.

— Е, той все пак е куче-пазач, а не учен.

Сякаш в потвърждение, Гюнтер изхърка гръмовно, все едно изръмжа.

— Всички оцелели знания за Камбаната са в главата на Анна. Ако разсъдъкът ѝ откаже...

„Всичко ще отиде по дяволите.“

— Трябва да научим информацията, преди това да се е случило — съгласи се Пейнтър.

Лиза го гледаше в очите. Не криеше мислите си от него. Те се четяха ясно по лицето ѝ. Пейнтър си я спомни как се качва на самолета

в Катманду. Изтощена, с обтегнати до скъсване нерви, тя не се беше поколебала да тръгне с тях. Лиза разбираше. И преди, и сега.

Не само разсъдъкът и паметта на Анна бяха изложени на риск.

Тези на Пейнтър — също.

Само един човек познаваше отблизо събитията от самото им начало, само един човек с необходимите медицински и научни познания и незасегнат от болестта, която заплашваше със слабоумие и него, и Анна. Докато бяха в замъка, двете неведнъж бяха разговаряли дълго и насаме. Лиза, от своя страна, се беше ровила в относително спокойствие сред научните трудове в библиотеката на Анна. Току-виж някой дребен факт се окажеше критичен и наклонеше везните в полза на успеха.

Лиза беше разбрала.

Не се беше наложило да я убеждава в Катманду. Просто се беше качила на самолета. Ръката ѝ се плъзна от лакътя му надолу и се настани в неговата. Тя стисна леко пръстите му и кимна към Анна.

— Хайде да ѝ поровим в мозъка.

— За да разберете как работи Камбаната — обясни Анна, — първо трябва да разберете квантовата теория.

Лиза я наблюдаваше внимателно. Зениците на Анна бяха разширени от кодеина — вземаше прекалено големи дози. Пръстите ѝ трепереха едва доловимо. Стискаше очилата си с две ръце, сякаш бяха някаква котва.

Бяха се оттеглили в дъното на кабината. Гюнтер все още спеше под охрана в предната част.

— Май нямаме време за пълния курс на обучение — каза Пейнтър.

— Natürlich. Достатъчно е да се разберат само три основни принципа. — Анна пусна очилата си само колкото да вдигне показалец. — Първо, трябва да разберем, че щом материята се разложи до податомно ниво — до света на електроните, протоните и неутроните, — класическите закони на вселената започват да ерозират. Макс Планк е открил, че електроните, протоните и неутроните се държат като частици и вълни едновременно. Което изглежда странно и противоречиво. Частиците имат определени орбити и пътища, а

вълните са по-дифузни, не толкова ясно определими и всъщност без специфични координати.

— И тези субатомни частици се държат и по двата начина? — попита Лиза.

— Те имат потенциала да бъдат или вълна, или частица — каза Анна. — Което ни води до следващия момент. До Хайзенберговия принцип на неопределеността.

Лиза беше чувала за това, а в лабораторията на Анна беше опреснила знанията си.

— Основното твърдение на Хайзенберг е, че нищо не е сигурно, докато не бъде наблюдавано — каза тя. — Но не виждам какво общо има неговата теория с електроните, протоните и неутроните.

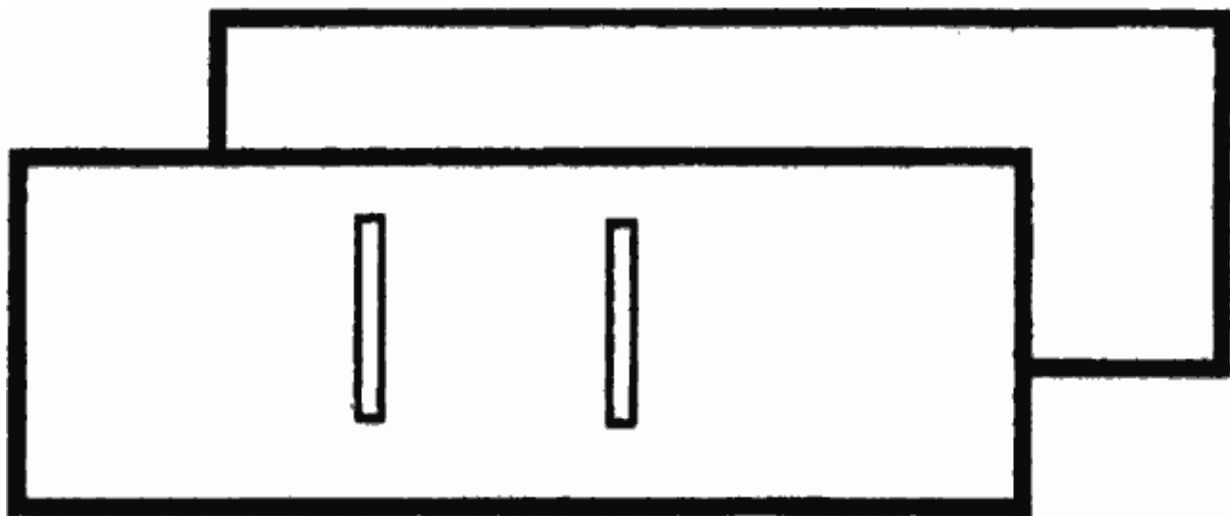
— Най-добрият пример за принципа на Хайзенберг е котката на Шрьодингер — отвърна Анна. — Слагате котка в запечатана кутия, свързана с устройство, което във всеки момент може да пусне или да не пусне отровен газ в кутията. Шансовете зависят изцяло от случайността. В тази ситуация, при затворена кутия, Хайзенберг казва, че котката е *потенциално* и мъртва, и жива — едновременно. Едва когато някой отвори кутията и погледне в нея, реалността избира едното или другото състояние. Мъртва или жива.

— На мен ми звучи повече като философски, отколкото като научен постулат — каза Лиза.

— Когато говорим за котка — може би. Но същото е доказано на податомно ниво.

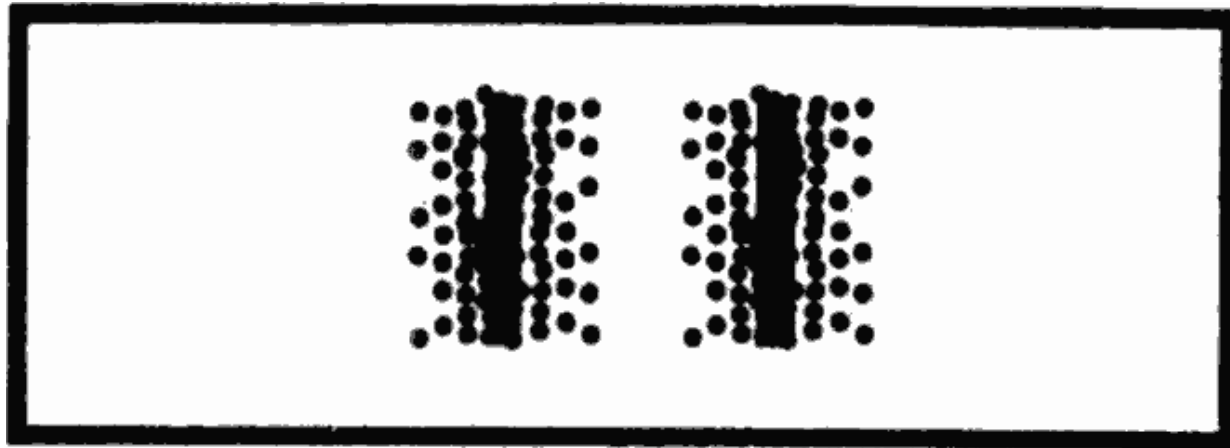
— Доказано ли? Как? — попита Пейнтър. Досега си беше мълчал, бе оставил на Лиза да насочва разговора. Знаеше част от казаните неща, но предпочиташе Лиза да дирижира разпита.

— Експериментално — каза Анна. — Което ни води до третия момент. — Взе два листа, начерта два прорежа на единия, после изправи листовите един зад друг.

— Това, което ще ви кажа сега, навярно ще прозвучи странно и противоречащо на здравия разум... Представете си, че този лист хартия е бетонна стена и прорезите са два прозореца в нея. Ако вземете пушка и стреляте през отворите, ще се получи определен модел на попадения върху стената отсреща. Нещо такова.

Тя взе втория лист и нанесе върху него множество точки.

— Нека го наречем дифракционен модел А. Това е начинът, по който куршумите или частиците биха преминали през тези прорези.

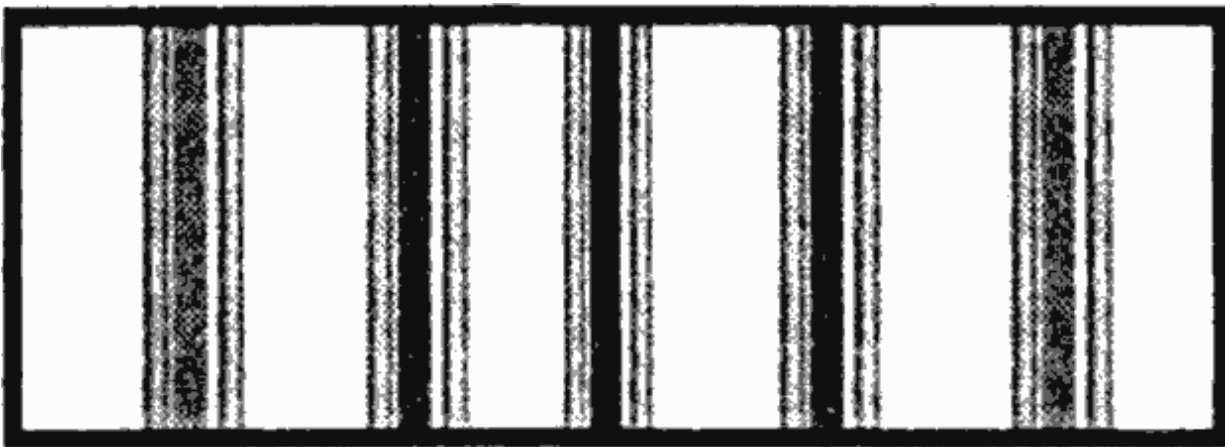
Лиза кимна.

— Добре.

— Така. А сега вместо куршуми нека насочим към стената прожектор, така че светлината да минава и през двата прореза. Понеже светлината се разпространява като вълна, на стената отсреща ще се получи различен модел.

Анна взе нов лист и зацрихова серия светли и тъмни ивици.

— Това изображение се получава от светлинните вълни, които преминават през двата прозореца и интерферират. Затова ще наречем изображението интерферентен модел Б — предизвикано от вълни.

— Ясно — каза Лиза, макар да нямаше представа накъде върви разговорът.

Анна вдигна двете изображения.

— А сега си представете, че имате електронна пушка и изстрелвате единична серия електрони към двата прореза. Какво изображение ще се получи на стената отсреща?

— Щом изстрелваш електрони като куршуми, аз бих заложила на дифракционен модел А. — Лиза посочи първия лист.

— Работата е там, че при лабораторни тестове се получава другото изображение. Интерферентен модел Б.

Лиза се замисли.

— Вълновият модел. Значи електроните се изстрелват от пушката... не като куршуми... а както светлината се излъчва от фенерче. Пътуват на вълни и създават модел Б.

— Правилно.

— Значи електроните се движат като вълни.

— Да. Но само когато никой не наблюдава преминаването им през прорезите.

— Не разбирам.

— При друг експеримент учени поставили при един от прорезите брояч. Той бибипкал при всеки засечен през прореза електрон: измервал и наблюдавал преминаването на електроните покрай

детектора. Какво е било изображението на отсрещната стена, когато устройството е било включено?

— Не би трябвало да се променя, нали така?

— По принцип си права. Но не и на податомно ниво. След включването на устройството изображението моментално се променило в дифракционен модел А.

— Значи самото измерване променя изображението?

— Точно както е предрекъл Хайзенберг. Макар да изглежда невъзможно, е истина. Потвърдено е безброй пъти. Електроните съществуват в постоянно двойно състояние на вълни и частици, докато някой не измери електрона. Самият акт на измерване *принуждава* електрона да се срие в едната или другата реалност.

Лиза се опита да си представи субатомен свят, където всичко се намира в постоянно състояние на *потенциал*. Изглеждаше съвсем безсмислено.

— Щом субатомните частици изграждат атомите — попита Лиза, — а атомите изграждат света такъв, какъвто го познаваме, докосваме и чувстваме, къде е границата между фантомния свят на квантовата механика и нашия свят от реални обекти?

— Нека пак повторя — единственият начин да осъществиш потенциала е като го измериш по някакъв начин. Такива инструменти за измерване съществуват постоянно в околната ни среда. Например когато една частица се сблъсква с друга, когато фотон светлина се удря в нещо и така нататък. Околната среда непрекъснато измерва субатомния свят и тласка потенциала му в посока на познатата ни, неизменчива реалност. Погледнете си ръцете например. На квантово ниво субатомните частици, които изграждат вашите атоми, действат според хлабавите квантови правила, но в същото време влизат във взаимодействие и в посока навън, в света на милиардите атоми, които изграждат всеки от ноктите на ръцете ви. Тези атоми се блъскат, удрят се и си взаимодействат — измерват се един друг — и в крайна сметка тласкат потенциала в една фиксирана реалност.

— Добре де, обаче...

Анна явно долови скептицизма.

— Знам, че звучи странно, но истината е, че с казаното дотук аз само се плъзнах по повърхността на чудатия свят на квантовата теория.

Дори не е станало дума още за концепции като нелокалността, времевите тунели и множествените вселени.

— А там нещата са повече от чудати — обади се Пейнтър.

— Вие обаче трябва да проумеете тези три основни постулата — каза Анна и започна да брои на пръсти. — Субатомните частици съществуват в квантово състояние на потенциал. За да се тласне този потенциал, е нужен инструмент за измерване. И трето, именно околната среда изпълнява постоянно въпросните замервания и по този начин фиксира нашата реалност.

Лиза вдигна ръка в знак, че поне засега няма да спори повече.

— Но какво общо има това с Камбаната? Когато бяхме в лабораторията, ти спомена за някаква „квантова еволюция“.

— Именно — каза Анна. — Какво всъщност е ДНК-то? Протеинова машина, нали така? Която произвежда всички основни строителни блокчета от клетки, от тела.

— Най-просто казано — да.

— Ами да го опростим още повече тогава. Не е ли ДНК просто генетични кодове, заключени в химически съединения? И какво разкъсва тези съединения, какво включва и изключва гените?

Лиза премина на режим елементарна химия.

— Движението на електроните и протоните.

— И тези субатомни частици на кои правила се подчиняват — на класическите или на квантовите?

— На квантовите.

— Значи, ако един протон може да бъде на две места — А или Б, — и да включва или изключва даден ген, на кое място ще го намерим?

Лиза примижа.

— Ако има потенциала да е и на двете места, значи е на двете места едновременно. Генът е едновременно включен и изключен. Докато нещо не го измери.

— И какво го измерва?

— Околната среда.

— А околната среда на един ген е?...

Очите на Лиза бавно се разшириха.

— Самата молекула на ДНК.

Кимване и усмивка.

— На най-фундаменталното си ниво живата клетка действа като свое собствено измерващо устройство. И именно това постоянно клетъчно измерване е истинският двигател на еволюцията. И пак то обяснява защо мутациите не са случайни. И защо еволюцията работи с много по-бърз темп, отколкото може да се обясни със случайните мутации.

— Чакай — спря я Лиза. — Някакво доказателство в полза на последното твърдение?

— Ами да. Например онези бактерии, които не можели да разграждат лактозата — как поставени в хранителна среда само от лактоза и заплашени от гладна смърт, мутирали с невероятна бързина и създали ензим, който я разгражда. При шансове едно на билион. — Анна вдигна вежда. — Сега можеш ли да го обясниш? С помощта на трите квантови принципа? И с допълнителната информация, че за ползотворната мутация е било нужно само един-единствен протон да се премести от едно място на друго.

Лиза нямаше нищо против да опита.

— Добре, щом протонът може да бъде и на двете места, според квантовата теория протонът е бил и на двете места. Значи генът е бил едновременно мутирал и немутирал. Някъде между двете, в състояние на потенциал.

Анна кимна.

— Продължавай.

— После клетката действа като квантово измерващо устройство и принуждава ДНК да се срине от едната или от другата страна на оградата. Да мутира или да не мутира. И понеже клетката е жива и е под влияние на околната среда, тя е наклонила везната напук на случайността и е създала ползотворна мутация.

— Това съвременната наука го нарича адаптивна мутация. Околната среда въздейства на клетката, клетката въздейства на ДНК и се появява мутация, която е полезна за клетката. И всичко това се задвижва от механиката на квантовия свят.

Лиза започна да се досеща накъде отива разговорът. В предишен разговор Анна беше използвала термина „интелигентен дизайн“. Дори беше отговорила на въпроса кой според нея се крие зад тази интелигентност.

„Ние.“

И Лиза разбра. Нашите собствени клетки насочват еволюцията, откликват на околната среда и тласкат потенциала в ДНК така, че да сме по-пригодни за въпросната околна среда. След което естественият подбор, обяснен от Дарвин, си казва думата и запазва тези модификации в следващите поколения.

— Но което е още по-важно — продължи Анна, леко задъхана от проточилата се лекция, — квантовата механика обяснява как се е появила първата искра на живота. Спомнете си колко нищожна е вероятността онзи пръв репликиращ се протеин да се пръкне от първичната супа. В квантовия свят случайността е извадена от уравнението. Първият репликиращ се протеин се е появил, защото е представлявал ред в хаоса. Способността му да измерва и свива квантовия потенциал е надвила случайността на сляпото блъскане и удряне, съществувало дотогава в първичната супа. Животът се е появил, защото е бил по-добро квантово измерващо устройство.

— И Бог не е имал нищо общо? — каза Лиза; повтаряше един от въпросите, които Анна ѝ беше задавала преди... преди десет години сякаш.

Анна вдигна длан към челото си. Пръстите ѝ трепереха. Присви очи. Впери поглед през прозореца с вдървено от болка лице. Гласът ѝ беше толкова тих, че трудно се чуваше.

— Не твърдя такова нещо... ти просто гледаш под грешен ъгъл, от грешна посока.

Лиза си замълча. Виждаше, че Анна е твърде изтощена, за да продължи. Всички трябваше да поспят. Но имаше един въпрос, който трябваше да бъде зададен.

— Камбаната? — попита тя. — Какво прави Камбаната?

Анна свали ръка и погледна най-напред Пейнтър, после Лиза.

— Камбаната е най-съвършеното квантовоизмерващо устройство.

Лиза затаи дъх.

Пламък някакъв си проби път през изтощението на немкия. Какъв точно, беше трудно да се прецени — гордост, вяра... но и голяма доза страх.

— Полето на Камбаната — ако може да бъде овладяно напълно — притежава способността не само да тласне ДНК към по-съвършена форма, а и да повлияе на цялото човечество.

— А ние? — попита Пейнтър и се размърда. Ако се съдеше по изражението му, пламът на Анна не му беше въздействал по никакъв начин. — Ти и аз? Не виждам как случващото се с нас може да бъде наречено усъвършенстване.

Пламъкът в очите на Анна угасна, стъпкан от умората и поражението.

— Защото освен потенциала си да тласка еволюцията в правилната посока, Камбаната, вътре в квантовите си вълни, крие и обратното.

— Обратното?

— Болестта, която засегна клетките ни. — Анна отклони поглед. — Не е само дегенерация... а *дееволюция*.

Пейнтър я гледаше ужасен.

Гласът ѝ спадна до хриплив шепот.

— Телата ни са се запътили назад към първичния миш-маш, от който сме се появили.

05:05

ЮЖНА АФРИКА

Събудиха го маймуните.

„Маймуни?“

Усещането беше толкова странно, че само за миг го изстреля от пиянския сън към будно състояние. Грей се надигна. След още миг се включи и паметта му, докато той трескаво се опитваше да проумее ситуацията.

Беше жив.

В килия.

Спомни си отровния газ, музея Вевелсбург, лъжата. Беше изгорил библията на Дарвин, беше заявил, че в старата книга се съдържа тайна, за която знаят само той и хората му. Надявал се бе предпазливостта да надвие желанието за отмъщение. Явно надеждите му се бяха оправдали. Жив беше. Но къде бяха другите? Монк, Фиона и Райън?

Огледа килията. Най-обикновена килия. Нар, клозет, душ. Без прозорци. Нямаше врата, а решетка с дебели прътове. От другата ѝ страна имаше коридор с флуоресцентно осветление. Грей отдели

няколко мига за лична инспекция. Бяха го съблекли гол, но на един стол, занитен за крака на леглото, имаше сгънати дрехи.

Отметна одеялото и стана. Зави му се свят, но след няколко вдишвания всичко дойде на мястото си. Само дето още му се гадеше. Дробовите му стържеха, сякаш бяха пълни със стъклена вата. Последици от отравянето.

Освен това го болеше бедрото, силно. Напипа голяма колкото юмрук синина. Както и няколко следи от убоявания. На лявата му ръка имаше лейкопласт. От венозна система? Явно някой го беше лекувал и му беше спасил живота.

До слуха му стигнаха познатите вече крясъци.

Маймуни.

Не звучеше като в зоопарк.

Повече като утро в дивата природа.

Къде беше тази природа обаче? Въздухът бе по-сух, по-топъл и миришеше някак особено. Определено не приличаше на място с умерен климат. Може би някъде в Африка. Колко време бе лежал в безсъзнание? Не му бяха оставили часовника, по който да разбере кое време е, още по-малко кой ден е. Но имаше чувството, че е минал най-много един ден. Поне ако се съдеше по четината, покрила бузите му.

Посегна за дрехите.

Движението му привлече нечие внимание.

От другата страна на коридора Монк се приближи до зарешетената врата на своята килия.

— Слава Богу... — прошепна Грей, щом го видя.

— Добре ли си?

— Като махмурлия... но идвам на себе си.

Монк вече се беше облякъл — със същия бял анцуг, който бяха оставили и на Грей. Грей също се облече.

Монк вдигна лявата си ръка и оголи чуканчето на китката си с титановите биоконтактни импланти, които обикновено свързваха протезата към ръката му.

— Гадните копелета са ми взели тъпата ръка.

Липсващата протеза на Монк беше най-малката им грижа. Можеше дори да се окаже предимство. Но трябваше да кара поред...

— Фиона и Райън?

— Нямам представа. Може да са в друга килия тук някъде... или на съвсем друго място.

„Или да са мъртви“, довърши Грей наум.

— Какво ще правим, шефе? — попита Монк.

— Нямаме голям избор. Ще чакаме похитителите да направят първия ход. Те искат информацията, която имаме. Ще видим какво може да се спазари срещу нея.

Монк кимна. Знаеше, че Грей е блъфирал в замъка, но блъфът трябваше да се поддържа. Килиите със сигурност се наблюдаваха.

В доказателство на това в дъното на коридора се отвори врата.

Чуха се приближаващи стъпки. На много хора.

Появиха се — охранители в зелено-черни камуфлажни униформи, водени от високия блед мъж, купувача от аукционната къща. Наконтен както обикновено — черни панталони и колосана бяла риза, бели кожени мокасини и бял кашмирен пуловер. Облечен беше като за градинско парти.

Придружаваха го десетима охранители. Разделиха се на две групи и всяка зае позиция при съответната килия. Изведоха арестантите — боси — и стегнаха ръцете им на гърба с пластмасови белезници.

Водачът пристъпи към тях.

Сините му очи се впиха в Грей като ледени висулки.

— Добро утро — надутото и някак театрално каза той, сякаш изнасяше представление за пред камерите в коридора и знаеше, че го наблюдават. — Дядо ми иска да се срещне с вас.

Въпреки любезните думи всяка сричка тежеше от черен гняв и неизречено обещание за болка. Наложило се беше да им спаси живота и сега чакаше втори шанс. Само че откъде идваше този гняв? Заради смъртта на брат му... или защото Грей го беше надхитрил при последния им сблъсък в замъка? Във всеки случай зад елегантните му дрехи и изискани маниери дебнеше нещо котешко и хищно.

— Хайде — каза той и се обърна.

И поведе групата по коридора. Грей оглеждаше килиите от двете страни. Празни. Нито помен от Фиона и Райън. Бяха ли живи?

Коридорът свършваше пред три стъпала към масивна стоманена врата.

Вратата беше отворена, под охрана.

Излязоха от стерилния килиен комплекс и се озоваха в страната на чудесата. Типична за джунглите растителност ги заобикаляше отвсякъде, проснала тежък балдахин високо над главите им: от него висяха дебели лиани и цъфнали орхидеи. Плътният листак скриваше небето. Въпреки това Грей прецени, че е рано сутринта, доста преди изгрев-слънце. Черни железни лампи от викторианската епоха бележеха пътеки в дивата джунгла. Птици чуруликаха и крещяха. Насекоми жужаха в хор. Някъде по-високо в зеления балдахин скрита в листака маймуна обяви с накъдрена креслива кашлица появата им. Избликът ѝ събуди птица с криле като пламък и тя се защура из по-ниските клони.

— Африка — измърмори Монк. — Някъде под Сахара. Навярно в екваториалните ширини.

И Грей беше стигнал до това заключение. Прецени, че сигурно е утрото на следващия ден. Губеха му се осемнайсет до дваайсет часа. Което означаваше, че може да са навсякъде в Африка.

Но къде?

Пазачите ги поведоха по настлана с чакъл пътека. Грей чу тихите премерени стъпки на нещо голямо, което си пробиваше път през ниския листак само на няколко метра от пътеката. Но макар животното да бе близо, дори силуетът му не се виждаше. Гората предлагаше предостатъчно прикритие... стига да се доберяха до нея.

Но такава възможност не им се предостави. Пътеката свърши само след петдесетина метра. Още няколко крачки и джунглата остана зад тях.

Гората отстъпи пред просторна грижливо окосена морава — всъщност парк с ромолящи поточета и водни каскади. Езерца и ручей. Шептящи водопадчета. Дългорога антилопа вдигна глава при появата им, застина за миг, после хукна и се скри с дълги подскоци в гората.

Ясното небе примигваше с множество звезди, но на изток бледорозово сияние наемкваше за настъпващата утрин.

Друга гледка, по-близо, привлече погледа на Грей и прикова вниманието му изцяло.

В дъното на парка се издигаше шестетажна сграда — камък и дърво. Истински горски Версай. Сигурно покриваше площ от десет акра, издигаше се на нива и кули, тераси и балюстради. Вляво изпъкваше остъклена зимна градина, осветена отвътре, грейнала в здрача преди зазоряване като изгряващо слънце.

Богатството зад всичко това беше почти немислимо.

Отправиха се към къщата по каменна алея, която пресичаше градината и минаваше по мостчета над няколко езерца и поточета. Двуметрова змия се плъзна през едно от каменните мостчета. Изглеждаше най-обикновена, докато не изправи глава и не разпери качулката си.

Кралска кобра.

Змията остана да пази моста, докато белезникавият мъж не отчупи една дълга тръстика и не я прогони, все едно беше невъзпитана котка. Змията изсъска с оголени зъби, но отстъпи, плъзна се по подпорите на моста и изчезна.

Продължиха напред, все едно не се е случило нищо. Грей установи, че главата му постепенно се отмята назад, колкото повече се приближаваха до господарската къща.

Забеляза още една ексцентричност в конструкцията ѝ. От горните етажи се проточваха пътечки към гората — всъщност дъсчени висящи мостчета, — по които можеше да се премине от тях право в балдахина на джунглата. Висящите пътеки бяха обточени с лампи и блещукаха като съзвездия из тъмната гора. Грей се огледа, без да изоставя от другите. Лампички светеха из цялата джунгла.

— Главите горе — измърмори Монк и кимна вляво.

Горе, на пътеката сред листака, с бавна крачка се появи пазач, очертан на светлината от лампите, с пушка на рамо. Грей погледна към Монк. Където има един, сигурно има и още. Цяла армия можеше да скрие в зеления балдахин. Бягството изглеждаше все по-невъзможно.

Накрая стигнаха до стъпала, извеждащи към широка дървена веранда. Там ги чакаше жена — близначката на белезникавия им придружител, също толкова издокарана. Мъжът пристъпи към нея и я целуна по двете бузи.

Заговори я на датски. Макар да не знаеше добре езика, Грей поназнайваше достатъчно, за да схване смисъла на казаното.

— Другите готови ли са, Ишке? — попита мъжът.

— Само чакаме знак от grootvader. — Тя кимна към осветената зимна градина в другия край на верандата. — После ловът може да започне.

Грей се зачуди какво ли има предвид.

Русият мъж въздъхна тежко, обърна се към тях и приглади една непослушна къдрица на мястото ѝ.

— Дядо ще ви приеме в солариума. — После тръгна по верандата към упоменатото помещение. — Ще разговаряте с него любезно и почтително, иначе лично ще се погрижа да си платите за всяка неуважителна дума.

— Исак... — извика му жената.

Той спря и се обърна.

— Ja, Ишке?

— De jongen en het meisje? Дали да не ги изведем сега?

Мъжът ѝ отвърна с кимване, после излая някаква заповед на датски.

Грей застина. Наложиха се да го дръпнат, за да продължи. Хвърли поглед през рамо към жената. Тя се скри в къщата.

De jongen en het meisje.

Момчето и момичето.

Райън и Фиона.

Значи бяха живи. Този извод би му донесъл известно облекчение... ако не бяха думите на Исак, от които сърцето му изстина.

„Първо им пуснете малко кръв.“

05:18

НАД АФРИКА

Пейнтър седеше с химикалка в ръка. В самолета цареше тишина — ако се изключеше хъркането на Гюнтер. Той сякаш пет пари не даваше за опасността, която ги чакаше в края на полета. Но пък него не го засягаха времевите ограничения, с които трябваше да се съобразяват Пейнтър и Анна. Макар и тримата да се бяха отправили към едно и също място — дееволюцията, — Анна и Пейнтър имаха значителна преднина.

Понеже не можеше да заспи, Пейнтър се беше заел да прегледа историята на клана Вааленберг: прехвърли цялата събрана за семейството информация.

Първо правило — опознай врага си.

Вааленбергови стъпили в Африка през Алжир още през 1617-а. С гордост проследявали корените си чак до позорно известните берберски

пирати, върлували във водите покрай северноафриканския бряг. Първият Вааленберг бил кормчия на прословутия пират Слеймън Рейс де Веенбур, който командвал цяла флотилия корсари с база в Алжир.

Накрая, забогатели от търговията с роби, Вааленбергови се преместили на юг и се заселили в голямата датска колония на нос Добра надежда. Ала пиратството им не свършило. Просто се прехвърлило на сушата. Установили жесток контрол над датските имигранти в областта и когато в земите им било открито злато, обрали големите печалби. А злато там имало много. Ридът Уитуотърсранд, ниска планинска верига близо до Йоханесбург, давал четиридесет процента от световния добив на злато. Макар и не толкова пословично богата като прословутите диамантени мини на Де Беерс, златната мина на Рида все пак си оставала едно от най-ценните находища на богатство в света.

Именно с това богатство зад гърба семейството основало династия, която оцеляла след двете бурски войни и след всички политически машинации, в резултат на които се появила днешната Южноафриканска република. Били едно от най-богатите семейства на планетата, макар че през последните няколко поколения живеели все по-уединено, особено след като на трона се възкачил настоящият им патриарх, сър Болдрик Вааленберг. И колкото повече изчезвали от общественото полезрение, толкова повече слухове се трупали около тях — за жестокости, перверзии, наркомании, кръвосмешения. А в същото време Вааленбергови умножавали богатството си, трупали акции в диамантената, петролната, химическата и фармацевтичната индустрия. По цял свят.

Възможно ли беше именно това семейство да стои зад събитията в Granitschloss?

Определено бяха достатъчно влиятелни и с почти неограничени финансови ресурси. А и татуировката, която Пейнтър беше видял на ръката на русата убийца, определено приличаше на „Кръста“ от герба на Вааленберг. А да не забравяме и близнаците, Исак и Ишке Вааленберг. Каква цел преследваха те в Европа?

Толкова много въпроси без отговор.

Пейнтър почука с химикалката по герба на Вааленбергови.

Имаше нещо в този символ...

Заедно с фамилната история на клана Вааленберг Логан беше пратил информация и за символа. Можел да бъде проследен до келтите, друго от северните племена. Един вид изображение на слънцето, този соларен символ често бил всичан в келтските щитове и оттам дошло името му — „щитов възел“.

Ръката на Пейнтър застина.

„Щитов възел.“

Думи прокълняха в главата му, думите, изречени от Клаус точно преди да умре, проклятие към всички.

„Всички ще умрете! Когато възелът се затегне около вратовете ви!“

Тогава Пейнтър реши, че Клаус се е изразил погрешно, че всъщност има предвид примка, клуп. Но ако бе имал предвид символа?

„Когато възелът се затегне...“

Пейнтър обърна един пристигнал по факса лист. Поглеждаше Вааленберговия герб и рисуваше. Нарисува символа така, все едно някой е стегнал възела, събрал е примките в центъра, както се връзват връзки на обувки.

— Какво правиш? — Лиза внезапно изникна зад рамото му.

Пейнтър се стресна и химикалката му заора в листа.

— За Бога, не се промъквай така зад гърба ми!

Тя се прозя и чучна на облегалката на стола му. Потупа го по рамото.

— Леле, колко сме чувствителни! — Наведе се по-близо. — Сериозно те питам. Какво рисуваш?

Вниманието на Пейнтър изведнъж и по своя воля се съсредоточи изцяло върху дясната ѝ гърда, която се беше настанила на сантиметри от бузата му.

Той се изкашля и успя да насочи поглед към скицата.

— Просто си играя със символа, който открихме върху кожата на убийщата. Един от агентите ми е видял същата татуировка върху двама Sonnekönige в Европа. Внуците-близнаци на сър Болдрик Вааленберг. Няма начин да не е нещо важно. Може да съдържа улика, която сме пропуснали.

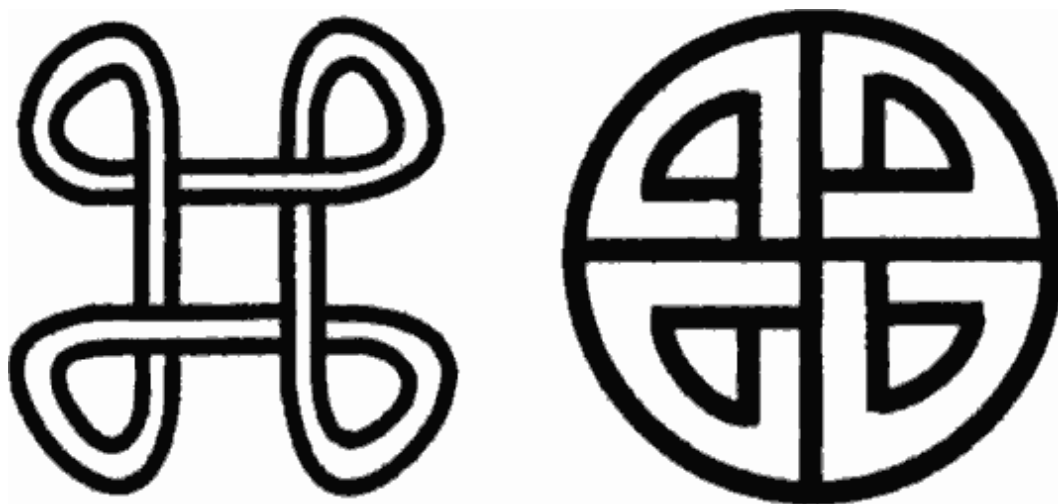
— Или пък дъртото копеле просто обича да дамгосва наследниците си все едно са говеда. Определено ги възпитава като такива.

Пейнтър кимна.

— Клаус каза нещо, преди да умре. Нещо за стягането на възел. Прозвуча като тайна, която не бива да се изрича.

Довърши скицата с още няколко внимателни щриха, като я сви към центъра.

Сложи я до другата.

Огледа двете рисунки и изведнъж му просветна.

Лиза, изглежда, усети затаения му за миг дъх.

— Какво? — попита и се наведе още по-близо.

Той посочи с химикалката си втората скица.

— Нищо чудно, че са спечелили Клаус на своя страна. А това навярно обяснява и защо последните поколения Вааленбергови живеят като отшелници.

— Не разбирам.

— Не с нов враг си имаме работа. А със същия враг. — Пейнтър удебели центъра на втората скица и разкри тайното ѝ сърце.

Лиза ахна.

— Свастика!

Пейнтър погледна похъркващия гигант и сестра му. После въздъхна.

— Още нацисти.

06:04

ЮЖНА АФРИКА

Остъклената зимна градина сигурно беше стара колкото къщата. Стъклата бяха замъглени от старост, сякаш се топяха под африканското слънце, черните им железни рамки навяха на Грей мисли за паяжина. Кондензираната по вътрешната страна на стъклата влага размазваше гледката към тъмната джунгла навън.

Първото нещо, което поразя Грей, беше влагата. Със сигурност гонеше стоте процента. Тънкият памучен анцуг полепна по тялото му.

Ала условията в градината не бяха съобразени с неговия комфорт. Солариумът приютяваше пишно разнообразие от растения, в саксии и сандъчета, подредени на стъпаловидни рафтове или увиснали от кошници, провесени на черни вериги. Във въздуха се смесваха уханията на стотици цветове. Малък фонтан от камък и бамбук шумолеше тихичко в центъра на помещението. Градината беше красива, но Грей се зачуди на кого му е притрябвала зимна градина в сърцето на Африка.

Отговорът скоро се появи.

Белокос джентълмен стоеше на повдигнато стъпало със саксии и държеше малка ножичка в едната си ръка и форцепс в другата. Със сръчността на хирург се наведе над малък бонзай — цъфнала слива — и отрязва едно миниатюрно клонче. Изправи се с доволна въздишка.

Дръвчето изглеждаше направо древно, цялото разкривено и овързано с медна жица. Клонките му тежаха от цвят, всяко бе в хармония с останалите.

— На двеста дваисет и две години — каза старецът възхитено. Акцентът му беше силен, сякаш само преди дни са го домъкнали от Дания и са го напъхали в дрехи на изискан джентълмен. — Беше много стара още когато лично император Хирохито ми я подари през четирийсет и първа.

Остави инструментите и се обърна. Вързал беше бяла престилка върху тъмносин костюм и червена вратовръзка. Протегна ръка на внук си.

— Исак, te'vreden...

Младият мъж се завтече и подаде ръка на дядо си, който слезе тромаво от стъпалото и го потупа бащински по гърба в израз на благодарност. Старецът свали престилката, взе един опрян наблиз черен бастун и се подпря тежко на него. Грей забеляза релефния герб върху сребърната дръжка на бастуна. Главно „W“ се мъдреше върху познатата му вече детелина. Същият символ беше татуиран на близнаците Ишке и Исак.

— Аз съм сър Болдрик Вааленберг — тихо каза фамилният патриарх и измери с поглед Грей и Монк. — Последвайте ме в салона, моля. Имаме да говорим за много неща.

Обърна се и бавно тръгна към дъното на солариума.

Сигурно приближаваше деветдесетте, но нуждата от бастун беше единственият знак за старческа слабост, който се забелязваше у него. Запазил беше гъстата си сребристобяла грива, с път по средата и дълга до раменете. Очила висяха на сребърна верижка на врата му; към едното им стъкло беше прикрепена бижутерска лупа.

Докато вървяха по настлания с плочи под, Грей забеляза, че флората в зимната градина е разделена на секции — дръвчета и храсти бонзай, папрати и накрая — истинско стълпотворение от орхидеи.

Възрастният мъж сякаш забеляза какво е привлякло вниманието му.

— Вече шест десетилетия отглеждам Phalaenopsis. — Спря при едно високо стъбло, окичено със среднощно цикламени цветове с наситеносин оттенък.

— Хубави са — каза Монк, но сарказмът му беше очевиден.

Исак го изгледа гневно.

Старецът не реагира.

— И въпреки това *черната* орхидея все още ми убягва. Светият Граал за любителите на орхидеите. Бил съм на косъм от успеха. Но при увеличение се забелязват примеси или пък цветът бие на цикламено вместо на плътен абанос.

Опипа разсеяно бижутерската лупа и продължи напред.

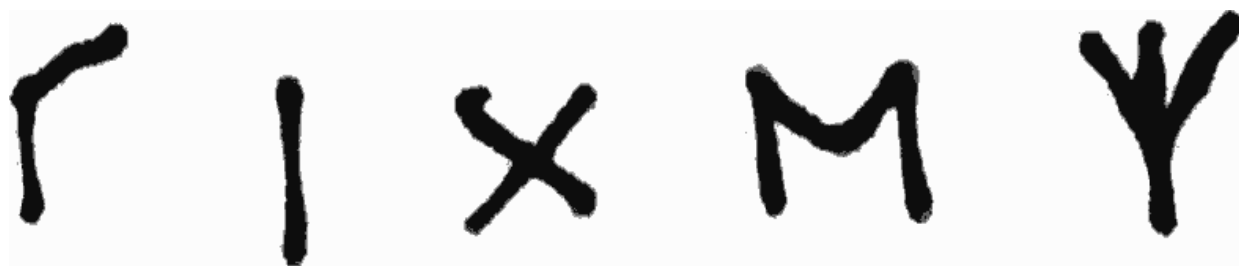
Грей вече схващаше разликата между джунглата навън и парника вътре. Зимната градина не беше място, където да се наслаждаваш на природата. А където да господстваш. Под купола ѝ природата биваше подрязвана, задушавана и селектирана, растежът ѝ — спиран с медна жица при бонзай, размножаването ѝ — дирижирано.

Минаха през врата с цветни стъкла и се озоваха в салон с мебели от ратан и махагон, малко помещение за отмора. В другия му край двойна люлееща се врата водеше към вътрешността на сградата.

Болдрик Вааленберг се настани в голям люлеещ се стол.

Исак застана до едно писалище, оборудвано с компютър и закачен на стената плазмен монитор. До него висеше черна дъска.

Поредица символи беше написана с тебешир на дъската. Всичките бяха руни, забеляза Грей, а последната беше руната Mensch от библията на Дарвин.

Грей се опита да ги запомни. Пет символа. Пет книги. Пълният комплект от руните на Хуго Хирцфелд. Какво означаваха обаче? Коя тайна беше твърде красива, за да умре, и твърде чудовищна, за да я пуснат на воля?

Старецът сплете пръсти в скута си и кимна на Исак.

Той натисна някакъв клавиш и на плазмения екран се появи образ.

Голяма клетка висеше провесена в джунглата. Разделена беше на две половини. Във всяка се бе сгушил човек.

Грей направи крачка напред, но един от пазачите го спря с дулото на пушката си. Единият от пленниците на екрана вдигна лице — бледо лице, осветено от прожектор над клетката.

Фиона.

А в другата половина на клетката — Райън.

Фиона беше пристегнала несръчно лявата си ръка с подгъва на ризата си. Платът беше потъмнял и наглед влажен. Райън държеше дясната си ръка пъхната под мишницата на лявата и я стискаше. „Първо

им пуснете кръв.“ Тъпата кучка явно беше нарязала ръцете им. „Дано се е ограничила само с това“, помисли си Грей. Черен гняв стисна стомаха му и сякаш отвори кухня в гърдите му. Зрението му се изостри под съпровода на учестения му пулс.

— Сега да поговорим, ја? — с топла усмивка каза старчокът. — Като джентълмени.

Грей се обърна към него, но така, че екранът да е в периферното му зрение. Дотук с благородството.

— Какво искате да знаете? — студено попита той.

— Библията. Какво друго открихте на страниците ѝ?

— И ще ги освободите?

— А аз си искам шибаната ръка! — изсумтя Монк.

Грей го погледна, после пак се обърна към стареца.

Болдрик кимна на Исак, който на свой ред даде знак на един от пазачите и заповяда нещо на датски. Пазачът излезе през двойната врата.

— Няма нужда от повече враждебност. Имате думата ми, стига да съдействате. Към всички ви ще се отнесем добре.

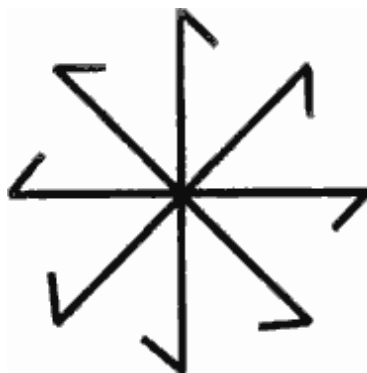
Грей не виждаше смисъл да отлага, още повече че можеше да отлага единствено лъжи. Извърна се, така че да се видят стегнатите му китки.

— Ще трябва да ви покажа какво открихме. Само с думи няма да мога да го обясня точно. Става въпрос за друг символ, подобен на тези.

Ново кимване и след миг Грей беше свободен. Разтърка китките си и тръгна към черната дъска. Няколко пушки неотклонно следяха движенията му.

Трябваше да нарисова нещо убедително, само че не знаеше почти нищо за руните. Спомни си чайника на Химлер, онзи, който бяха видели в музея. Беше украсен с рунически символ. Можеше само да се надява, че символът ще е достатъчно тайнствен и следователно убедителен. А току-виж объркал сметките на тази банда откачалки, които явно бяха на път да разгадаят мистерията.

Взе тебешир и скицира символа от чайника.

Болдрик се приведе напред и присви очи.

— Слънчево колело. Интересно.

Грей застана до дъската с тебешира в ръка, като ученик, който чака учителят да произнесе присъдата си над решената математическа задача.

— И само това сте открили в библията на Дарвин? — попита Болдрик.

С периферното си зрение Грей улови самодоволната усмивка върху лицето на Исак.

Нещо не беше наред.

Болдрик чакаше отговора му.

— Първо ги пуснете — настоя Грей и кимна към монитора.

Погледнаха се в очите — старецът и Грей. Въпреки лицемерната любезност на възрастния мъж Грей лесно разпозна суровия интелект и жестоката жилка у него. Старецът искрено се наслаждаваше на ставащото.

Накрая Болдрик все пак прекрати двубоя с погледи, отмести очи към внук си и кимна отново.

— Wie eerst? — попита Исак. Първо кой?

Грей се напрегна. Нещо определено не беше наред.

Болдрик отговори на английски, отново впил поглед в Грей, за да се наслади изцяло на забавлението.

— Момчето. Момичето ще го оставим за по-късно.

Исак въведе команда на клавиатурата.

На екрана дъното на едната половина от клетката се отвори под Райън. Той извика беззвучно и размаха ръце и крака. Падна тежко във високата трева под клетката, но бързо скочи и се заоглежда ужасено. Явно се страхуваше от нещо, което Грей не виждаше, нещо, привлечено от кръвта им.

Думите на Ишке пак прозвучаха в главата му.

„Чакаме само знак от grootvader... после ловът може да започне.“

Какъв лов?

Болдрик даде знак на Исак, все едно завърта топка на врата.

Исак натисна някакъв клавиш и от колоните се ливнаха звуци.

Викове и писъци.

Ясно се чу гласът на Фиона:

— Бягай, Райън! Качи се на някое дърво!

Момчето направи кръг под клетката, после хукна — накуцваше — и излезе от кадър. И сякаш за да стане още по-лошо, отнякъде се чу смях. От пазачи извън обсега на камерата.

А после колоните избълваха нов писък.

Писък на хищник, жаден за кръв.

Кръвта на Грей се смрази.

Болдрик плъзна ръба на дланта си пред гърлото си и колоните млъкнаха.

— Не само орхидеи развъждаме тук, капитан Пиърс — каза старецът: бе зарязал всякакви любезни преструвки.

— Дадохте дума — каза Грей.

— При условие, че съдействате! — Болдрик плавно се изправи и махна презрително към черната дъска. — За глупаци ли ни вземате? Ние знаем, че в библията на Дарвин няма нищо друго. Вече разполагаме с всичко необходимо. Това беше само тест, демонстрация. Доведохме ви тук по други причини. Други въпроси чакат своя отговор.

Грей залитна, осъзнал какво означава казаното.

— Газът...

— Беше предназначен само да ви обезвреди. Изобщо не сме искали да ви убиваме. Но трябва да призная, че малкото ви театро ми хареса. Сега обаче е време да продължим.

Болдрик пристъпи към екрана на стената.

— Вие носите отговорност за малката, нали? За това момиче с огнен нрав. Zeer goed. Ще ви покажа какво я чака в гората.

Кимване, въведена команда от клавиатурата и върху екрана се отвори допълнителен прозорец.

Очите на Грей се разшириха от ужас.

Болдрик заговори.

— Искаме информация за един ваш съучастник. Но първо исках да съм сигурен, че сме приключили с игричките, ја? Или ви е необходима още една демонстрация?

Грей не можеше да откъсне поглед от образа върху екрана. Бяха го надвили.

— Кой? За кого питате?

Болдрик пристъпи към него.

— За шефа ви. Пейнтър Кроу.

12. УКУФА

08:19

РИЧАРДС БЕЙ, ЮЖНА АФРИКА

Докато се качваха по стъпалата към офиса на Бритиш Телеком Интернешънъл, Лиза наблюдаваше Пейнтър. Краката му трепереха. Бяха дошли тук да се срещнат с оперативен агент на британските служби, който да им осигури логистична и наземна подкрепа за нападението срещу базата на Вааленберг. Офисът беше само на няколко минути път с такси от летището на пристанище Ричардс Бей и само на един час път с кола до имението.

Пейнтър стисна парапета и остави потна следа по метала. Лиза го прихвана за лакътя и му помогна да изкачи последното стъпало.

— Мога и сам — сопна ѝ се той.

Тя не отвърна на гнева му, защото знаеше, че гневните избухвания са просто външен израз на силна вътрешна тревога. Да не говорим за физическата болка, която го измъчваше. Гълташе кодеин като бонбони. Пейнтър закуцука към вратата на офиса.

Лиза се беше надявала почивката по време на полета да възвърне част от силите му, но половината ден във въздуха само бе утежила симптомите на... на дееволюцията му, ако можеше да се вярва на Анна.

Немкинята и Гюнтер бяха останали на летището, под охрана. Не че имаше нужда от охрана. Последния час от полета Анна беше прекарала в тоалетната на самолета — повръщаше. Когато тръгнаха, я оставиха да лежи на дивана с глава в скута на Гюнтер, който сменяше мокри кърпи на челото ѝ. Лявото ѝ око беше кръвясало, болките в главата бяха станали непоносими. Лиза ѝ даде лекарство, което да потисне гаденето, и ѝ би морфин.

Макар да не го беше казала на глас, Лиза се опасяваше, че на Анна и Пейнтър им остава най-много ден, преди състоянието им да се

влоши необратимо.

Единственият им придружител в момента отвори вратата и ги пропусна да влязат. Очите му обхождаха бдително улицата долу, но в този ранен час минавачите бяха малцина.

Пейнтър мина сковано през прага, мъчеше се да скрие накуцването си.

Лиза влезе след него. Преведоха ги през чакалнята, оттам през сивкав лабиринт от офиси и коридори и накрая влязоха в една конферентна зала.

Която беше празна. Стената в дъното беше почти изцяло заета от огромен прозорец с гледка към лагуната на Ричардс Бей. На север се разстиляше пристанището — пълно с кранове и кораби. На юг се простираше част от оригиналната лагуна, сега защитен от закона резерват, отделен със стена от търговската част на залива, дом на крокодили, акули, хипопотами, пеликани, корморани и вездесъщите ята фламинго.

Изгряващото слънце превръщаше водите в огнено огледало.

Сервираха им чай с бисквити. Пейнтър вече се беше отпуснал на един стол. Лиза седна до него. Майор Брукс остана прав до вратата.

Макар Лиза да не каза нищо, Пейнтър явно долови въпроса по изражението ѝ и каза:

— Добре съм.

— Не, не си — тихо възрази тя. По някаква причина празната стая я плашеше.

Той ѝ се усмихна с грейнали очи. Въпреки физическата дегенерация мъжът, личността в отслабващото тяло, оставаше нащрек. Забелязала беше леко заваляне в речта му, но може да беше и от лекарствата. Разсъдъкът му последен ли щеше да откаже?

Ръката ѝ посегна към неговата под масата, сякаш по своя воля.

Той я стисна.

Лиза не искаше Пейнтър да умре. Силата на чувството ѝ я заля и я изненада. Та тя почти не го познаваше. А искаше да го опознае. Да разбере какво най-много обича да яде, кое го кара да се смее с глас, добре ли танцува, какво би прошепнал в ухото ѝ за лека нощ. Не искаше всичко това да изчезне.

Пръстите ѝ се свиха силно около неговите, сякаш само със силата на волята си можеше да го задържи при себе си.

В същия миг вратата на съвещателната зала се отвори — британският оперативен агент най-после се появи.

Лиза се сащиса. Беше си представяла някой клонинг на Джеймс Бонд, типичен шпионин в костюм на Армани. Вместо това в стаята влезе жена на средна възраст в омачкан костюм за сафари. Стискаше шапка в едната си ръка. Лицето ѝ беше покрито с червеникав прах с изключение на зоната около очите — явно току-що бе свалила слънчевите си очила. Тази чудата маска ѝ придаваше стреснат вид въпреки уморено приведените ѝ рамене и едва доловимата тъга в очите.

— Аз съм доктор Пола Кейн — каза тя, кимна на майор Брукс и пристъпи към масата. — Да ви го кажа направо: нямаме време.

Пейнтър стоеше прав до масата. На нея бяха наредени сателитни снимки.

— Направени са снощи по залез — каза Пола Кейн.

Вече им беше обяснила ролята си тук. Била вербувана от британското разузнаване и изпратена в Южна Африка. Тя и партньорката ѝ работели по серия научни проекти, като едновременно с това тайно наблюдавали и следили имението Вааленберг. Шпионирали семейството близо десетилетие, допреди два дни, когато се случила ужасна трагедия. Партньорката ѝ била убита при странни обстоятелства. Официалното обяснение гласяло „нападната от лъв“. Ала доктор Кейн явно не го приемаше за чиста монета.

— След полунощ сателитът направи инфрачервено замерване — продължи Пола, — но се появила някаква повреда и образът се изгуби.

Пейнтър разглеждаше плана на просторното имение, ширнало се на повече от сто хиляди акра. Виждаше се малка писта за кацане, прорязана в джунглата. Външни постройки изпъкваха като петна сред терен от залесени височини, просторни тревисти савани и гъста джунгла. В центъра на най-гъстия участък клечеше замък от камък и дърво — централната резиденция на Вааленбергови.

— И не можем да получим по-добър изглед на терена около къщата?

Пола Кейн поклати глава.

— Джунглата в този район е от така наречения афромонтански тип — древни гори. В Южна Африка са останали малко от тях. Вааленбергови са избрали мястото както заради уединението му, така и за да си присвоят гигантската гора. Скелетът на тази гора се състои от дървета, високи по четиридесет метра, растителността около тях е разслоена на етажи и балдахини. Биологичното разнообразие там е по-богато и многобройно от това в дъждовните гори или конгоанската джунгла.

— И предлага идеалното прикритие — довърши Пейнтър.

— Какво става под този балдахин знаят единствено Вааленбергови. Знаем все пак, че къщата е само върхът на айсберга. Под нея има огромен подземен комплекс.

— На каква дълбочина? — попита Пейнтър и погледна Лиза. Ако наистина правеха опити с Камбаната, щяха да са я заровили надълбоко.

— Това не знаем със сигурност. Но пък Вааленбергови са натрупали богатството си благодарение на златни мини.

— В рида Уитуотърсранд.

Пола вдигна поглед към него.

— Правилно. Виждам, че сте си подготвили домашното. — Кимна към сателитните снимки. — Уменията си от минното инженерство са приложили и в изграждането на подземния комплекс под къщата. Знаем, че главният инженер на мината в Уитуотърсранд Бертран Кулбер е бил повикан като съветник при изграждането на „основите“ на къщата, но скоро след това починал.

— Нека позная. При странни обстоятелства.

— Стъпкан от бивол. И неговата смърт не е нито първата, нито последната, в която имат пръст Вааленбергови. — Болка просветна за миг в очите ѝ при това напомняне за случилото се с партньорката ѝ. — Носят се множество слухове за хора, изчезнали в този район.

— И въпреки това никой не е издал заповед за обиск на имението.

— Южноафриканската политика е сложно нещо. Режимите може и да се сменят, но тук винаги е властвало златото. Вааленбергови са недосегаеми. Златото ги защитава по-добре от всеки крепостен ров или частна армия.

— Ами вие? — попита Пейнтър. — Какъв е интересът на МИ5 тук?

— Интересите ни имат отдавнашни корени. Британското разузнаване държи Вааленбергови под око още от края на Втората световна война.

Пейнтър седна, надвит от умората. Трудно фокусираше едното си око. Потърка го с ръка. Знаеше, че Лиза го наблюдава, затова побърза да насочи вниманието си към Пола. Не беше споменал за нацисткия символ, който бяха открили кодиран в центъра на Вааленберговия герб, но МИ5 явно знаеха за тази връзка.

— Знаехме, че Вааленбергови са едни от големите финансови поддръжници на Ahnenerbe Forschungs und Lehrgemeinschaft, нацисткото Общество за древно наследство и просвещение. Запознат ли сте с тази група?

Той поклати глава и веднага съжали — в последните часове главоболието му се беше разпространило към врата и сега болката се стрелна по гръбнака му. Стисна зъби да издържи.

— Обществото за древното наследство било изследователска група под прякото ръководство на Хайнрих Химлер. Провеждали проекти с цел издирване корените на арийската раса. Пак те са отговорни за някои от най-ужасните зверства, извършени в концентрационните лагери и други подобни места. Най-общо казано, били учени с пушки.

Пейнтър с мъка удържа реакцията си — но този път спазъмът беше повече психически, отколкото от физическо естество. Чувал беше да определят Сигма по същия начин. Учени с пушки. Това ли беше истинският им враг? Нацистка версия на Сигма?

Лиза се размърда.

— Какъв интерес е имало семейство Вааленберг към този вид изследвания?

— Не сме съвсем сигурни. Но по време на войната в Южна Африка доста хора са симпатизирали на нацистите. Знаем, че настоящият глава на семейството, сър Болдрик Вааленберг, е проявявал интерес към евгениката и е участвал в научни конференции в Германия и Австрия преди началото на враждебните действия. След войната обаче заживял в усамотение заедно с цялото си семейство.

— За да си ближе раните? — попита Пейнтър.

— Едва ли. След войната съюзниците опоскаха цяла Германия в търсене на секретни нацистки технологии. — Пола сви рамене. —

Включително нашите британски служби.

Пейнтър кимна. Анна вече им беше разказала за това.

— Само че нацистите успели да заличат повечето проекти, включително и с цената на унищожаването им. Екзекутирали учени, взривявали лаборатории. Нашите хора попаднали на едно такова място в Бавария буквално минути след като било унищожено. Намерили един учен, застрелян в главата, но още жив. Преди да умре, казал някои неща за провежданите там изследвания. Нещо за нов източник на енергия, открит чрез опити в областта на квантовата физика. Били направили пробив. Ставало дума за източник на гориво с изключителна мощ.

Пейнтър се спогледа с Лиза — това почти повтаряше казаното от Анна за енергията на точка нула.

— Каквото и да са открили, успели да измъкнат тайната извън страната по тайни канали, осигурени от нацистите. Не се знае почти нищо освен името на веществото и къде се е загубила нишката.

— В имението Вааленберг? — предположи Лиза.

Пола кимна.

— А името на веществото? — попита Пейнтър, макар вече да знаеше отговора. Парченцата от мозайката започваха да се подреждат. — Зерум 525?

Пола го погледна рязко и смръщи чело.

— Откъде знаете?

— Горивото за Камбаната — промълви Лиза.

Пейнтър обаче не беше изненадан. Време беше да разкрие картите си пред Пола Кейн. Събра сили и се изправи.

— Искам да ви запозная с едни хора.

— Значи тайната за производството на Зерум 525 не е била унищожена? — възкликна Анна. — Unglaublich!

Бяха на летището в Ричардс Бей, в един хангар, където товареха с оръжия и екипировка два прашни военни джипа.

Лиза преглеждаше съдържанието на една аптечка и слушаше внимателно разговора между Пейнтър, Анна и Пола. Гюнтер стоеше до нея. Не сваляше поглед от сестра си. Дълбоки бръчки браздяха челото

му. Анна изглеждаше малко по-добре след лекарството, което ѝ беше дала Лиза.

Но за колко време?

— Камбаната е била евакуирана на север с дядо ти — обясни ѝ Пейнтър, — а тайните на Зерум 525 очевидно са заминали на юг. Експериментът е бил разделен на две. На даден етап Вааленбергови явно са научили, че Камбаната е оцеляла. Болдрик Вааленберг — като финансов поддръжник на Аненербе — сто на сто е знаел за Granitschloss.

Пола се съгласи.

— Именно това общество е финансирало експедициите на Химлер в Хималаите.

— И след като е разбрал за Granitschloss, не му е било трудно да внедри шпиони в замъка.

Лицето на Анна беше преbledняло, но не от болестта.

— Кучият му син ни е използвал! През цялото време!

Пейнтър кимна. Вече беше обяснил на Лиза и Пола основното, докато пътуваха към летището. Болдрик Вааленберг бе дирижирал всичко, беше дърпал конците отдалеч. Вместо да открива наново топлата вода, беше оставил учените в Granitschloss, експерти по Камбаната, да продължат работата си, а през цялото време шпионите му бяха източвали информацията към него в Африка.

— След това явно е построил своя Камбана — продължи Пейнтър, — експериментирал е тайно и е създал свои собствени Sonnekonige, като се е възползвал от труда на вашите учени. Планът му е бил съвършен. Без друг източник на Зерум 525 Granitschloss е бил уязвим и в негова власт. Във всеки момент е можел да издърпа чергата изпод краката ви.

— И го направи — изръмжа гневно Анна.

— Но защо? — попита Пола. — Щом това тайно дирижиране е сработвало толкова добре?

Пейнтър сви рамене.

— Може би защото хората на Анна са се отклонявали все по-встрани от нацисткия идеал за арийското превъзходство.

Анна притисна длан до челото си, сякаш това можеше да я защити от новите факти.

— А като си помисля за недоволството сред част от нашите учени... Искаха да разрушим всичко, да споделим със света резултатите от изследванията си.

— Едва ли е било само това — каза Пейнтър. — Нещо повече се разиграва тук. Нещо голямо. Нещо, което внезапно е пратило Granitschloss в пенсия.

— Може и да сте прав — каза Пола. — През последните четири месеца в имението се забелязва повишена активност. Нещо ги е раздвижило.

— Явно са стигнали до някакъв самостоятелен пробив — каза Анна. Лицето ѝ се бе изопнало от тревога.

Гюнтер проговори за пръв път, хрипкаво, като стържещи камъни:

— Genug! — Писнало му беше. — Тоя мръсник има Камбана... има Зерум... ние ще ги намерим! И ще ги използваме. — Махна на сестра си. — Стига само сме приказвали!

Този път Лиза беше съгласна с гиганта.

— Трябва да се вмъкнем някак в имението. — „При това скоро“, добави наум.

— Ще е нужна цяла армия, за да се щурмува това място. — Пейнтър се обърна към Пола. — Можем ли да се надяваме на някаква помощ от южноафриканското правителство?

Тя поклати глава.

— Категорично не. Вааленбергови са дали предостатъчно подкупи на всички нива на администрацията. Ще трябва да открием друг начин, не така явен.

— Сателитните снимки не ни помагат много — каза Пейнтър.

— Значи минаваме на ниски технологии — каза Пола и ги поведе към чакащите джипове. — Всъщност вече имам един човек там.

06:28

Камиси лежеше по корем. Макар да се беше зазорило, първите лъчи на слънцето само удължаваха сенките по земята.

Камиси беше с камуфлажни дрехи, голямата му двуцевка бе праметната на ремък през гърба. С дясната си ръка стискаше традиционното зулуско късо копие.

Зад него лежаха двама други зулуски следотърсачи — Тау, внук на старейшината, който беше спасил живота му, и неговият най-добър

приятел Нджонго. Те също носеха огнестрелни оръжия плюс къси и дълги копия. За разлика от него, бяха облечени традиционно — с кожени препаски. Телата им бяха намацани с боя, на главите им имаше ленти от кожа на видра.

Цяла нощ бяха обхождали гората около имението в търсене на маршрут встрани от висящите пътеки и патрулиращите по тях пазачи. Придвижвали се бяха по дивечови пътечки през ниския храсталак, известно време следваха едно стадо импали под прикритието на сенките. На няколко пъти Камиси спира, за да нагласи маскираните като лиани въжета, които свързваха висящите пътеки със земята. Подготвил беше и още няколко изненадки.

След като си свършиха работата, се отправиха към пълноводния поток, който течеше покрай оградата на имението.

А после, преди миг, се беше чул ужасният крясък.

С пронизителен вой накрая.

Камиси замръзна. Този вой го помнеше и с костите си.

Укуфа.

Пола Кейн се беше оказала права. Според нея съществата идвали от имението на Вааленберг. Дали са избягали или съзнателно са били докарани, за да убият Камиси и Марша, докторката не знаеше. Във всеки случай сега бяха на свобода и ловуваха.

Кого обаче?

Воят беше дошъл от разстояние отляво.

Не те бяха плячката. Тези същества бяха твърде умели ловци. Не биха издали толкова скоро присъствието си. Нещо друго беше привлякло интереса им, събудило беше жаждата им за кръв.

После Камиси чу някой да вика на немски, плачлив глас, който викаше за помощ.

По-близо до него.

Костите му още тръпнеха от воя и единственото му желание беше да избяга — да си плюе на петите и да не се обръща. Инстинктите си искаха своето.

Тау заговори тихо зад него, призоваваше го към същото.

Вместо това Камиси се обърна по посока на жалния вик. Не беше успял да спаси Марша от тези същества. Помнеше добре собствения си ужас, докато чакаше изгрева на слънцето, потопен до гуша в калната вода. Не можеше просто така да обърне гръб на нещастника.

Претърколи се до Тау и му даде картите на местността, които беше нахвърлил.

— Върни се в лагера. Дай ги на доктор Кейн.

— Камиси... братко... не! Да се махаме. — Очите на Тау се бяха изцъклили от страх. Дядо му сигурно му беше разказвал приказки за укуфа и сега легендите изведнъж бяха оживели. Камиси си помисли, че Тау и приятелят му заслужават възхищение. Единствено те се бяха съгласили да влязат заедно с него в имението. Суеверията имаха голяма сила сред тукашните хора.

Сега обаче, изправен пред реалността, Тау вече не държеше да се прави на герой.

И Камиси не можеше да го вини. Помнеше собствения си ужас от първия си сблъсък с укуфа. Беше побягнал и беше допуснал докторката да загине.

— Върви — нареди той на младежа и кимна към оградата. Картите трябваше да стигнат до предназначението си.

Тау и Нджонго се поколебаха за миг. После Тау кимна, двамата се надигнаха приведени ниско и изчезнаха в джунглата. Камиси дори не чу стъпките им.

Джунглата беше потънала в ужасена тишина, тежка и плътна. Камиси тръгна към виковете — и човешките, и животинските.

Нов вой изригна сред джунглата като ято подплашени птици. Завърши с дълъг скимтящ кикот. Камиси застина — доловил беше нещо познато в последните зловещи звуци.

Преди да е разровил по-подробно паметта си, тихо хлипане привлече вниманието му.

Идваше отблизо, право напред.

Камиси избута клонките с дулото на двуцевката. И видя малка полянка в сърцето на джунглата. Пробойната в зеления балдахин пропускаше сноп слънчева светлина. От него сенките наоколо изглеждаха още по-гъсти.

Някакво движение привлече погледа му. Някакъв младеж — всъщност почти момче — бе кацнал на ниските клони на едно дърво и се мъчеше да стигне до по-горен клон и да се покатери по-високо. Не го стигаше обаче. Не успяваше да го хване с дясната си ръка. Камиси се вгледа и видя, че целият му ръкав е в кръв.

Момчето внезапно се отпусна на колене и прегърна отчаяно клона.

А после се появи и причината за ужаса му.

Камиси се вкамени, вперил поглед в съществото, което излезе на полянката и бавно тръгна към дървото. Беше голямо и тежко, твърде голямо и тежко за безшумната стъпка, с която изплува от гъсталака. По-голямо беше от лъв — и не беше лъв. Проскубаната му козина беше бяла, очите му — червени. Гърбът му се снишаваше от високи мощни рамене към по-ниска задна част. Мускулестият врат завършваше с голяма муцунала глава с широки уши като на прилеп — и те щръкнаха към дървото.

Съществото вдигна глава и подуши въздуха, привлечено от кръвта.

Устните му се дръпнаха и оголиха паст със зловещи зъби.

Нададе нов вой, който завърши със същите кресливи подвиквания, от които направо настръхваш.

Камиси знаеше какво е това същество.

Укуфа.

Смърт.

Но колкото и чудовищно да изглеждаше, Камиси знаеше истинското му име.

06:30

— Вид *Crocuta Crocuta* — каза Болдрик Вааленберг и се приближи към плазмения монитор на стената. Беше забелязал, че Грей не сваля поглед от създаването в допълнителния прозорец на екрана, отворен върху картината, която камерата предаваше от клетката на Фиона.

Грей наблюдаваше голямото, подобно на мечка същество, застинало с лице към камерата, раззинало паст, пълна с белезникави венци и жълти зъби. Сигурно тежеше поне сто и петдесет килограма. Пазеше разкъсаните останки на някаква антилопа.

— Петниста хиена — продължи Болдрик. — Вторият по големина хищник на този континент, който е в състояние сам да повали африкански бивол.

Грей се намръщи. Съществото на екрана не беше обикновена хиена. Беше три или дори четири пъти по-голямо от нормалните си

събрата. А и бялата козина... Това бе явно комбинация от гигантизъм и албинизъм. Чудовище-мутант.

— Какво сте му направили? — попита той, неспособен да скрие отвращението си. А и искаше да поддържа разговора, за да спечели поне малко време. Спогледа се с Монк, после пак насочи вниманието си към стареца.

— Направихме го по-качествено, по-силно. — Болдрик хвърли поглед към внука си. Исак безстрастно наблюдаваше представлението. — Нали така, Исак?

— Ja, grootvader.

— Праисторическите пещерни рисунки показват великия предтеча на днешните хиени. Гигантската хиена. Ние намерихме начин да върнем Crocuta към предишното ѝ величие. — Болдрик говореше със същото научно безстрастие, с което им беше разказал за черните си орхидеи. — Дори засилихме интелигентността им, като вложихме в главния им мозък човешки стволови клетки. Забележителен резултат, нали?

Грей беше чел за подобни експерименти, правени с мишки. Учени от Станфорд бяха създали мишки, чийто мозък е един процент човешки. Какво ставаше тук, по дяволите?

Болдрик пристъпи към черната дъска с петте рунически символа и почука по нея с дръжката на бастуна си.

— Разполагаме с комплект суперкомпютри Крей ХТЗ, които работят върху кода на Хуго. Разгадаем ли го, ще сме в състояние да направим същото и с човечеството. Да осъществим следващата голяма стъпка в еволюцията на човека. И пак от сърцето на Африка, човекът ще се прероди наново, ще сложи край на непълноценните раси и расовото смесване, ще притежава чистота на породата, която ще надмогне всичко останало. Тя само чака да бъде отключена от увредения ни генетичен код — и пречистена.

Грей все едно чуваше ехо от нацистката философия за свръхчовека. Този старец беше луд. Нямаше друго обяснение. Ала погледът му не беше помътен, а грееше с напълно ясен разсъдък. От екрана пък го гледаше доказателството за чудовищен успех по пътя към целта на Вааленберг.

Исак натисна един клавиш и прозорецът с мутиралата хиена се затвори. Изведнъж нещата в главата на Грей започнаха да се

подреждат. Албинизмът на хиената. Исак и неговата близначка. Другите руси до бяло убийци. Всичките много млади, почти деца. Болдрик не беше експериментирал само с орхидеи и хиени.

— А сега да се върнем на въпроса с Пейнтър Кроу — каза старецът и махна към екрана. — Сега, когато знаете какво очаква младата девойка в клетката, ако не отговорите искрено на въпросите ми — край на играчките.

Грей погледна момичето в клетката. Не можеше да допусне нещо да се случи с Фиона. Ако не друго, трябваше да ѝ спечели време. Тя се беше забъркала във всичко това заради неговите тромави действия в Копенхаген. И сега той отговаряше за нея. А освен това я харесваше, нищо че от време на време му лазеше яко по нервите. И знаеше какво трябва да направи.

Обърна се към Болдрик.

— Какво искате да знаете?

— За разлика от вас, Пейнтър Кроу се оказа достоен противник, по-достоен, отколкото очаквахме. Избегна засадата ни и изчезна вдън земя. А ти ще ни помогнеш да разберем къде е отишъл.

— Как?

— Като се свържеш с командването на Сигма. Разполагаме с кодирана линия, която не може да се проследи. Ти ще нарушиш комуникационната тишина и ще разбереш какво знае Сигма за проекта Черно слънце и къде се е покрил Пейнтър Кроу. И при най-малкия намек за измама... — Болдрик кимна към монитора.

Сега вече му бе ясно защо им е била демонстрацията дотук. Искали бяха ясно да разбере ситуацията, да изгуби всяка надежда, че може да ги преметне, и да съдейства доброволно. Да спаси Фиона или да предаде Сигма — това беше изборът.

Решението му се отложи временно заради появата на един от пазачите, онзи, който беше отишъл да изпълни едно от исканията им.

— Ръката ми! — извика Монк, щом видя протезата. Задърпа се ядно, защото лактите му още бяха стегнати зад гърба.

Болдрик даде знак на пазача да се приближи и каза:

— Дай протезата на Исак.

— В лабораторията отстраниха ли всички скрити оръжия? — попита русият до бяло мъж.

— Да, господине. Чиста е.

Въпреки това Исак огледа изкуствената ръка. Протезата беше истинско чудо, сътворено от инженерите на АИОП, способна беше да осъществява пряка връзка с периферната нервна система чрез контактните титанови точки на китката. Механиката ѝ също беше последен писък на науката, способна на най-прецизни движения и сензорни възприятия.

Монк погледна Грей и той забеляза, че приятелят му въвежда с пръстите на лявата си ръка код в контактните точки върху чукана на дясната си китка.

Кимна и направи крачка към него.

Електронната протеза, изработена от АИОП, имаше още една характеристика.

Беше безжична.

Радиосигнал премина от Монк към протезата му.

В резултат протезата в ръцете на Исак се раздвижи.

Пръстите се свиха.

С изключение на щръкналия среден пръст.

— Да ти го начукам — измърмори Монк.

Грей стисна лакътя на Монк и го дръпна към двойните врати към вътрешността на къщата.

Експлозията не беше силна — не повече от шумна и ярка запалителна граната. Зарядът беше вграден в пластмасовия корпус на протезата и не можеше да бъде засечен. И макар да не беше кой знае какво като разрушителна сила, успя да отвлече вниманието. Викове на изненада и болка се надигнаха откъм пазачите. Грей и Монк изхвърчаха през двойната врата, хукнаха по коридора и свърнаха зад първия завой. Извън директен обстрел, те тичаха по полираното дюшеме.

Моментално се включиха аларми, дрънчаха и свиреха.

Трябваше им маршрут за бягство.

Грей мерна широко стълбище, водещо нагоре. Дръпна Монк натам.

— Къде отиваме? — попита той.

— Нагоре, нагоре и пак нагоре... — каза Грей в движение, вземаше по две стъпала наведнъж. Охраната би предположила, че ще се измъкнат през най-близкия прозорец или врата. Грей обаче знаеше

друг път навън. В главата му се разгръщаха скици на къщата. Беше огледал внимателно имението, докато ги водеха насам.

— Насам. — Дръпна Монк при една от площадките и го повлече по коридора. Бяха на шестия етаж. Алармите все така пищяха.

— Къде оти... — подхвана отново Монк.

— Нависоко — отвърна Грей и посочи към дъното на коридора, където имаше врата. — Към една пътечка в клоната.

Но нямаше да е толкова лесно.

Сякаш някой беше подслушал плана им, една метална щора започна да се спуска. Автоматична система за сигурност.

— По-бързо! — изкрещя Грей.

Щората вече беше затворила три четвърти от вратата.

Грей грабна един стол и го метна напред. Той падна на дюшемето, плъзна се по полираната му повърхност и се удари в затворената врата миг преди щората да го затисне отгоре. Механизмът изскърца пронизително. Над вратата замига червена лампичка. Повреда. Грей беше сигурен, че някъде в къщата мига друга червена светлинка, сигнализираща за нарушената функция на охранителната щора.

Вече беше при вратата. Краката на стола пукаха, смазвани от тежестта на стържещата щора.

Монк го настигна, останал без дъх, ръцете му все така бяха заключени с белезниците зад гърба.

Грей се мушна под стола и протегна ръка към топката на вратата. Невероятна гъвкавост, предвид щората, която му блокираше пътя.

Пръстите му най-послед се свиха около топката и той я завъртя.

Заключено.

— Мама му стара!

Столът продължаваше да пука. Зад тях се чу тропот на ботуши. Последваха заповеди на висок глас.

— Подпри ме! — викна Грей на Монк. Налагаше се да отвори вратата с ритници.

Легна по гръб, присви крака към корема си и се опря на рамото на Монк.

В същия миг вратата се отвори сама и Грей видя два крака. Някой от патрулите явно беше забелязал повредата и беше дошъл да провери какво става.

Грей се прицели в прасците и ритна с всички сили.

Сварен неподготвен, мъжът залитна, удари си главата в металната щора и се строполи на дъските. Грей се мушна под щората и го изрита в главата с пета. Пазачът омекна окончателно.

Монк се претърколи след Грей, като в движение изрита стола, който задържаше щората. Тя, от своя страна, продължи спускането си безпрепятствено и с трясък затвори изхода.

Грей взе оръжията на поваления пазач. С ножа освободи ръцете на Монк, тикна в тях полуавтоматичния му пистолет, а самият той грабна пушката.

Хукнаха по висящата пътека. Пътеката се разклоняваше в самото начало на джунглата. Огледаха и двете посоки. Засега всичко изглеждаше чисто.

— Ще трябва да се разделим — каза Грей. — Така ще увеличим шансовете си. Твоята задача е да намериш помощ — да стигнеш до телефон и да се свържеш с Логан.

— А ти?

Грей не отговори. Нямаше нужда.

— Грей... тя може вече да е мъртва.

— Това не го знаем.

Монк се взря в лицето му. Беше видял чудовището на компютърния екран. Знаеше, че Грей всъщност няма избор.

Така че само кимна.

Без повече приказки двамата хукнаха в различни посоки.

06:34

Камиси се покатери по едно дърво и стигна до пътеката в зеления балдахин. Движеше се бързо и безшумно.

Долу укуфата обикаляше дървото, охраняваше плячката си. Силният трясък отпреди малко беше стреснал чудовището и то беше спряло да се катери, смъкнало се беше на земята и сега обикаляше в кръгове. Откъм господарската къща долиташе вой на охранителна система.

Камиси се чудеше какво става.

Дали не бяха открили Тау и Нджонго?

Или пък бяха намерили лагера им от другата страна на оградата? Бяха го маскирали като зулуски ловен бивак, един от многото в

околността. Дали пък някой не се беше досетил, че служи и за друго?

Каквато и да беше причината за тревогата, тя беше вдъхнала известна доза предпазливост у чудовищната хиена, укуфата. Камиси се възползва от това, за да стигне до един от висящите мостове. Претърколи се на дъските и смъкна пушката от гърба си. Сетивата му бяха изострени до болка. Но не от ужас — ужасът си беше отишъл. Не му бяха убягнали спокойната походка на съществото, тихото гърлено ръмжение и острият нервен кикот, който преминаваше в пронизителни подвиквания.

Нормално поведение на хиена.

Макар и чудовищно по размери, животното не беше нито митично, нито свръхестествено.

И от това Камиси почерпи сили.

Затича по дъските към мястото, където висящата пътека минаваше близо до дървото на момчето. Откачи въжето от раницата си.

Наведе се през стоманените въжета, които служеха за парапет на дъсчения мост, и видя младежа. Подсвирна му. Момчето не сваляше очи от обикалящото под дървото чудовище, но все пак внезапният звук над главата му го стресна, то вдигна очи и видя Камиси.

— Ще те измъкна — извика тихо Камиси.

Ала не само момчето го чу.

Укуфата вдигна поглед към мостчето. Червените ѝ очи се забиха като свредла в очите на Камиси. Зъбите се оголиха. Камиси долови в погледа на чудовището хладна пресметливост.

Същото животно ли беше нападнало Марша?

С най-голямо удоволствие би изпразнил и двете цеви на пушката си в ухилената му муцуна, но гърмежът щеше да привлече внимание. Така че вместо да стреля, той остави пушката до краката си. Щяха да му трябват и двете ръце. После извика:

— Момче! Ще ти хвърля въже. Вържи го около кръста си. Ще те изтегля.

Младежът кимна. Очите му бяха огромни, лицето — подутото от сълзи и страх.

Камиси залюля намотаното въже и го хвърли към момчето. Въжето се разви през листака. Не стигна обаче до момчето, а увисна на по-горните клони.

— Ще трябва да се покатериш!

На момчето не му трябваше втора покана. Сега, когато шансовете му да се спаси внезапно се бяха увеличили, усилията му да се изкатери нагоре получиха нов импулс. Изправи се, оттласна се и се хвана за горния клон. Изкатери се, хвана въжето и го стегна около кръста си. Движенията му бяха сръчни — явно не хващаше въже за пръв път. Дотук добре.

Камиси обра хлабината и стегна въжето за един от парапетите на моста.

— Почвам да те издърпвам! Ще се залюлееш.

— Побързай! — извика момчето, твърде силно и твърде рязко.

Камиси се наведе и видя, че укуфата е забелязала придвижването на момчето. Това бе включило инстинктите ѝ за преследване, като на котка, която се втурва след бягаща мишка. Вече се катереше по дървото, като забиваше нокти в кората.

Нямаше време за губене. Камиси задърпа с всички сили. След секунда тежестта на момчето увисна изцяло върху ръцете му. Той се наведе и видя, че момчето се люлее като махало.

Укуфата също го наблюдаваше, очите ѝ следяха дъгата. И продължаваше да се катери. Камиси разбра какво е намерението ѝ. Намерението ѝ беше да скочи и да повали момчето с тежестта си.

Задърпа по-бързо. Момчето продължаваше да се люлее.

— Wie zijn u? — внезапно излая нечий глас зад него.

Камиси се стресна и за малко да изпусне въжето. Погледна през рамо.

На пътеката стоеше висока стройна жена, цялата в черно и с хищни очи. Косата ѝ беше руса и подстригана толкова ниско, че черепът ѝ прозираше. Едно от по-големите деца на Вааленберг. Държеше нож.

Лошо.

Момчето под тях извика.

Камиси и жената погледнаха надолу.

Укуфата беше стигнала до мястото, където беше стояло момчето допреди малко, и се готвеше за скок. Жената се изсмя и смехът ѝ прозвуча почти като кикота на създанието долу. Дъските изскърцаха, когато тръгна към Камиси с нож в ръка.

Грей коленичи. Пътеката пак се раздвояваше. Да тръгне назад значеше да се върне при къщата. Лявото разклонение продължаваше покрай гората над парка. Дясното водеше право към сърцето на джунглата.

Накъде да тръгне?

Оглеждаше съсредоточено ъгъла, под който падаха сенките, сравняваше ги наум с рисунъка, който беше запомнил от плазмения монитор. Дължината и посоката на сенките му бяха подсказали в най-общи линии позицията на изгряващото слънце спрямо клетката на Фиона. Оставаше му обаче да претърси голяма част от имението.

Крака затропаха по дъските и разклатиха пътеката.

Още пазачи.

Вече беше срещнал двама.

Метна пушката на рамо, претърколи се до ръба на пътеката и се прехвърли през него. Увисна на ръце за въжето и бавно се придвижи към листака. Миг по-късно трима пазачи изтрополиха над него и пътеката се разлюля. Грей стискаше въжето с всички сили.

След като пазачите отминаха, се покатери на пътеката. Докато премятеше крак на дъските, усети ритмична вибрация във въжето, за което се държеше. Още пазачи ли идваха?

Просна се по корем на дъските и доближи ухо до въжето. Трептенето имаше ясно различим ритъм, като от струна на китара. Три бързи подръпвания, три бавни, после пак три бързи. И се повтаряше.

Морзовата азбука.

SOS.

Някой удряше по въжето, изпращаше зов за помощ.

Грей се надигна и се върна приведен до мястото, където пътеката се разклоняваше. Опипа другите въжета. Само едно трептеше. Това надясно, към недрата на джунглата.

Възможно ли беше?

Поради липса на друго указание тръгна по дясната пътека. Вървеше близо до ръба ѝ, за да не вдига шум и да не я люлее. Пътеката се разклони, после пак и пак. При всеки разклон Грей спираше да провери кое въже потрепва и тръгваше в съответната посока.

Толкова се беше съсредоточил, че след като се приведе да мине под едно голямо палмово листо, изведнъж се озова само на четири метра от поредния пазач — типичен представител на хитлеровата

младеж. Беше се облегнал на въжето и гледаше право към него. И вече вдигаше пушката си.

Грей нямаше време да вдигне своята и без да спира, прехвърли тежестта си встрани — не за да избегне куршума. От това разстояние пазачът нямаше начин да пропусне.

Удари се силно във въжето и го разклати.

Пазачът се залюля заедно с него. Дулото на пушката му се вдигна твърде високо. Грей взе на две крачки дялящото ги разстояние, наведе се под него и замахна с ножа.

Заби го в гърлото му — преряза ларинкса и заглуши напирания вик. Завъртане и каротидната артерия цъфна и забълва кръв. След секунди пазачът щеше да е мъртъв. Грей го сграбчи и го преметна през перилото. Изобщо не му пукаше — толкова пресен беше споменът за смеха на пазачите, когато Райън бе паднал от клетката право в пастта на чудовището. Колко ли други хора бяха умрели по този ужасен начин? Тялото на пазача пропадна сред шепот на листа, после тупна в гъстия шубрак долу.

Грей приклекна и се ослуша. Беше ли чул някой падането на трупа?

Вляво, изненадващо близо, някаква жена извика:

— Стига си ритала решетките! Или ще отворим клетката още сега!

Грей позна гласа. Ишке. Близначката на Исак.

Един по-познат му глас ѝ отвърна:

— Майната ти, плоскогъза кучко!

Фиона.

Жива беше.

Въпреки опасността Грей се ухили — и от облекчение, и с уважение.

Все така приведен, тръгна към гласовете. Излезе на кръгова пътека, която обикаляше покрай полянка сред джунглата. Същата, която беше видял на екрана. Клетката висеше под пътеката.

Фиона риташе решетките. Три пъти бързо, три пъти бавно, три пъти бързо. Лицето ѝ излъчваше непоколебима решителност. Грей усещаше под краката си вибрациите, предадени по стоманените въжета.

Браво, добро момиче!

Явно беше чула сирените откъм къщата. Предположила бе, че това е работа на Грей, и се опитваше да му даде сигнал. Или това... или просто беше дяволски вбесена. И ритъмът случайно бе съвпаднал с международния зов за помощ.

Грей видя трима пазачи — двама вдясно и един вляво. Ишке, ослепителна в черно-белите си дрехи, бе право срещу него: стискаше с две ръце въжето, вперила поглед надолу към Фиона.

— Един куршум в коляното ще ти запуши устата — викна тя и посегна към пистолета на кръста си.

Фиона спря по средата на поредния ритник, измърмори нещо и отпусна крак.

Грей преценяваше шансовете. Разполагаше с една пушка срещу трима пазачи, всичките въоръжени, плюс Ишке с нейния пистолет. Шансовете не бяха добри.

От другата страна на полянката изпука статичен шум. Последваха го неясни думи.

Ишке откачи радиостанцията от колана си и я вдигна към устата си.

— Ја?

Слуша известно време, зададе някакъв въпрос, който Грей не разбра, после прекъсна връзката. Свали радиостанцията и се обърна към пазачите.

— Нови заповеди! Момичето да бъде убито веднага.

06:40

Укуфата нададе треперлив вой — готвеше се да се хвърли върху увисналото във въздуха момче. Камиси усещаше как жената се приближава към гърба му, но стискаше с две ръце въжето и не можеше да посегне към никое от оръжията си.

— Кой си ти? — попита отново жената. Стискаше здраво ножа.

Камиси направи единственото възможно.

Сви колене и се преметна през перилото, без да пуска въжето. Докато падаше надолу, зърна момчето — то политна рязко нагоре, размахало крака и ръце, и извика изненадано.

Укуфата скочи след измъкващата се плячка, ала тежестта на Камиси изтегли момчето почти до висящата пътека. Момчето се удари в дъските и рязкото дръпване изтргна въжето от ръцете на Камиси.

Той падна по гръб в тревата. Момчето бе успяло да се хване за висящия мост. Жената гледаше надолу към Камиси, ококорила очи.

Нещо голямо се строполи на земята само на метър от него.

Камиси се надигна.

Укуфата също скочи — с олигавена уста и бясно ръмжене. Червеният ѝ поглед се заби в единствената плячка наблизо.

Камиси.

Ръцете му бяха празни. Пушката му беше на дъските горе.

Съществото нададе вой, пълен с жажда за кръв и дива ярост. И скочи към него да му разкъса гърлото.

Камиси падна назад и вдигна единственото си оръжие — късото зулуско копие, което беше привързано към бедрото му. Навремето баща му го беше научил как да използва това оръжие. Като всички зулуски момчета. Преди да тръгнат за Австралия. По силата на инстинкт, вкоренен дълбоко в миналото на предците му, Камиси заби острието под ребрата на създанието — създание от плът и кръв, а не излязло от страшните приказки — и го заби дълбоко, като се възползва от тежестта на падащия отгоре му звяр.

Укуфата нададе пронизителен вой, замята се и изтръгна копието от ръката му. Камиси се претърколи настрана, останал без оръжие. Укуфата се затъркаля в тревата, изквича за последно и застина.

Мъртва.

Гневен вик отгоре привлече погледа му.

Жената на моста беше намерила пушката му и я беше насочила към него. Изстрелът изгърмя като взрив на граната. Един храст при краката му изригна буци пръст. Камиси запълзя панически назад. Горе на моста жената се прицели по-добре.

Вторият изстрел прозвуча някак по-различно.

Камиси се сви... и откри, че не е пострадал.

Вдигна очи тъкмо навреме да види как жената се прекатурва през перилото. Гърдите ѝ се бяха превърнали в кървава каша.

Нова фигура се появи на пътеката горе.

Мускулест мъж с бръсната глава. Държеше пистолет, подпрян върху чукана на другата му ръка за опора. Наведе се и видя момчето, което все още висеше на ръце.

— Райън...

Момчето захлипа от облекчение.

— Измъкни ме оттук.

— Точно това смятах да направя... — Погледът му се спря на Камиси. — Стига онзи пич долу да знае накъде да вървим де. Защото аз определено се изгубих.

06:44

Два изстрела проехтяха в гората.

Ято зелени папагали излетяха от клонака с недоволни викове и пикираха над полянката.

Грей приклезна.

Монк ли бяха открили?

Ишке явно беше стигнала до същия извод, защото завъртя глава по посока на изстрелите и викна на пазачите:

— Проверете какво става!

И пак вдигна радиостанцията към устните си.

Пазачите, с пушки в ръце, хукнаха по кръговата пътека право към Грей. Сварен неподготвен, той се хвърли по корем и се превъртя, притиснал пушката към гърдите си. Преметна се под дъските и както и преди, се хвана за долното въже — но успя да се хване само с една ръка. Тялото му се залюля. Пушката се плъзна по рамото му и запада надолу.

Извил и протегнал до болка другата си ръка, Грей успя да закачи ремъка ѝ с един пръст. Мълчаливо въздъхна от облекчение.

Пазачите затрополиха над него, ботушите им тропаха като чукове. Въжето, за което Грей се държеше с последни сили, се разлюля опасно.

Ремъкът се изплъзна от пръста му — гравитацията го обезоръжи и пушката падна в шубрака долу. Грей хвана въжето и с другата си ръка и увисна. Добре че поне пушката не гръмна, когато се удари в земята.

Стъпките на пазачите се отдалечиха.

Грей чу Ишке да говори по радиото.

И сега какво?

Тя имаше пистолет, а той — нож. Изобщо не се и съмняваше в уменията ѝ да си служи с пистолета.

Единственото му предимство беше изненадата.

Момент, който хората по принцип са склонни да надценяват.

Бавно, като местеше ръка след ръка, Грей се придвижи по долната страна на моста и стигна до кръговата пътека. Продължи и по нея, придържаше се към външния ръб, така че да е извън прякото полезрение на русата. Налагаше се да се придвижва бавно, иначе пътеката щеше да се залюлее от тежестта му и да предупреди Ишке. Съобразяваше движенията си с повеите на вятъра, който рошеше гъстия листак.

Ала появата му не остана незабелязана.

Фиона се беше свила в клетката си, възможно най-далеч от Ишке. Явно беше стресната от думите ѝ — „Ще убием момичето веднага.“ Макар далечната стрелба да беше отклонила за кратко вниманието на русата жена, рано или късно тя щеше да се заеме с Фиона.

От по-ниското си местоположение Фиона веднага забеляза Грей, който се придвижваше бавно под моста като горила в бял анцуг, наполовина скрит от листака. Подскочи изненадано и почти се изправи, но после се сети какво се очаква от нея и пак седна. Очите ѝ го следяха. Погледите им се срещнаха.

Въпреки безстрашните ѝ на пръв поглед ругатни, страхът личеше ясно по лицето ѝ. И изглеждаше толкова дребничка в тази клетка! Увила бе гърдите си с ръце, сякаш така можеше да се опази. Беше научила житейските уроци по трудния начин, на улицата, и Грей разбираше, че ругатните и циничното поведение са единствената ѝ защита срещу паниката. Черпеше сили от тях... но пък резервите ѝ май бяха на привършване.

Тя прикри ръката си с тяло, посочи надолу и леко поклати глава. Очите ѝ бяха ококорени от страх.

Долу не беше безопасно.

Грей огледа гъстата трева и храстите по полянката. Сенките бяха плътни. Не видя нищо, но знаеше, че Фиона не го предупреждава току-така.

„Не падай“ — това му казваше.

Грей прецени придвижването си дотук. Ако си представеше кръговата пътека като циферблат, в момента се намираше почти на осем. Ишке стоеше на дванайсет часа. Имаше да покрие още разстояние, но ръцете му се уморяваха, пръстите започваха да го болят. Трябваше да се движи по-бързо. Това придвижване на пресекулки,

спирането и тръгването го убиваха. Но го беше страх, че ако забърза, ще привлече вниманието на Ишке.

Фиона, изглежда, стигна до същия извод. Стана и пак започна да рита решетките, тресеше клетката и я люлееше с тежестта си. Това позволи на Грей да увеличи скоростта си.

За жалост, действията ѝ предизвикаха гнева на Ишке и тя свали радиостанцията от ухото си и изкрещя:

— Стига с тия глупости!

Фиона продължи да блъска решетките и да ги рита.

Грей вече подминаваше девет часа.

Ишке се приближи до вътрешния парапет — за щастие, вниманието ѝ беше насочено изцяло към Фиона — и извади някакво устройство. Издърпа със зъби антената му и го насочи към Фиона.

— Време е да се запознаеш със Скулд. Наречена е така на северната богиня на съдбата.

И натисна някакъв бутон.

Точно под краката на Грей нещо изрева от болка и гняв. Разлюля храсталака и излезе на тревистата полянка. Още една мутирала хиена. Сигурно тежеше повече от сто и петдесет килограма, цялата мускули и зъби. Изръмжа басово, козината по извития ѝ гръб бе настръхнала. Бърните ѝ се изтеглиха назад, хиената излая и захапа празния въздух, вирнала нос към клетката.

Грей си даде сметка, че животното го е дебнало през цялото време. Подозираше и какво ще последва.

Забърза и подмина десет часа.

Ишке — наслаждаваше се на страха на Фиона и удължаваше жестокото си удоволствие — извика:

— Един чип в мозъка на Скулд ни позволява да стимулираме яростта и апетита ѝ. — И натисна отново бутона. Хиената изрева и подскочи към клетката. От устата ѝ се точеха лиги. Бе полудяла от жажда за кръв.

Така значи Вааленбергови контролираха чудовищата си.

Чрез радиоимпланти.

Подчиняваха за пореден път природата на своята воля.

— Време е да утолим глада на бедната Скулд — каза Ишке.

Грей нямаше как да стигне навреме. Въпреки това удвои усилията си.

Единайсет часът.

Толкова близко.

Но и твърде късно.

Ишке натисна друг бутон. Грей чу съвсем ясно изщракването, когато подът на клетката се отвори.

„О, не!“

Спря посред поредното залюляване. Подът-капак се отвори пред очите му и Фиона падна към лигавещото се чудовище долу.

Грей се приготви да скочи след нея и някак да я защити.

Но Фиона се беше поучила от гибелта на Райън. Беше подготвена. Улови се за най-долните пречки на клетката и увисна. Скулд скочи към риташите ѝ крака. Тя ги сви към корема си и се набра на ръце.

Звярът падна в тревата с недоволен вой.

Фиона се закатери и увисна от външната страна на клетката като майmunка.

Ишке се изсмя с жестоко наслаждение.

— Zeer goed, meisje. Каква изобретателност! При други обстоятелства grootvader сигурно би намерил по-добра употреба на гените ти. Но, уви, вместо това ще трябва да утолиш апетита на Скулд.

Увиснал под пътеката, Грей гледаше безпомощно как Ишке вдига пистолета.

Едно последно залюляване и той се озова точно под нея, наблюдаваше я през пролуките между дъските.

— Време е да сложим край на това — измърмори Ишке.

Наистина беше време.

Грей се набра на ръце, ритна с крака за засилка... после се преметна през ръба на дъсчената пътека като гимнастик. Петите му удариха Ишке в корема, както се беше облегнала на парапета, за да се прицели по-добре във Фиона.

Ударът и изстрелът съвпаднаха.

Грей чу как куршумът иззвънтя в желязо.

Пропуснала беше.

Ишке политна назад, а Грей я последва и се строполи на дъските. Претърколи се с ножа в ръка. Ишке беше паднала на едно коляно. Пистолетът ѝ лежеше между тях.

И двамата се хвърлиха към него.

Дори с изкаран въздух, Ишке се оказа невероятно бърза, почти като нападаща змия. Пръстите ѝ стигнаха до пистолета първи и тя го грабна.

Грей имаше нож.

Заби острието му в китката ѝ, проби я и усети как върхът засяда в дъските. Ишке извика от изненада и болка и изпусна пистолета. Грей се опита да го хване, но той падна от висящата пътека.

Краткото разсейване на Грей даде на Ишке достатъчно време да освободи прикованата си към дъските китка. Тя се засили, подпряла се на другата си ръка, и ритна Грей в главата.

Той успя да се дръпне, но кракът ѝ го удари в рамото толкова силно, сякаш го беше забърсала бронята на състезателна кола.

Преди да се е изправил, тя се метна към него и замахна с ръка към лицето му, опитваше се да го ослепи с върха на острието, което стърчеше от китката ѝ. Той я хвана за лакътя в последния момент, изви го и двамата се озоваха на ръба на пътеката.

Грей не направи опит да спре.

Вкопчени един в друг, двамата паднаха през ръба.

Но Грей успя да се захване с лявото си коляно за едно от подпорните въжета. Тялото му се разтресе и спря, залюля се. Ишке не успя да се задържи.

С главата надолу, Грей я гледаше как пада, как кърши клони по пътя си и как тупва в тревата.

Грей се изкатери на пътеката и се просна по корем.

После, колкото и да не беше за вярване, видя как Ишке се изправя. Залитна, но веднага възстанови равновесието си. Глезенът ѝ изглеждаше изкълчен.

Нещо изтрополи близо до Грей и го стресна.

Фиона скочи до него.

Докато Грей се беше бил с Ишке, момичето явно се беше изкатерило върху клетката, после беше използвало въжетата, за да се добере до пътеката. Забърза към него; тръскаше лявата си ръка и примижаваше. Раната, нанесена ѝ по-рано от Ишке, отново се беше разкървавила.

Грей погледна към полянката.

Русата жена го гледаше. Гледаше го така, сякаш искаше да го убие с голи ръце.

Ала не беше сама на полянката.

Скулд се приближаваше към нея изотзад, муцуната ѝ бе ниско до земята. Приличаше на акула, подушила кръв.

„Каквото повикало, такова се обадило“, помисли си Грей.

Но Ишке само вдигна здравата си ръка към чудовището. Огромната хиена спря рязко, вдигна нос, като продължаваше да се лигави, и потърка муцуната си в дланта ѝ като свиреп питбул, който се подмазва на жестокия си господар. После изръмжа и легна по корем.

Ишке и за миг не свали очи от Грей.

Закуцука напред — към пистолета си.

Грей бързо се изправи, стисна Фиона за рамото и я бутна напред.
— Бягай!

Не ѝ трябваше втора подкана. Хукнаха по кръговата пътека. Момичето буквално летеше, черпеше сили от страха и адреналина. Стигнаха до изхода.

Фиона взе завоя, хванала се за един от подпорните лостове, за да не изгуби равновесие при рязката смяна на посоката. Грей последва примера ѝ. Едва беше взел завоя, когато от подпорния лост изскочи искра, чу се изстрел и звънтеж едновременно.

Ишке стреляше.

С подновени сили двамата затичаха по-бързо по правия участък, увеличаваха разстоянието между себе си и куцащата с пистолета. След минута стигнаха до отклонение и Грей реши, че май и този път са се измъкнали. Предпазливостта надмогна паниката.

Спряха на същия кръстопът, където Грей беше спрял преди. Накъде да тръгнат? Ишке сигурно вече беше вдигнала тревога — освен ако радиостанцията ѝ не се беше повредила при падането, но Грей не можеше да разчита на това. Трябваше да приеме, че между него и външния свят вече се стичат въоръжени пазачи.

Какво ли ставаше с Монк? Какво означаваха изстрелите, заради които Ишке беше отпратила охраната си? Жив ли беше, мъртъв, или заловен отново? Имаше твърде много неизвестни величини в уравнението. Трябваше му място, където да се скрие и да изчака следата му да изстине.

Къде обаче?

Плъзна поглед по пътеката, която водеше към господарската къща.

Никой не би се сетил да ги търси там. Освен това в къщата имаше телефони. Ако се добереше до външна линия... и с малко късмет можеше дори да разбере нещо повече за това какво, по дяволите, ставаше тук...

Но това си беше чиста фантазия, разбира се. Къщата беше като крепост, никога нямаше да се вмъкнат в нея.

Фиона забеляза накъде е насочен погледът му.

Дръпна го за ръкава и измъкна нещо от джоба си. Две карти за игра на верижка. Вдигна ги пред лицето му.

Не бяха карти за игра.

Бяха карти с код.

— Отмъкнах ги от оная кучка — каза Фиона и се изплю. — Ще ме трепе тя.

Грей взе картите и ги огледа. Спомни си как Монк беше смъррил Фиона, че не е свила ключовете на музейния директор, когато се озоваха затворени в криптата на Химлер. Явно момичето беше взело присърце думите му.

Грей присви очи и отново огледа господарската къща.

Благодарение на малката джебчийка вече имаше ключ за крепостта.

Но какво да прави?

13.

ЗЕРУМ 525

10:34

ЛОВЕН РЕЗЕРВАТ ХЛУХЛУВЕ-УМФОЛОЗИ

ЗЕМЯТА НА ЗУЛУ, ЮЖНА АФРИКА

Пейнтър седеше по турски в колибата от кални тухли и плетени треви, заобиколен от карти и схеми. Въздухът миришеше на тор и прах. Ала малкият зулуски бивак беше идеалният стратегически център за действията им, само на десет минути от имението Вааленберг.

На почти равни интервали хеликоптери на охраната излитаха от имението и прелитаха над бивака да патрулират, но Пола Кейн добре се беше погрижила за маскировката. От въздуха малкото селце досущ приличаше на поредния временен бивак на номадските зулуски племена, които си изкарваха с мъка прехраната по тези места. Никой не би се досетил за съвета, който се провеждаше в една от колибите.

Бяха се събрали да организират ресурсите си и да изготвят стратегия.

Срещу Пейнтър един до друг седяха Анна и Гюнтер. Лиза и сега се беше настанила непосредствено до Пейнтър — държеше се плътно до него още откакто пристигнаха в Африка. Лицето ѝ бе стоически безизразно, но очите — тревожни. В дъното на колибата майор Брукс стоеше прав в сенките, нащрек както винаги, дясната му ръка беше върху кобура с пистолета.

Всички внимателно слушаха доклада на Камиси, бивш надзирател в ловния резерват. До него, приведени напред и глава до глава, бяха и най-изненадващите попълнения в сбирката им.

Единият беше Монк Кокалис.

Пейнтър беше решил, че получава халюцинации, когато видя Монк да влиза в бивака заедно с един изтощен и очевидно страдащ от

посттравматичен шок младеж, и двамата водени от Камиси. През последния час Монк им беше разказал историята си, отговарял беше на въпроси и беше запълвал празнини.

Анна се взираше в руните, които Монк току-що беше нарисувал. Очите ѝ бяха кървясали. Тя протегна потрепваща ръка към листа.

— И това са всички руни, открити в книгите на Хуго Хирцфелд?

Монк кимна.

— Онзи дъртак се държеше така, сякаш са дяволски важни, критични за следващата фаза на плана му.

Анна вдигна поглед към Пейнтър.

— Доктор Хуго Хирцфелд е ръководел оригиналния проект. Смятал е, както вече споменах, че е разгадал тайната на Камбаната. Провел един последен експеримент, тайно, на който присъствал единствено и само той. Таен експеримент, при който уж било създадено съвършеното дете, без никакви недъзи или признаци за дееволюция. Един съвършен Рицар на слънцето. Но какъв е бил методът му... как го е постигнал... никой не знаел.

— А и онова писмо, което е написал на сестра си — каза Пейнтър, — от него става ясно, че откритието го е изплашило до смърт. „Истина... твърде красива, за да умре, и твърде чудовищна, за да я пуснем на свобода.“ По тази причина е скрил тайната в рунически код. Този код.

Анна въздъхна уморено.

— А Болдрик Вааленберг е бил убеден, че е в състояние да разгадае кода и сам да се добере до изгубеното знание, достатъчно убеден, за да разруши Granitschloss.

— Мисля, че е имало и нещо друго, а не просто убеждението му, че вече не сте му необходими — каза Пейнтър. — Според мен ти беше права. Вашата група се е превърнала в заплаха заради желанието ви да разкриете всичко и да се присъедините към научната общност. А той вече е бил толкова близо до съвършенството, до кулминацията на арийската мечта, че не е можел да рискува повече с вас.

Анна дръпна към себе си листа, на който Монк беше надраскал руните.

— Ако Хуго е бил прав, разшифроването на кода му може да се окаже жизненоважно за лечението ни. Камбаната притежава

способността да забави развитието на болестта... но ако разгадаем тази гатанка, може би ще намерим пътя към окончателно излекуване.

Лиза върна дискусията към реалността.

— Но първо трябва да се доберем до Камбаната на Вааленберг, нали? Чак тогава можем да говорим за лечение.

— Ами Грей? — попита Монк. — И момичето?

Пейнтър стисна устни.

— Нямаме представа къде е Грей в момента. Може да се крие, може да е заловен, дори мъртъв. В момента капитан Грей може да разчита единствено на себе си.

Монк се намръщи.

— Мога да се промъкна там. Камиси е нанесъл местността на картата.

— Не. Сега не е моментът да разделяме силите си. — Пейнтър притисна с пръсти главата си зад дясното ухо, където се беше съсредоточила болката. Чувахе звуците проточени, с ехо, а гаденето се засилваше.

Монк не сваляше очи от него.

Той му махна с ръка, че е добре. Но нещо в съсредоточения поглед на Монк му подсказваше, че колегата му се тревожи не само за физическото състояние на шефа си. Наистина ли вземаше правилните решения? В какво състояние беше мисловната му дейност? Съмнението го жегна под лъжичката. Доколко ясна беше мисълта му, наистина?

Ръката на Лиза се плъзна към коляното му, сякаш лекарката се беше досетила за тревогите му.

— Добре съм — измърмори той... колкото на нея, толкова и на себе си.

Чергата, която служеше за врата на колибата, се отметна и това прекъсна дискусията им. Пола Кейн се приведе и влезе в малкото помещение. Следваше я зулуски старейшина в пълни церемониални одежди — листа, пера и леопардова кожа, обшита с цветни мъниста. Макар човекът да приближаваше седемдесетте, по лицето му нямаше бръчки, цялото беше като изсечено от камък. Главата му бе обръсната. Носеше дървена тояга с китка пера на върха, ала носеше и една стара, направо древна пушка, която изглеждаше повече церемониална.

Пейнтър стана. Познаваше това оръжие. Старо гладкоцевно английско пушкало, легендарната Кафява Бес, кремъклияка от Наполеоновите войни.

Пола Кейн представи новодошлия.

— Моси Д'Гана. Зулуски вожд.

— Всичко е готово — каза старейшината на отчетлив английски.

— Моля приемоте благодарността ми за съдействието — официално каза Пейнтър.

Моси кимна, в знак, че оценява изказаната признателност.

— Но не заради вас ще използваме копията си. Имаме неразплатени сметки с бурските преселници заради Кървавата река.

Пейнтър се смръщи недоумяващо и Пола Кейн побърза да обясни:

— Когато англичаните прогонили датските бури от Кейптаун, те навлезли във вътрешността — било истинско преселение. Породило се напрежение между пристигащите имигранти и местните племена — ксоза, пондо, свази и зулу. През хиляда осемстотин трийсет и осма при един приток на Биволската река зулусите били предадени, хиляди загинали, а оцелелите били изтласкани от родните си земи. Било истинско клане. Оттогава наричат притока Кървавата река. Отговорен за касапницата бил Пиет Вааленберг.

Моси вдигна старата пушка и я протегна към Пейнтър.

— Ние не забравяме.

Пейнтър не се и съмняваше, че същата тази пушка е участвала в позорната битка отпреди почти две столетия. Прие я с уважение и със съзнанието, че връчената му кремъклияка е по-силна от всеки писмен договор.

Моси се настани на пода — плавно като младеж — с кръстосани крака.

— Трябва ни план.

Пола кимна на Камиси и повдигна чергата на вратата.

— Камиси, твоят джип е готов. Тау и Нджонго те чакат. — Погледна си часовника. — Трябва да побързаш.

Камиси се изправи. Всеки си имаше задача, която трябваше да се свърши преди мръкване.

Пейнтър срещна погледа на Монк. И отново видя тревогата в очите му. Ала тревогата му не беше за Пейнтър... а за Грей. До залез-

слънце оставаха осем часа. Дотогава не можеха да направят нищо.

Грей беше сам.

12:05

— Наведи си главата — прошепна Грей на Фиона.

Вървяха към пазача в дъното на коридора. Грей беше с маскировъчна униформа, от ботушите до черната шапка — козирката бе дръпната ниско над очите му. Пазачът, от когото беше взел назаем униформата, сега лежеше в безсъзнание, със запушена уста, овързан като агне и натикан в голям гардероб в една от спалните на горния етаж.

Грей беше взел и радиостанцията му, която сега висеше закопчана на колана му. Дълъг кабел я свързваше със слушалката в ухото му. Репликите по линията бяха без изключение на датски, което малко го затрудняваше, но все пак му позволяваше да следи в най-общи линии развитието на ситуацията.

Ситнештата на половин крачка след Грей Фиона беше облечена като прислужничка — и нейната униформа произхождаше от същия гардероб. Беше ѝ малко голяма, но пък така скриваше по-добре фигурата и възрастта ѝ. В по-голямата си част прислугата беше от местното население, с тъмна кожа в различни оттенъци, съвсем типично за едно африканерско домакинство. Пакистанският произход на Фиона и кожата ѝ с цвят на капучино се вписваха долу-горе добре. Беше скрила правата си коса под голямо боне. Би могла да мине за местна, стига да не се вгледаш отблизо. Беше влязла в ролята си и ситнеше послушно с прегърбени рамене и наведена глава.

Досега маскировката им не беше подлагана на изпитание.

Последната информация по радиото гласеше, че Грей и Фиона са някъде в джунглата. Входелите към господарската къща бяха запечатани електронно и охраната вътре беше сведена до минимум. Мнозинството от охраната претърсваше гората, външните сгради и участъка около оградата.

За жалост охраната в къщата не беше занижена чак толкова, че да оставят открит достъп до външна телефонна линия. Малко след като се вмъкнаха с електронната карта на Ишке, Грей си пробва късмета с няколко от телефоните в къщата. За да получиш достъп,

трябваше да минеш през кодирана мрежа за сигурност. Всеки опит да набере външна линия само би издал присъствието им.

Така че не им оставаха много възможности.

Можеха да се скрият. Но какво щяха да постигнат с това? Кой знае кога Монк щеше да се добере до цивилизацията — и дали? Следователно трябваше да зложат на някакъв по-активен метод на действие. Планът беше най-напред да се доберат до архитектурния план на къщата. Което означаваше да проникнат в охранителния блок на приземния етаж. Единствените им оръжия бяха пистолетът на Грей и един портативен тазер в джоба на Фиона.

Напред, в дъното на коридора, един пазач патрулираше на повдигнатата галерия — охраняваше централния вход с автоматична пушка, Грей вървеше към него. Мъжът беше висок, едър, а тежките му клепахи му придаваха зъл, макар и донякъде комичен вид. Грей му кимна и продължи към стълбите. Фиона ситнеше по петите му.

Дотук — добре.

А после мъжът каза нещо на датски, Грей не разбра казаното, но определено звучеше мръснишки и завърши с нисък гърлен смях.

Извърнат наполовина, Грей видя как пазачът посяга към дупето на Фиона и я щипва здравата. С другата си ръка посегна към лакътя ѝ.

Кофти идея.

Фиона се завъртя към пазача.

— Чупката, говнъо.

Полата ѝ забърса коляното на пазача. Синя искра мина през джоба ѝ и се впи в бедрото му. Тялото му се изви силно назад и от гърлото му излезе задавено гъргорене.

Грей успя да го улови, преди да е паднал на пода, и го завлече в една стая наблизко. Пусна го на пода, цапна го силно с дръжката на пистолета, за да изпадне в безсъзнание, после се зае да го връзва.

— Защо го направи? — попита той Фиона.

Тя се приближи зад него и го оципа силно по задника.

— Хей! — извика Грей и се обърна.

— Хареса ли ти? — озъби му се Фиона. Бясна беше.

Грей преглътна. Разбираше я, но въпреки това я предупреди:

— Не мога на всяка крачка да оставям по един вързан пазач.

Фиона стоеше със скръстени ръце. В очите ѝ се четеше гняв, но и страх също. Грей не можеше да я вини за непремерените ѝ реакции.

Избърса студената пот от челото си. Може би наистина трябваше да се скрийт някъде и да се надяват на чудо.

Радиото му изпука. Той се заслуша напрегнато. Дали някой не беше видял случката на стълбището? Успя да си преведе няколко думи от какофонията на разменените реплики: „... ge'vangene... водят през централния вход...“

Последваха още реплики, но Грей не чу почти нищо след онова „ge'vangene“.

Затворник.

Това можеше да означава само едно.

— Хванали са Монк... — прошепна той и усети как сърцето му изстива.

Фиона отпусна ръце, лицето ѝ побеля от тревога.

— Хайде — каза той и тръгна към вратата. Беше взел от неутрализирания пазач тазера и пушката му.

Поведе пак по стълбите. Прошепна плана си на Фиона, докато бързаха надолу към преддверието. Долният етаж беше празен, преддверието — също.

Минаха по лъснатия под с проснати тук-там черги с африкански мотиви. Стъпките им ехтяха. И от двете страни по стените висяха препарирани трофеи — главата на заплашен от изчезване черен носорог, едър лъв с проядена от молци грива, цяла редица антилопи с различни рога.

Грей тръгна към преддверието. Фиона извади от джоба на престилката си бърсалка за прах от пера — беше част от дегизировката ѝ. Застана встрани от вратата. Грей зае позиция от другата страна, стиснал пушката в готовност.

Не се наложи да чакат дълго, всъщност едва успяха да заемат позиция.

Колко ли пазачи щяха да ескортират Монк?

Поне беше жив.

Металната щора на централния вход започна да се вдига с дрънчене. Грей се наведе да преброи краката отвън. Вдигна два пръста към Фиона. Двама пазачи придружаваха затворник в бял анцуг.

Грей се показва, когато щората се вдигна докрай.

Пазачите видяха просто един от своите, застанал на пост при вратата. Влязоха, последвани от затворника си. Никой не забеляза

тазера в ръката на Грей, нито Фиона, която се приближи от другата страна.

Нападението приключи за секунди.

Двамата пазачи се тресяха на чергата, петите им барабаняха по пода. Грей ги изрита последователно в главите, може би малко по-силно от необходимото. Но беше страшно ядосан.

Само дето затворникът не беше Монк.

— Коя сте вие? — попита той стреснатата затворничка, докато влачеше първия пазач към един килер наблизо.

Сивокосата жена използва дясната си ръка да помогне на Фиона с втория. Беше по-силна, отколкото изглеждаше. Лявата ѝ ръка беше бинтована и висеше на превръзка на гърдите. Лявата половина на лицето ѝ беше обезобразена от дълбоки драскотини, прясно защити и все още възпалени. Нещо я беше нападнало. Въпреки скорошните си наранявания тя срещна смело и пламенно погледа на Грей.

— Казвам се Марша Феърфилд. Доктор Марша Феърфилд.

12:25

Джипът подскачаше по празното платно. Седналият зад волана главен надзирател Джералд Келог изтри потното си чело. Стискаше между бедрата си бутилка тъмна бира.

Въпреки трескавата утрин бе решил да не нарушава ежедневните си ритуали. И без това друго не можеше да направи. От охраната на имението го бяха уведомили в най-общи линии за ситуацията. Бягство. Келог вече беше предупредил надзирателите и беше поставил хора на пост при всички изходи от резервата. Раздаде им снимки, пратени му по факса от имението. Официалната версия беше, че търсят браконieri. Въръжени и опасни.

Докато някой не съобщеше в офиса, че е засякъл нарушителите, нищо не пречеше на Келог да прекара обичайните два часа по обед у дома си. Във вторник менюто включваше печена птица и сладки картофи. Мина с джипа през портата и оттам по алеята, обточена с нисък жив плет. В края ѝ се издигаше двуетажна къща в колониален стил, заобиколена от цял акър добре поддържана градина — допълнителна облага към поста му на главен надзирател. Разполагаше и с десетчленна прислуга, която да се грижи за земята и

домакинството, което се изчерпваше само с него. Келог не бързаше да се жени.

Защо да пие само от един извор и така нататък...

А и вкусовете му го теглеха към неузрелия плод.

Имаше едно ново момиче в къщата, малката Айна, единайсетгодишна, от Нигерия, черна като нощта, точно каквито ги обичаше, а и синините не личаха толкова върху черна кожа. Не че някой би му потърсил сметка. Имаше си един прислужник, Мксали, грубиян от племето свази: беше го наел право от затвора и той ръководеше домакинството с твърда и често брутална ръка. Всички проблеми се разрешаваха по кратката процедура, както в къщата, така и другаде, възникнеше ли нужда. А и Вааленбергови с готовност се включваха в изчезването на всички смутители. Какво ставаше с тях, след като ги откарваха с хеликоптер в имението, Джералд предпочиташе да не знае. Но беше чувал това-онова.

Въпреки жегата го побиха тръпки.

Най-добре беше да не задава излишни въпроси.

Паркира колата на сянка под една акация, слезе и тръгна по чакълена пътека към кухнята. Двама градинари плевяха цветната леха. Не вдигнаха очи, докато Джералд минаваше покрай тях, точно както бяха научени.

Миризмата на печено с чесън събуди апетита му. Носът и стомахът му го пришпориха по трите дървени стъпала към мрежестата врата. Влезе в кухнята с къркорец корем.

Вратичката на фурната беше отворена. Готвачът стоеше на колене пред печката с глава във фурната. Келог се намръщи при вида на тази чудата сцена. Мина известно време, докато разбере, че това всъщност не е готвачът.

— Мксали?!

Чак сега подуши вонята на опърлена кожа, смесила се с по-силното ухание на чесъна. Нещо стърчеше от ръката на мъжа. Стреличка с пера. Предпочитаното оръжие на Мксали. Обикновено намазано с отрова.

Нещо определено не беше наред.

Келог отстъпи назад и се обърна към вратата.

Двамата градинари бяха хвърлили мотиките си и вместо тях държаха пушки, насочени към шкембето му. Не беше рядкост малки

банди, боклук от черното градско население, да нападат ферми и усамотени домове. Келог вдигна ръце, кожата му изстина от страх.

Дъска проскърца зад гърба му и той се обърна.

От сенките на съседната стая се появи някакъв човек.

Келог ахна, когато го позна — него и омразата в очите му.

Не бяха разбойници. Беше много по-лошо.

Беше призрак.

— Камиси...

12:30

— Какво му е всъщност? — попита Монк и посочи с палец в посоката, където беше изчезнал Пейнтър, в една от съседните колиби заедно с доктор Пола Кейн и нейния сателитен телефон. Директорът координираше действията им с Логан Грегъри.

Монк седеше на един пън с доктор Лиза Къмингс. Докторката беше доста симпатична, дори така, покрита с прах и с хлътнали от тревога очи.

Тя го погледна.

— Клетките му се разпадат отвътре навън. Поне така твърди Анна Споренберг. Тя е изучавала подробно вредните ефекти от облъчването на Камбаната. Радиацията причинява органична недостатъчност във всички системи. Брат й Гюнтер страда от същото, но в хронична форма. При него темпът на влошаване е забавен значително благодарение на приложеното в ранна възраст облъчване и естествения му имунитет. При Анна и Пейнтър, които са били изложени на свръхдоза облъчване като възрастни, такава защита не съществува.

Доктор Къмингс навлезе и в по-големи подробности, разбрала, че Монк също е учил медицина — ниски тромбоцитни нива, висок билирубин, оток, омекване на мускулите с пристъпи на вдървеност в областта на врата и раменете, костен инфаркт, хепатоспленомегалия, шум на сърцето, странна калцификация по периферията на крайниците и в стъкловидното тяло на окото.

Но в крайна сметка всичко това се свеждаше до един въпрос.

— Колко време им остава? — попита Монк.

Лиза въздъхна и впери поглед в колибата, където беше влязъл Пейнтър.

— Не повече от един ден. Дори днес да открият лечението, твърде е възможно част от уврежданията да са станали вече необратими.

— Забелязахте ли как замазва... как изпуска думи? Това само заради лекарствата ли е... или... или...?

Лиза го погледна с болка в очите.

— Не е само от лекарствата.

Монк усети, че едва сега Лиза го признава на глас, пред себе си дори. Изречено беше с ужас и безпомощност. Усети и колко голяма е болката ѝ. Реакцията ѝ не беше само на загрижен лекар или притеснен приятел. Явно изпитваше по-силни чувства към Пейнтър и отчаяно се бореше да контролира емоциите си, за да пощади сърцето си.

Пейнтър се появи на прага и махна на Монк да се приближи.

— Кат се обажда.

Монк скочи, огледа небето за хеликоптери и затича към Пейнтър. Взе телефона, закри с ръка микрофона и кимна към доктор Къмингс.

— Шефе, ако питаш мен, онази жена там има нужда от компания.

Пейнтър завъртя очи. Бяха зачервени, склерата бе нашарена от петънцата на спукани капиляри. Той ги засенчи с ръка и тръгна към докторката.

Монк го гледаше от прага. Вдигна слушалката към ухото си.

— Здравсти, бебчо.

— Хич не ме бебчосвай. Какво правиш в Африка, по дяволите?

Монк се усмихна. Сърдитите думи на Кат му дойдоха като лимонада в пустинята. Да не говорим, че въпросът ѝ беше реторичен. Със сигурност знаеше всичко, което имаше да се знае за ситуацията тук.

— Нали задачата ти щеше да е скучна и рутинна, какво стана? — продължи тя.

Монк реши да изчака, докато Кат си излее гнева — и объркването.

— Когато се върнеш, ще те заключа вкъщи, да знаеш...

И така още цяла минута.

Накрая Монк успя да вмъкне една реплика:

— И ти ми липсваш.

Шумно сумтене, после въздишка.

— Чух, че и Грей още липсва.

— Той ще се оправи — увери я Монк и се помоли наум дано да е така.

— Намери го, Монк. На всяка цена.

Монк оценяваше загрижеността ѝ. Кат не му поиска обещания да внимава. Познаваше го достатъчно добре. Все пак сълзите се чуха ясно в следващите ѝ думи:

— Обичам те.

А това е достатъчно да вдъхне предпазливост у всеки мъж.

— И аз те обичам. — После сниши глас и леко се извърна. — И двамата ви обичам.

— Ела си у дома.

— Ти само се опитай да ме спреш.

Кат въздъхна отново.

— Логан ме вика по пейджъра. Трябва да свършвам. В седем имаме среща в южноафриканското посолство. Ще се опитаме да натиснем и оттук.

— Сритайте ги по задниците, бебчо.

— Точно това ще направим. Чао, Монк.

— Кат, аз... — Но линията прекъсна. По дяволите!

Монк погледна към Лиза и Пейнтър. Бяха свели глави и си говореха нещо, но Монк усети, че не разговорът, а нуждата от физическа близост диктува действията им. Сведе поглед към телефона. Поне Кат беше жива и здрава.

12:37

— Водеха ме в подземната килия — каза доктор Марша Феърфилд. — За допълнителен разпит. Изглежда, нещо ги притеснява.

Бяха се върнали в стаята на първия етаж. Пазачът, ощипал Фиона по дупето, още лежеше в безсъзнание на пода и от ноздрите му се стичаше кръв.

Доктор Феърфилд им беше разказала набързо историята си: как ѝ спретнали засада, насъскали срещу нея питомците си и я затворили тук. Вааленбергови научили по свои канали за евентуалната ѝ връзка с британското разузнаване и замаскирали отвличането ѝ като нещастен случай при нападение на лъв. Раните ѝ още бяха подути и възпалени.

— Успях да ги убедя, че придружителят ми, надзирател в ловния резерват, е загинал. Само това можах да направя. Да се надяваме, че се е добрал някак до цивилизацията.

— Но какво всъщност крият Вааленбергови? — попита Грей. — Какво правят?

Жената поклати глава.

— Някаква зловеща версия на проекта „Манхатън“, но в генетичен план. Само това успях да разбера. Но ми се струва, че има и нещо друго. Някакъв страничен проект. Дори нападение може би. Чух един от пазачите да споменава за това. За някакъв серум. Серум 525, това ги чух да казват. Споменаха и Вашингтон в същия контекст.

Грей се намръщи.

— А за някакви срокове споменаха ли?

— Не точно. Но от доброто им настроение заключих, че каквото има да става, ще става скоро. Много скоро.

Грей се замисли. „Този серум... може би е биологично оръжие... патоген... вирус...“ Поклати глава. Трябваше му повече информация, при това бързо.

— Трябва да се промъкнем в тези подземни лаборатории — измърмори той. — Да разберем какво се готви.

— Точно там ме водеха, в подземието — подсети го доктор Феърфилд.

Той кимна, схванал намека.

— Ако се престоря на един от пазачите ви, може и да се вмъкнем долу.

— Ще трябва да побързаме — каза Марша. — Сигурно вече се чудят къде съм.

Грей се обърна към Фиона, готов за задължителния спор. Най-безопасно щеше да е, ако тя останеше скрита в стаята, далеч от чужди погледи. Трудно биха оправдали присъствието ѝ до затворничка и нейния пазач. Така само щяха да събудят подозрение.

— Знам! Прислужница няма място там — каза Фиона и го изненада за пореден път. Срита пазача на пода. — Ще правя компания на тоя Казанова, докато се върнете.

Въпреки храбрите ѝ думи в очите ѝ се четеше страх.

— Няма да се бавим — обеща Грей.

— Имай късмет да е другояче.

След като уредиха този въпрос, Грей грабна пушката, махна на доктор Феърфилд към вратата и каза:

— Да тръгваме.

След малко вече водеше Марша с насочена към гърба ѝ пушка към главния асансьор. Никой не ги спря. Имаше четящо устройство за карти, осигуряващо достъп до подземните нива. Грей плъзна през него втората карта на Ишке. Осветените в червено бутони за подземните нива примигнаха и светнаха в зелено.

— Някаква идея откъде да започнем? — попита Грей.

Марша протегна ръка.

— Колкото по-голямо е съкровището, толкова по-дълбоко го заравят. — И натисна бутона за най-долното ниво. Седмото. Асансьорът започна да се спуска.

Докато гледаше сменящите се цифри на брояча за етажите, Грей си повтаряше наум казаното от Марша.

„Нападение. Може би във Вашингтон.“

Но какъв вид нападение?

06:41

ВАШИНГТОН

Ембаси Роу, където е съсредоточена голяма част от посолствата във Вашингтон, беше само на три километра от големия търговски център. Шофьорът зави по Масачузетс Авеню и се насочи към посолството на Южна Африка. Кат и Логан седяха на задната седалка и сравняваха за последно бележките си. Слънцето току-що беше изгряло. Скоро се появи и посолството.

Четири му етажа от светъл пясъчник грееха на ранната слънчева светлина с типичните за датско-африканския стил архитектурни елементи. Шофьорът спря пред жилищното крило. Заради ранния час, посланикът се беше съгласил да ги приеме в личния си кабинет. Изглежда, всякакви въпроси, свързани със семейство Вааленберг, за предпочитане се обсъждаха на четири очи.

Не че Кат имаше нещо против.

В кобур на глезена ѝ кротуваше малък пистолет.

Слезе от колата и изчака Логан. Четири извити колони поддържаха изящен парапет с герба на Южна Африка. Портiererът

отвори непрозрачната стъклена врата.

Като първи заместник-директор, Логан мина напред. Кат вървеше на две крачки след него и наблюдаваше улицата. Като се имаше предвид с какви пари разполагаха Вааленберг, всеки можеше да е на заплата при тях... а това включваше и посланика Джон Хуриган.

Преддверието беше просторно. Секретарка в спретнат син костюм ги поведе по коридора.

— Посланик Хуриган ще слезе всеки момент. Ще ви заведе в кабинета му. Да ви предложи чай или кафе?

Логан и Кат отказаха.

Въведоха ги в богато обзаведена стая с ламперия от пода до тавана. Всички мебели — бюра, библиотеки, масички — бяха изработени от същото дърво. Миризливо дърво, типично за Южна Африка, толкова рядко, че вече не го изнасяха.

Логан седна до бюрото. Кат остана права.

Не се наложи да чакат дълго.

Вратите се отвориха и в кабинета влезе висок слаб мъж с пясъчноруса коса. И той беше със син костюм, но самото носеше праметната през едната си ръка. Кат реши, че небрежният маниер е нарочен, с цел да създаде впечатление за любезност и желание за сътрудничество. Също като срещата им тук, в личния кабинет на посланика.

Нямаше да се хванат.

Докато Логан ги представяше, Кат огледа стаята. Имаше достатъчно опит в разузнавателните служби и знаеше, че разговорът им тук ще бъде записан. Оглеждаше стаята и се опитваше да отгатне къде са скрити камерите.

Посланик Хуриган най-после седна на мястото си.

— Дошли сте да питате за имението Вааленберг... или така поне ме информираха. С какво мога да ви помогна?

— Имаме основания да вярваме, че човек на служба при тях е свързан с едно отвлечение в Германия.

Очите на посланика се разшириха наистина убедително.

— Смаян съм да чуя такова обвинение. Нищо такова не е стигнало до нас от германските служби за сигурност, Интерпол или Европол.

— Източниците ни са сигурни — настоя Логан. — Молим единствено за съдействие от страна на вашите „скорпиони“ на местна почва.

Кат наблюдаваше с интерес дълбоко замисленото изражение, което посланикът изписа на лицето си. Скорпионите бяха южноафриканският еквивалент на ФБР. Едва ли можеше сериозно да се очаква сътрудничество от тяхна страна. Логан просто се надяваше да отстрани тях и подобните им организации от пътя на Сигма. Макар че не можеха да се надяват на съдействие срещу такъв мощен политически играч като клана Вааленберг, с повечко натиск можеха да отклонят поне пряката политическа помощ от страна на правителствените агенции. Дребна отстъпка, но пък можеше именно тя да наклони везните.

Кат остана права, наблюдаваше бавния танц, изпълняван от двамата мъже, танц, в който всеки се опитваше да спечели максимално предимство.

— Уверявам ви, че семейство Вааленберг се отнасят с голямо уважение към международната общност и агенции. Семейството неведнъж е подкрепяло благотворителни проекти от международен мащаб и фондации с нетърговска цел по целия свят. Даже наскоро, като акт на щедрост, дариха на всички южноафрикански посолства и консулства по света златни церемониални камбани по случай стогодишнината от първата изсечена в Южна Африка златна монета.

— Всичко това добре, но не означава...

Кат прекъсна шефа си и се обади за пръв път:

— Златни камбани ли казахте?

Хуриган я погледна.

— Да, дар от самия сър Болдрик Вааленберг. Сто позлатени камбани с герба на Южна Африка по случай стогодишнината. Нашата в момента я инсталират в салона на четвъртия етаж.

Логан и Кат се спогледаха.

— Дали ще е възможно да я видим? — попита Кат.

Странният обрат в разговора притесни посланика, но той така и не успя да измисли основателна причина да отхвърли молбата им, а ако питаха Кат, сигурно се надяваше, че тази малка отстъпка може да му даде предимство в тихата дипломатическа битка, която водеха.

— С радост ще ви я покажа. — Той стана и си погледна часовника. — Но ще трябва да побързаме. Предстои ми среща на закуска, за която не бива да закъснявам.

Както беше предположила Кат, Хуриган беше решил да използва отклонението като повод да сложи по-рано край на разговора, да се измъкне, без да е поел каквито и да било ангажименти. Логан я изглежда смръщено. Дано да беше права, иначе...

Качиха се на асансьор и с него стигнаха до последния етаж на сградата. Минаха по коридори, украсени с произведения на изкуството и изделия на южноафриканските занаяти. Последният коридор ги отведе в просторен салон, който приличаше повече на музей, отколкото на жилищно помещение. Имаше изложбени витрини, дълги маси и масивни ракли с ръчно набити месингови орнаменти. Огромен прозорец на едната стена разкриваше гледка към задния двор и градините на посолството. А в единия ъгъл висеше голяма златна камбана. Изглежда, скоро я бяха извадили от сандъка ѝ, защото по пода още се валяха парчета от меките подложки. Самата камбана беше висока един метър и наполовина толкова широка в долната си част. Южноафриканският герб беше щампован в метала.

Кат се приближи. Дебел захранващ кабел излизаше от върха ѝ и лежеше намотан на пода.

Посланикът забеляза какво е привлякло погледа ѝ.

— Настроена е автоматично да бие в определени часове на деня. Истинско чудо на инженерните науки. Ако погледнете вътре в нея... о, механизмът е удивителен! Като на най-скъп ролекс.

Кат се обърна към Логан. Шефът ѝ беше блед като платно. И той като Кат беше разглеждал скиците, които Анна Споренберг беше направила на оригиналната Камбана. Тази тук беше точен неин дубликат. И двамата бяха прочели за смъртоносната радиация, която можеше да излъчва това устройство. Радиация, която водеше до лудост и смърт. Кат плъзна поглед към големия прозорец. От тази височина се виждаше белият купол на Капитолия.

Казаното от посланика сега ѝ вдъхна неописуем ужас.

„Сто златни камбани... дарени на посолства по целия свят.“

— Инсталира я специален техник — продължи посланикът, вече с леко отегчение, като знак, че разговорът се приближава към края си. — Сигурно е тук някъде.

Вратата на салона зад тях щракна.

И тримата се обърнаха.

— А, ето го и него — каза Хуриган. Гласът му замлъкна, когато видя автомата в ръката на новодошлия. Косата му беше руса до бяло. Дори и от другия край на стаята Кат различи тъмната татуировка върху ръката, която държеше оръжието.

Наведе се светкавично към кобура на глезена си.

Без да каже и дума, „техникът“ откри огън и куршуми засипаха стаята.

Задрънча счупено стъкло, цепеше се дървесина.

Обсипана от рикошети, златната камбана звънтеше ли, звънтеше.

12:44

ЮЖНА АФРИКА

Вратите на асансьора се отвориха на седмото подземно ниво. Грей излезе пръв с пушката в ръце. Огледа и двете посоки на сивия коридор. За разлика от скъпите ламперии и ръчно изработените мебели в жилищната част на господарската къща, това подземно ниво беше осветено с флуоресцентни лампи и съобразено най-вече със стерилността — изтърган до блясък линолеум на пода, сиви стени и ниски тавани. Гладки стоманени врати с присвяткващи електронни ключалки се редяха покрай едната страна на коридора. Вратите от другата страна изглеждаха по-обикновени.

Грей опря длан на една от тях.

Вратата вибрираше. Чуваше се и ритмично жужене.

Генератор? Доста голям при това.

Марша пристъпи до него и прошепна:

— Май слязохме твърде ниско. Това тук ми прилича повече на склад и комунални системи.

Грей беше съгласен с нея. И все пак...

Обърна се и се приближи до една от заключените стоманени врати.

— С което стигаме до въпроса какво складират.

Табелката на вратата гласеше: EMBRYONAAL.

— Ембрионна лаборатория — преведе Марша.

Примижа и раздвижи бинтованата си ръка.

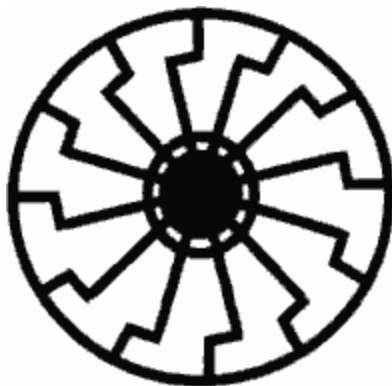
Грей прокара картата на Ишке през четящото устройство. Индикаторните светлини примигнаха в зелено и магнитната ключалка се освободи с прещракване. Грей бутна вратата навътре. Беше праметнал пушката през рамо и бе извадил пистолета.

Флуоресцентните тръби над тях примигнаха, после засветиха стабилно.

Влязоха в дълга поне четиридесет метра зала. Въздухът беше студен и пречистен. Едната стена беше заета от пода до тавана с фризи от неръждаема стомана. Жужаха компресори. Покрай другата стена имаше стоманени колички, бутилки с течен азот и голяма микроскопска маса, свързана с множество кабели към миниатюрна маса за дисекции.

Изглежда, се бяха озовали в нещо като крионична лаборатория.

На голямо бюро в центъра на помещението имаше компютър. Скрийнсейвърът примигваше от плазмения монитор. Сребърен символ се въртеше бавно на черен фон. Познат символ. Грей го беше виждал — на пода в замъка Вевелсбург.

— Черното слънце — измърмори той.

Марша го погледна.

Грей посочи въртящото се слънце на екрана.

— Това е символът на Химлеровия Черен орден, мистична сбирщина окултисти от обществото „Туле“ и учени, вярващи в теориите за свръхчовека. Сигурно и Болдрик е бил член.

Грей усещаше, че кръгът се е затворил. От прадядото на Райън до това тук. Кимна към компютъра.

— Потърси някаква главна директория. Да видим какво може да се открие.

Марша тръгна към бюрото, а Грей се приближи до един от фризерите. Отвори го. Обля го леден въздух. Вътрешността беше заета от чекмеджета, всичките с индекс и номер. Чу как Марша трака по клавиатурата зад него. Издърпа едно чекмедже. Подредени в спретнати редички, вътре се мъдреха двайсетина миниатюрни стъклени епруветки, пълни с жълтеникава течност.

— Замразени ембриони — каза зад него Марша.

Той затвори чекмеджето и плъзна поглед по редицата гигантски фризер. Ако Марша беше права, тук имаше хиляди ембриони на склад.

— Този компютър е на практика база данни с въведени геноми и генеалогия. — Марша хвърли поглед през рамо към Грей. — Както животински, така и човешки. Животинските са само от клас бозайници. Виж това.

Странна класификация изпълваше екрана.

NUCLEOTIDE VERANDERING (DNA)
[CROCUTA CROCUTA]
Thu Nov 6 14:56:25 GMT

Schema V.1.16

VERANDERING CODE RANGSCHIKKEN
Loci A.0. Transversie
A.0.2. Dipyrimidine to Dithymldine (c[CT]>TT)
ATGGTTACGCGCTCATG
GAATTCTCGCTCATGGA
ATTCTCGCTCGTCAACT

Loci A.3. Gedeeltelijk
A.3.3.4. Dinucleotide (transcriptie)
CTAGAAATTACGCTCTTA
CGCTTCTCGCTTGTTAC
GCGCTCA

Loci B.5.

B.5.1.3. Cryptische plaatsactivering
GTTACGCGCTCGCGCTCA
TGGAATTCTCGC TCATG

Loci B.7.

B.7.5.1. Pentanucleotide (g[TACAGATTC] verminderde
srabiliteit)

ATGGTTACGCGCTCCGC
TGGAATTCTCGCTC ATG
GAATTCTCGCTC

— Май става въпрос за списък от мутационни промени — каза Марша. — Описани на ниво полинуклеотиди.

Грей посочи името в началото на списъка и прочете:

— *Crocota crocuta*. Петниста хиена. Видях крайния резултат от този експеримент. Болдрик Вааленберг каза, че усъвършенствал екземплярите, дори влагал в мозъците им човешки стволови клетки.

Марша се оживи и се върна към главната директория.

— Това обяснява някои неща. *Hersenschim*. Което се превежда като „химера“. Биологичен термин за организъм с генетичен материал от повече от един животински вид, получен чрез присаждане при растенията или чрез влагане на чужди клетки в ембрион. — Тракаше с една ръка по клавиатурата, без да сваля поглед от екрана. — Но с каква цел?

Грей се изправи и отново плъзна поглед по ембрионалната лаборатория. Имаше ли някаква разлика между това тук и вмешателството на Болдрик в цвета на орхидеите и формата на дръвчетата бонзай? Не беше ли просто още един начин да контролираш природата, да я манипулираш и променяш според собствената си представа за съвършенство?

— Хмм... — измърмори Марша. — Странно.

Грей се обърна към нея.

— Какво?

— Както казах, тук има човешки ембриони. — Погледна през рамо към Грей. — Според генеалогичните препратки всички тези ембриони са генетично свързани с Вааленбергови.

Нищо чудно. Грей вече беше забелязал приликата между младите представители на семейството. Семейният патриарх беше бърникал в гените им от поколения.

Но явно не това беше странната част.

Марша продължи:

— При всеки от вааленберговите ембриони има препратка към поредици от стволони клетки, които на свой ред се проследяват до *Crocota crocuta*.

— Хиените?

Марша кимна.

Колкото повече му се изясняваха нещата, толкова по-голям ставаше ужасът му.

— Казваш, че е влагал стволони клетки от собствените си деца в онези чудовища? — Грей не успя да скрие потреса си. Нямаха ли край жестокостта и арогантността на този човек?

— И това не е всичко — каза Марша.

Стомахът на Грей се повдигна в предчувствие за онова, което щеше да каже англичанката.

Марша посочи сложна схема, която се беше появила на екрана.

— Според това тук стволони клетки от хиените са вложени в следващото поколение човешки ембриони.

— Господи!

Грей си спомни как Ишке беше спряла нападащата хиена само с жест. Значи тайната не се криеше само в отношенията господар — куче. Двете си бяха семейство, роднини. Болдрик беше имплантирал клетки от мутиралите хиени в децата си, един вид кръстосано опрашване като при орхидеите, които отглеждаше.

— Но и това не е най-лошото... — подхвана Марша, пребледняла и потресена до дън душа. — Вааленбергови са...

Грей я прекъсна. Беше чул достатъчно. Търсенето им още не беше приключило.

— Трябва да продължим нататък.

Марша погледна с неохота към компютъра, но все пак кимна и стана. Излязоха от чудовищната лаборатория и продължиха по коридора. На следващата врата имаше табелка с надпис FOETUSSEN. Зародиши. Грей продължи нататък, без да спира. Нямаше желание да вижда ужасите, които се криеха зад тази врата.

— Как постигат тези резултати? — попита Марша. — Мутациите, успешните химери? Явно имат някакъв начин да контролират генетичните манипулации.

— Сигурно — измърмори Грей. — Но не са го усъвършенствали напълно... не още.

Помисли си за работата на Хуго Хирцфелд, за кода, който той беше скрил в руните. Сега разбираше защо Болдрик иска да ги има на всяка цена. Защото те обещаваха съвършенство. „Твърде красива, за да умре, и твърде чудовищна, за да я пуснеш на воля.“

А чудовищното определено не плашеше Болдрик. Та той го влагаше в собственото си семейство. И сега, когато разполагаше с кода на Хуго, каква щеше да е следващата му стъпка? Особено с дишащата във врата му Сигма? Нищо чудно, че толкова отчаяно се интересуваше от Пейнтър Кроу.

Стигнаха до друга врата. Помещението зад нея сигурно беше огромно, защото вратата отстоеше на значително разстояние от зародишната лаборатория. Грей прочете табелката.

Зерум 525

Спогледаха се с Марша.

— Не е било „серум“ — каза Грей.

— Зерум — прочете Марша и поклати неразбиращо глава.

Грей използва откраднатата карта. Индикаторите светнаха в зелено, ключалката се освободи и той бутна вратата. Осветлението в стаята се включи. Въздухът миришеше слабо на ръжда с намек за озон. Подът и стените бяха тъмни.

— Олово — каза Марша, след като докосна стената.

На Грей това не му хареса особено, но му беше нужна още информация. Огромното помещение приличаше на склад за опасни отпадни продукти. По стените имаше рафтове. На рафтовете бяха наредени жълти четиридесетлитрови цилиндрични контейнери с числото 525, щамповано отстрани.

Вече си беше помислил, че може да става въпрос за биологично оръжие. Или пък контейнерите съдържаха някакво ядрено вещество, отпадъци от ядрен синтез? Защо стаята беше облицована с олово?

Марша сякаш не беше разтревожена. Приблужи се до рафтовете. Под всеки контейнер имаше етикетче.

— Албания — прочете тя, после пристъпи към следващия контейнер. — Аржентина.

Следваха имената и на други страни, по азбучен ред.

Грей плъзна поглед по рафтовете. Имаше поне сто контейнера.

Марша хвърли поглед към него. Той разбра внезапното притеснение в погледа ѝ.

„О, не...“

Забърза навътре покрай рафтовете, оглеждаше ги, спираше периодично да прочете поредния етикет.

БЕЛГИЯ... ГЪРЦИЯ... ИТАЛИЯ...

Затича нататък.

Накрая стигна до мястото, което търсеше.

САЩ...

Спомни си какво беше дочула Марша, нещо за Вашингтон. За вероятно нападение. Погледът му отново се плъзна по редиците контейнери. Не само Вашингтон беше под заплаха. Поне не още. Грей си спомни интереса на Болдрик към Пейнтър, към Сигма. Те бяха най-непосредствената заплаха за него.

Болдрик явно беше ускорил плановите си.

Мястото на рафта над етиката с надпис САЩ беше празно.

Съответният контейнер със Зерум 525 липсваше.

07:45

УНИВЕРСИТЕТСКА БОЛНИЦА ДЖОРДЖТАУН

ВАШИНГТОН

— Време на пристигане, МедСтар? — попита диспечерът по радиото. Седеше пред големия програмен екран в болницата с безжични слушалки на главата.

От хеликоптера отговори с припукване:

— На път сме. До две минути сме при вас.

— От Спешното искат последна информация. — Вече всички знаеха за стрелбата на улицата с посолствата. Бяха задействани протоколите при нарушена вътрешна сигурност. Цареше хаос и объркване.

— Медицинският персонал на посолството е установил смъртта на двама души още на място. Южноафриканци, включително посланикът. Но и двама американци са пострадали.

— Статут?

— Единият е мъртъв, другият — критичен.

14. МЕНАЖЕРИЯ

13:55

ЮЖНА АФРИКА

Фiona стоеше до вратата, стискаше тазера и се ослушваше. Към стълбищната площадка на първия етаж се приближаваха гласове. Момичето се задушаваше от непреодолим страх. Всички резерви на адреналин, които я бяха поддържали през последните двайсет и четири часа, вече бяха на привършване.

Овързаният пазач, онзи, който я беше ощипал, лежеше със запушена уста зад нея. Наложило се беше да му пусне още един заряд, когато започна да идва на себе си и да стене.

Гласовете се приближаваха към скривалището ѝ.

Фiona се напегна.

Къде беше Грей? Нямаше го вече почти цял час.

Приближаваха се двама души. Фiona позна единия глас. Русата кучка, която беше порязала дланта ѝ. Ишке Вааленберг.

— Ключовите карти — сърдито каза Ишке. — Сигурно съм си загубила моите, като паднах.

— Е, мила zuster, вече си на сигурно място у дома.

Zuster. Сестра. Значи другият беше брат ѝ.

— За всеки случай ще променим кодовете — добави той.

— И никой не е намерил двамата американци и момичето?

— Удвоихме наблюдението по границите. Сигурни сме, че още са на територията на имението. Ще ги намерим. А grootvader има една изненада за тях.

— Каква изненада?

— Гаранция, че никой няма да напусне имението жив. Нали си спомняш, че им взе ДНК проби още при пристигането.

Ишке се изсмя — смях, от който кръвта на Фiona изстина. Гласовете им бавно се отдалечиха.

— Ела. — Мъжкият глас заглъхна надолу по стълбите към първия етаж. — Grootvader вика всички долу.

Притиснала ухо до вратата, Фиона вече не различаваше думите, но ѝ се стори, че двамата спорят. От друга страна, вече беше чула достатъчно.

„Никой няма да напусне имението жив.“

Какво бяха намислили? Леденият смях на Ишке още кълтеше в ушите ѝ, безмилостен и доволен. Каквото и да бяха планирали, явно не се съмняваха в успеха си. Но какво общо имаха ДНК пробите?

Знаеше, че има само един начин да разбере. Нямаше представа кога ще се върне Грей, но разбираше, че времето им изтича. Трябваше да разберат каква опасност ги грози... ако искаха да я избегнат.

Това означаваше само едно.

Тя пъкна тазера в джоба си и извади бърсалката за прах. Завъртя топката и откряхна вратата. За предстоящия лов щяха да ѝ трябват всички умения, усвоени на улицата. Измъкна се в коридора. Спря с гръб към вратата и я затвори с дупе. Никога не се беше чувствала така сама, така тотално изплашена. За миг промени решението си и сложи ръка върху топката на вратата. После затвори очи и се опита да се успокои, отправи молитва, но не към Бог, а към онази, която я беше научила, че смелостта се проявява по различни начини, включително и в саможертвата.

— Мути... — прошепна тя.

Приемната ѝ майка толкова ѝ липсваше. Тайни от миналото я бяха убили, а сега нови тайни висяха като гилотина над главата на Фиона и другите. За да оцелеят, трябваше да е храбра и щедра като Мути.

Пристъпи напред, вдигнала бърсалката, сякаш можеше да се защити с нея. Надникна през парапета и зърна долу белезникавите глави на близнаците. Чу и гласовете им.

— Да не караме grootvader да ни чака — тъкмо казваше братът.

— Веднага слизам. Само искам да проверя как е Скулд. Да съм сигурна, че се е върнала в клетката си. Беше доста възбудена и объркана и ме е страх да не се нарани.

— Същото може да се каже и за теб, сладка zuster.

Фиона проточи врат още малко. Братът погали сестра си по бузата, някак твърде интимно, направо зловещо.

Ишке наклони глава да се наслади на милувката, после се отдръпна.

— Няма да се бавя.

Брат ѝ кимна и тръгна към главния асансьор.

— Ще предупредя grootvader. — Натисна бутона и вратите се отвориха.

Ишке тръгна в друга посока, към задната част на къщата.

Фиона я последва бързо. Стискаше тазера в джоба си. Ако можеше да спипа тая кучка насаме и да я накара да говори...

Слезе на бегом по стълбите, после забави крачка. Ишке вървеше по голям коридор, който, изглежда, пресичаше цялата сграда.

Фиона я следваше от разстояние, с наведена глава, стиснала бърсалката до гърдите си както монахините стискат библията. Вървеше с малки крачки като истинска мишчица. Ишке слезе по късо стълбище, всъщност само пет стъпала, подмина двама пазачи и продължи по друг коридор вляво.

Фиона ускори крачка като притеснена слугиня, която закъснява за някаква поставена ѝ задача. Вървеше приведена, почти невидима във възголямата си униформа.

Стигна до късото стълбище.

Пазачите не ѝ обърнаха внимание — стояха изпънати по устав, явно вдъхновени от миналата току-що покрай тях господарка. Фиона слезе на бегом по петте стъпала. Стъпи на долното ниво и видя, че коридорът е празен.

Спря.

Ишке не се виждаше никъде.

Заля я смесица от ужас и облекчение.

„Дали да не се върна в стаята? И да се надявам, че всичко ще се нареди от само себе си?“

Спомни си зловещия смях на Ишке — и точно тогава гласът на жената се чу рязко и отблизо. Идваше иззад една двойна декоративна врата от стъкло и ковано желязо вдясно.

Нещо много беше ядосало Ишке.

Фиона забърза нататък. Ослуша се пред вратата.

— Месото трябва да е кърваво! Прясно! — викаше Ишке. — Или искаш тебе да набутам при нея!

Изломотени извинения. Отдалечаващи се на бегом стъпки.

Фиона се наведе по-близо и опря ухо на стъклото.

Грешка.

Вратата се отвори рязко и я цапна по главата. Ишке изхвърча отвътре и налетя право върху нея.

Фиона реагира инстинктивно — включи старите си умения. Дръпна се и се сви на топка — не бяха нужни големи актьорски умения, достатъчно я беше страх.

— Гледай къде вървиш! — изфуча Ишке.

— Ja, maitresse — изписка тя и се сви още повече.

— Махни ми се от пътя!

Фиона се паникьоса. Накъде да тръгне? Ишке сигурно се чудеше защо прислужницата се е озовала тук. Вратата все още беше отворена. Фиона се поизправи, заобиколи Ишке и с поклони хлътна през вратата, само и само да се махне от пътя ѝ.

Ръката ѝ посегна към скрития тазер... отне ѝ само миг да пусне при него онова, което беше свила от джоба на Ишке. Не го беше направила съзнателно, а от чист рефлекс. Глупаво. А сега забавянето щеше да ѝ струва скъпо. Преди Фиона да е измъкнала тазера, Ишке изруга и тръгна по коридора. Тежката врата от метал и стъкло се затвори с трясък.

Фиона се сви, ругаеше сама себе си. И сега какво? Трябваше да изчака малко, преди да излезе. Щеше да е твърде подозрително, ако пак я хванеха по дирите на Ишке. Пък и тя знаеше накъде е тръгнала Ишке. Към асансьора. За жалост, Фиона не познаваше разположението на къщата достатъчно добре, за да тръгне по друг път към централното фоайе и да я причака там.

Усещаше, че всеки момент ще се разплаче, гърдите ѝ едва удържаха смесицата от страх и безпомощност.

Беше провалила всичко.

Обзета от отчаяние, тя чак сега забеляза къде е попаднала. Помещението беше ярко осветено — от естествена светлина през стъкления таван. Изглежда, беше нещо като кръгъл вътрешен двор. Гигантски палми се издигаха в центъра и протягаха корони към стъкления купол. Масивни колони поддържаха високия таван и оформяха дълбоки ниши помежду си. Три зали, високи колкото централния двор, се отваряха встрани като параклиси покрай църковен кораб, оформяйки кръст.

Само че това тук не беше място за покаяние и молитви.

Най-напред я порази миризмата. Гадна. Воня на касапница. Крясъци и проточени стонове ехтяха из помещението. Любопитството я накара да пристъпи напред. Три стълби се спускаха към централния двор, но персонал не се виждаше никъде. От човека, който беше избягал след виковете на Ишке, нямаше и следа.

Фиона се огледа.

Във всяка от нишите по края на гигантския вътрешен двор имаше голяма клетка, преградена с решетки от стъкло и метал, също като вратата, през която току-що беше влязла. Зад решетките се виждаха изгърбени същества. Някои лежаха, други крачеха, едно се беше навело над полуоглозгана бедрена кост и я дъвчеше лениво. Хиените.

Но това не беше всичко.

В някои клетки имаше и други чудовищни създания. Една горила седеше досами решетката си и гледаше право към Фиона с изнервяща интелигентност. Още по-лошо, някаква мутация я беше лишила напълно от козина. Набръчкана като на слон кожа висеше по месата ѝ.

В друга клетка нервно крачеше лъв. Той си имаше козина, но беше твърде светла и на места опадала, кожата му бе покрита с рани и кръв. Дишаше тежко, очите му бяха кръвясали. Имаше огромни стърчащи зъби, извити като сърпове.

Навсякъде бъкаше от изродени форми — раирана антилопа с рога като тирбушони, два неестествено високи и мършави чакала, диво прасе албинос с коруба като на костенурка. Отвратителни и тъжни едновременно. Чакалите виеха и скимтяха, движеха се вдървено, като осакатени. А може би бяха.

Жалостта обаче с нищо не намали ужаса на Фиона при вида на огромните хиени. Очите ѝ се приковаха върху онази, която гложгаше бедрената кост на някакво голямо животно — бивол или едра антилопа. Парчета месо и козина още се виждаха на места по големия кокал. Като нищо това можеше да е нейният крак. Ако Грей не я беше спасил...

Фиона потръпна.

Хиената стисна челюсти и скърши костта. Пукотът беше като изстрел.

Фиона подскочи и дойде на себе си.

Върна се при вратата. Беше изчакала достатъчно. Мисията ѝ се беше провалила и не ѝ оставаше друго, освен да се върне в скривалището си с подвита опашка.

Хвана дръжката и я натисна.

Заклучено.

14:30

Грей се взираше в редицата тежки стоманени лостове. Сърцето му биеше като полудяло. Много време беше минало, докато открие главните превключватели на електрическото захранване. Почти физически усещаше енергията, която течеше по дебелиите кабели в тази стая, електромагнитна сила, която сякаш го гъделичкаше в основата на врата.

Вече беше изгубил твърде много време.

След като откри, че един от контейнерите със Зерум 525 липсва — онзи, предназначен за САЩ, — цялата отговорност и спешност на ситуацията се стовари на неговите плещи. Беше зарязал първоначалното си намерение да проучи останалата част от подземие. За момента най-важно беше да предупреди Вашингтон.

Марша му каза, че била видяла късовълнова радиостанция за спешни случаи в охранителния блок, когато я извеждали от килията ѝ. Знаела на кого да се обади — на своя колежка, доктор Пола Кейн, която щяла да предаде съобщението по-нататък. Ала и двамата знаеха, че да тръгнат към радиостанцията ще е убийствено. Имаха ли друг избор обаче?

Поне Фиона беше на сигурно място.

— Какво чакаш? — попита Марша. Беше срязала превръзката, която държеше ръката ѝ на гърдите, и беше облякла лабораторна престилка, взета от едно от гардеробчетата в коридора. В тъмното можеше да мине за някоя от тукашните лаборантки.

В момента стоеше зад гърба му и държеше фенерче.

Грей вдигна ръка към първия лост.

Вече бяха открили противопожарните стълби в подземие. Сигурно водеха към голямата къща. Но за да излязат оттук и да стигнат до охранителния блок им трябваше нещо, което да отклони вниманието и да послужи като допълнителна гаранция за успех.

Бяха открили отговора преди малко. Грей се беше облегнал на една врата в коридора. Усети вибрацията и жуженето на генератора, осигуряващ енергия на подземния комплекс. Ако успееш да изпържат главното табло — да създадат допълнителен хаос, а с повечко късмет и да ослепят за кратко похитителите си, — шансовете им да се доберат до радиостанцията щяха да нараснат значително.

— Готова ли си? — попита Грей.

Марша включи фенерчето. Погледна го в очите, пое дълбоко дъх и кимна.

— Действай.

— Първо осветлението — каза Грей и дръпна първия лост.

А после следващия и следващия.

14:35

Лампите във вътрешния двор примигнаха и угаснаха.

О, Боже...

Фиона стоеше в центъра на двора до малък фонтан. Тръгнала беше да търси друг изход. Все трябваше да има някакъв изход, нали?

Замръзна.

За миг всичко потъна в тишина — животните се бяха стреснали от спирането на иначе постоянното жужене на генераторите. Или пък просто усещаха, че властта преминава в техни ръце.

Зад нея изскърца врата.

Фиона бавно се обърна.

Една от чудовищните хиени беше бутнала с нос вратата на клетката си и решетката от метал и стъкло зееше отворена наполовина. Спирането на тока беше размагнетизирало ключалките. Звярът бавно излезе от клетката. Кръв се стичаше по муцуната му. Беше хиената с бедрената кост. Ниско ръмжение се проточи от гърлото ѝ.

Фиона чу и други звуци — минаха като вълна през менажерията. И други врати изскърцаха на железните си панти.

Остана като закована при фонтанчето. Помпата беше спряла, а с нея и водата, сякаш се боеше да не привлече вниманието към себе си.

Някъде навътре в един от страничните куполообразни параклиси се чу силен вик. Човешки. Сигурно беше нещастникът, който се грижеше за менажерията и когото Ишке беше наругала. Изглежда, поверениците му все пак щяха да получат кървавите си мръвки. Чу

стъпки — някой тичаше към нея. А после чу нов писък, пълен с болка, и ръмжене и вой.

Запуши уши, за да не чуе финала — мляскането на хранещи се хищници.

Вниманието ѝ беше насочено изцяло върху първия измъкнал се затворник.

Хиената с окървавената муцуна се приближи. Фиона я позна по едва забележимото петно на единия хълбок, по-тъмно бяло върху по-светло. Чудовището от джунглата.

Любимката на Ишке.

Скулд.

Веднъж вече я бяха лишили от обещаното лакомство.

Но не и сега.

14:40

— Помогнете ни... bitte! — Гюнтер влетя в колибата, последван от майор Брукс.

Лиза свали стетоскопа от гърдите на Пейнтър и се изправи. Следеше систоличния шум, който беше установила преди известно време. Само за половин ден шумът се беше променил и вече бе симптом за бързо прогресираща стеноза на аортната клапа. Леко изразената ангина пекторис се беше влошила до пристъпи на синкоп, които при по-голямо физическо усилие водеха до загуба на съзнание. Не беше виждала толкова бързо влошаване. Подозираше калцификация около сърдечната клапа. Такива странни минерализирани отлагания се бяха появили из цялото тяло на Пейнтър, дори в очните флуиди.

Легналият по гръб Пейнтър се надигна на лакти, примижа и попита:

— Какво има?

Вместо Гюнтер отговори майор Брукс:

— Сестра му, сър. Получи някакъв пристъп... гърч или нещо...

Лиза грабна лекарската си чанта. Пейнтър се опита да се изправи, но Лиза му викна:

— Стой тук!

— Ще се справя — отвърна раздражено той.

Лиза нямаше време да спори. Той стана и се олюля. Тя се обърна към Гюнтер.

— Да вървим.

Брукс запристъпва от крак на крак, явно не можеше да реши дали да тръгне след тях, или да помогне на Пейнтър.

Пейнтър му махна да тръгва и закуцука след него.

Лиза изскочи навън и хукна към съседната колиба. Жегата я облъхна, все едно беше влязла в пещ. Въздухът висеше неподвижен, изгарящ, не ставаше за дишане. Слънцето заслепяваше. Но само след миг тя се озова в по-хладния сумрак на другата колиба.

Анна се бе сгърчила на рогозка от трева, вцепенена. Лиза коленичи до нея. Вече ѝ беше сложила интравенозен катетър в ръката. На Пейнтър също. Така по-лесно се прилагаха медикаменти и течности за вливане.

Извади предварително напълнена с диазепам спринцовка и вкара цялата доза. Само след няколко секунди вдървените мускули на Анна се отпуснаха, очите ѝ примигнаха и се отвориха. Бавно се връщаше в съзнание, замаяна, но с ума си.

Влезе и Пейнтър. Монк се появи по петите му.

— Как е? — попита Пейнтър.

— А ти как мислиш? — ядосано му се сопна Лиза.

Гюнтер помогна на сестра си да седне. Лицето ѝ беше пепеляво и лъснало от студена пот. Същото чакаше и Пейнтър в рамките на следващия час. Макар да бяха получили еднакво облъчване, по-едрото тяло на Пейнтър, изглежда, се предаваше малко по-бавно пред болестта. Но и на двамата им оставаха броени часове.

Монк наруши тежкото мълчание:

— Говорих с Камиси. Докладва, че току-що всички лампи в имението угаснали. — На лицето му се беше изписала предпазлива усмивка, сякаш не беше сигурен как ще посрещнат новината. — Мисля, че е работа на Грей.

Пейнтър се намръщи. Това май беше единственото му изражение напоследък.

— Не можем да сме сигурни.

— Но може и да е. — Монк прокара длан по бръснатата си глава. — Сър, мисля, че трябва да изтеглим сроковете напред. Камиси каза...

— Камиси не ръководи тази операция — каза Пейнтър и се закашля.

Монк погледна Лиза. Бяха разговаряли насаме преди двайсетина минути. Това беше една от причините Монк да се обади на Камиси. Някои неща трябваше да се проверят. Монк ѝ кимна.

Тя извади втора спринцовка, пристъпи към Пейнтър и каза:

— Дай да ти промия катетъра. Събрала се е кръв.

Пейнтър вдигна ръката си. Трепереше.

Лиза хвана китката му и инжектира дозата. Монк се приближи до Пейнтър и го улови, когато коленете му се подгънаха.

— Какво пра... — Главата на Пейнтър се люшна.

Монк праметна едната му ръка през раменете си.

— За ваше добро е, сър.

Пейнтър изглежда намръщено Лиза. Другата му ръка замахна към нея — дали да я удари, или за да изрази по друг начин смайването си от предателството, едва ли и сам знаеше, помисли си Лиза. Седативът го надви за секунди.

Майор Брукс ги гледаше зяпнал.

Монк се обърна към него и сви рамене.

— Ти не си ли виждал бунт бе?

— Мога само да кажа, сър... че беше крайно време, по дяволите!

Монк кимна.

— Камиси е на път с доставката. До три минути ще е на линия. Двамата с доктор Кейн ще поемат нещата тук.

Лиза се обърна към Гюнтер.

— Можеш ли да носиш сестра си?

Без да каже и дума, той се наведе, взе я на ръце и се изправи.

— Какво сте намислили? — отпаднало попита Анна.

— Вие двамата няма да изкарате до мръкване — каза Лиза. — Така че отиваме при Камбаната.

— Но как?!

— Не си блъскай хубавата главица — каза Монк и изкуцука навън, приведен под тежестта на Пейнтър. Майор Брукс го подпираше от другата страна. — Погрижили сме се за всичко.

Монк и Лиза се спогледаха отново. Тя разчете изражението му.

Може би бяха закъснели безвъзвратно.

Грей се качваше по стълбите пръв, с пистолет в ръка. Стъпваха възможно най-тихо. Марша беше закрила почти изцяло лъча на фенерчето, пропускаше светлина колкото да виждат къде стъпват. Асансьорите не работеха и Грей се боеше да не налетят на някой пазач.

Макар самият той да беше предрешен като пазач, който извежда лаборант от потъналото в мрак подземие, предпочиташе да си спести излишни срещи.

Подминаха шестото ниво, тъмно като това под него.

Грей продължи малко по-бързо, нещо като компромис между предпазливостта и опасенията, че резервните генератори ще се включат всеки момент. Тъкмо завиваха на следващата площадка, когато насреща им се появи светлинка.

Грей вдигна ръка и спря. Марша спря зад него.

Светлината не се движеше. Стоеше на едно място.

Не беше залутал се пазач. Сигурно беше някоя лампа на резервно захранване, за спешни случаи.

И въпреки това...

— Стой тук — прошепна той на Марша.

Тя кимна.

Грей продължи напред, пистолетът му бе готов за стрелба.

Тръгна по стълбите.

Слабата светлина идваше от една полуотворена врата на следващата площадка. Грей предпазливо се приближи и чу гласове. Стълбите към следващото ниво тънеха в мрак. Защо тук имаше светлина и следователно захранване? Явно това ниво беше на отделна верига.

Чу и гласове.

Познати гласове. На Исак и Болдрик.

Не се виждаха, явно бяха някъде навътре. Грей погледна надолу и видя лицето на Марша, очертано от светлината от стълбите. Махна ѝ да се качи при него.

Исак и Болдрик не изглеждаха разтревожени заради спирането на тока. А може би дори не знаеха, че освен при тях никъде в къщата няма ток? Грей обузда любопитството си. Трябваше да предупреди Вашингтон.

Заслуша се в разговора.

— Камбаната ще убие всички — тъкмо казваше Болдрик.

За Вашингтон ли говореха? И ако бе така, какви бяха плановете им? Ако разбереше нещо повече...

Вдигна два пръста към Марша, която вече бе до него. Две минути. Ако не се върнеше до две минути, трябваше да продължи сама. Беше ѝ дал втория пистолет. Да стигне до тази „Камбана“ можеше да се окаже от критична важност за живота на стотици хиляди хора.

Пак вдигна два пръста.

Марша кимна. Всичко щеше да падне на нейните плещи, ако го заловяха.

Той се промуши в поредния сив коридор с флуоресцентно осветление. Недалеч от излаза към аварийното стълбище коридорът свършваше при двойна стоманена врата, точно срещу вратата на тъмния асансьор.

Едното крило на вратата беше отворено.

Грей се придвижи бързо и на пръсти. Притисна се до стената, приклепна и надникна.

Помещението беше с нисък таван, но затова пък огромно — простираше се на цялото подземно ниво. Тук се намираше сърцето на лабораторията. Покрай едната страна имаше бюра с компютри. По мониторите се точеха безкрайни числови редове. Изглежда, компютрите бяха включени към отделна верига със собствен източник на енергия.

Двамата в стаята така се бяха съсредоточили върху заниманието си, че не бяха забелязали спирането на тока в останалата част от къщата. Но сигурно всеки момент щяха да ги предупредят.

Болдрик и Исак, дядо и внук, се бяха навели над един компютър. Трийсетинчов плосък монитор на стената редеше руни в бърза поредица. Петте руни от книгите на Хуго.

— Още не може да разбие кода — каза Исак. — Разумно ли е да приложим проекта с Камбаната в глобален мащаб, преди да сме разгадали гатанката?

— Ще я разгадаем! — Болдрик удари с юмрук по масата. — Въпрос на време, нищо повече. Пък и без него сме достатъчно близо до съвършенството. Като при теб и сестра ти. Вие ще живеете дълго. Петдесет години. И дегенерацията ще започне да отслабва телата ви едва през последното десетилетие. Време е да продължим напред.

Исак не изглеждаше толкова убеден.

Болдрик се изправи. Размаха ръка към тавана.

— Виж до какво доведоха забавянията. Опитът ни да отвлечем международното внимание и да го насочим към Хималаите ни изигра лоша шега.

— Защото подценихме Анна Споренберг.

— И Сигма — добави Болдрик. — Но няма значение. Сега правителствените агенции ни дишат във врата. Златото не е всесилно, уви. Трябва да действаме веднага. Първо Вашингтон, после и целият свят. А в настъпилия хаос ще имаме достатъчно време да разбием кода. Съвършенството ще е наше.

— И от сърцето на Африка ще се роди нов свят — добави Исак. Каза го така, сякаш фразата му е набивана в главата още от най-ранна възраст, циментирана в генетичния му код.

— Без примеси и очистен от долнокачествените гени — довърши литанията Болдрик. Ала в неговите думи нямаше чувство. За него, изглежда, всичко това беше само следващата стъпка в програма за развъждане, поредният научен експеримент.

Болдрик се олюля, макар да се подпираше на бастуна си. Сега, когато нямаше друга публика освен внук си, не прикриваше слабостта си. Грей се запита дали Болдрик не държи да изтегли плана напред повече заради собствената си смъртност, отколкото поради реална необходимост. Дали всички не бяха просто заблудени пионки, местени по шахматната дъска заради желанието на Болдрик да изтегли плана си напред? Дали пък Болдрик не беше дирижирал този сценарий — съзнателно или не — само за да оправдае нуждата да се действа сега, докато още е жив?

Исак заговори отново. Беше се преместил при друг компютър.

— Всички светлинки на таблото са в зелено. Камбаната е заредена и готова за активиране. Вече можем да изчистим имението от избягалите затворници.

Грей застина. Това пък какво означаваше?

Болдрик обърна гръб на големия монитор с редовете разбъркани руни и погледна към центъра на стаята.

— Подготви я за активиране.

Грей се измести малко, за да вижда по-добре.

В центъра на помещението имаше масивна черупка от някаква керамична или метална сплав. Формата ѝ беше като на обърната камбана, височината ѝ — колкото ръста на Грей. Съмняваше се, че би могъл да обхване и наполовина обиколката ѝ с две ръце.

Заработиха двигатели, пресекливо и ехтящо, и по-малък метален кожух се спусна от тавана — по външната му повърхност имаше цяла система от зъбни колелца и механизми. Вмести се в по-голямата външна черупка, която го чакаше долу. В същото време една клапа на жълт контейнер в съседство се отвори и поток от метална на вид течност с теменужен цвят потече в сърцето на Камбаната.

Масло? Гориво?

Грей нямаше представа за какво точно служи, но знаеше какво е. Видял беше цифрите отстрани на контейнера. 525. Мистериозният зерум.

— Вдигни ударния щит — нареди Болдрик: изкрещя всъщност, за да надвика дрънченето на двигателния механизъм. Посочи с бастуна си към пода.

И на това ниво подовите бяха настлани със същия сивкав линолеум, с изключение на кръгъл участък в матовочерно с диаметър трийсетина метра около Камбаната. По края му имаше издигнат бордюр, трийсетина сантиметра широк, като мантинела около ледена пързалка. Таванът беше огледален образ на пода, само че на мястото на бордюра имаше жлеб.

И всичко това беше от олово.

Грей предположи, че външният пръстен на пода се издига, влиза в жлеба по тавана и затваря камбаната в оловен цилиндър.

— Какво има? — извика отново Болдрик и се обърна към Исак, който стоеше пред компютъра.

Исак мърдаше напред-назад лостчето на някакъв превключвател.

— Няма хранване към двигателите на ударния щит!

Грей погледна пода. Въпросните двигатели сигурно бяха на долното ниво. Където нямаше ток. В стаята иззвъня телефон, рязко, надвикваше се с моторите. Грей се сети кой се обажда. От охраната най-после бяха открили местонахождението на господарите.

Време беше да се изнася.

Стана и се обърна.

Метална тръба се стрелна надолу, удари го зверски по китката и изби пистолета от ръката му. После полетя към главата му. Грей се наведе в последния момент.

Беше Ишке. Зад нея вратите на тъмния асансьор бяха отворени, явно отвътре и силен. Сигурно спирането на тока я беше заклещило в асансьора. Заради шума от моторите на Камбаната, Грей не беше чул шума от отварянето на вратите му.

Ишке пак вдигна тръбата. От стойката ѝ си личеше, че има опит в такива сблъсъци.

Грей я прикова с поглед и отстъпи заднишком в помещението с Камбаната. И за миг не погледна към аварийното стълбище. Надяваше се, че Марша вече е тръгнала към късовълновата радиостанция, за да вдигне тревога във Вашингтон.

Ишке — дрехите и лицето ѝ бяха омацани с машинно масло — го последва.

Болдрик се обади зад гърба му:

— Wat is dit? Изглежда, малката Ишке е хванала мишката, която е прегризала кабелите.

Грей се обърна.

Невъоръжен. Без изход.

— Генераторите се включиха — каза отегчено Исак. Натрапникът явно не му правеше никакво впечатление.

Двигатели изстъргаха под краката на Грей. Ударният щит бавно започна да се издига от пода.

— А сега да елиминираме и другите мишки.

14:45

Монк изкрещя, за да надвика рева на хеликоптера. Пясък и прах се въртяха около него, вдигнати от въртящите се перки.

— Можеш ли да управляваш това нещо?

Гюнтер кимна.

Монк го тупна по рамото. Не беше вярвал, че някога ще му се наложи да си сътрудничи с нацист. Но не можеше сам да управлява хеликоптера, не и с една ръка. От друга страна, гигантът беше готов на всичко, за да спаси сестра си, така че докато целите им съвпадаха, на него можеше да се разчита.

Анна седеше отзад с Лиза. Пейнтър се беше отпуснал между тях, с увиснала глава. От време на време измърморваше нещо безсмислено, май предупреждения за приближаваща пясъчна буря, явно бе изгубен в минали страхове.

Монк наведе глава и заобиколи от другата страна на хеликоптера. Там стояха Камиси и Моси Д'Гана, зулуският старейшина. Двамата си стиснаха ръцете.

Моси беше свалил церемониалните си одежди и сега беше с кафеникав полувоенен екип, с кепе и автомат през рамо. На черния му колан имаше кобур с пистолет. Но не беше изоставил напълно традициите — на гърба му беше привързано късо копие с гадно на вид острие.

— Ти командваш — каза Моси на Камиси, когато Монк се приближи.

— За мен е чест.

Моси кимна и пусна ръката на Камиси.

— Чувал съм добри неща за теб, Дебеланко.

Монк застана до тях. Дебеланко?

Очите на Камиси се разшириха и смесица от срам и гордост подпали искрица в тях. Той кимна на свой ред и отстъпи. Моси се качи в хеликоптера. Щеше да участва в първата вълна на нападението. Монк нямаше избор. Задължен беше на старейшината.

Камиси отиде при Пола Кейн. Двамата щяха да координират нападението по земя.

Монк погледна отвъд валмата пясък и прах. Войската им се беше събрала бързо, кой пеша, кой на кон, други с ръждясали мотоциклети и потрошени камиони. Моси ги беше призовал. И като великия си предтеча Шака бе събрал цяла армия. Мъже и жени. С традиционни кожени препаски, с избелели униформи, с дънки. И продължаваха да прииждат.

От тях зависеше да създадат работа на армията на Вааленберг и при възможност да завземат имението. Как щяха да се справят зулусите срещу много по-добре въоръжените и опитни войници от охраната? Дали Кървавата река нямаше да се повтори?

Имаше само един начин да проверят.

Монк се качи в претъпканото задно отделение на хеликоптера. Моси се настани до майор Брукс. Седяха на пейката срещу двете жени

и Пейнтър. Още един новодошъл, полугол зулус, казваше се Тау, също се беше сгъчкал отзад. Седеше извърнат на една страна, за да държи късото си копие опряно в гърлото на помощник-пилота.

Началник Джералд Келог седеше до Гюнтер, овързан и със запушена уста. Едното му око беше подуто и посиняло.

Монк потупа Гюнтер по рамото и вдигна палец — даваше му знак да излита. Гюнтер кимна, издърпа лоста към себе си и хеликоптерът подскочи във въздуха с рев.

Земята пропадна. Имението се ширна пред тях. Монк бе научил, че имението разполага с ракети земя-въздух. Бавният търговски хеликоптер нямаше оръжия и бе лесна мишена.

Кое то не беше добре.

Монк се наведе напред.

— Време е да си заработиш прехраната, началник.

И се ухили злобно. Знаеше, че тази му усмивка не е от най-приятните гледки, но в момента вършеше работа.

Келог пребледня.

Доволен, Монк вдигна микрофончето на радиостанцията към устата на главния надзирател.

— Свържи ни с охраната.

Камиси вече беше получил кодовете за връзка. Келог пък беше получил насиненото си око.

— Придържай се към сценария — предупреди го Монк, все така зловещо ухилен.

Келог се преви още малко напред, по-далеч от него.

Чак толкова ужасна ли беше усмивката му?

За да подсили допълнително заплахата, Тау притисна върха на копие то към врата на пленника.

Откъм радиото се чу статичен шум и Келог предаде съобщението според инструкциите.

— Заловихме един от избягалите ви затворници — каза на охраната. — Монк Кокалис. Ще го доставим на площадката за кацане на покрива.

Гюнтер следеше реакцията на охраната в слушалките на главата си.

— Разбрано. Край — каза Келог.

Гюнтер каза високо:

— Получихме достъп. Навлизаме.

Наведе носа на хеликоптера и ускори към имението. Къщата се появи в полезрението им. От въздуха изглеждаше още по-голяма.

Монк се извъртя към Лиза. Анна беше опряла глава на прозореца, очите ѝ бяха присвити от болка. Пейнтър висеше на предпазния си колан и стенеше. Действието на седатива отслабваше.

Лиза му помогна да го облегнат назад.

Монк забеляза, че лекарката държи ръката на Пейнтър... държала я беше през цялото време.

Погледите им се срещнаха.

Очите ѝ излъчваха страх.

Но не за самата нея.

14:56

— Вдигнат ли е преподавателят? — попита Болдрик.

Исак кимна от компютъра си.

— Подготви Камбаната за активиране.

Болдрик се обърна към Грей.

— Въведохме ДНК кодовете на твоите хора в Камбаната. Сега тя ще настрои излъчването си така, че да денатурира и избирателно да унищожи всички съвпадащи ДНК, без да засегне останалите. Нашата версия на окончателно решение.

Грей си представи Фиона, скрита в стаята горе. И Монк, когото щяха да доставят с хеликоптер всеки момент.

— Няма нужда да ги убивате — каза той. — Заловихте партньора ми. Оставете момчето и момичето на мира.

— Ако не друго, през последните дни научих, че е добре човек да се презастрахова. — Болдрик кимна на Исак. — Активирай Камбаната.

— Чакай! — извика Грей и пристъпи напред.

Ишке — беше му взела пистолета — му махна да отстъпи.

Болдрик погледна към тях, отегчен ѝ нетърпелив.

На Грей му беше останал само един коз.

— Знам как да разбия кода на Хуго.

Болдрик го погледна изненадано и махна на Исак в знак да изчака.

— Можеш значи? Да успееш там, където свързани компютри „Крей“ се провалят?

Съмнение тежеше в гласа му.

Грей си даваше сметка, че трябва да му предложи нещо, каквото и да е, стига то да отърве приятелите му от смъртоносното облъчване. Посочи монитора, по който се редяха разбъркани поредици от руни. Компютърът ги разбъркваше в търсене на значима комбинация.

— Ще се провалите, ако действате сами — убедено заяви Грей.

— И защо?

Грей облиза устни. Уплашен беше до смърт, но трябваше да запази самообладание. Със сигурност знаеше, че компютърът ще се провали. Знаеше го, защото беше разгадал вече мистерията на руните. Не разбираше отговора, но знаеше, че е прав, особено като се имаше предвид еврейският произход на Хуго Хирцфелд.

Колко можеше да им каже обаче? Трябваше да се спазари, да балансира някак между истината и пазарлъка.

— Руната от библията на Дарвин е грешна — каза Грей. В това поне се придържаше към истината. — Освен това руните са шест, а не пет.

Болдрик въздъхна. Браздите около устата му се вдлъбнаха още повече, разочаровано.

— Като слънчевото колело, което ни нарисува преди ли? — И отново се обърна към Исак.

— Не! — твърдо заяви Грей. — Дайте да ви покажа!

Огледа се и видя на едно от компютърните бюра маркер. Посочи го и каза:

— Подайте ми го.

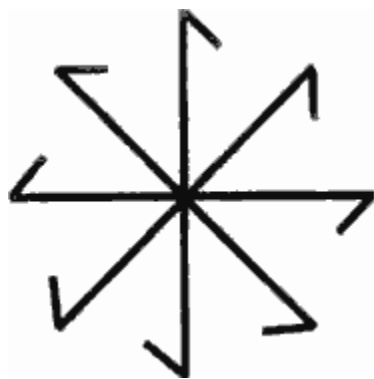
Свъсил вежди, Болдрик кимна на Исак.

Подхвърлиха му маркера.

Грей го хвана, коленичи на пода и започна да чертае с черния маркер върху сивия линолеум.

— Руната от библията на Дарвин.

Начерта я.

— Руната Mensch — каза Болдрик.

Грей почука по символа с долната част на маркера.

— Тя символизира висшето състояние на човека, богоподобната същност, скрита във всеки от нас, усъвършенствания ни вид.

— Е, и?

— Това е била целта на Хуго. Търсеният краен резултат. Нали?

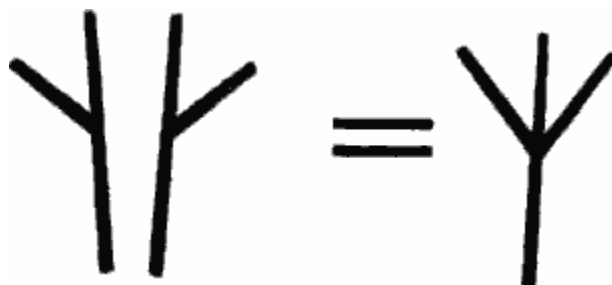
Болдрик бавно кимна.

— Хуго едва ли би вмъкнал резултата в кода си. Защото кодът води до него, до резултата. — Почука още веднъж по руната. — Тя няма място в кода.

Лицето на стареца се отпусна, сякаш бавното просветление най-после бе наместило застъпващите се части на мозайката.

— Другите руни в библията...

Грей ги начерта на пода, за да илюстрира аргумента си.

— Тези две руни се събират в третата. — Огради в кръг двата двуроги символа. — Те представят човечеството в базовата му форма, онази, която води към по-висшето състояние. И като такива, именно те трябва да бъдат включени в кода.

Грей изписа първоначалната поредица руни.

— Тази поредица е грешна.

Зачеркна руните и изписа правилната поредица, като раздели последната руна на две.

Болдрик се приближи.

— И това е правилната поредица? Която трябва да се разшифрова?

Грей отговори, без да преиначава истината.

— Да.

Болдрик кимна, обмисляше новото разкритие.

— Смятам, че сте прав, капитан Пиърс.

Грей се изправи.

— Dank u — каза Болдрик и се обърна отново към Исак. — Активирай Камбаната. Убий приятелите му.

15:07

Лиза помогна да изнесат Пейнтър от хеликоптера. Зулуският воин — Тау — го крепеше от другата страна. Седативът, който беше инжектирала на Пейнтър, имаше краткотрайно действие. След пет минути той трябваше да се свести.

Гюнтер крепеше Анна. Очите ѝ се бяха премрежили. Беше си била поредната доза морфин. Но храчките ѝ вече бяха кървави.

Пред тях Монк и Моси Д'Гана стояха над труповете на тримата пазачи, охранявали хеликоптерната площадка. Бяха ги хванали неподготвени — в края на краищата те очакваха да им докарат затворник. Няколко изстрела с двата пистолета със заглушители се бяха оказали напълно достатъчни, за да овладеят площадката.

Монк и Тау си размениха местата.

— Стой тук. Пази хеликоптера. И дръж под око пленника — каза Монк на зулуса.

Бяха измъкнали Джералд Келог от хеликоптера и го бяха зарязали на покрива. Устата му беше запушена, ръцете му бяха стегнати с белезници зад гърба, глезените му бяха вързани.

Монк махна на майор Брукс и Моси Д'Гана да тръгнат първи. Всички се бяха запознали с плана на къщата, предоставен им от Пола Кейн, и бяха определили най-добрия подстъп към подземното ниво. Двамата, американският офицер и зулуският старейшина, тръгнаха в синхрон, сякаш цял живот бяха работили в екип. Гюнтер, въоръжен с пистолет и автомат, ги последва — крепеше сестра си.

Брукс мина напред и отключи с една от картите, които бяха взели от мъртвите пазачи. После двамата с Моси хлътнаха през входа да разузнаят пътя напред. Другите изчакаха.

Монк си погледна часовника. Всичко зависеше от пълния синхрон.

Отдолу се чу тихо изсвирване.

— Тръгваме — каза Монк.

Влязоха и се озоваха на късо стълбище, водещо към шестия етаж. Брукс стоеше на площадката. Още един пазач лежеше проснат на стълбите с прерязано гърло и изтичаща кръв. Моси клечеше на долната площадка с окървавен нож в ръка.

Продължиха надолу, площадка след площадка. Не срещнаха повече пазачи. Както се бяха надявали, в по-голямата си част живата сила на имението беше изпратена навън. Събиращото се зулуско множество беше привлякло вниманието на охраната.

Монк пак си погледна часовника.

Стигнаха до втория етаж и поеха по дълъг коридор с полирана ламперия. Беше тъмен, целият в сенки. Аплиците примигваха, сякаш електрическата система все още даваше смущения след спирането на тока... или нещо друго изсмукваше големи количества енергия.

Лиза сбърчи нос — долови във въздуха неясна смрад.

Коридорът свърши, разклонявайки се перпендикулярно в две посоки. Брукс пое надясно, но след миг се върна запъхтян и опря гръб в стената.

— Назад... назад...

Свиреп рев изригна иззад ъгъла. Последва злокобен вой... и възбуден кикот. Пронизителен писък заглуши всичко останало.

— Укуфа — каза Моси и им махна да се връщат.

— Бягайте! — каза Брукс. — Ще се опитаме да ги изплашим, после ще ви настигнем.

Монк дръпна Лиза и Пейнтър назад.

— Какво е това? — попита Лиза със свито гърло.

— Някой си е насъскал кучетата — каза Монк.

Гюнтер подтичваше тежко до тях. Буквално носеше сестра си — краката ѝ се влачеха безсилно по пода.

Зад тях изригна стрелба.

Воят и зловещият кикот преминаха в писъци на болка и ярост.

Затичаха по-бързо.

Още изстрели, трескави някак.

— По дяволите! — изруга Брукс зад тях.

Лиза погледна през рамо.

Брукс и Моси зарязаха позицията си и хукнаха по коридора, без да спират да стрелят.

— Давай, давай... — изкрещя Брукс. — Прекалено са много!

Три огромни създания с бяла козина изскочиха иззад завоя. Ноктите им се забиваха в дюшемето. Олигавените чудовища тичаха на зигзаг, сякаш предсещаха накъде летят куршумите, които така и не успяваха да ги ранят смъртоносно. И трите бяха целите в кръв, но раните сякаш ги настървяваха, вместо да ги отслабят.

Отпред още два звяра, същите като онези отзад, излизаха дебнешком от две срещуположни врати и отрязаха пътя им за бягство.

Засада.

Огромният пистолет на Гюнтер гръмна оглушително като оръдие. Звярът, в който се целеше, обаче се отмести толкова бързо, че движението му не можеше да се проследи.

Монк вдигна пистолета си и рязко спря.

Лиза се блъсна в него и падна на колене, като повлече и отпуснатото тяло на Пейнтър. Той се срина на пода и измърмори завалено:

— Къде...

Лиза го дръпна по-ниско. Из целия коридор летяха куршуми.

Остър вой изкънтя зад нея.

Тя се извърна. Тежко мускулесто същество излетя от една врата и прикова майор Брукс до стената.

Лиза изпищя.

Моси се хвърли на помощ на офицера, вдигнал копието над главата си и раззинал уста в безсловесен вик.

Лиза прегърна Пейнтър.

Съществата бяха навсякъде.

Някакво движение привлече погледа ѝ. Друг звяр се измъкваше от една врата вляво. Муцуната му беше червена от прясна кръв. Алените му очи светеха. Нещо прещрака в главата на Лиза и тя изведнъж се озова пред първия будистки монах, когото беше видяла в манастира — умопомрачен, обезумял, но все още в движение, движение, продиктувано сякаш от зъл гений.

Тук беше същото.

Чудовището тръгна към нея, озъбено победоносно.

15. РОГАТА НА БИКА

15:10

ЮЖНА АФРИКА

Камиси лежеше под камуфлажния брезент.

— Три минути — каза до него доктор Пола Кейн: и тя лежеше по корем.

Двамата наблюдаваха с бинокли черната ограда.

Камиси беше разгърнал силите си покрай границата на парка. Тук-там зулуси от племената се мотаеха, без да се крият, и превеждаха малки стада добитък по стари пътеки. Старейшини с традиционните мъниста, листа и пера стояха на групи, наметнали одеяла на раменете си. В селото вече пееха и биеха барабани — идеята беше шумът да е силен, а цветовете ярки. Стълпотворението трябваше да мине за сватбена церемония.

Мотоциклети, раздрънкани камиони и ръждясали велосипеди бяха струпани без никакъв ред наоколо. Част от младите воини, дори жени, се мотаеха около превозните средства, едни се прегръщаха като влюбени двойки, други вдигаха дървени чаши и крещяха във фалшиво алкохолно опиянение. Група гологърди мъже, изрисувани за празненството, изпълняваха традиционен танц с тояги.

С изключение на тези тояги друго оръжие не се виждаше никъде.

Камиси нагласи фокуса на бинокъла и погледна над високата ограда, увенчана с намотки бодлива тел. В зеления листак се долавяше движение. Войниците на Вааленберг се бяха събрали на висящите пътеки, за да охраняват границата.

— Една минута — тихо рече Пола и погали снайперистката пушка, нагласена на триножник под повдигнатия като ниска палатка брезент. Камиси с изненада беше научил, че докторката е печелила златни олимпийски медали по стрелба.

Камиси свали бинокъла. Традиционната нападателна стратегия на зулусите се наричаше „бик“. Най-многобройният отряд, наречен „гръдта“, повеждаше масирана фронтална атака, а от двете страни „рогата на бика“ удряха по фланговете, отрязваха пътя за отстъпление на противника и го обграждаха. Този път обаче Камиси беше внесъл малка промяна, с оглед на съвременните оръжия. Точно по тази причина беше обхождал цяла нощ терена и бе залагал изненадките си.

— Десет секунди — предупреди Пола и започна да отброява тихо. Опря буза на приклада на пушката.

Камиси вдигна предавателя си, завъртя ключа и сложи палец над редицката бутони.

— Нула — завърши броенето Пола.

Камиси натисна първия бутон.

От другата страна на оградата зарядите, които беше заложил през нощта, избухнаха като огнени цветя и раздраха зеления балдахин на джунглата: възпламеняваха се последователно с цел максимален хаос. Парчета пламтящи дъски и клони литнаха високо заедно със стотици подплашени птици — истинска експлозия от цветни конфети.

Камиси беше заложил пакетите с експлозив С4, доставен по британски канали, на ключови пресечки и подпори в мрежата от висящи пътеки. Взривовете се разпространиха и скоро обхванаха изцяло външната граница на имението, срутवाха висящите мостове и лишаваша армията на Вааленберг от предимството на високата позиция, да не говорим за паниката и объркването, в които хвърлиха неподготвените войници.

В същото време зулуски воители захвърляха одеялата си и вдигаха скритите под тях пушки, други коленичеха и издърпваха плитко заровени брезенти, в които бяха увити цели арсенали — те щяха да са „гръдта“. Бойците от двете им страни се метнаха на камионите и мотоциклетите, двигателите зареваха и „рогата на бика“ щръкнаха напред.

— Давай — каза Пола.

Камиси занатиска другите бутони, един след друг.

Почти километър от оградата изригна, истински водопад от разкривен метал и бодлива тел. Цели участъци се сринаха на земята и оголиха корема на врага.

Камиси отметна брезента и се изправи. Мотоциклет заора на скорост зад него, наби рязко спирачки и вдигна ветрило от пясък и пръст във въздуха. Нджонго му махна да се качва зад него. Но преди това Камиси трябваше да направи още нещо. Вдигна над главата си звукова сирена и натисна спусъка. Силният звук проехтя из цялата зулуска земя и за пореден път в историята на този древен народ даде знак за атаката на Бика.

15:13

Експлозиите изтрещяха някъде отвисоко, заревото им метна танцуващи сенки из цялата камера с Камбаната. Всички замръзнаха. Болдрик и Исак стояха до контролното табло. Ишке пазеше Грей от крачка разстояние, пистолетът ѝ бе насочен към гърдите му. Всички вдигнаха озадачено очи към тавана.

Всички без Грей.

Неговият поглед си остана закован върху енергометъра на таблото. Индикаторите му бавно се издигаха към пълна мощност. Глух за молбите на Грей, Болдрик беше наредил активирането на Камбаната. Все по-доловимо жужене проникваше през оловния цилиндър, похлупил устройството. На един видеомонитор се виждаше външната черупка на Камбаната — вече излъчваше синкаво сияние.

Стигнаше ли енергометърът догоре, Камбаната щеше да произведе импулс, който да се излъчи в радиус осем километра и да убие Монк, Фиона и Райън, където и да се бяха скрили. Единствено Грей беше защитен от него, защото се намираше тук, под щита.

— Разбери какво става — нареди Болдрик на внук си, щом експлозиите спряха.

Исак вече посягаше към червения телефон.

Пистолетният изстрел стресна всички в тишината след приглушените експлозии.

Лявото рамо на Ишке цъфна в червено — бе уцелена в гръб. Завъртяна от силата на удара, тя се прицели в стрелеца до вратата.

Доктор Марша Феърфилд беше коленичила в поза за стрелба, но беше стреляла с лявата си ръка заради раната на дясната и изстрелът ѝ беше ранил вместо да убие.

Ишке сякаш изобщо не изпитваше болка — пистолетът ѝ не трепваше.

Грей се хвърли върху нея и я блъсна.
Двата пистолета гръмнаха оглушително.
И двата куршума пропуснаха целта си.

Грей стисна Ишке изотзад и я извъртя, за да не може да се прицели пак, но русата жена беше силна и се бореше като дива котка. Той успя да стисне дясната ѝ ръка и да я наведе. Исак хукна към тях, стиснал дълъг кинжал.

Марша стреля по него, но не го улучи: борещите се Грей и Ишке ѝ пречеха.

Грей заби брадичка в окървавеното рамо на Ишке. Силно. Тя ахна и мускулите ѝ за миг омекнаха. Грей изви ръката ѝ и стисна пръстите ѝ. Пистолетът изгърмя. Грей усети отката в собственото си рамо. Но куршумът излетя твърде ниско и се удари в пода до стъпалата на Исак. Все пак рикошетът го перна по прасеца и обърка стъпката му.

Щом видя, че брат ѝ е ранен, Ишке дръпна като побесняла ръката си и заби с всички сили лакът в ребрата на Грей. Ударът му изкара въздуха, болката стигна чак до очите му. Ишке се освободи.

Исак скочи към тях. Очите му горяха убийствено, кинжалът му блестеше.

Грей се хвърли напред и блъсна с рамо Ишке в гърба. Тя политна към брат си...

И се наниза на кинжала в ръката му.

Наточеното като бръснач острие се заби в гърдите ѝ.

Вик на изненада и болка се откъсна от устните ѝ и се сля с вика на брат ѝ. Тя стисна невярващо Исак и пистолетът падна от пръстите ѝ.

Грей се метна напред и го улови, преди да е паднал на пода. Още докато се пързеляше по гръб, се прицели в Исак.

Той можеше да се дръпне, би трябвало да се дръпне, но вместо това само държеше Ишке в прегръдките си, лицето му бе застинало в маска на смъртна агония.

Грей стреля — чист изстрел в главата, който освободи Исак от нещастieto му.

Близнаците се свлякоха едновременно на пода, преплели ръце, кръвта им се смесваше.

Грей се изправи.

Марша нахлу в стаята, насочила пистолета си към Болдрик. Старецът се взираше в мъртвите си внуци. Стоеше, опрян на бастуна

си, но в очите му нямаше скръб, а само клинично огорчение, като на учен, който не може да повярва, че лабораторните му резултати са толкова лоши.

Борбата беше траяла по-малко от минута.

Индикаторите на енергометъра бяха в червената зона. Оставаха най-много две минути до импулса. Грей притисна горещото дуло на пистолета в бузата на стареца.

— Изключи я.

Болдрик го погледна в очите и каза спокойно:

— Не.

15:13

Със затихването на експлозиите замръзналата жива картина в горния коридор на къщата се раздвижи. Чудовищните хиени бяха залегнали на пода още при първия взрив. Няколко бяха избягали с подвити опашки, но другите останаха близо до сгачената си плячка. И сега се надигаха.

— Не стреляйте! — прошепна настойчиво Монк. — Всички в онази стая!

Махна към една врата встрани. Влезеха ли вътре, можеха да се защитават по-добре, само на един фронт. Гюнтер повлече Анна натам. Моси Д'Гана се дръпна от звяра, който беше пробол с копието си, и помогна на майор Брукс да се изправи. Кръв бликаше от дълбоко ухапване в бедрото на офицера.

Надигна се свирепо предупредително ръмжение.

— Монк... — прошепна Лиза; беше клекнала до безчувствения Пейнтър до една съседна врата. Огромен звяр, най-големият, който бяха видели досега, надвисваше над двамата, извън пряк обстрел заради Лиза и Пейнтър.

Изгърбил рамене и разтворил широко крака, звярът пазеше плячката си. Бърните му бяха дръпнати силно назад и откриваха остри като бръснач зъби; ръмжеше заплашително, кръв и лиги капеха по пода. Очите му святкаха в знак никой да не се приближава.

Монк усети, че ако някой от тях дори вдигне оръжието си, звярът ще се нахвърли върху Пейнтър и Лиза. Въпреки това трябваше да действа. Но преди да е помръднал, някой извика заповедно от дъното на коридора.

— Скулд! Не!

Монк се обърна.

Беше Фиона. Мина на сантиметри край две от съществата, без да им обърне внимание, и те легнаха с жално скимтене. В едната ѝ ръка припукваше включен тазер. В другата държеше някакво устройство. Антената му сочеше към звяра, надвиснал над Лиза и Пейнтър.

— Лошо куче! — каза Фиона.

За пълно удивление на Монк съществото отстъпи, ръмженето му постепенно стихна, а настръхналата козина по врата му се слегна. Сякаш обвито от заклинание, то леко се олюля. Огънят в очите му угасна и то легна на пода. А после издаде меко стенание, почти в екстаз.

Монк плъзна поглед по коридора. И другите чудовища бяха надвити от заклинанието.

— Вааленбергови са имплантирали чипове в главите на гадинките си — обясни Фиона и показа устройството в ръката си. — Могат да предизвикват у тях болка... и удоволствие.

Доволно ръмжене се надигна от огромния звяр на прага.

Монк изгледа намръщено предавателя.

— А ти как се добра до...

Фиона вдигна поглед към него и им махна с устройството да я последват.

— Откраднала си го — каза Монк.

Тя сви рамене и тръгна по коридора.

— Да кажем, че налетях на една стара познайница и това нещо се озова в джоба ми. Тя и без това не го използваше.

Ишке, помисли си Монк, докато помагаше на другите да последват момичето.

Помогна на Лиза да вдигнат Пейнтър. Гюнтер мъкнеше Анна. Мози и Брукс се крепяха взаимно. Страшен атакуващ отряд бяха, няма що.

Но вече си имаха подкрепление.

Зад тях глутницата ги следваше, цяла дузина, а скоро се присъединиха и други, подмамани от насладата, която се излъчваше от момичето, тяхната лична пастирка, повела стадо чудовища.

— Не мога да се отърва от тях — каза Фиона, заваляше леко думите. Монк забеляза, че ръцете ѝ потрепват. Момичето беше

ужасено. — След като открих правилния бутон, ме последваха от клетките си. Скрих се в стаята, където Грей ми каза да го чакам... но те явно са останали в коридора и стеите наоколо.

„Страхотно — помисли си Монк. — А ние налетяхме право на тях като идеалната закуска след секс.“

— После чух виковете ви, а след това взривовете и...

— Добре — успя най-накрая да я прекъсне Монк. — Кажи ми за Грей. Къде е?

— Взе асансьора за надолу. Преди час. — И посочи напред, където коридорът свършваше с галерия, надвиснала над просторно фоайе. — Ще ти покажа.

И ускори крачка. Останалите куцукаха след нея, като току поглеждаха през рамене към глутницата. Фиона ги изведе по стълбището до централното фоайе. Срещу тежките покрити с резба врати на централния вход се намираха затворените врати на асансьора.

Майор Брукс изкуцука до електронната ключалка и запрехвърля комплект отключващи карти. Прокара няколко през четящото устройство и накрая червените индикатори светнаха в зелено. Моторите на асансьора се включиха. Клетката се заиздига от някое долно ниво.

Докато чакаха, глутницата хиени се спусна бавно по стълбите, замаяна от приятните усещания, с които ги заливаше устройството в ръката на Фиона. Повечето се излегнаха коя където свари, няколко ги последваха във фоайето, включително онази, която Фиона беше нарекла Скулд.

Никой не каза и дума, само местеха очи от едно чудовище към друго.

Някъде далеч, приглушени от дебелите врати, се чуваха виковете и изстрели. Камиси беше в разгара на собствената си война. След колко време щеше да стигне тук?

Сякаш прочели мислите на Монк, двойните врати на централния вход се отвориха с трясък. Далечната стрелба изведнъж стана близка и силна, пукот и взрив, пукот и взрив. Виковете придобиха плътност. Мъже нахлуха през прага. Войската на Вааленберг отстъпваше. Сред тях Монк мярна и хора с черни униформи и белезникаворуси коси — членове на роднинския елит. Бяха само леко задъхани, сякаш се прибираха след освежително разпускане на тенис кортовете.

Докато навън се вихреше битка, във фоайето противниците се измерваха с погледи.

Лошо.

Отрядът на Монк заотстъпва, притиснат до стената и превъзхожден пет към едно.

15:15

Грей се отдръпна от Болдрик Вааленберг и нареди на Марша:

— Наблюдавай го.

После застана пред компютъра, на който беше работил Исак, като следеше с едно око и енергометъра на Камбаната. Посегна към един превключвател — беше видял Исак да го включва. С него се контролираше ударният щит около активираното устройство.

— Какво правиш? — попита Болдрик разтревожено.

Значи имаше нещо, което плашеше стареца повече и от куршум в главата. Полезна информация. Грей дръпна лостчето на превключвателя в първоначалната му позиция. Двигателите под пода заръмжаха и щитът започна да се спуска. Ярка синя светлина се ливна покрай горния му ръб и започна да се усилва с увеличаването на незащитената пролука между щита и тавана.

— Недей! Ще убиеш всички ни!

Грей се обърна към стареца.

— Тогава изключи това проклето нещо!

Болдрик замести поглед от смъкващия се щит към контролното табло и обратно.

— Не мога да го изключа, идиот такъв! Камбаната е заредена. Трябва да освободи заряда!

Грей сви рамене.

— Ами тогава ще погледаме как го прави.

Пръстенът синкава светлина се удебеляваше.

Болдрик изпсува и се обърна към контролното табло.

— Но мога да отменя избирателния код. Да го неутрализирам. Така приятелите ти няма да пострадат.

— Направи го.

Болдрик набираше бързо команди на клавиатурата с разкривените си от артрит ръце.

— Само вдигни щита!

— След като приключиш. — Грей гледаше над рамото му. Видя имената на всички да се появяват на екрана заедно буквено-цифров код, маркиран като GENETISCH PROFIEL. Старецът натисна четири пъти клавиша за изтриване и генетичните профили изчезнаха от екрана.

— Готово! — каза Болдрик и се обърна към Грей. — Вдигни ударния щит!

Грей се пресегна към лостчето и го превключи.

Под краката им нещо простена... после изстърга и подът се разтресе. Оловният щит замръзна.

Оттатък ръба му в сърцето на камерата грееше синьо слънце. Въздухът около Камбаната се къдреше на вълни, външната и вътрешната ѝ черупки се въртяха в противоположни посоки.

— Направи нещо! — извика умолително Болдрик.

— Хидравликата заяде — измърмори Грей.

Болдрик заотстъпва, очите му се разширяваха с всяка крачка.

— Ти обрече всички ни! Стигне ли пълната си мощност, Камбаната ще убие всичко живо в диаметър от пет мили... или още по-лошо.

Грей не посмя да попита кое може да е по-лошо от това.

15:16

Монк гледаше как пушките се вдигат към тях.

Превъзхождаха ги числено.

Асансьорът още не беше стигнал до техния етаж, а дори и да беше, щеше да мине твърде много време, докато влязат вътре и вратите се затворят. Нямаше начин да избегнат престрелката.

Освен ако...

Монк се наведе към Фиона.

— Какво ще кажеш за малко болка...

И кимна към полегналите на стъпалата хиени.

Фиона го разбра и превключи устройството от удоволствие към болка. После натисна бутона.

Ефектът беше незабавен. Сякаш някой изведнъж подпали огън под опашките на зверовете. Пронизителен вой изригна от двайсетина гърла. Чудовищата наскачаха от галерията горе, където си бяха почивали допреди миг. Други се изтърколиха по стълбището право към

мъжете. Нокти и зъби се забиваха във всяка движеща се цел, тласкани от сляпа ярост. Мъжете закрепяха и започнаха да стрелят по хиените.

Вратите на асансьора най-сетне се отвориха със звън.

Монк хлътна заднишком в кабината, като повлече и Фиона, после подаде ръка на Лиза и олюляващия се Пейнтър.

Куршуми летяха и към тях, но повечето от войниците на Вааленберг стреляха по хиените. Докато отстъпваха към асансьора, Моси и Брукс откриха ответен огън.

Въпреки това всичко висеше на косъм. А и после какво? Войниците просто щяха да ги последват.

Монк натисна слепешката един от бутоните за подземните нива.

За това щяха да се тревожат по-късно.

Ала един от групата им явно предпочиташе да не разчита на това.

Гюнтер бутна Анна в ръцете на Монк.

— Спаси я! Аз ще ги задържа.

Анна протегна ръка към брат си. Вратите вече се затваряха. Той бутна нежно ръката ѝ и отстъпи назад. Обърна се с пистолет в едната ръка и автомат в другата — но не и преди да прогори Монк с поглед, в който се четеше една-едничка молба.

„Спаси я!“

А после вратите се затвориха.

15:16

Камиси летеше през джунглата, приведен над мотоциклета. Пола Кейн бе зад него, с пушка в ръце. Зулуски воин и британски агент под прикритие. Странна двойка, откъдето и да я погледнеш. Най-кървавите епизоди от историята на тази земя се бяха случили по време на англо-зулуските войни през деветнайсети век.

Вече не.

Сега бяха отличен екип.

— Наляво! — извика Пола в ухото му.

Камиси извъртя кормилото. Дулото на пушката ѝ се прехвърли през главата му и застина от другата му страна. Пола стреля. Вражески постови падна с крясък назад.

И от двете им страни джунглата ехтеше от изстрели и експлозии.

Войските на имението бяха обърнати в бягство.

Внезапно и без никакво предупреждение мотоциклетът им изскочи от джунглата и се озова в грижливо поддържан парк. Камиси натисна спирачките и мотоциклетът занесе в дъга под прикритието на една върба.

Къщата се издигаше великолепно в центъра на парка.

Камиси вдигна бинокъла, който висеше на каишка на врата му, и го насочи към покрива. Видя хеликоптера, кацнал на площадката там. Някакво движение привлече погледа му. Той нагласи фокуса и една позната фигура се появи в полезрението му. Тау. Зулуският му приятел стоеше на ръба на покрива и оглеждаше бойните действия долу.

А после вляво се появи друг човек. Малко зад Тау. Стискаше някакво желязо. Джералд Келог.

— Не мърдай — каза Пола иззад Камиси.

Прикладът на снайпера й кацна върху главата му, докато тя се прицелваше през телескопичния мерник.

— Хванах го — каза спокойно.

Камиси изстина вътрешно, но не помръдна, само продължаваше да гледа през бинокъла.

Пола натисна спусъка. Пушката изгърмя и ушите на Камиси звъннаха болезнено.

Главата на началник Келог се пръсна. От уплаха Тау едва не падна от покрива. Просна се по корем, без да знае, че току-що са му спасили живота.

Камиси усети част от страха му — тръпка на лошо предчувствие след разминалото се на косъм нещастие. Как ли се справяха другите вътре?

15:17

— Обрече ни! — повтори Болдрик.

Грей нямаше да се предаде толкова бързо.

— Можеш ли да забавиш разряда? Да ми осигуриш малко време, за да слеза долу? Да оправя щита.

Старецът вдигна поглед към замръзналия ударен щит, увенчан с корона от синя светлина. Страх гърчеше лицето му.

— Може и да има един начин, но... но...

— Но какво?

— Някой трябва да влезе вътре. — Болдрик посочи с треперещия си бастун към ударната камера и поклати глава, в знак, че лично той няма да се пише доброволец.

Вратата се отвори и някой каза:

— Аз ще го направя.

Грей и Марша се завъртяха с вдигнати пистолети.

Пръв влезе Монк, подкрепяше тъмнокосата жена, която беше извикала. Повечето от другите новодошли бяха непознати. Възрастен чернокож подпираше гладко обръснат младеж в офицерска униформа. След тях влязоха Фиона и една висока атлетична руса жена, която сякаш идваше от изтощителен маратон. Двете крепяха някакъв мъж, явно сакат, едва стоеше на краката си. Сякаш единствено инерцията му пречеше да се свлече на пода. Щом жените спряха, той увисна в ръцете им. Лицето му, досега сведено, се вдигна и Грей срещна погледа на две познати сини очи.

— Грей... — безсилно промълви мъжът.

Грей буквално изстина от изненада и ужас.

— Директор Кроу? — И бързо се приближи до шефа си.

— Няма време — предупреди тъмнокосата жена, все така облегната на Монк. И тя не изглеждаше по-добре от Пейнтър. Плъзна поглед по щита и Камбаната. — Ще ми трябва помощ, за да вляза в камерата. А той ще дойде с мен.

И вдигна треперещата си ръка към Болдрик Вааленберг.

Старецът простена.

— Не...

Жената го изгледа гневно.

— Трябват два чифта ръце за полярните връзки. А ти познаваш машината най-добре.

Монк даде знак на чернокожия.

— Мози, помогни ми да вкараме Анна в камерата. Ще ни трябва стълба. — А после се обърна към Грей и двамата си стиснаха ръцете, даже се прегърнаха леко.

— Нямаме време — каза Грей в ухото на Монк, изненадан от облекчението, с което го бе заредила появата на приятеля му. Надеждата му се възраждаше.

— На мен ли го казваш? — Монк откачи от колана си радиостанция и му я подаде. — Ти виж да оправиш ония джаджи долу.

Аз поемам нещата тук.

Грей взе радиостанцията и бързо излезе. Имаше хиляди въпроси, но те щяха да почакаат. Остави радиоканала отворен. Чуваха се звуци и гласове, спорове и няколко вика. Последваха го нечийи стъпки, тичешком. Той погледна през рамо. Беше Фиона.

— Идвам с теб! — извика тя и при аварийното стълбище го настигна.

Той бързо заслиза надолу.

Тя вдигна предавателя с извадената антена.

— В случай, че налетиш на някое от чудовищата.

— Само не изоставай — каза той.

— О, я млъкни!

Останалата част от пътя до долното ниво и стаята за поддръжка изминаха на бегом.

Монк се обади по радиото:

— Анна и дъртото копеле са в камерата. Е, него се наложи да го поубеждаваме малко. Срамота. А тъкмо бяхме започнали да се сближаваме.

— Монк... — предупредително каза Грей. Нямаха време за глупости.

— Ще дам радиото на Анна. Ще координираш действията си с нея. А, между другото — имаш по-малко от минута. Чао.

Грей поклати глава и посегна да отвори вратата на стаята за поддръжка.

Заклучено.

Фиона го видя да дърпа повторно топката и въздъхна.

— Нямах ключ, а?

Грей се намръщи, извади пистолета от колана си и се прицели в ключалката. Стреля. Изстрелът отекна силно и остави димяща дупка на мястото на ключалката. Той бутна вратата навътре.

Фиона влезе след него.

— Е, явно и така става.

Грей плъзна поглед по двигателния комплекс и буталата за вдигане и смъкване на ударния щит.

Странен ритмичен статичен шум се носеше откъм радиото, усилваше се и утихваше като вълни по крайбрежие. Сигурно някакво

смущение, причинено от Камбаната, реши Грей. Явно Монк вече беше дал радиото на Анна.

В потвърждение на това гласът ѝ долетя сърдит през статичния шум. Спореше за нещо. Почти неразбираем технически спор, гневна смесица от немски и датски. Грей се опита да не му обръща внимание. После гласът на жената се чу по-ясно, на английски:

— Капитан Пиърс?

— Да? Чувам ви.

— Запушили сме с пръсти пробойната, така да се каже, но няма да издържим дълго.

— Разбрано.

Най-после Грей видя къде е проблемът. Предпазителят при едно от буталата пушеше. Грей го хвана с крайчето на ризата си и го измъкна. Обърна се към Фиона.

— Трябва ни друг. Все трябва да има резервни бушони тук някъде.

— Побързайте, капитане.

Статичният шум се засили зловещо, но не толкова, че да погълне трескаво прошепнатите думите на Болдрик към Анна:

— ... при нас. Добре дошла си с твоите познания за Камбаната.

Макар и уплашен, Болдрик не се отказваше от шантажите си.

Грей се заслуша внимателно. Щеше ли да ги предаде жената? Махна на Фиона.

— Дай ми предавателя.

Тя му го подаде. Грей го хвана и отчупи металната антена. Нямаше време да търси резервен бушон. Налагаше се да го заобиколи. Натика антената между контактите, после отиде при едно контролно табло с масивен лост за ръчен контрол. Ясно беше за какво служи.

Над него имаше надпис ОР, под него — ONDER'AAN.

Нагоре и надолу.

Фасулска работа.

Грей заговори в радиото:

— Анна. С Болдрик можете да излезете от камерата.

— Не можем, капитане. Един от нас трябва да държи пръста си върху пробойната. Ако и двамата пуснем, Камбаната ще се разрежи моментално.

Грей затвори очи. Едва ли можеха да разчитат на Болдрик за съдействие.

Статичният шум се беше усилил до приглушен рев.

— Знаеш какво трябва да направиш, капитане.

Знаеше, вярно.

Вдигна лоста нагоре.

Последните й думи стигнаха до него сякаш от другия край на земята:

— Кажете на брат ми... че го обичам.

Но макар да беше свалила радиото, едно последно изречение достигна до Грей — дали беше отговор на направеното й от Болдрик предложение, или последното й изявление пред света, или просто нещо, което изпитваше нужда да каже на глас, Грей можеше само да гадае.

— Не съм нацистка.

15:19

Лиза държеше главата на Пейнтър в скута си. Усети под краката си громоленето на тежък механизъм. След миг гигантският оловен щит се плъзна нагоре към тавана и стесни ивицата синя светлина.

Тя се надигна. Анна беше вътре. Монк също направи крачка към затварящия се ударен щит.

Ужасен писък изригна от вътрешността на камерата.

Старецът. Лиза видя пръстите му да се протягат трескаво над ръба. Твърде късно. Щитът се вклини във вдлъбнатината на тавана.

Писъците му още се чуваха, приглушени и пълни с ужас.

А после Лиза го усети. В червата си. Всмукване или издухване, натиск... Думите не можеха да го опишат. Трус, който я разтърси, без подът да е помръднал и на милиметър. А после нищо. Пълна тишина, сякаш целият свят бе затаил дъх.

Пейнтър изстена, сякаш случилото се му беше причинило болка.

Главата му лежеше в скута й. Очите му се бяха подбелили. Дишането му стържеше по онзи особен начин, който говореше за течност в белите дробове. Тя го разтърси нежно. Никаква реакция. Изгубил беше съзнание, беше на крачка от пълната кома. Губеха го.

— Монк!...

— Побързай, Грей! — извика Монк по радиото.

Грей тичаше по стълбите, следван от Фиона. Беше се забавил само колкото да намери резервен бушон и да го сложи на мястото на изгорелия. Не беше разбрал всичко, изречено от Монк на един дъх, но попълваше празнините с онова, което вече му беше известно. Явно Пейнтър страдаше от някаква радиационна болест и Камбаната беше единственият му шанс за оцеляване.

Близко до площадката на петия етаж чу тежки ботуши да трополят надолу по стълбите. Вдигна пистолета. Сега пък какво?

Огромен мъж, с тежки вежди и бледа кожа, се появи над тях и едва не се строполи по стълбите. Ризата му беше напоена с кръв. Дълбока драскотина беше разорала едната страна на лицето му от косата до гърлото. Едната му китка беше счупена и той я притискаше към корема си.

Грей насочи пистолета.

Фиона мина пред него.

— Не. Той е с нас. — И добави по-тихо: — Това е братът на Анна.

Великанът се олюля. Очите му огледаха Грей с уморена подозрителност. После той махна с пушката си към стълбите и изръмжа:

— Blockiert.

Блокирани.

Значи гигантът им беше осигурил време с цената на собствената си кръв.

Забързаха към стаята с Камбаната. Но Грей си даваше сметка, че трябва да подготви Гюнтер. След саможертвата на Анна дължеше на брат й поне това. Докосна го по лакътя и тихо каза:

— Анна...

Гюнтер се обърна към него, напрегна се, очите му се изпълниха с болка, сякаш очакваше да чуе най-лошото.

Грей се изправи лице в лице с този страх и обясни сбито, но без да спестява нищо. Завърши с окончателната истина:

— Онова, което направи тя, спаси всички.

Едрият мъж забави крачка. Кое то не бяха отслабили раните, го отслаби скръбта. Той бавно се отпусна на колене.

Грей спря до него.

— Последните й думи... бяха за теб. Каза да ти предам, че те обича.

Мъжът скри лице в ръцете си.

— Съжалявам... — сконфузено промълви Грей.

На прага се появи Монк.

— Грей, къде се бавиш, по дяволите!? — А после видя Гюнтер. И гласът му заглъхна.

Грей тръгна към Монк.

Не беше свършило. За никой от тях.

15:22

— Свалете щита!

Лиза погледна към вратата. Пиърс тъкмо влизаше заедно с Монк, говореха си тихо. Самата тя стоеше до контролното табло на Камбаната. Беше използвала последните минути да се запознае с устройството. Докато пътуваха насам, Анна подробно й беше обяснила как функционира Камбаната. Бояла се бе, че може да е твърде слаба, за да ръководи процедурата сама. Още някой трябваше да знае. И този някой се оказа Лиза.

— Щитът! — извика й отново Грей.

Тя кимна послушно и щракна лостчето.

Двигателите долу се включиха и ударният щит започна да се спуска. Камбаната се беше разредила и този път нямаше синя светлина. Пейнтър лежеше върху парче брезент на пода, временно под наблюдението на доктор Феърфилд. Вдясно Моси и Брукс завиваха с друг брезент труповете на близнаците.

А какво беше станало с дядо им?

Ударният щит продължаваше да се спуска, вече беше на височината на кръста й. Камбаната си клечеше спокойно в центъра на камерата и чакаше да я активират отново. Лиза си спомни какво й беше обяснила Анна за това устройство. Най-съвършеният инструмент за квантово измерване. Който я плашеше до смърт.

Вляво, повишил глас да надвика шума на моторите, Монк предаваше съобщението, получено от Камиси. Зулуските сили бяха

овладели имението, всички оцелели войници се бяха скрили в къщата, която в момента беше под обсада. На горните етажи се водели престрелки.

— Гюнтер е блокирал аварийното стълбище — каза Грей. — А вратите на асансьора са отворени и застопорени. Това би трябвало да ни спечели известно време. — Махна на Брукс и Моси. — Наблюдавайте коридора!

Двамата бързо излязоха.

Влезе Гюнтер. По изражението му Лиза позна, че вече са му казали за Анна. Беше захвърлил всичките си оръжия. Стъпките му тежаха като олово, но въпреки това той вървеше към спускащия се щит. Трябваше да види края с очите си. Като окончателно възмездие за всичката кръв, с която бяха изцапани ръцете му.

Щитът се прибра докрай. Двигателите замлъкнаха.

Лиза изпитваше страх от гледката, която ѝ предстоеше да види, но дългът я зовеше.

Тръгна към Камбаната.

Анна лежеше на една страна в сянката на устройството, свита като бебе. Кожата ѝ беше пепелявобяла, тъмната ѝ коса — бяла като сняг, сякаш тя се беше превърнала в мраморна статуя. Гюнтер прекрачи ръба на щита и коленичи до сестра си. Без да каже и дума, с вкаменено лице, се наведе и я взе в ръцете си. Безжизненото ѝ тяло се люшна тежко и главата ѝ полегна върху рамото му.

Гюнтер стана, обърна гръб на Камбаната и тръгна към вратата.

Никой не се опита да го спре.

Той изчезна в коридора.

Погледът на Лиза се спря върху другото тяло, което лежеше на оловния под в ударната камера. Болдрик Вааленберг. Също като при Анна, и неговата кожа беше станала неестествено бяла, почти прозрачна. Радиацията беше изгорила напълно косата му, включително веждите и миглите. Плътта се беше прилепила към костите, почти като при мумия. А нещо в костната система не беше... както трябва.

Лиза застина. Не смееше да се приближи повече.

Без косата и с изтънялата плът ясно се виждаше, че черепът е деформиран, сякаш отчасти се е стопил и след това се е втвърдил в новата си форма. Ръцете бяха изкривени, пръстите издължени, като на маймуна. Една дума изкънтя в главата ѝ — дееволюция.

— Извадете го — с отвращение каза Грей, после се обърна към Лиза. — Ще ви помогна да вкараме Пейнтър вътре.

Лиза бавно поклати глава и отстъпи назад.

— Не можем... — Не можеше да свали поглед от разкривеното чудовище, в което се беше превърнал бившият патриарх на клана Вааленберг. Не можеше да позволи същото да се случи с Пейнтър.

Грей се приближи до нея.

— Какво имате предвид?

Тя преглътна. Гледаше как Монк хваща останките за ръкава на ризата — явно го беше страх да докосне плътта.

— Болестта на Пейнтър е много напреднала. Камбаната може само да забави дегенерацията, но не и да поправи стореното. Искате ли шефът ви да остане в сегашното си състояние?

— Докато е жив, има надежда.

Думите му бяха тихи, нежни. И почти успяха да отвлечат вниманието ѝ от Монк, който извличаше обезобразения труп през ръба на щита.

Лиза отвори уста да оспори фалшивите надежди.

И в този миг очите на Болдрик Вааленберг се отвориха широко, целите белезникави и слепи, приличаха повече на камък, отколкото на плът. Устата му се разтегна в безмълвен протяжен писък. Гласните му струни бяха изгорени. Нямаше и език. Нищо не беше останало в него освен ужас и болка.

Лиза извика вместо него и заотстъпва, гърбът ѝ опря в контролното табло. Монк се сблъска със същия ужас. Отскочи назад и изпусна Болдрик на пода до камерата.

Мутиралото тяло се срина безжизнено. Крайниците му си оставаха неподвижни, без мускули. Но устата се отваряше и затваряше, като на риба на сухо. Очите сезираха сяло.

После Грей застана между Лиза и ужаса. Стисна я за раменете.

— Доктор Къмингс.

Погледът ѝ се мятеше трескаво, после се спря с усилие върху него.

— Трябва да помогнете на директор Кроу.

— Аз... не мога да направя нищо.

— Напротив, можете. Можем да използваме Камбаната.

— Не мога да причиня това на Пейнтър. — Гласът ѝ изтъня. — Не мога!

— Нищо лошо няма да му стане. Монк каза, че Анна ви е инструктирала. Знаете как да настроите Камбаната за минимално излъчване, палиативна радиация. Случилото се тук беше съвсем различно. Болдрик беше настроил Камбаната на максимална мощност, такава, каквато е нужна, за да убие. И накрая... накрая пожъна каквото беше посял.

Лиза скри лице в ръцете си, сякаш така можеше да се скрие от целия свят.

— Но какво се опитваме да пожънем? — изстена тя. — Пейнтър е на прага на смъртта. Защо да удължаваме страданията му?

Грей свали ръцете ѝ. Наведе се, за да я погледне в очите.

— Познавам директор Кроу. А мисля, че и вие го познавате. Той би се борил докрай.

Като лекар, Лиза беше чувала този аргумент, но беше и реалистка. Когато нямаше надежда, близките и лекарите можеха да предложат единствено покой и достойнство.

— Ако имаше шанс за лечение... — каза тя и поклати глава. — Ако имаше дори малък шанс, щях да го направя. Ако знаехме какво се е опитвал да каже на сестра си Хуго Хирцфелд. Ако знаехме усъвършенствания му код. — Отново поклати глава.

Грей хвана брадичката ѝ с два пръста. Тя се опита да се дръпне, ядосана. Но той я държеше здраво.

— Знам какво е скрил Хуго в книгите — каза Грей.

Тя го погледна смръщено... и видя в очите му истината.

— Знам отговора — увери я той.

16. ЗАГАДКАТА НА РУНИТЕ

15:25

ЮЖНА АФРИКА

— Не е код — каза Грей. — Никога не е било код.

Коленичи на пода с маркер в ръка. Огради руните, които беше изписал там, когато се опитваше да умилостиви Болдрик Вааленберг.

Всички се бяха събрали около него, но Грей говореше на Лиза Къмингс. Не знаеше какво означава отговорът, до който беше стигнал, но беше сигурен, че този отговор е ключалката, а тази жена, която знаеше за устройството повече от всеки друг в тази стая, може би държеше ключа. Трябваше да направят това заедно.

— Пак руни — промълви Лиза.

Грей я погледна въпросително.

Тя кимна към пода.

— Неотдавна видях друга поредица руни, различна от тази, изписана с кръв. Schwarze Sonne.

— Черно слънце — преведе Грей.

— Така се е казвал непалският проект на Анна.

Грей се замисли за значението на всичко това. Спомни си за символа на Черното слънце, който примигваше на скрийнсейвъра в ембрионалната лаборатория. След войната тайното общество на Химлер явно се бе разцепило. Групата на Анна бе тръгнала на север. Тази на Болдрик — в обратната посока, на юг. Двете групи се бяха отдалечавали все повече, докато съюзниците не се бяха превърнали в съперници.

Лиза посочи руните на пода и го извади от размишленията му.

— Руните, които разшифровах, бяха просто заменяне на букви със символи. И тук ли е същото?

Грей поклати глава.

— Болдрик е тръгнал от същото предположение. Точно затова не успяваше да ги разшифрова. Но Хуго не би заровил тайната си толкова плитко.

— Щом не е код — каза Монк, — какво е?

— Пъзел. Мозайка, ако щете — отговори Грей. — Главоблъсканица.

— Какво?

— Спомняш ли си разговора с бащата на Райън?

Монк кимна.

Грей се върна мислено към срещата с Йохан Хирцфелд, човек, осакатен от тежко белодробно заболяване, изгубен в миналото, притиснат от сянката на замъка Вевелсбург и малката мръсна нацистка тайна на семейството си.

— Той ни разказа колко любознателен бил Хуго. Вечно изравял разни странни неща, изучавал исторически загадки.

— И точно това го отвело при нацистите — каза Фиона.

— А през свободното си време използвал всяка минута да тренира мозъка си.

Сякаш отново чу думите на Йохан: „Различни методи за усилване на паметта, главоблъсканици.“

Грей посочи редицката руни.

— Това тук е било просто поредното упражнение за ума. Само че не главоблъсканица... а мозайка, пъзел. Руните са били просто парченца от мозайка, форми, които да бъдат пренаредени и подредени, та редът да възкръсне от хаоса.

Беше подреждал наум мозайката през целия ден, въртял беше руните и ги беше комбинирал, докато не се получи една определена форма. Знаеше, че тя е отговорът. Особено като се имаха предвид угризенията, обзели Хуго накрая, съжалението, че се е съгласил да работи за нацистите. Какво означаваше обаче? Очите му се спряха на Лиза.

Нарисува шестте руни на пода, една след друга, пренареждаше ги в правилната последователност. Пъзелът бавно придобиваше форма.

Накрая и последната руна легна на мястото си и довърши заклинанието.

Ред от хаоса.

Опрощение за колаборациониста.

Свято от богохулното.

С помощта на езическите руни Хуго беше заявил истинския си произход.

— Това е звезда — каза Монк.

Лиза вдигна очи.

— Не каква да е звезда... това е звездата на Давид.

Грей кимна.

Фиона зададе най-важния въпрос:

— Но какво означава?

Грей въздъхна.

— Не знам. Нямам представа какво общо има с Камбаната, с усъвършенстването ѝ. Може да е било просто окончателното изявление на Хуго за това кой е и какъв е, тайно послание за семейството му.

Спомни си последните думи на Анна.

„Не съм нацистка.“

И руническият код на Хуго ли беше същото, но просто изразено по друг начин?

— Не — рязко възрази Лиза, с увереност, която отекна в просторното помещение. — Ако искаме да разрешим загадката, трябва да приемем, че това е отговорът.

Грей видя нещо да изпълва очите ѝ, нещо, което не беше там допреди миг.

Надежда.

— Според Анна — продължи тя — Хуго влязъл в камерата на Камбаната сам, само с едно бебе. Без никакви специални инструменти или уреди. Само той и момченцето. И след като експериментът приключил, тестовите показали, че е постигнал пълен успех, създал е първия истински и чист Рицар на слънцето.

— И какво е направил вътре? — попита Фиона.

Лиза посочи звездата на Давид.

— Явно е свързано с това тук. Но аз не познавам значението на този символ.

Грей го познаваше. Беше изучавал различните религии и духовни учения на млади години, а после и като част от подготовката си в Сигма.

— Значението на звездата не е еднозначно. Тя е символ на молитвата и вярата. А може би и на нещо повече. Обърнете внимание, че шестолъчната звезда всъщност представлява два триъгълника, наложени един върху друг. Единият сочи нагоре, другият — надолу. В еврейската Кабала двата триъгълника съответстват на китайските ин и ян, светлината и мрака, тялото и душата. Единият триъгълник символизира материята и тялото. Другият — нашата душа, духовната ни същност, съзнанието ни.

— А когато са съединени, са и двете — каза Лиза. — Не само частица или вълна... а и двете, едновременно.

Грей долови вълнението в гласа ѝ, сякаш Лиза беше на прага на разбирането, на просветлението.

— Какво?

Лиза погледна към ударната камера.

— Анна каза, че по принцип Камбаната е квантово измерващо устройство, което манипулира еволюцията. *Квантовата* еволюция. Всичко се върти около квантовата механика. Това трябва да е ключът.

Грей смръщи чело.

— Какво имате предвид?

Лиза обясни онова, на което я беше научила Анна. Грей беше учил биология и физика по време на подготовката си в Сигма и не се нуждаеше от пространни обяснения.

Затвори очи и се опита да открие баланса между звездата на Давид и квантовата механика. Имаше ли отговор, който да съчетава и двете?

— Казахте, че Хуго е влязъл в камерата сам? — попита той.

— Да — тихо отвърна Лиза, сякаш усещаше, че трябва да го остави сам с мислите му.

Грей се съсредоточи. Хуго му беше дал ключалката. Лиза му беше дала ключа. Сега всичко зависеше от него. Отърси се от усещането за притискащото го време и остави ума си да прехвърли и огледа парченцата и уликите, да тества и отхвърля решенията.

Като една от главоблъсканиците на Хуго.

Както беше станало и със звездата на Давид, правилната комбинация се роди сякаш по своя воля в главата му. Толкова чиста, толкова свършена. Как не се беше сетил по-рано!

Грей отвори очи.

Изглежда, Лиза съзря нещо в лицето му.

— Какво?

Грей се изправи.

— Включете Камбаната на зареждане. — И тръгна към контролното табло. — Веднага!

Лиза се подчини без никакви въпроси.

— Нужни са четири минути, за да достигне нивото на палиативния импулс. — Метна поглед към Грей, без да спира да работи. — Какво по-точно правим?

Грей се обърна към Камбаната.

— Хуго не е влязъл в камерата съвсем без инструменти.

— Но Анна...

— Не — прекъсна я Грей. — Влязъл е със звездата на Давид. Влязъл е с молитва и вяра. Но най-вече, влязъл е със свой собствен квантов компютър.

— Какво?!

Грей заговори бързо — знаеше, че е прав.

— Съзнанието озадачава учените от векове... или поне още от Дарвин насам. Какво представлява съзнанието? Само мозъкът ни? Само електрически импулси, предавани по нервните клетки? Къде минава границата между мозъка и ума? Между материята и духа? Между тялото и душата?

Той посочи символа.

— Според това изследване границата е там. Ние сме двете неща едновременно. Ние сме и вълна, и частица. Тяло и душа. Самият живот

е квантово явление.

— Виж, не знам какво имаш предвид, но да знаеш, че нищо не ти се разбира — каза Монк и се приближи до него, държеше Фиона за ръка.

Грей си пое дълбоко дъх, обзет от дълбоко вълнение.

— Съвременната наука отрича духовността и определя мозъка просто като свръхсложен компютър. Съзнанието се поражда като страничен продукт от сложната електрическа проводимост и връзка на невроните, най-общо казано — компютър на принципа на невралната мрежа, който оперира на квантово ниво.

— Квантов компютър — каза Лиза. — Това вече го каза. Но какво означава всичко това, по дяволите?

— Виждали сте компютърни кодове, разбити до основните им градивни части. Страници след страници, пълни с нули и единици. Така мислят съвременните компютри. Включват и изключват, включват и изключват. Нулата или единицата. На теория квантовият компютър, ако можехме да построим такъв, предлага и трети избор. Познатите нула или единица... но и трети вариант. Нула и единица.

Лиза примижа.

— Като електроните в квантовия свят. Те могат да бъдат вълни или частици, или и двете едновременно.

— Трети избор — каза Грей и кимна. — Не звучи грандиозно, но ако се добави и тази възможност към арсенала на компютъра, той ще може да извършва многобройни алгоритмични задачи едновременно.

— Да се шляе по улиците и да дъвче дъвка — изсумтя Монк.

— Задачи, върху които съвременните компютри биха работили с години, квантовият им събрат би решавал за част от секундата.

— И нашите мозъци го правят това? — попита Лиза. — Работят като квантови компютри?

— Това е най-новото общоприето мнение в научната общност. Мозъкът ни излъчва измеримо електромагнитно поле, генерирано от сложната вътрешна връзка между невроните. Някои учени смятат, че точно в това поле се намира съзнанието и хвърля мост между материята на мозъка и квантовия свят.

— А Камбаната е силно чувствителна към квантовите феномени — каза Лиза. — И като е влязъл с бебето в камерата на Камбаната, Хуго е повлиял на резултата.

— Наблюдаването се променя поради самия факт на наблюдението. Но мисля, че е имало и нещо повече. — Грей кимна към звездата на Давид. — Защо точно тя? Символ на молитва?

Лиза поклати глава.

— Какво друго е молитвата, ако не съсредоточаване на ума, на съзнанието... и ако съзнанието е квантово явление, следователно и молитвата е квантово явление.

Лиза разбра.

— И като при всички квантови явления, то измерва и влияе на резултата.

— С други думи... — Грей млъкна и я остави да довърши.

Лиза се изправи.

— С други думи, молитвите действат.

— Това е открил Хуго и това е скрил в книгите си. Нещо плашещо и смущаващо, но и твърде красиво, за да го обречеш на окончателна гибел.

Монк се наведе над контролното табло до Лиза.

— Да не казваш, че той се е *помолил* онова бебе да стане съвършено?

Грей кимна.

— Когато е влязъл с бебето в камерата, Хуго се е помолил за съвършенство, приложил е концентрирана и фокусирана мисъл, чиста и безкористна. Човешкото съзнание, под формата на молитва, действа като съвършен квантово измерващ инструмент. В полето на Камбаната чистият квантов потенциал на момченцето е бил измерен, повлиян е бил от съсредоточената воля и мисъл на Хуго и в резултат всички променливи са били тласнати към съвършените им места. Генетичният зар се е спрял на съвършената шестлица.

Лиза се обърна.

— Значи бихме могли да направим същото, за да отстраним квантовите увреди на Пейнтър. Да го спасим, преди да е станало късно.

В този момент се обади Марша, която продължаваше да следи състоянието на Пейнтър.

— По-добре побързайте.

Монк и Грей пренесоха Пейнтър на импровизирана от брезент носилка в ударната камера.

— Сложете го близо до Камбаната — каза Лиза.

Докато те го наместваха, тя даде на другите последните си инструкции. Двете черупки на Камбаната вече се въртяха в противоположни посоки. Лиза си спомни как го беше нарекъл Гюнтер. Гигантски миксер. Неловно определение. От външната керамична черупка се излъчваше слабо сияние.

Лиза коленичи до Пейнтър и провери жизнените му показатели — малкото, които бяха налице.

— Мога да остана с вас — каза Грей над рамото ѝ.

— Не. Подозирам, че наличието на повече от един квантов компютър се отразява на резултатите.

— Много баби — хилаво дете — съгласи се Монк.

— Тогава нека аз остана с него — каза Грей.

Лиза поклати глава.

— Ще имаме само един опит. Ако наистина са необходими воля и мисъл, за да бъде изцелен Пейнтър, по-добре ще е умът, насочващ мисълта, да е на обучен лекар.

Грей въздъхна. Не беше убеден в правотата на аргументите ѝ.

— Ти си свърши работата, Грей. Даде ни отговора. Даде ни надежда. — Тя вдигна поглед към него. — Нека сега аз свърша своята.

Той кимна и се дръпна встрани.

Монк се наведе към нея.

— Само внимавай какво си пожелаващ. — Думите му бяха натежали от множество значения. Явно не беше придворният шут, за който държеше да се представя. Млясна я по бузата.

После двамата мъже излязоха от камерата.

Марша извика откъм контролното табло:

— Импулс след една минута.

— Вдигнете ударния щит — каза Лиза. Гласът ѝ беше съвсем спокоен.

Механизмът затрополи под краката ѝ и Лиза се наведе над Пейнтър. Кожата му имаше синкав оттенък... но може да беше от сиянието на Камбаната. Но така или иначе, от смъртта го делиха минути. Устните му бяха напукани, дишането — плитко, пулсът му

трудно би могъл да се нарече пулс. А косата му... В корените беше станала снежнобяла. Влошаваше се с главоломна скорост.

Ударният щит се издигаше, изолираше ги от останалите. Гласовете им, и без това приглушени, затихнаха още повече, накрая изчезнаха напълно — щитът се вклини в тавана.

Сама, далеч от чужди погледи, Лиза се наведе над Пейнтър и сложи чело на гърдите му. Не беше нужно да фокусира волята си чрез специална медитация. Казваха, че когато е притиснат до стената, и най-заклетият атеист намира вярата. Нейният случай напълно потвърждаваше това. Само дето не знаеше на кой бог да се помоли за подкрепа.

Спомни си казаното от Анна за еволюцията и интелигентния дизайн. Анна беше убедена, че именно квантовото измерване тласка потенциала в определена посока и го превръща в реалност. Аминокиселините се съчетали в първия репликиращ се протеин, защото животът бил по-доброто квантово измерващо устройство. А съзнанието, като едно още по-добро квантово измерващо устройство от живота сам по себе си, се развило по същата причина. Още една брънка в еволюционната верига. Лиза си го представи.

АМИНОКИСЕЛИНИ >> ПЪРВИЯТ ПРОТЕИН >> ПЪРВИЯТ ЖИВОТ >> СЪЗНАНИЕТО >> ???

Спомни си и друго от странните твърдения на Анна, когато ѝ беше поставила въпроса за ролята на Бог във всичко това. На пръв поглед квантовата еволюция отричаше участието на Бог във внезапните полезни мутации, но Анна беше сложила точка на разговора с думите „ти гледаш на това от грешен ъгъл, по грешен начин“. Тогава Лиза беше отдала неясния ѝ аргумент на изтощението. Но може би Анна бе размишлявала по същия въпрос. Какво лежеше в края на еволюцията? Просто поредното квантово измерващо устройство, свършено и неподатливо на вредни влияния?

И ако е така, то Бог ли беше?

Не знаеше отговора на този въпрос. Знаеше само, че иска Пейнтър да живее. Може и да беше скрила от другите точно колко

дълбоки са чувствата ѝ към него — може да го беше крила дори от себе си, — но повече не можеше да го крие.

Отвори сърцето си и разкри уязвимостта си.

Камбаната жужеше, сиянието ѝ набъбваше и Лиза погледна истината в очите.

Може би точно това бе липсвало в живота ѝ досега, може би затова мъжете ѝ доскучаваха толкова бързо, може бе затова бягаше. За да не види никой онова, което толкова лесно можеше да бъде наранено. Криеше ранимостта си зад броня от професионализъм и небрежни флиртове. Криеше сърцето си. Нищо чудно, че беше сама на един планински връх, когато Пейнтър връхлетя в живота ѝ.

Но вече не.

Вдигна глава, наведе се и целуна Пейнтър по устните, изля от себе си онова, което цял живот се бе опитвала да скрие.

Затвори очи, отброяваше наум последните секунди. Отвори сърцето си и си пожела бъдеще за този мъж, пожела му здраве, сила и душевно спокойствие, но най-вече — пожела си повече време с него.

Какво всъщност правеше Камбаната? Отваряше квантова връзка към онзи велик квантовоизмерващ инструмент в края на еволюционната верига, отваряше лична връзка с великия дизайнер?

Лиза знаеше какво трябва да направи. Освободи се от учения в себе си, освободи се от самата себе си. Целта ѝ беше отвъд съзнанието, отвъд молитвата.

Беше чисто и просто вяра.

И в чистотата на този миг в Камбаната се ливна ослепително сияние, което ги съедини и превърна реалността в потенциал.

15:36

Грей дръпна лостчето и щитът започна да се спуска. Всички бяха затаили дъх. Какво щяха да видят вътре? Двигателите громоляха.

Монк му хвърли тревожен поглед.

В тишината се чу тих звън.

Ударната камера бавно се появи пред погледите им. Камбаната, тиха и тъмна, клечеше инертна в центъра... после се появи Лиза, наведена над Пейнтър, с гръб към тях.

Никой не каза нищо.

Лиза бавно се обърна, надигна се. Сълзите, задържали се за кратко по миглите ѝ, се стичаха свободно. Изправи се и вдигна и Пейнтър.

Той не изглеждаше по-добре отпреди. Блед, слаб, безсилен. Но вдигна главата си сам и погледна Грей.

Очите му гледаха ясно.

Вълна от облекчение заля Грей.

А после тихият звън се чу отново.

Пейнтър хвърли поглед натам... после пак погледна Грей. Устните му помръднаха, но думи не се чува. Грей пристъпи по-близо, за да го чуе.

Пейнтър примижа в усилието си да му предаде някакво послание. Раздвижи отново устни. Думата беше неясна, почти не се чу. Грей с тревога се запита дали Камбаната не е увредила мозъка на шефа му.

— Бомба... — хрипливо повтори Пейнтър.

И Лиза го чу. Погледна в същата посока като Пейнтър. Към тялото на Болдрик Вааленберг. И изведнъж бутна Пейнтър към Монк.

— Дръж го.

Тръгна към разкривения труп на стареца. По някое време, незабелязан и неоплакан, Болдрик най-после беше издъхнал.

Грей тръгна след нея.

Лиза коленичи и вдигна единия ръкав на трупа. На китката му имаше голям часовник. Тя обърна циферблата нагоре. Секундна стрелка се движеше над дигитален брояч.

— Това вече сме го виждали — каза Лиза. — Сърдечен монитор, свързан към микропредавател. Броенето започва, след като сърцето спре.

И завъртя ръката на стареца така, че Грей да види брояча.

02:01

Пред погледа му отброяващата секундите стрелка прескочи още два пъти. И когато цифрата на брояча падна под 2:00, се чу познатото звънене.

— Имаме по-малко от две минути да се махнем оттук — каза Лиза.

— Всички вълн! — викна Грей. — Монк, свържи се с Камиси! Кажу му да изведе всичките си хора колкото се може по-далече от имението.

Монк се подчини без излишни въпроси.

— Имаме хеликоптер на покрива — каза Лиза.

След секунди всички вече тичаха. Грей влачеше Пейнтър. Моси помагаше на Брукс. Лиза, Фиона и Марша ги следваха.

— Къде е Гюнтер? — попита Фиона.

— Изнесе сестра си — каза Брукс. — Искаше да остане сам с нея.

Нямаше време да го търсят. Грей посочи към асансьора. Групата на Монк беше застопорила отворените му врати с един стол, така че никой друг да не го използва след тях. Моси измъкна стола с една ръка и го захвърли настрани.

Набутах се в кабината.

Лиза натисна най-горното копче. Асансьорът бавно започна да се изкачва към шестия етаж.

— Свързах се с нашия човек горе — каза Монк. — Не може да лети, но поне едно копче може да натисне. Обясних му как да включи двигателите.

— Бомбата — каза Грей и се обърна към Лиза. — Какво да очакваме?

— Ако е същата като онази в Хималаите, значи ще е ужасно. Създали са квантова бомба на базата на онзи материал, Зерум 525.

Грей си помисли за огромните количества Зерум 525, които се съхраняваха на най-долното подземно ниво.

Лошо...

Асансьорът се изкачваше. Подминаха приземния етаж, който тънеше в тишина. После продължиха нагоре.

Пейнтър се размърда. Все още му беше трудно да стои сам на краката си, но погледна Грей и прошепна дрезгаво:

— Следващия път... сам си ходи в Непал.

Грей се ухили. Ето това вече беше старият Пейнтър, ура!

Но за колко време?

Асансьорът стигна до шестия етаж и вратите се отвориха.

— Една минута — каза Марша. Беше запазила достатъчно присъствие на духа, за да засече и следи времето.

Хукнаха към покрива. Хеликоптерът ги чакаше, перките му се въртяха. Затичаха се към него, здравите крепяха болните и ранените. Грей натика Пейнтър в ръцете на Монк и викна:

— Качвайте се! Бързо!

Изтича от другата страна на металната птица и се метна на пилотското място.

— Петнайсет секунди! — извика Марша.

Грей превключи на по-висока предавка. Перките запищяха. Той дръпна главния лост и плъзгачите се отделиха от покрива. Адски щастлив беше, че се маха оттук. Хеликоптерът се издигна. На какво разстояние трябваше да се отдалечат, за да не ги засегне експлозията?

Вече набираха височина. Грей изви леко машината, за да огледа терена около къщата. Джипове и мотоциклети се разбягваха във всички посоки.

Марша започна да брои:

— Пет, четири...

Изглежда, беше сбъркала с малко в засичането на времето.

Под тях внезапно изригна ослепителна светлина, сякаш изгря второ слънце. Но най-ужасна беше пълната, абсолютна тишина. Заслепен, Грей се мъчеше да задържи хеликоптера във въздуха. Но самият въздух сякаш беше изчезнал. Усети как хеликоптерът полита надолу.

А после светлината се оттече наоколо им със силен пукот, като отдръпваща се приливна вълна.

Роторите отново захапах въздух и за един дълъг миг хеликоптерът се люшна на място, сякаш не можеше да реши дали да се издигне, или да продължи да пада.

Грей успя да го стабилизира и го изви във вираж настрани, изплашен до мозъка на костите си. Погледна през рамо към къщата. На мястото ѝ се беше отворил гигантски кратер с огладени стени, издълбан с швейцарска прецизност в скалите и почвата. Сякаш някой титан от античните легенди беше загребал топка сладолед и бе повлякъл и къщата, и по-голямата част от парка около нея.

Всичко беше изчезнало. Без отломки. Само празнота.

Срязани като с нож потоци и езерца се изливаха през ръба на кратера.

По-далеч от ръба возилата набиваха спирачки и десетки хора слизаха да видят какво става. Армията на Камиси. Изтеглили се бяха навреме. Зулуският народ се събираше по бреговете на кратера — влизаше във владение на отдавна отнетото му.

Грей прелетя над тях и изви машината в кръг около кратера. Спомни си липсващия барабан със Зерум 525, онзи, предназначен за Щатите. Включи радиостанцията и започна да въвежда дългата поредица секретни кодове, които щяха да му осигурят връзка с командването на Сигма.

Изненада се, че не чу гласа на Логан. От другата страна на линията беше Шон Макнайт, бившият директор на Сигма. Кръвта на Грей се смрази. Какво правеше там Макнайт? Нещо не беше наред. Макнайт го уведоми сбито за ситуацията. Новините бяха потресаващи.

Накрая Грей прекъсна връзката. Беше пребледнял.

— Какво има? — попита разтревожено Монк.

Грей се обърна и го погледна в очите. Не можеше иначе.

— Монк... Кат...

17:47

ВАШИНГТОН

Бяха минали три дни. Три много дълги дни, докато уредят нещата в Южна Африка.

Накрая кацнаха на международно летище „Дълес“ след директен полет от Йоханесбург. Монк ги заряза още на терминала — махна на едно такси и отпраши с него. А после таксито попадна в задръстване близо до парка. Монк едва се сдържаше да не отвори вратата и да хукне пеша, но накрая платното все пак се отпуши и потеглиха.

Монк се наведе напред.

— Петдесет долара, ако ме закараш за по-малко от пет минути.

Ускорението го залепи за седалката. Така вече по биваше.

След две минути тухленият болничен комплекс се появи отпред. Профучаха покрай табелата с надпис „Университетска болница Джорджтаун“. Гумите изсвириха на паркинга и таксито едва не забърса една линейка.

Монк хвърли на шофьора шепа банкноти и изскочи от колата.

Промуши се през автоматичната врата, преди да се е отворила и наполовина. Хукна по коридора, слаломираше между пациенти и персонал. Знаеше коя стая в интензивното му трябва.

Изтича покрай стаята на сестрите, глух за виковете отвътре.

„Да бе, не се влизало!“

Взе завоя в движение и видя леглото. Инерцията го повлече, той падна на колене и последните метри се попързали.

Кат го гледаше ококорена — тъкмо поднасяше към устата си лъжица с някакво гадно зелено желе.

— Монк...

— Дойдох възможно най-скоро — изломоти задъхано той.

— Но нали говорихме по сателитния телефон преди няма и два часа.

— То си беше по телефона.

Надигна се и я целуна в устата. Лявото ѝ рамо и целият ѝ торс бяха превързани, скрити наполовина под синята болнична пижама. Три огнестрелни рани, голяма кръвозагуба, прострелян бял дроб, натрошена ключица и спукан далак.

Но беше жива.

И беше извадила невероятен късмет. Погребението на Логан Грегъри беше насрочено за след три дни.

Двамата бяха спасили Вашингтон от терористична атака — бяха елиминирали човека на Вааленберг, преди да е привел плана в действие. Церемониалната Камбана сега се намираше дълбоко в подземните изследователски лаборатории на Сигма. Доставката Зерум 525, предназначен за Камбаната, беше открита в един склад в Ню Джърси. Но докато американските разузнавателни агенции проследят въпросната доставка през лабиринта от корпорации, дъщерни фирми и фирми-фантоми на клана Вааленберг, последната мостра от зерума беше изгубила свойствата си след дългия престой при неподходяща температура и се беше превърнала в инертно вещество. А без източник на гориво тази Камбана, а и другите, иззети от посолства и консулства по целия свят, никога вече нямаше да зазвънят.

Толкова по-добре.

Ако питаша Монк, старомодната еволюция си беше за предпочитане.

Ръката му се плъзна към корема ѝ. Страх го беше да попита.

Не се и наложи. Кат покри ръката му със своята.

— Бебето е добре. Докторите казват, че едва ли ще настъпят усложнения.

Монк отново се срина на колене и положи глава на корема ѝ. Примал я му от облекчение. Затвори очи. Плъзна ръка около кръста ѝ, лекичко, заради раните ѝ, и се притисна до нея.

— Слава Богу.

Кат докосна бузата му с пръсти.

Все така на колене, Монк бръкна в джоба си и извади черната кадифена кутийка. Вдигна я, без да отваря очи. Наум мълвеше молитви.

— Омъжи се за мен.

— Добре.

Монк отвори очи и я зяпна.

— Какво?!

— Казах: добре.

Монк вдигна глава.

— Сигурна ли си?

— Да ме разубедиш ли се опитваш?

— Ами, в момента си на успокоителни. Може би да те попитам по-късно...

— Я просто ми дай пръстена. — Кат взе кутийката и я отвори. Гледа я мълчаливо няколко секунди. — Празна е.

Монк грабна кутийката и погледна вътре. Пръстена го нямаше.

Поклати глава и изръмжа:

— Ах тая Фиона!

10:32

Пейнтър лежеше по гръб в друго крило на болницата. Масата се изтегли от обгръщащия я като гигантски геврек компютърен томограф. Сканирането беше продължило повече от час. Пейнтър едва не беше заспал след напрегнатите дни и кошмарните нощи напоследък.

Една сестра отвори вратата и влезе.

Лиза влезе след нея.

Пейнтър седна. В стаята беше доста хладно. Но пък и той беше облечен само с тънкия като хартия болничен халат, който приличаше

повече на възголям лигавник до коленете. Опитва се да заседне краищата му, за да запази приличие поне донякъде, но накрая се призна за победен.

Лиза седна до него и кимна към отделената със стъклена стена кабина с мониторите. Там група специалисти от болницата „Джонс Хопкинс“ и Сигма обсъждаха разгорещено здравословното състояние на Пейнтър.

— Всичко изглежда наред — каза Лиза. — Калцификацията на вътрешните органи почти е преодоляна. Лабораторните ти резултати се връщат към нормалните стойности. Възможно е да ти остане лека увреда на аортната клапа, но може дори и това да ти се размине. Възстановяването ти е забележително... да не кажа чудотворно.

— Спокойно можеш да го кажеш — увери я Пейнтър. — Ами това?

Прокара пръсти през белия кичур над едното си ухо.

Лиза посегна и прокара пръсти след неговите.

— На мен ми харесва. Важното е, че ще се справиш.

И той й повярва. За пръв път дълбоко в себе си повярва, че ще се справи. Въздъхна с неимоверно облекчение. Прескочил беше трапа. Животът все още беше пред него.

Хвана ръката на Лиза, целуна леко дланта ѝ, после сведе ръката ѝ, без да я пуска.

Лиза се изчерви и хвърли поглед към стъклото на кабината, но не издърпа ръката си от неговата дори когато се обърна към сестрата с няколко въпроса от техническо естество.

Пейнтър бавно плъзна поглед по нея. Беше отишъл в Непал заради тревогата, вдигната от Анг Гелу, но воден и от някаква вътрешна необходимост да се вгледа в себе си сред спокойствието и тишината на високопланинския манастир. Очаквал беше да прекара известно време сред миризма на благовония, медитации, напеви и молитви, а вместо това се беше озовал в центъра на истински ад, който едва не му беше струвал живота.

Пръстите му се стегнаха около ръката ѝ.

Беше намерил нея.

И макар че само за няколко дни двамата бяха преминали заедно през какво ли не, всъщност почти не се познаваха. Коя и каква беше тя, наистина? Какво обичаше най-много да яде, какво я караше да се

залива от смях, добре ли танцуваше, какво би прошепнала в ухото му за лека нощ?

Само едно нещо Пейнтър знаеше със сигурност, както си седеше в смешния болничен халат до нея, разголен чак до ДНК-то си.

Искаше да разбере всичко това на практика.

14:22

Два дни по-късно пушечен залп раздра синьото небе над зелените полегати хълмове на Национален гробищен парк „Арлингтън“. Денят беше твърде хубав за погребение.

Тъжната церемония беше към края си и Грей се дръпна встрани. В далечината, извисил снага над групата облечени в черно опечалени, се издигаше мемориалът на Незнайния воин, осемдесет тона мрамор, изтръгнат от земята на Колорадо в чест на безименните мъртви, отдали живота си в служба на родината.

Сега и Логан Грегъри беше един от тях. Поредният незнаен воин. Малцина щяха да узнаят за проявения от него героизъм, за пролятата в защитата на всички кръв.

Но имаше и такива, които знаеха.

Грей гледаше как вицепрезидентът връчва сгънатия на триъгълник национален флаг на майката на Логан, цялата в черно, подкрепяна от съпруга си. Логан нямаше жена и деца. Сигма беше целият му живот... и смъртта му.

Сред последни съболезнования и сбогувания опечалените бавно започнаха да се пръскат към черните лимузини.

Грей кимна на Пейнтър. Шефът му си помагаше с бастун — бе все още омаломощен от тежкото заболяване, но ставаше по-силен с всеки ден. Доктор Лиза Къмингс го беше хванала под ръка, не за да го крепи, а просто за да е по-близо до него.

Монк тръгна след тях към чакащата колона лимузини.

Кат още беше в болницата. Погребението и без това щеше да е твърде мъчително за нея.

Стигнаха до колите и Грей пристъпи към Пейнтър. Имаше няколко недоуточнени въпроса, за които да поговорят.

Лиза целуна директора по бузата.

— Ще се видим там — каза и остана да изчака Монк. Двамата щяха да стигнат с друг автомобил до дома на Грегъри, където най-

близките щяха да се съберат за помен.

Грей с изненада беше разбрал, че родителите на Логан живеят в Такома Парк, само на няколко пресечки от собствените му родители. Това само показваше колко малко е знаел за колегата си.

Пейнтър се приближи с накуцване до един голям черен линкълн и отвори вратата. Двамата се качиха отзад. Шофьорът вдигна преградата към купето и потегли.

— Грей, прочетох доклада ти — каза Пейнтър. — Интерпретацията ти е интересна. Имаш разрешението ми да довършиш проучването. Но това ще значи ново пътуване до Европа.

— И без това имам да уреждам там лични въпроси. Искях да те помоля за няколко допълнителни дни.

Пейнтър повдигна иронично вежда.

— Не знам дали светът е готов за още една от твоите работни отпуски.

Грей неохотно се съгласи, че шефът му може и да е прав.

Пейнтър се размърда — явно още го наболяваше тук-там.

— А какво ще кажеш за сведенията от доктор Марша Феърфилд? Мислиш ли... вярваш ли, че потомството на Вааленберг... — Пейнтър поклати глава.

Грей също беше чел доклада. Помнеше как се бяха промъкнали с Марша в ембрионалната лаборатория дълбоко под имението Вааленберг. Тогава доктор Феърфилд беше подхвърлила, че колкото по-ценно е едно съкровище, толкова по-дълбоко е заровено. Същото можеше да се каже за тайните, особено за онези, пазени от Вааленбергови. Като експериментите им с химери — смесването на човешки и животински стволони клетки.

Но дори и това не беше най-лошото.

— Проверихме служебните медицински архиви от началото на петдесетте — каза Грей. — Информацията се потвърди. Болдрик Вааленберг наистина е бил стерил.

Пейнтър поклати глава.

— Нищо чудно, че беше откачил на тема развъждане и генетика, само и само да подчини природата на собствената си воля. Бил е последният от рода си. Но тези, новите му деца... онези, които е използвал за експериментите си? Вярно ли е?

Грей вдигна рамене.

— Болдрик е бил тясно свързан с нацистката програма Lebensborn. Програмата за развъждане на арийчета. Както и с други евгенични проекти и ранни опити за съхраняване на яйцеклетки и сперма. Изглежда в края на войната не само проектът за Зерум 525 е попаднал в неговите ръце. Имало е още един, чийто материал се е съхранявал замразен в епруветки. И след като го размразили, Болдрик използвал мострите, за да осемени младата си съпруга.

— Сигурен ли си?

Грей кимна. Още в подземната лаборатория доктор Феърфилд беше открила в компютъра истинското фамилно дърво на новия и подобрен клан Вааленберг. Видяла беше чие име е записано до това на съпругата на Болдрик. Името на Хайнрих Химлер, създателя на Черния орден. Химлер може и да се беше самоубил след войната, но бе имал план да се увековечи, да стане баща на нова арийска раса от свръхчовеци, да положи началото на нова династия германски крале, пръкнала се от мръсното му семе.

— И с края на клана Вааленберг — каза Грей — се изтри и последната сянка от онова чудовище.

— Да се надяваме, че е така.

Грей кимна.

— Поддържам редовен контакт с Камиси и той ни държи в течение за разчистването на имението. Досега са заловили няколко от пазачите. Опасява се да не би част от животните да са избягали в джунглата извън границите на имението, но по-вероятно е всички да са умрели при експлозията. Все пак продължават да търсят.

Бяха назначили Камиси за временно изпълняващ длъжността главен надзирател на ловния резерват Хлуклуве-Умфолози. Южноафриканското правителство му беше дало и извънредни пълномощия за поддържане на реда в сътрудничество със старейшина Моси Д'Гана. Пола Кейн и Марша Феърфилд също помагаша според силите си, най-вече в контактите с международните разузнавателни служби, които след размириците и мощната експлозия бяха насочили вниманието си към резервата.

Двете жени се бяха върнали в къщата си, приютили бяха и Фиона. Дори й бяха помогнали да се включи в програма за ранен прием в Оксфорд.

Грей гледаше разсеяно през прозореца на автомобила. Надяваше се онези в Оксфорд да са заключили всичко ценно зад девет ключалки. Подозираше, че дребната престъпност в района на университета в скоро време ще отбележи внезапен и значителен растеж.

Мислите за Фиона го подсетиха за Райън. След трагичната смърт на баща си Райън беше обявил семейното имение за продан, решен най-сетне да избяга от тежката сянка на замъка Вевелсбург.

И толкова по-добре.

— А с Монк и Кат какво става? — прекъсна мислите му Пейнтър. Гласът му звучеше по-бодро: бе се отърсил временно и донякъде от скръбта по загиналия приятел. — Чух, че вчера са се сгодили.

Грей се усмихна за пръв път този ден.

— Вярно е.

— Господ да ни е на помощ.

И отново Грей трябваше да се съгласи с шефа си. Щастieto на приятелите им сгряваше и тях. Въпреки смъртта и трагедиите животът продължаваше.

Обсъдиха още няколко по-незначителни подробности, а после линкълнът пое по обточените с дървета улици на Такома Парк и спря пред малка къща във викториански стил.

Пейнтър слезе пръв.

Лиза вече го чакаше.

Пейнтър се обърна и попита Грей:

— Нещо друго?

— Не, сър.

— Дръж ме в течение за разследването си в Европа. А за допълнителните дни — имаш ги.

— Благодаря, сър.

Пейнтър се обърна към Лиза и тя побърза да го хване под ръка. Двамата тръгнаха заедно към къщата.

Докато Грей слизаше от колата, Монк се приближи до него и кимна към шефа и Лиза.

— Искаш ли да се обзаложим?

Грей ги гледаше как се качват по стъпалата към верандата. От няколко дни бяха направо неразделни. След смъртта на Анна и изчезването на Гюнтер Лиза беше единственият жив източник на

информация за функционирането на Камбаната. По тази причина прекарваше дълги часове в Сигма — отговаряше на безброй въпроси. Ала Грей подозираше, че Пейнтър и Лиза донякъде се възползват от ситуацията, за да прекарват повече време заедно.

Камбаната беше излекувала шефа му, но май беше направила и нещо повече.

Грей погледна хванатите им ръце. Замисли се върху въпроса на Монк. „Искаш ли да се обзаложим?“ На този етап още му се струваше рано. Ако животът и съзнанието бяха квантови феномени, може би същото важеше и за любовта.

Да обичаш или да не обичаш.

Да си вълна или да си частица.

Пейнтър и Лиза може би все още бяха и двете, бяха застинал в равновесно положение потенциал, който само времето щеше да тласне в едната или другата посока.

— Не знам — измърмори Грей на въпроса на Монк.

Тръгна към къщата, замислен за собственото си бъдеще.

Като всички останали, и той трябваше да измери собствената си реалност.

ЕПИЛОГ

18:45

ВРОЦЛАВ, ПОЛША

Закъсняваше.

Слънцето се спускаше към хоризонта. Грей бързаше по зеленикавия мост от ковано желязо. Бароковата конструкция прехвърляше река Одра, ширнала се плоска и зелена, излъскана като огледало от лъчите на залязващото слънце.

Грей си погледна часовника. Рейчъл трябваше да кацне всеки момент. Уредили си бяха среща в кафенето срещу неговия хотел в старата част на града. Но преди това Грей трябваше да проследи една последна нишка, да проведе един последен разговор.

Два черни лебеда браздяха водите под моста. Няколко чайки се виеха в небето и отраженията им изписваха паралелни кръгове по водната повърхност. Миришеше на море и на люляците, които растяха по бреговете на реката. Започнал беше това пътуване при един мост в Копенхаген и ето че го приключваше на друг, в Полша.

Вдигна поглед към древния град от черни куполи, медни покриви и часовникови кули. Преди десетилетия Вроцлав се бе наричал Бреслау, укрепен град близо до границата между Германия и Полша. Големи части от града били изравнени със земята в края на Втората световна война, когато вермахтът отстъпвал пред Червената армия.

Идването на Грей тук беше свързано тъкмо с този период от историята на града.

Напред се издигаше Катедралният остров. Двете готически кули-близнаци на катедралата „Йоан Кръстител“, дала името на острова, грееха огнени в залеза. Но не в катедралата отиваше Грей. Десетки други по-малки църкви се бяха приютили на острова. Грей търсеше една от тях — само на крачки от моста.

Тръгна по каменните павета на улицата.

Църквата „Св.св. Петър и Павел“ клечеше скромно вляво от улицата, толкова невзрачна, че сякаш се криеше от поглед; задната ѝ стена опираше в тухлената речна дига. Грей зърна малка врата, която свързваше каменистия бряг със задната стена на църковната ректория — жилищните помещения в двора на църквата.

Беше ли си играло тук едно особено дете?

Свършено дете.

От наскоро разсекретени руски архиви Грей беше научил, че осиротялото момче е било отгледано в сиропиталището към църквата „Св.св. Петър и Павел“. В края на войната изоставени деца имало много, но Грей беше стеснил възможностите — бе пресял всички по възраст, пол и цвят на косата.

Последният от тези критерии — руса до бяло коса — се беше оказал решаващ.

Беше намерил и документи за претърсването на града, извършено от Червената армия, която беше опоскала околните планини за подземни оръжейни лаборатории на нацистите и беше намерила мината Венцеслас. За една бройка бяха изпуснали обергрупенфюрер Якоб Споренберг, дядото на Анна и Гюнтер, докато евакуирал Камбаната. Анна беше казала на Лиза, че именно в този град и в тази река Тола, дъщерята на Хуго, удавила бебето.

Но беше ли го удавила наистина?

Именно заради тази възможност Грей и още неколцина експерти от Сигма се бяха ровили в прашните архиви по следите на отдавна изстинала диря, сглобена от догадки и непотвърдена информация. А после беше дошло откритието... дневникът на един свещеник, същия, който ръководел тукашното сиропиталище и който разказваше в дневника си за невръстно момченце, което намерил измръзнало до мъртвата му майка. Майката била погребана в близкото гробище без име на надгробната плоча.

Но сиракът бе оцелял, бе израснал тук и бе постъпил в семинарията под наставничеството на същия свещеник, който го спасил. И бе приел името отец Пьотър.

Грей тръгна към ректорията. Беше се обадил предварително да уговори интервюто с шейсетгодишния свещеник: представи се за

репортер, който пише книга за осиротелите по време на войната деца. Хвана желязната халка и потропа по неугледната дъсчена врата.

Откъм църквата се чуваше пеене — явно имаше служба.

Вратата се отвори.

Грей веднага позна човека, който го посрещна, позна гладкото старо лице и гъстата бяла коса с път по средата. Беше го виждал на стари снимки. Отец Пьотър беше облечен небрежно — дънки, черна риза и бялата якичка на професията си. Носеше и лека, закопчана до средата жилетка.

Говореше английски със силен акцент.

— Вие сте Нейтън Сойър, нали?

Грей не беше, разбира се, но кимна и изведнъж се почувства неудобно заради изречената пред свещеник лъжа. Но тази невинна измама беше необходима, колкото заради него, толкова и заради стария свещеник.

Изкашля се.

— Благодаря ви, че се съгласихте да поговорим.

— Няма проблем. Влезте. Добре сте дошли.

Отец Пьотър поведе Грей през коридора на ректорията към малка стая с напалена печка на въглища в единия ъгъл. Отгоре ѝ къкреше чайник. Отецът покани Грей да седне. Грей благодари за поканата и извади бележник, в който си беше нахвърлил няколко въпроса.

Пьотър наля чай и се настани в старо кресло с износена тапицерия, отдавна приело формата на тялото му. На масичка до креслото имаше лампион, библия и няколко опърпани детективски романа.

— Дошли сте да питате за отец Варик — каза домакинът с мека добродушна усмивка. — Той беше голям човек.

Грей кимна.

— И за живота ви тук, в сиропиталището.

Пьотър сръбна от чая и даде знак на Грей да продължи.

Въпросите не бяха толкова важни, просто запълваха някои празноти. Грей вече знаеше почти всичко за живота на мъжа, който седеше насреща му. Вигор, вуйчото на Рейчъл, който оглавяваше ватиканското разузнаване, беше снабдил Сигма с пълно и подробно досие на католическия свещеник.

Включително с медицинския му картон.

Отец Пьотър беше водил скромен живот в лоното на църквата. Не се отличавахе с особени постижения извън грижите, които полагаше за паството си. Здравето му обаче беше за завиждане. Медицинският му картон беше почти празен. Счупена кост в младежките години, при падане. Като се изключеше това, рутинните медицински прегледи показваха човек в отлично здраве. Не беше едър като Гюнтер или неестествено атлетичен и бърз като Вааленбергови. Просто беше здрав като камък.

Нищо ново не изскочи при разговора им.

Накрая Грей затвори бележника си и благодари на отца за отделеното му време. Просто за всеки случай щеше да поиска проби от кръвта и ДНК-то на свещеника при следващия му профилактичен преглед, пак със съдействието на вуйчо Вигор. Но не очакваше нищо особено да изскочи от тази посока.

Усвършенстваното дете на Хуго се беше превърнало в почтен и мъдър човек с отлично здраве. Може пък това да беше съвършенството.

Докато ставаше да се сбогуват, забеляза на една маса в ъгъла недовършен пъзел. Кимна натам.

— Обичате да редите пъзели?

Отец Пьотър се усмихна обезоръжаващо и малко виновно.

— Просто хоби. Поддържа ума ми във форма.

Грей кимна и излезе. Спомни си за интереса на Хуго Хирцфелд към главоблъсканиците и мозайките. Дали пък някаква нематериална частица от еврейския учен не беше преминала в момчето под въздействието на Камбаната? Докато вървеше обратно към реката, се замисли за тези особени отношения. Отношенията баща-син. Само до генетиката ли опираше всичко? Или имаше и нещо друго? Нещо на квантово ниво?

Не си задаваше тези въпроси за пръв път. С баща си никога не се бяха разбирали и едва напоследък започваха да градят мостове помежду си. Но имаше и други аспекти, тревожни аспекти на този въпрос. Като пъзела на Пьотър. Какво беше наследил Грей от баща си? Не би могъл да отрече страха си от болестта на Алцхаймер, която беше генетично обусловена и като такава му даваше основателни поводи за притеснение, но имаше и нещо повече, нещо по-дълбоко, което се коренеше в трудните им отношения.

Що за баща би бил самият той?

Макар че вече закъсняваше за срещата, Грей спря като истукан на железния мост.

Един-единствен въпрос, а измести цялата му реалност в нова перспектива. Спомни си какво го беше попитал Монк, докато летяха към Германия — за Рейчъл и връзката им. Чу отново думите му, както си стоеше на моста тук, в Полша.

„Така де, като ти казах, че Кат е бременна, да си беше видял физиономията само. Изкара си акъла. И то заради чуждо дете.“

Значи това беше дълбоката причина за паниката му.

Що за баща би бил?

Същият като своя баща?

Откри отговора на най-невероятното място. Едно момиче го подмина на моста, увило се в жилетка с качулка срещу вятъра. Все едно видя Фиона. Спомни си онези ужасни дни, как тя стискаше ръката му, как отчаяно се нуждаеше от него, а не спираше да му се зъби. Спомни си какви чувства предизвикваше това у него.

Стисна силно парапета на моста.

Чувствал се беше фантастично.

И искаше пак да се чувства така.

Засмя се с глас, като луд, който сам си говори по улиците. Не беше задължително да е като баща си. Макар че потенциалът да тръгне по стъпките му съществуваше, съществуваше и собствената му свободна воля, съзнанието му, което можеше да тласне потенциала в едната или другата посока.

Най-сетне свободен, той забърза по моста, а личната му реалност бавно тласкаше и други потенциали и те падаха като плочки от домино, един след друг, чак до последния колебаещ се още, нерешен потенциал.

Рейчъл.

Слезе от моста и тръгна към мястото на срещата им.

Наближи кафенето и видя, че тя вече е там и го чака. Сигурно току-що беше пристигнала. Още не го беше видяла. Той забави крачка, смаян от красотата ѝ. Всеки път му идваше като удар. Висока, дългокрака, с нежни, подканящи извивки. Рейчъл се обърна и го видя. Усмихна се лъчезарно. Карамелените ѝ очи грейнаха топло. Прокара срамежливо ръка през черната си коса.

Кой не би искал да прекара остатъка от живота си с нея?

Той пресече уличката и посегна да хване ръката ѝ.

И в този момент отново се сети за казаното от Монк в самолета. Толкова отдавна сякаш. Попитал го беше накъде са се отправили двамата с Рейчъл. И беше изброил на пръсти.

Съпруга, заеми, деца.

С други думи — истинският живот.

Една връзка не може вечно да изчаква в състояние на потенциал. Да обичаш и да не обичаш — едновременно. Еволюцията не търпи дългото колебание. Реалността рано или късно измерва потенциала.

И това се случи сега с Грей.

Съпруга, заеми, деца.

Вече знаеше отговора. Беше готов за предизвикателството и на трите. След това прозрение и последното домино се срина в сърцето му.

Да обичаш или не.

Да си вълна или да си частица.

Стисна пръстите на Рейчъл. Виждаше всичко съвсем ясно, само резултатът все още го изненадваше. Дръпна я към малката масичка и забеляза чинийката с шоколадови скалички и двете чаши с горещо капучино на плотта ѝ, вече сервирани.

Милата Рейчъл, предвидлива както винаги.

Седнаха един срещу друг.

Той я погледна в очите. Не можа да скрие тъгата и съжалението в гласа си, но се постара и решимостта му да прозвучи ясно.

— Рейчъл, трябва да поговорим.

И тогава го видя и в нейните очи. Реалността. Две кариери, два континента, двама души, чиито пътища се разделяха.

Тя стисна пръстите му.

— Знам.

Отец Пьотър беше излязъл да погледа как младият мъж минава по моста. Стоеше при отворената дъсчена вратичка, която водеше към избата на ректорията. Изчака посетителят му да свърне в уличката от другата страна на реката, после въздъхна.

Симпатичен млад човек, но го загръщаха сенки.

Бедното момче, много скърби го чакаха.

Но такава е пътеката на живота.

Тихо мяукане го накара да сведе поглед. Мършаво коте се отърка в глезените му, вирнало опашка и вперило обнадежден поглед в него. Едно от повереничетата на отец Варик. Сега негови. Пьотър коленичи и закрепил на един камък чинийка с остатъци от кухнята. Уличното коте се отърка за последно в крака му и нападна храната.

Отец Пьотър приклепна и се загледа в реката, подпалена от последните лъчи на слънцето. До крака му имаше нещо — пухена топчица. Кафяво врабче с пречупен врат. Поредният дар, който неговите сирачета бяха оставили на прага му.

Поклати глава, взе в шепи безжизнената птичка и я вдигна към устните си. Духна върху перцата ѝ и те се раздвижиха като от лек вятър, после едното крилце се вдигна и запляска изненадано. Врабчето излетя от дланта му и се стрелна в небето.

Пьотър проследи с поглед полета му с надеждата да разчете някакво послание в описаната във въздуха пътечка. После изтупа ръце, стана и се протегна.

Животът си оставаше вълшебна загадка.

Дори и за него.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА: ИСТИНА ИЛИ ХУДОЖЕСТВЕНА ИЗМИСЛИЦА

Благодаря, че ме придружихте и в това пътуване. Както обикновено, реших да ви отнема още малко време, колкото да „разглобя“ романа и да разкрия къде свършва науката и започва въображението.

Първо за дребните неща.

АИОП наистина са разработили протези на базата на революционни технологии (макар че едва ли са вложили запалителни заряди в корпуса им).

Подобно на моята „укуфа“, учените в Станфордския университет действително са създали мишки-химери, чиито мозъци съдържат човешки нервни клетки. В момента се работи върху създаването на мишки, чиито мозъци са изцяло съставени от човешки нервни клетки.

През 2004-та се е родило германче с мутация в гена за миостатин, мутация, която води до състоянието, наречено „двойна мускулатура“, осигуряваща по-голяма сила и мускулен тонус. Дали това не е първият Sonnekonig, роден по естествен път?

Шангри-ла беше открита дълбоко в недрата на Хималаите през 1998-а, изгубен оазис със свободно течаща вода и пищна растителност сред заледените върхове. Какво ли друго се крие там?

А сега за по-централните въпроси.

Както се споменава в началото на книгата, Камбаната е нещо реално, което доказва, че истината често е по-чудновата от художествената измислица. Нацистите изобретили странно устройство, хранено чрез непознато вещество, наречено Зерум 525. Малко се знае за функцията му, освен че при включването му участващите в проекта учени внезапно се разболели, а странната болест засегнала и хората в съседните села. В края на войната Камбаната изчезнала, учените от проекта били убити и до ден-днешен съдбата на устройството си остава загадка. Ако искате да научите нещо повече за тази история, за следвоенната надпревара между

Съюзниците за нацистката технология и за изследванията, проведени от Германия в областта на квантовата механика, бих ви препоръчал една от книгите, които бяха от неоценима помощ и за мен — „Ловът за точка нула“ от Ник Кук.

В този роман се спирам надълго и върху маниакалната обсебеност на Хайнрих Химлер по отношение на руните, окултното и опитите му да открие рожденото място на арийската раса в Хималаите. Всичко това е стъпило върху исторически факти, включително мизансценът на неговия Черен Камелот във Вевелсбург. За повече информация по тези теми бих препоръчал книгата на Кристофър Хейл „Кръстоносният поход на Химлер“, както и „Богохулният съюз“ на Питър Левенда.

И накрая нека спомена книгата, която вдъхнови централната идея на моя роман — „Квантовата еволюция“ на Джонджоу Макфадън. Тази книга предлага интригуваща разработка върху квантовата механика и вероятната ѝ роля в мутациите и еволюцията. Занимава се и с еволюцията на съзнанието, за което споменавам и аз в края на романа си. За по-подробен анализ на тези теми горещо ви препоръчвам да се сдобие с книгата на Макфадън.

С което стигаме до последния, основен момент в моя роман — противопоставянето на интелигентния дизайн и еволюцията. Надявам се тази книга да повдига толкова въпроси, на колкото отговаря. Но лично аз съм дълбоко убеден, че в голямата си част този дебат почива на фалшива основа. Вместо да се вглеждаме толкова упорито назад и да се питаме откъде сме дошли, един по-важен въпрос заслужава вниманието ни — накъде отиваме?

А в търсенето на този отговор има мистерии и приключения, достатъчни за всички.

Издание:

Джеймс Ролинс. Черният орден

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2007 г.

ИК „Бард“, 2007 г.

ISBN: 978-954-585-751-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.